

Αλέξανδρος Δαδάος

**Στούς ωκεανούς
με την αγάπη Του**

Μια αυτοβιογραφία

ΑΘΗΝΑ 2017

Αλέξανδρος Δαδάος

ΣΤΟΥΣ ΩΚΕΑΝΟΥΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ

Μια αυτοβιογραφία

Σαν δελφίνι, που ξεπετιέται για λίγο από το υγρό στοιχείο του,
για να λουστεί στο φως του Ήλιου και της Αγάπης του Πατέρα,
στο Φως το Αληθινό, που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο μας,
στο φως του Ιησού Χριστού, του Εσταυρωμένου για της αμαρτίες μας
και Αναστημένου για την δικαίωση μας.

ΑΘΗΝΑ 2017

Εξεδόθη με δαπάνη του συγγραφέα.
Διατίθεται προς δόξαν Κυρίου

<http://dadaos.epean.org>
dadaos@epean.org

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΙΖΟΝΤΑΣ.....	6
ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ	7
ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ	14
ΣΤΟ «ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ».....	18
ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΪΒΙΚΗ	28
ΛΙΓΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ.....	36
ΔΙΑΠΛΟΥΣ ΟΡΙΝΟΚΟ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΕΟ.....	41
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΠΑΣΧΑ ΣΕ ΚΑΡΑΒΙ	49
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΠΑΣΧΑ ΣΕ ΚΑΡΑΒΙ	49
ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΕΦΥΓΕ - ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ	61
ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΕΦΥΓΕ	74
ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΑ ΑΔΙΚΙΑ	82
ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΚΕΣ, ΓΛΥΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.....	86
ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΣΩΤΗΡΙΑΣ	92
Ο ΧΑΣΑΝΗΣ	98
ΤΟ ΞΕΜΠΑΡΚΑΡΙΣΜΑ	100
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ	103
ΣΤΗΝ «ΚΑΡΥΔΙΑ».....	108
Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΙΟ ΜΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΓΙΑΓΑ.....	110
ΣΤΗ ΣΑΜΟ ΠΡΙΝ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ	123
ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ	128
ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ-ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ	132
«ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ» ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΣΑΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ	144
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ «ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ V».....	157
ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΟΥ «ΚΛΟΝΙΣΤΗΚΑΝ» ΤΑ ΠΟΔΙΑ.....	157

Η ΧΑΡΤΟΠΑΙΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ	164
Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ	165
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΑΝΘΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	174
ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ, ΜΙΑ ΜΑΧΗ, ΜΙΑ ΝΙΚΗ.....	174
ΑΠΟ ΤΟ ΛΙΜΠΕΡΤΥ «ΣΑΜΟΣ».....	179
ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΡΚΟ ΣΑΝ ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	185
Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Δ.	207
ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΣΤΟ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ Κ.	214
Η ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΟΥ Ε.	220
ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΣΤΗ ΝΙΓΗΡΙΑ.....	224
Ο ΣΥΣΤΗΝΩΝ ΜΕ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ	245
ΑΥΔΑΚΙΟΥΣ Κ.....	253
ΤΗΕΟΔΟΤΙ	255
ΔΥΝΑΜΙΣ Κ.	258
ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΑΡΑ	263
ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ	270
ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΕΠΙΛΟΓΟ	284
ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΕΣ	294
ΟΙ ΠΗΓΕΣ ΜΟΥ.....	297
ΓΛΩΣΣΑΡΙ	298

Με τούτη τη δουλειά του ο Αλέξανδρος Δαδάος δεν μας ξάφνιασε. Απλά άργησε να δώσει την ομολογία της πίστης του με τούτο το γλαφυρό τρόπο.

Μέσα από τα βιώματα μιας ζωής μόχθου, μιας πορείας αγώνα για το ψωμί και σύγχρονα το άπλωμα του Σταυρικού "Τετέλεσται" της σωτηριακής εν Χριστώ Δικαίωσης.

Γλώσσα απλή, ρέουσα φράση, λεκτικό καθαρό. Με τις ναυτικές ενίοτε ιδιοτυπίες του ο Αλέξανδρος Δαδάος ξέρει και να γράφει και να κερδίζει προσοχή και περιέργεια για την επόμενη σελίδα.

Το καινούργιο "ταξείδι". Ταξιδεύεις μαζί του. Νοιώθεις το ημερολογιό του. Κατεβαίνεις αντάμα στα αμπάρια των ποντοπόρων. Ζεις το παλμό, τη ζωντάνια των λιμανιών. Έξω από τα στερεότυπα καλούπια ομολογίας με ξύλινη γλώσσα, η απολογία του Ευαγγελίου ρέει. Ζεσταίνει.

Ας συνεχίσει ο Αλέξανδρος Δαδάος τούτη, την τόση διάφορη σε τύπο και μέθοδο γραφής, προσφορά του.

Πρέπει να την θεωρήσει κανείς πρωτότυπη. Δυναμική. Προσφορά παιδείας.

Ας είναι και για δόξα Θεού.

Σπύρος Πορτινός

ΠΡΟΛΟΓΙΖΟΝΤΑΣ

Πλησιάζοντας το τέλος της όγδοης δεκαετίας μου, θέλησα να συντάξω μια αυτοβιογραφία, εκθέτοντας μια σειρά από σημαντικά προσωπικά μου βιώματα. Αφηγήσεις από ένα μεγάλο μέρος του εφήμερου ταξιδιού μου πάνω στο διαστημόπλοιο «Γη». Εμπειρίες της ζωής του τζόβενου, του ναύτη, του δόκιμου και του καπετάνιου, από την παιδική και την εφηβική του ηλικία μέχρι σήμερα. Σαν επαγγελματίας ναυτικός, βαθύτατα επηρεασμένος από την πατρογονική Χριστιανική πίστη, θα γνωρίσω μέσα στους ωκεανούς των ταξιδιών μου, τον σταυρωμένο και αναστημένο Ιησού Χριστό και Σωτήρα μου...

Πρωτομπαρκάρισα στις 7 Απριλίου το 1938 και 79 χρόνια τώρα ετοιμάζω το ναυτικό μου σάκο, για το λιμάνι ξεμπαρκαρίσματος. Ξέρω εν τούτοις, πως ετούτος ο σάκος, σχεδόν γεμάτος από τα ψώνια των επίγειων λιμανιών και ωκεανών, θα μείνει εδώ, μαζί με ότι φθαρτό κουβαλάμε, καθώς είναι βέβαιο, ότι *το φθαρτό δεν κληρονομεί αφθαρσία, ούτε το θνητό αθανασία* (Α΄ Κορ.15:53).

Εκείνο που θα βρει η πνευματική του υπόσταση στο λιμάνι ξεμπαρκαρίσματος, θα είναι η κατά Χάριν κληρονομιά της Αγάπης του Θεού Πατρός, λόγω της πίστης του στα λόγια του Υιού Του. Το μόνο πιστοποιητικό που θα κρατάω στα χέρια μου, θα είναι το ναυτικό μου φυλλάδιο, με την ένδειξη της ναυτολόγησης και απόλυσής μου στο πλοίο "I/X" "ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ", σφραγισμένη στο Λιμεναρχείο του Θείου Παράκλητου, με την σφραγίδα Βουτηγμένη στο Αίμα του Υιού.

Δεν έχω την πρόθεση να παραθέσω Θεολογικές απόψεις, ούτε να παρουσιάσω Ναυτιλιακές θεωρίες και πρακτικές. Τα εδάφια που παραθέτω είναι σε απλή γλώσσα, κατανοητή σε όλους. Για τους άγνωστους ναυτικούς όρους, ο αναγνώστης μπορεί να ανατρέχει στο σχετικό «γλωσσάρι», που βρίσκεται στο τέλος του Βιβλίου.

Αλεξανδρος Δαδάος

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Ο Μαραθόκαμπος είναι ένα πανέμορφο χωριό της Σάμου, που χτισμένο στη πλαγιά του Φτεριά αγναντεύει τα Δωδεκάνησα. Βλέποντάς το από την θάλασσα μοιάζει σαν αετός, που με ξεδιπλωμένα τα τεράστια φτερά του, ετοιμάζεται να μετεωριστεί και να χαρεί το πέταγμά του στον καθαρό καταγάλανο ουρανό. Σ' αυτό το χωριό με τις 5 ενορίες του, τα 2 Δημοτικά σχολεία και το εξατάξιο Γυμνάσιο γεννήθηκα, μεγάλωσα και έμαθα τα πρώτα μου γράμματα.

Μικρό παιδί είχα δει ένα παράξενο όνειρο: Βρισκόμουν στην ενορία μας, την Αγία Τριάδα και κρατούσα εκείνο το μακρύ καλάμι, που στην μια του άκρη είχε κολλημένο ένα κεριά τάλληλα γερμένο, για να ανάβει ο επίτροπος τους πολυελεύς και τα υψηλά μανουάλια, καθώς και ένα ανάποδο κωνάκι για να σβήνει τα κεριά που δεν μπορούσε να τα φτάσει αλλιώς. Το κεριά ήταν αναμμένο και εγώ προσπαθούσα να ανάψω τα καντήλια του τέμπλου.

Αυτά τα καντήλια ήταν διαφορετικά από κείνα με τα οποία είναι συνήθως στολισμένη η πρόσοψή του. Δεν ήταν κρεμασμένα από το πάνω μέρος του. Ήταν ενσωματωμένα στην όμορφη ξυλόγλυπτη πρόσοψη, του οποίου και αποτελούσαν μέρος. Προεξείχαν της όλης διακόσμησης κατά το ήμισυ και κατά τέτοιο τρόπο, που αναμμένα ήταν κάτι σαν κρυφός φωτισμός.

Είχα λοιπόν πιάσει εκείνο το καλάμι και με ένα αίσθημα ευφορίας καταγινόμουν με το άναμμα αυτών των πανέμορφων καντηλιών, αρχίζοντας από την αριστερή πλευρά του τέμπλου όπως το βλέπομε και προχωρούσα προς τα δεξιά. Σχεδόν είχα τελειώσει το άναμμα όταν ξύπνησα. Μου έμεναν πολύ λίγα καντήλια εκεί προς το μέρος του δεξιού ψάλτη.

Το όνειρο ήταν πολύ ζωντανό αλλά και πολύ όμορφο. Είναι από εκείνα, που μένουν ζωντανά και χαραγμένα στο μυαλό σε όλη μας την ζωή. Έτσι δεν το ξέχασα, παρ' ότι μικρό παιδί τότε ξανακοιμήθηκα συνεχίζοντας τον παιδικό ξέγνοιαστο ύπνο μου.

Το πρωί της επομένης το διηγήθηκα στους μεγάλους, οι οποίοι έδωσαν και την εξήγηση:

«-Θα κάνεις πολλά βαφτιστήρια όταν μεγαλώσεις», είπαν.

Βρήκα την εξήγηση λογική, αλλά κάτι μέσα μου έλεγε, ότι υπήρχε κάποιο βαθύτερο νόημα, κάποια ουσιαστική εξήγηση, που δεν μπορούσα να προσδιορίσω. Πάντως μου έμεινε το παράπονο από τότε, γιατί δεν πρόλαβα να ανάψω όλα τα καντήλια του τέμπλου. Και σήμερα ακόμη, ύστερα από έξι δεκαετίες, είναι σαν να βλέπω το τέμπλο με τα αναμμένα καντήλια και κάθε που θα βρεθώ στην Αγία Τριάδα το κοιτάζω ολόκληρο και ιδιαίτερα το τριγωνικό εκείνο κομματάκι πάνω δεξιά, που δεν πρόλαβα να το ανάψω.

Το όνειρο βέβαια δεν φωτογραφίζεται

Είχα το προνόμιο να με φέρουν στο κόσμο γονείς, που σέβονταν αληθινές θρησκευτικές και κοινωνικές αξίες της ζωής.

Λίγα ήταν τα γράμματά τους, αλλά πολλές οι ευαισθησίες τους. Δεν θυμάμαι ποτέ να μάλωσαν μεταξύ τους ή έστω να ανταλλάξαν πικρές κουβέντες. Οι Κυριακές ήταν πάντα μέρες εκκλησιασμού για όλη την οικογένεια. Είμαι περήφανος για τους γονείς μου και ευχαριστώ τον Θεό γι' αυτούς.

Τέλειωσα το Δημοτικό, τέλειωσα και το Γυμνάσιο μέσα σε μια τέτοια οικογένεια, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι από μικρό παιδί δεν έκανα και τις συνηθισμένες παιδικές αταξίες της εποχής εκείνης, που όμως δεν έμοιαζαν με τις σημερινές. Για παράδειγμα, δεν υπήρχαν καφετέριες, καφενεία και «σχέσεις» με

την σημερινή τους έννοια. Οι λέξεις δεν είχαν χάσει την σημασία τους.

Οι σημερινές «φιλοφρονήσεις» μεταξύ των αγοριών και κοριτσιών ήταν τότε βαριές ανήθικες προσβολές, ικανές να φέρουν ξυλοδαρμούς και αποβολές από το Σχολείο.

Εποχές καθυστερημένων και στερημένων, λένε οι σύγχρονοι, εποχές περηφάνιας και αξιοπρέπειας, λέμε όσοι τις ζήσαμε. Τότε το κυρίαρχο όπλο μας ήταν ή επίδειξη της αγάπης, του σεβασμού και του ειλικρινούς ενδιαφέροντός μας για το πρόσωπο που μας ενδιέφερε.

Οι «Αετοί» και τα πέντε αετόπουλα

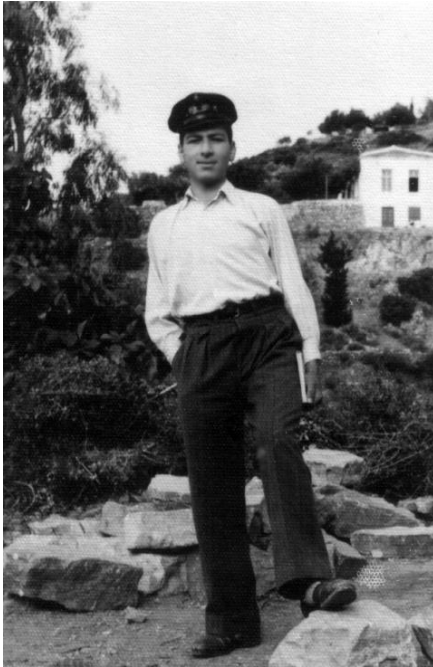
Τα υπόλοιπα, αυτά που σήμερα ονομάζονται «σχέσεις», ήταν όνειρα τόσο εξαϋλωμένα και τόσο προσωπικά, που δεν τολμούσαν να βγουν από το θησαυροφυλάκιο της καρδιάς μας.

Ήταν κάτι σαν χάδι του ονείρου.

Ματιές κρυφές και μόνο ματιές ήταν η πιο συνηθισμένη εκδήλωση της αγάπης μας και μόνο με τα μάτια συνεννοούμασταν και πλάθαμε τα όνειρά μας. Ανταλλαγή χαιρετισμού ήταν κάτι πολύ τολμηρό και ριψοκίνδυνο. Στις τυχαίες φαινομενικά συναντήσεις μας, τα κορίτσια χαμήλωναν τα μάτια και τα αγόρια αισθανόταν τις καρδιές τους να σπάνε και κοκκίνιζαν μέχρι τα αυτιά.

Κάποτε, ύστερα από χρόνιες ανταλλαγές ματιών, θέλησα να αποτολήσω να γράψω ένα γράμμα σε κάποιο κορίτσι, που πήγαινε τρεις τάξεις πιο κάτω από μένα στο Σχολείο. Το κράτησα κάμποσες μέρες, μέχρι να βρω τρόπο να της το στείλω.

Τελικά το αποφάσισα και το προώθησα μέσω ενός φίλου μου, που η αδελφή του ήταν στενή φίλη και συμμαθήτρια του κοριτσιού που με ενδιέφερε.

Η ψυχρολουσία μου ήλθε λίγες μέρες αργότερα. Μου επεστράφη με την επισήμανση, ότι δεν το δέχτηκε. Το πήρα πολύ βαριά, αλλά οι ανταλλαγές της ματιάς συνεχιζόταν.

Θίχτηκε ο εγωισμός μου και παρακάλεσα τον «ταχυδρόμο» φίλο μου να βαδίζει κοντά μου για να κρυφοπαρακολουθεί τις ματιές της.

Κατάλαβε αμέσως, ότι δεν είχα άδικο για το τόλμημά μου, αλλά η αποστολή του γράμματός ήταν κάτι πολύ τολμηρό!

Κάποτε θέλησα να της ζητήσω μέσω του αδελφού μου μια μετάφραση των αρχαίων ελληνικών, αλλά και από εκεί δεν ήταν καλύτερα τα πράγματα. Την είχε δώσει λέει, σε μια φίλη της, είπε στον αδελφό μου, αν θυμάμαι καλά.

Τελειώνοντας όμως το Γυμνάσιο έκανα και κάτι άλλο: Μαζί με άλλους τρεις συμμαθητές, αποφασίσαμε να κάνουμε καντάδα στα κορίτσια που μας ενδιέφεραν. Εγώ ήμουν τελείως παράφω-νος, αλλά κόλλησα κοντά τους. Καταστρώθηκε το σχέδιο και το τραγούδι που θα λέγαμε ήταν «ετίναξε την ανθισμένη αμυγδαλιά». Φοβόμασταν όμως να μην μας πάρουν είδηση οι καθηγη-τές, γιατί εκτός από το ρεζιλίκι θα είχαμε και αποβολές με μεί-ωση της διαγωγής σε «κοσμία».

Τρεις μάγκες: Σήμερα ο ψηλός δεξιά είναι τραγουδιστής στην Νέα Ζηλανδία, ο μεσαίος Αστυνομικός Διευθυντής και ο τρίτος αριστερά Καπετάνιος

Για τον λόγο αυτό, κάναμε κάτι ακόμα πιο παράτολμο. Φορέσαμε τραγιάσκες για να μην αναγνωριστούμε και ξεκινήσαμε. Ευτυχώς δεν μας πήραν είδηση ούτε οι γονείς μας και όλα πήγαν καλά.

Αυτές ήταν και οι «ερωτικές» μου δραστηριότητες, όσο ήμουν μαθητής. Πάντως ένοιωσα απερίγραπτη χαρά και ικανοποίηση, όταν στην ηλικία των πενήντα μου χρόνων σε μια από τις δυο-τρεις τηλεφωνικές επικοινωνίες με την κοπέλα των παιδικών μου χρόνων για θέματα εντελώς ξένα, με ρώτησε:

«- Άραγε θα έλθουν ποτέ εκείνα τα χρόνια του Σχολείου..;»

Βρέθηκα σε τέτοια αμηχανία, που δεν μπόρεσα να πω τίποτα. Τι χαμένη ευκαιρία, να της μιλούσα για την αγάπη του Χριστού, που έδωσε τη ζωή Του, για να έλθουν όχι απλώς τα σχολικά χρόνια, αλλά ατέλειωτοι αιώνες χαράς και ευτυχίας!

Τώρα οι αξίες έχουν αλλάξει. Βαρύνουσα σημασία έχει η μάρκα παπουτσιών, το μοντέλο του κινητού, ακόμα και τα επίτηδες τρύπια και κουρελιασμένα παντελόνια της μόδας, που άλλοι βέβαια πληρώνουν...

Η ζωή όμως συνεχίζεται...

Τελειώνοντας το Γυμνάσιο, έφτασε και για μένα η μέρα, που έπρεπε να βγω στη ζωή και να πετάξω με τα δικά μου φτερά. Μια χειμωνιάτικη μέρα λοιπόν, άφησα το νησί μου για πρώτη φορά σε ηλικία 18 ετών, για να βρω μάρκο από τον Πειραιά. Πήγαινα για καπετάνιος.

Ο πατέρας κοντά μου, με συνόδευσε μέχρι τον Πειραιά. Τις σοβαρές και σοφές συμβουλές του προτού χωριστούμε, τις θυμάμαι ακόμα.

«- Αλέκο, τώρα φεύγεις από το σπίτι μας. Πρόσεχε στο καράβι, πρόσεχε και στα λιμάνια. Εγώ δούλεψα σκληρά στη ζωή μου και άλλη γυναίκα εκτός από την μητέρα σου δεν γνώρισα..!»

Η επισήμανση αυτή του πατέρα με εντυπωσίασε, γιατί ποτέ δεν είχα ακούσει στο σπίτι να γίνεται λόγος για τέτοια πράγματα. Ήταν αδιανόητο ο πατέρας ή η μητέρα να είχαν σχετιστεί ή να είχαν γνωρίσει κάποιο τρίτο πρόσωπο.

Συνειδητοποίησα και κάτι άλλο. Τώρα πια ήμουν τελείως ελεύθερος να κάνω ό,τι ήθελα φεύγοντας από το σπίτι και η ευθύνη τόσο του μέλλοντός μου, όσο και της, ας την πω, προσωπικότητάς μου, θα βάραινε αποκλειστικά εμένα.

Μια άλλη συμβουλή του, που τη θυμάμαι ακόμη ήταν:

«- Παιδί μου, για ό,τι κάνεις στη ζωή σου, ακόμη και για το καλό, μπορεί να μετανιώσεις. Για κάτι που δεν θα μετανιώσεις ποτέ, είναι για το ότι πήγες στην εκκλησία.!»

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τρίτη θέση στο «ΠΑΝΤΕΛΗΣ» και το προεπαγγελματικό ταξίδι της ζωής μου αρχίζει από το Καρλόβασι. Ο καιρός ήταν πάρα πολύ άσχημος και το караβάκι πολύ μικρό. Μια φοβερή νοτιά σάρωνε το Αιγαίο σηκώνοντας μανιασμένα κύματα, πάνω στα οποία δερνόταν ο γερο-«ΠΑΝΤΕΛΗΣ».

Όλοι ήμασταν σαν ζαλισμένα κοτόπουλα και οι σχετικές στομαχικές συνέπειες, με τις ανάλογες κραυγές και αναστεναγμούς, συνόδευσαν τους τριγμούς και τα αγκομαχητά του караβιού από τα βαριά χαστούκια της θάλασσας. Που και που ακουγόταν και ο αναστεναγμός κάποιας γειτονικής «φασουλάδας». Σ' αυτή τη συνολική ηχητική και δύσοσμη εκδήλωση συμμετείχαν οι πάντες, είτε λόγω της κακοκαιρίας, είτε λόγω των πάσης φύσεως αηδιστικών και αποπνικτικών οσμών ανθρώπων, ζώων και караβιού. Ήταν κάτι το αρκετά απογοητευτικό σαν ξεκίνημα και σαν πρώτη επαγγελματική εντύπωση.

Όταν μετά τρία χρόνια επέστρεψα, έμαθα ότι η μητέρα μου εκείνη τη φοβερή βραδιά είχε κάνει κάτι καταπληκτικό. Μόλις κοιμήθηκαν τα υπόλοιπα 4 παιδιά της, κλείστηκε σε ένα νοτινό δωμάτιο και άνοιξε διάπλατα το παράθυρο που κοίταζε προς τον νοτιά και την αγριεμένη θάλασσα, που με όλες τις δυνάμεις της προσπαθούσε απεγνωσμένα να κατακτήσει τις νότιες παρυφές του νησιού.

Ο δυνατός αγέρας μπουκάρισε με όλη του τη δύναμη μέσα στο δωμάτιο, οι βαριές αργαλίσες κουρτίνες τινάχτηκαν και κόλλησαν στους τοίχους δεξιά και αριστερά, τα ρούχα πέσανε από τις κρεμάστρες, τα κάδρα χτυπούσαν στους τοίχους και έπεφταν στο πάτωμα μαζί με δίσκους και γυαλικά, ενώ η απέναντι πόρτα ξεκόλλησε τους σοβάδες στην προσπάθειά της να ανοίξει. Η σπαρακτική και γεμάτη αγωνία κραυγή της μάνας συμπλήρωσε το όλο σκηνικό:

«- Θεέ μου τι έκανα; Γιατί άφησα το παιδί μου να φύγει; Θεέ μου φύλαξέ το».

Η ανήσυχη μητρική καρδιά δεν έβρισκε ησυχία και άφησε όλη την φουρτούνα να μπουκάρει στο δωμάτιο, συμμετέχοντας και αυτή με τον δικό της τρόπο στην ταλαιπωρία του παιδιού της. Αιώνια ανήσυχη, γεμάτη αγωνία και αγάπη προστατευτική μητρική καρδιά, καμιά επίγεια αξία δεν μπορεί να συγκριθεί με σένα. Πάντα ίδια ευαίσθητη και παράτολμη ταξιδεύεις μέσα στους αιώνες, νικήτρια και πληγωμένη από τα ίδια σου συνήθως τα σπλάχνα...

Πόσο λυπάμαι για όλες εκείνες τις άσκεφτες λύπες που σου έδωσα! Θυμάμαι, που όταν με μάλωνες για τις αταξίες μου, σε απειλούσα λέγοντάς σου:

«- Δεν θα μεγαλώσω; Θα φύγω..!»

Και συ ολιγογράμματη, σοφή βασίλισσα του σπιτιού σου, μου απαντούσες πάντα το ίδιο:

«- Τα σκόρδα όσο αραιώνουν, τόσο χοντραίνουν», εννοώντας ότι η απουσία μου θα ωφελούσε τα υπόλοιπα παιδιά σου.

Άγια η δήθεν αδιαφορία σου και σ' ευχαριστώ. Και όταν καμιά φορά τα πράγματα χόντραιναν και σε απειλούσα λέγοντάς σου ότι θα πεθάνω, εσύ και πάλι με την ίδια φαινομενική ψυχρότητα μου απαντούσες:

«- Όποιος πεθαίνει, το λάκκο του γεμίζει...»

Άγια η «αδιαφορία» σου και σε ξανα-ευχαριστώ. Πόσο αργά καταλαβαίνουμε την ευαισθησία της φαινομενικής σκληρότητάς σου!

Την επομένη το πρωί η φουρτούνα συνεχιζόταν και η μικρή μου αδερφή βλέποντας την αγριεμένη θάλασσα, θα πει στην απλοϊκή και τελείως αγράμματη γιαγιά.

«- Νενέ, τι παλιόκαιρος και τούτος. Και ταξιδεύει ο μπαμπάς και ο Αλέκος!»

Η απάντηση σοβαρή σαν συμβουλή και βέβαια ευσεβής:

«- Παιδάκι μου, μην λες "παλιόκαιρος", γιατί είναι αμαρτία!»

Παραξενεμένη η εγγονή ρωτάει:

«- Γιατί είναι αμαρτία, νενέ;»

«- Μα, τι λέει ο παπάς παιδί μου στην εκκλησία;»

«- Τι λέει;»

«- Αχ παιδί μου, δεν προσέχεις τα λόγια του Θεού. Δεν λέει: Άγιος ο Θεός, άγιος ο καιρός, άγιος κι ο θάνατος; Κι εγώ φοβόμουν τον θάνατο, αλλά όταν άκουσα τον παπά να λέει ότι κι ο θάνατος είναι άγιος, δεν τον φοβάμαι πια...!»

Η απλοϊκή καρδιά της γιαγιάς δεν άκουγε καλά τα λόγια και τα δεχόταν έτσι απλά, όπως τα άκουγε, μετατρέποντας το Άγιος ο Θεός, Άγιος ισχυρός, Άγιος Αθάνατος, σε Άγιος ο Θεός, άγιος ο καιρός, άγιος κι ο θάνατος.

Γέλασε το κορίτσι και στην οικογένεια έμεινε πια σαν ανέκδοτο.

Εν τω μεταξύ ο «ΠΑΝΤΕΛΗΣ» όλο προχωρούσε και μετά από 4 ενδιάμεσα λιμάνια έφτασε στον Πειραιά. Καραβοτσακισμένοι αποβιβαστήκαμε και κατ' ευθείαν στο Σαμιώτικο καφενείο. Μερικοί ήθελαν πατσά, για να φτιάξει το στομάχι. Για μένα οι εντυπώσεις της ταλαιπωρίας ήταν τόσο έντονες, που πατσάς, ναυτία και επακόλουθα ήταν ένα πράγμα. Έτσι πατσά δεν έφαγα ούτε τότε, αλλά ούτε και μέχρι σήμερα. Τον έχω συνδυάσει με τον «ΠΑΝΤΕΛΗ» και την ναυτία...

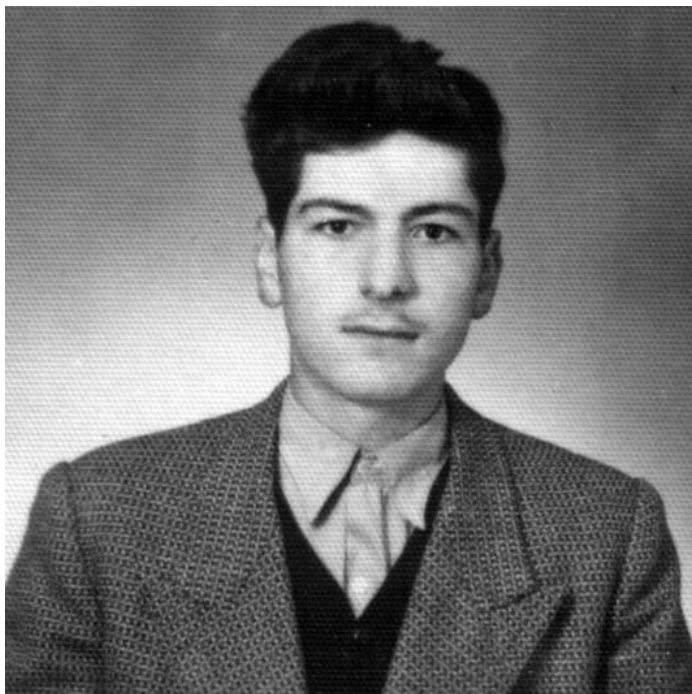
Τέτοια ήταν η πρώτη μου γνωριμία με τα καράβια. Τα όνειρα όμως ήταν δυνατά, όμορφα και τα σχέδια μεγάλα. Φιλοξενήθηκα σε συγγενικά σπίτια στην Αθήνα και από την επομένη άρχισα να ανεβοκατεβαίνω στον Πειραιά, γυρίζοντας στα ναυτιλιακά Γραφεία και ψάχνοντας για δουλειά.

Χειμώνας 1956 προς 1957. Ήταν και τότε ναυτιλιακή κρίση. Οι μεσάζοντες, είχα ακούσει, ότι ζητούσαν 10 χρυσές λίρες για να σε μπαρκάρουν. Πολλοί μπαρκάριζαν άμισθοι με την ελπίδα, ότι κάποιος θα έφευγε σύντομα από το καράβι και θα έπαιρναν την θέση του.

Ήμουν όμως τυχερός. Μετά από περίπου ένα μήνα παραμονή, βρήκα δουλειά σαν μούτσος σε καλή εταιρεία και με μισθό 45 δολάρια. Στις 19 Ιανουαρίου του 1957 έγραψα στο προσωπικό μου ημερολόγιο:

«Βουρκωμένα μάτια είναι το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό γνώρισμα της μέρας...

Σήμερα, για πρώτη φορά αφήνω την πατρίδα μου και ποιος ξέρει για πόσο καιρό...»

Ο έφηβος γίνεται άνδρας με μουστάκι

ΣΤΟ «ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ»

Φορτωμένος με τα όνειρα μου και με τις ευχές και τα φυλαχτά των συγγενών, ξεκίνησα μαζί με άλλους από τον Πειραιά στις 19 Ιανουαρίου του 1957 για την Αγγλία, όπου βρισκόταν το πλοίο που θα μπαρκάριζα. Επιβιβαστήκαμε στο ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ, που φάνταζε υπερωκεάνιο μπροστά στο ΠΑΝΤΕΛΗΣ και μέσω ισθμού Κορίνθου και Κερκύρας φτάσαμε στην Ιταλία. Από κει με το τραίνο για την Αγγλία.

Ταλαιπωρία, βροχές, κρύο ομίχλες και αλλαγές τραίνων οι καταγραφές στο ημερολόγιό μου:

«- 23 Ιανουαρίου φτάσαμε στο Λονδίνο, όπου καταλύσαμε σε Κυπριακό ξενοδοχείο. Μας δώσανε προκαταβολή μια χάρτινη λίρα, την οποία και έστειλα αμέσως στο σπίτι, μέσα σε ένα φάκελο...»

Όταν ξεμπαρκάρισα μετά τριάνμισι χρόνια, έμαθα ότι την λίρα εκείνη την είχε βάλει η μητέρα στα εικονίσματα.

«...Επί τέλους, την επομένη βρεθήκαμε στο λιμάνι που ήταν το πλοίο και ναυτολογηθήκαμε πεντέξι άτομα...»

Με την καρδιά γεμάτη όνειρα και ελπίδες ανέβαινα για πρώτη φορά, το χειμωνιάτικο εκείνο πρωινό τον γκάγκουη, (τον σιδερένιο φορητό διάδρομο), που με τις ρόδες της μιας άκρης του ρολάριζε πάνω στην προβλήτα και με την άλλη ακουμπούσε στην κουπαστή του “ANDROS VALLEY”.

Στο ένα μου χέρι κρατούσα την καρό βαλίτσα των υπαρχόντων μου και με το άλλο ισορροπούσα κρατώντας το χειραγωγό, καθώς κυμάτιζε στο κάθε μου βήμα.

Επί τέλους, μαζί με μερικούς άλλους έφτασα και τώρα πια πατούσα στο πεδίο των ονείρων μου, ύστερα από ταλαιπωρία μερικών ημερών με τραίνα και βαπόρια. Καράβι από Πειραιά για Μπρίντζι Ιταλίας, τραίνα στην συνέχεια μέχρι Καλαί Γαλλίας, φερυμπόουτ από Καλαί για Ντόβερ και πάλι τραίνα από Ντόβερ για το Νιου Καστλ της ΒΑ Αγγλίας.

Πεντέξι άτομα περίμεναν στην κεφαλή του διαδρόμου με τους σάκους και τις βαλίτσες τους, έτοιμοι για αναχώρηση. Ήταν χαρούμενοι, γιατί η παρουσία μας αποδείκνυε την δική τους αναχώρηση για την πατρίδα.

Κάποιος μας καλημέρισε και μας έδειξε τις καμπίνες μας. Η δική μου ήταν μπροστά στην πόρτα της πολυθρόμβης Μηχανής και θα έμενα μαζί με έναν ηλικιωμένο ναύτη από το Αγκίστρι.

«- Τα πράγματά σας θα τα τακτοποιήσετε αργότερα», είπε.

«Τώρα πηγαίνετε στην τραπεζαρία για πρωινό και μετά θα βγείτε για δουλειά.»

Περνώντας έξω από την κουζίνα καλημέρισα έναν ευτραφή, ιδρωμένο εβδομηντάρη, με λιγδωμένη κίτρινη ποδιά, που κάποτε έπρεπε να ήταν άσπρη! Ήταν ο Μάγειρας, του οποίου η παρουσία γινόταν αντιληπτή ακόμη και με κλειστά τα μάτια, λόγω του ιδρώτα του και της κουζινίλας που απέπνεε. Με διερευνητική ματιά με ζύγισε και αντί για καλημέρα, μου είπε:

«Σε βλέπω για καλό άνθρωπο. Εδώ που ήρθες να πλένεις, για να μην αρπάξεις καμιά χολέρα και πας στο διάολο..!»

Αποσβολώθηκα. Αργότερα έμαθα, ότι αυτό ήταν το καλωσόρισμά του σε όλους τους νεοφερμένους, που του φαινόταν για πρωτόμπαρκοι, προκειμένου να προλάβει τις δικές τους διαμαρτυρίες, σχετικά με την καθαριότητα του ίδιου και της κουζίνας. Αμίλητος έβαλα κάτω το κεφάλι και προχώρησα προς την τραπεζαρία. Κάθισα στο ένα από τα δύο μακρόστενα τραπέζια.

«- Καθαριστής είσαι;» μου πέταξε κάποιος.

»- Ναυτόπαις», απάντησα. Αυτό έγραφε η σύμβασή μου.

«- Εδώ κάθεται ο Βαγγέλης!» μου λέει το καμαροτάκι, με ύφος έμπειρου παλαιού, που εκείνη τη στιγμή έμπαινε στην τραπεζαρία.

Στο ένα του χέρι κρατούσε τρία πιάτα με αυγά μάτια και μπέικον, που ήταν έτοιμα να του γλιστρήσουν και στο άλλο μια θολή κανάτα με νερό. Τα ακούμπησε στο τραπέζι της Μηχανής και ένα λεπτό αργότερα τον ακούω να απευθύνεται προς τον ηλικιωμένο Μάγειρα:

«- Δυο πιάτα για τους καινούριους, βρωμομούτη».

Το ένα ήταν δικό μου και το άλλο για έναν από τους νεοφερμένους. Αυτός ο άλλος ήταν Συμιακός, καλός άνθρωπος, αλλά στο ταξίδι μας από Πειραιά τον αποφεύγαμε, γιατί στην βαλίτσα του και σε μια τσάντα που κρατούσε, είχε ξερά χταπόδια και μύριζε ολόκληρος χταποδίλα. Τώρα καθόταν δίπλα μου. Το καμαροτάκι έβαλε μπροστά μου το ένα πιάτο, και το άλλο το έδωσε στον Συμιακό.

«- Βρέχει.! Θα ποτασάρετε (πλύνετε) τους αλουέδες (διαδρόμους)», είπε ο λοστρόμος στον απέναντί μου και σηκωθήκαμε με την μπουκιά στο στόμα.

Στο πλυντήριο ρούχων...!

«- Έλα μαζί μου.!»», μου είπε εκείνος.

Ήταν ένας νεαρός ναύτης από την Λευκάδα. Πήγαινε και αυτός για καπετάνιος και σύντομα γίναμε φίλοι.

Αυτό ήταν το πρώτο πρωινό και το πρώτο καλωσόρισμα στο ναυτικό επάγγελμα, που πιστά ακολούθησα σε όλη μου την ζωή, ανεβαίνοντας ένα-ένα όλα τα σκαλιά του...

Ένα επάγγελμα και ένα περιβάλλον εντελώς άγνωστό μου μέχρι τότε, καθώς κανείς συγγενής μου δεν ήταν ναυτικός.

Λίγους μήνες αργότερα, είχα αποδεχτεί και ζυμωθεί με τις συμπεριφορές των ανθρώπων του καραβιού. Είναι αλήθεια όμως, ότι δεν πρωτοστατούσα και δεν προκαλούσα, αλλά οπωσδήποτε είχα αλλάξει. Εκείνη την εποχή, δυο-τρεις μήνες μετά την άφιξή μου, είχε γίνει και αλλαγή πλοιαρχίας. Ο αποχωρών Πλοίαρχος κατά την επιστροφή του συνταξίδευε με έναν συχωριανό μου και καθώς αλληλοσυστήθηκαν, όπως συμβαίνει συνήθως σε συνταξιδιώτες, του είπε.

«- Α! από το χωριό σου είχα ένα καλό παιδί, αλλά έχει αλλάξει, έχει μπλέξει με άσχημες παρέες στο καράβι...!»

Εκείνος το είπε στον πατέρα μου και όταν ξεμπαρκάρισα, ύστερα από τρία χρόνια μάρκου, το έμαθα. Αυτό το σημειώνω σαν απόδειξη του κατήφορου, που άρχισα να παίρνω. Μπροστά στον πατέρα μου κατέβασα ντροπιασμένος τα μάτια.

«- Αν καπνίζεις παιδί μου, μπορείς να καπνίσεις, είσαι πια άντρας»

«- Όχι, δεν καπνίζω», απάντησα, «αλλά και να κάπνιζα, δεν θα το έκανα μπροστά σου.!»

Εκείνος βούρκωσε. Ούτε ο ίδιος κάπνιζε. Μόνο ανήμερα της γιορτής του και όχι πάντοτε, αγόραζε ένα τσιγάρο και το μισοκάπνιζε, βάζοντας το ένα πόδι πάνω στο άλλο, με ένα ύφος ικανοποιημένου νοικοκύρη και οικογενειάρχη. Αυτή του η στάση, που μου ήταν εντελώς ασυνήθιστη για όλο τον υπόλοιπο χρόνο, με γέμιζε σαν παιδί, με ένα περίεργο αίσθημα ξεγνοιασιάς και σιγουριάς. Εκείνη την ημέρα φώναζε και κάποιον που έπαιζε βιολί, για να διασκεδάσουν συγγενείς και φίλοι που ερ-

χόταν στο σπίτι να του ευχηθούν, με μερικά τραγουδάκια της εποχής εκείνης...

Να όμως, πώς σταμάτησε ο δικός μου κατήφορος. Σε ένα άλλο λιμάνι της Αγγλίας, λίγους μήνες μετά το άχαρο καλωσόρισμά μου από τον Μάγειρα και στην ίδια ακριβώς θέση, μπροστά στην πόρτα της κουζίνας και ενώ χαιρόμουν σκεφτόμενος την βραδινή μου έξοδο, άκουσα ένα άλλο, εντελώς διαφορετικό καλωσόρισμα, που άλλαξε την πορεία της υπόλοιπης ζωής μου.

Δεν ήταν από τον Μάγειρα, ούτε από άνθρωπο του καρναβιού. Ήταν από τον Ίδιο τον Κύριο Ιησού Χριστό και μέσω ενός φυλλαδίου που μου έδωσε ένας Άγγλος, που για πρώτη και τελευταία φορά είδα. Το φυλλάδιο έγραφε διάφορα εδάφια από την Αγία Γραφή, όπως:

«...Έλθετε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θα σας αναπαύσω...»

(Ματθ.11:28)

«...Τον αγαπήσαντα ημάς και λούσαντα ημάς από των αμαρτιών ημών με το αίμα Αυτού...»

(Αποκ.1:5),

«...Το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού Αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας...»

(Α΄ Ιωάννη 1:7)

«...και έπλυναν τας στολάς αυτών και ελεύκαναν αυτάς εν τω αίματι του Αρνίου».

(Αποκ.7:14)

«Και τώρα τι βραδύνεις; σηκωθείς βαπτίσθητι και απολούσθητι από των αμαρτιών σου, επικαλεσθείς το όνομα του Κυρίου.».

(Πράξεις 22:16)

Συγκλονίστηκα: «Υπάρχεις..!», μονολόγησα ψιθυριστά.

Πήγα στη καμπίνα μου, γονάτισα, μετάνιωσα για τα βραδινά μου σχέδια, ζήτησα βοήθεια:

«- Έρχομαι Κύριε,» είπα. «Βοήθα με, θέλω μια Καινή Διαθήκη...!»

Και η Καινή Διαθήκη έφτασε με το χέρι του Ανθυποπλοιάρχου Νικηφόρου Κυρτάτα, ενός πιστού ανθρώπου, που τον θεωρώ και πνευματικό μου πατέρα. Τον έστειλε Εκείνος, ο Κύριός μου.

Αλήθεια, τι είναι η σωτηρία! Πόσο όμορφη, πόσο απλή, αλλά και πόσο δύσκολη μέσα στην απλότητά της. Άλλοτε έρχεται σαν αφέλεια μικρού παιδιού, άλλοτε σαν γάντζωμα από τον στέρεο κορμό του πλατάνου της όχθης ορμητικού ποταμού, σαν κραυγή σταυρωμένου ληστή, άλλοτε σαν συντριβή τελώνη, σαν λιμάνι караβοτσακισμένου ναυαγού, σαν χιλιόστομη θεόσταλη πρόσκληση.

Πάντοτε όμως, η σωτηρία είναι η πόρτα μιας ουράνιας, απερίγραπτης ευτυχίας δίπλα Του. Ένας άλλος κόσμος. Ένα δωρεάν εισιτήριο σε κόσμους ατέλειωτης, απερίγραπτης ομορφιάς.

Λοιπόν τι θα κάνουμε εδώ που ήλθαμε; Ο ζέων Μάγειρας αυτής της ζωής μας καλωσορίζει συμβουλευοντας: *«Σε βλέπω για καλό άνθρωπο, εδώ που ήρθες να πλένεσαι, για να μην αρπάξεις καμιά χολέρα και πας στο διάολο»*. Κολακευτική στην αρχή, επιδερμική στην συνέχεια, υστερόβουλη και υβριστική μετά, με τελική αποστολή: *«...στο διάολο»*.

Ο Θεός δια του προφήτη Ησαΐα λέγει:

«Λουστείτε, καθαριστείτε,... αποβάλλετε την κακία των πράξεών σας... Εάν οι αμαρτίες σας είναι σαν το πορφυρό, θα γίνουν λευκές σαν το χιόνι, και εάν είναι ερυθρές σαν το κόκκινο θα γίνουν σαν το λευκό μαλλί.» » (Ησ. 1:16-18)

Και επειδή κάνουμε πως δεν καταλαβαίνουμε ή και πως δεν μπορούμε μόνοι μας να πλυθούμε, έρχεται ο Χριστός να αναλάβει ο Ίδιος ακόμη και το πλύσιμό μας, τον καθαρισμό μας και την λεύκανσή μας:

«Εις τον αγαπήσαντα ημάς και λούσαντα ημάς από των αμαρτιών ημών με το αίμα Αυτού...»

(Αποκ.1:5)

Έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του, σαν μάθημα και απόδειξη ταπεινοφροσύνης και αγάπης, πράξη που θα μπορούσε ίσως κάποιος αλτρουιστής να μιμηθεί.

Αλλά εκείνο που είναι αξεπέραστο, ασύλληπτο, αφάνταστου μεγαλείου, είναι ο φοβερός Γολγοθάς.

Ο Δαβίδ μπροστά στο μεγαλείο της πανταχού παρουσίας και φροντίδας του Θεού για τα πλάσματά Του, γράφει:

«Η γνώση αυτή είναι υπέρ-θαυμαστή σε μένα, είναι υψηλή και δεν μπορώ να την φτάσω»...

(Ψαλμός 139:6)

Πώς λοιπόν, θα μπορέσουμε ποτέ να γνωρίσουμε το μυστήριο της αγάπης του Θεού Πατέρα και του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που εκδηλώθηκε έμπρακτα πάνω στον Γολγοθά; Είναι 100% υπόθεση καρδιάς. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Γι αυτό και ο απόστολος Παύλος γράφει στους Κορίνθιους:

«Η καρδιά μας πλατύνθηκε, πλατυνθείτε και εσείς»

(Β΄ Κορ. 6,11/13)

Και καρδιά έχουμε όλοι. Γι αυτό και όλοι είμαστε απόλυτα υπεύθυνοι για το θέμα της σωτηρίας μας, μέσω της σταυρικής θυσίας. Μιας θυσίας, που δεν αντικαθίσταται, ούτε κερδίζεται με ανθρώπινη προσπάθεια, πολύ δε περισσότερο με υποκριτικά καλωσορίσματα και υστερόβουλες υβριστικές συμβουλές.

Ευτυχισμένος, όποιος ξέφυγε από όλα αυτά και άκουσε την συμβουλή και πρόσκληση του Δημιουργού του, αποδεχόμενος το έργο της Θυσίας, μιας θυσίας προσιτής σε όλους...!

Οι εγγραφές του ημερολογίου μου για τον πρώτο μήνα, είναι όλες σχεδόν δελτία καιρού και αντιδράσεις μου στην κακοκαιρία, πασπαλισμένες με νοσταλγία και οικογενειακές αναμνήσεις.

Οι φωτογραφίες, που είναι καλά στερεωμένες πάνω από το πτυσσόμενο μικρό τραπεζάκι της καμπίνας μου, καθώς και στο μπουλμέ πάνω από το μαξιλάρι μου, αποτελούν τον μόνιμο και έμπιστο καλό συζητητή μου.

Έτσι στις 17 Φεβρουαρίου γράφω μεταξύ των άλλων :

«Είναι μερικές στιγμές, που νοιώθω μεγάλη απελπισία. Κοιτάζω τις φωτογραφίες των συγγενών και λοιπών αγαπημένων προσώπων. Σκέφτομαι, ότι μετά 80 το πολύ χρόνια δεν θα υπάρχει κανείς μας.

Μα είναι δυνατόν; Τότε γιατί ζούμε; Και τι είναι η ζωή; Και ο τάφος σφραγίζει την ζωή ή μήπως υπάρχει και κάποια άλλη και πώς να είναι;

Να υπάρχει εκεί ευτυχία και δυστυχία ή μήπως μόνο ευτυχία ή μόνο δυστυχία; Μα αν υπάρχει μόνο ευτυχία, τι είδος ευτυχία θα είναι αυτή, αφού δεν θα είναι μαζί σου οι συγγενείς και οι φίλοι;

Και αν είμαστε όλοι καλοί και κακοί, πως θα υπάρξει ευτυχία; Αν είναι μόνο οι καλοί, ποιό να είναι το μέτρο της καλοσύνης και ποιό το μέτρο της κακίας;

Αλλά και αν όλα είναι ιδανικά, πάλι δεν θα είναι μια μαρτυρική αιωνιότητα, που τίποτα δεν θα αλλάζει στους αιώνες των αιώνων;

Ας σταματήσω όμως να καταγράψω τις σκέψεις μου, γιατί θα αρχίσω να γράφω ανοησίες, αν ήδη δεν το έχω κάνει...»

Ολόκληρος ο πρώτος μήνας πέρασε με τις πρωτόγνωρες για μένα εντυπώσεις της ζωής του каравиού. Η προσαρμογή μου στο καράβι δεν υπήρξε ιδιαίτερα δύσκολη. Προερχόμενος από μια αγροτική οικογένεια, για την οποία η εργασία ήταν ιερό καθήκον, αλλά και υποχρέωση προσφοράς προς την οικογένεια, προς την κοινωνία και προς τον εαυτό μας, δεν θεώρησα πο-

τέ την οποιαδήποτε ανάθεση υπηρεσίας ή χειρονακτικής απασχόλησης σαν αγγαρεία. Απεναντίας μάλιστα, δεχόμενοι τα πάντα κάτι σαν λειτούργημα και τρόπο ζωής.

Σε αυτό αναμφισβήτητα συνέτεινε και το Σχολείο. Ακόμη θυμάμαι τον πραγματικά υπέροχο φιλόλογο Γυμνασιάρχη μας Γεώργιο Μπαλή από την Τήνο. Κάποτε στο μάθημα των Νέων Ελληνικών, μας είχε βάλει στην έκθεση θέμα σχετικό με την εργασία. Τότε σχολιάζοντας το της Γένεσης

«εν τω ιδρώτι του προσώπου σου θα τρώγεις τον άρτον σου», μας είχε πει:

«- Ό,τι ως αρά Θεού επέλεσε επί της κεφαλής του ανθρώπινου γένους, αυτό τούτο και απετέλεσε την μεγίστην αυτού ευλογίαν»!

Με την εφεδρική άγκυρα

ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΪΒΙΚΗ

Κρεμασμένοι στην ανεμόσκαλα του ANDROS V.

Φεύγοντας από τον Πειραιά στις αρχές του 1957 για το πρώτο μου μπάρκο, άρχισα να γράφω ημερολόγιο. Ήταν μια συνήθεια των νέων της εποχής εκείνης, να εξωτερικεύουν με αυτόν τον τρόπο τα όνειρα, τις εμπειρίες και τις οποιοσδήποτε δραστηριότητές τους. Για μένα ήταν και μια συντροφική ανάγκη, αφού για πρώτη φορά σε ηλικία 18 ετών έφευγα από το σπίτι και βρισκόμουν ξένος ανάμεσα σε ξένους.

Η ιδιότυπη Σαμιώτικη προφορά μου, την αντίδραση της οποίας διέκρινα στα μάτια των συνομιλητών μου, πρόσθετε το βάρος της στο συναίσθημα της απομόνωσης. Έτσι το ημερολόγιο ήταν η ιδανική συντροφιά μου. Σίγουρα δεν του τα έλεγα όλα ξεκάθαρα, από φόβο μήπως παραπέσει κάποτε και άθελά του μαρτυρήσει τα πάντα σε ανθρώπους που δεν ήθελα. Έτσι ακόμη και σήμερα ύστερα από μισό αιώνα υπάρχουν εγγραφές, που μόνο εγώ ξέρω την σημαντικότητα και το βαθύτερο νόημά τους.

Στις 8 Μαρτίου του 1957, ενάμιση μήνα μετά την επιβίβασή μου στο καράβι έγραφα:

«Αργούν πολύ να περάσουν οι μέρες. Πάντως περνούν και το ευχάριστο είναι, ότι μία απ' αυτές μου έφερε έξι επιστολές. Όταν τις έλαβα

προ ημερών στην Βαλτιμόρη, μια απεριγράπτη χαρά πλημμύρησε το είναι μου και έσπασε την μονοτονία της ξενιτιάς. Πόσο πολύτιμα είναι αυτά τα κομμάτια χαρτιού, που ήλθαν στα χέρια μου γραμμένα από αγαπημένα πρόσωπα! Πόσο όμορφη εκείνη η οβάλ σφραγίδα στο τέλος, με τα αποξηραμένα κρινάκια! Ποτέ μου δεν είχα φαντασθεί την μεγάλη αξία της επιστολής. Απάντησα κι εγώ γράφοντας άλλες εννέα.

» Από την Βαλτιμόρη φύγαμε προχθές στις 6 του μηνός. Τώρα ταξιδεύουμε προς την Βενεζουέλα. Ο χθεσινός καιρός, αλλά και ο σημερινός ήταν θαυμάσιος. Ξαφνικά όμως, τελείως ανεπάντεχα και μέσα σε διάστημα ενός τετάρτου της ώρας ξέσπασε ένας δαιμονισμένος άνεμος, ο οποίος σφυρίζει εντυπωσιακά χτυπώντας στα ξάρτια και συνεχώς δυναμώνει. Ύστερα από λίγη ώρα υψώσαμε τα μπαλόνια ακυβερνησίας, σημείο ότι το καράβι είναι ακυβέρνητο και στο έλεος των κυμάτων.

» Ο καιρός συνεχώς χειροτερεύει και ο Γραμματικός, όπως συνηθίζεται να ονομάζεται ο Υποπλοίαρχος, διέταξε να ετοιμαστεί η μια σωσίβιος λέμβος για κάθε ενδεχόμενο.

» Προτού ακόμη τελειώσουμε με την προετοιμασία της λέμβου, ένα σοβαρό πρόβλημα παρουσιάστηκε στην πλώρη. Ο σφοδρός αέρας βοηθούμενος και από τα απότομα σκαμπανεβάσματα και τα χτυπήματα του πλοίου στα κύματα, είχε ανοίξει το νούμερο ένα αμπάρι. Μια βαριά μπουκαλώρα είχε ανασηκωθεί και στροβιλίζοντας σαν τραπουλόχαρτο από τον δυνατό αέρα έπεσε στην θάλασσα.

» Ο κίνδυνος ήταν άμεσος, γιατί τώρα που είχε γίνει η αρχή, ήταν εύκολο να αρχίσει το ξήλωμα και των υπόλοιπων.

» Έμειναν μερικοί στην προετοιμασία της λέμβου και οι υπόλοιποι τρέξαμε προς την πλώρη. Με τεντωμένα τα νεύρα και με ακροβατικές σχεδόν κινήσεις, υπολογίζοντας τις μεγάλες κλίσεις και τα απότομα ανεβοκατεβάσματα του карабиού, που κάποιες στιγμές μας άφηναν σχεδόν μετέωρους, φτάσαμε στη πλώρη.

» Προσέχοντας τις κινήσεις μας, αντικαταστήσαμε την μπουκαλώρα με κάποια εφεδρική, που υπήρχε στο πρόστεγο. Ευτυχώς το караби είναι άφορτο και τα κύματα δεν πέφτουν ζωντανά στο κατάστρωμα. Το λίγο νερό που μπήκε αντλήθηκε χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία.

» Σφηνώσαμε καλύτερα και τις υπόλοιπες, και με την ίδια προσοχή επιστρέψαμε στη μέση, στο κομοδέσιο, όπως λέγεται στη ναυτική γλώσσα ο χώρος ενδιαίτησης του πληρώματος. Τώρα έχει νυχτώσει πια, αλλά η κακοκαιρία συνεχίζεται. Παραμένουμε ακυβέρνητοι στις Ανατολικές ακτές της Αμερικής...»

Έτσι περιέγραψα την πρώτη μέρα της πρώτης καταιγίδας της ναυτικής μου καριέρας, που όπως διαπίστωσα στην κατοπινή μου ναυτική πείρα, δεν ήταν ούτε η χειρότερη, αλλά ούτε και η πλέον επικίνδυνη.

«Ακυβέρνητοι»! Αν και υπήρχε καπετάνιος, αξιωματικοί, μηχανικοί, πλήρωμα και οι μηχανές του карабиού δούλευαν κανονικά. Τα στοιχεία της φύσης ήταν πιο δυνατά από όλους μας. Ποιος θα μπορούσε να υποτάξει και να ηρεμήσει εκείνα τα άγρια κύματα, εκείνες τις φοβερές ωκεάνιες θάλασσες μέσα ή έξω από το «Τρίγωνα του Διαβόλου»;

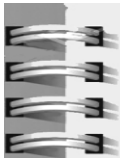
Ακούγοντας σήμερα στα δελτία ειδήσεων την πρόγνωση του καιρού με τα 8 ή 9, ενίοτε και 10 μποφόρ, χαμογελάω. Καμιά σύγκριση με τη μανία εκείνων των μποφόρ στους θυμωμένους ωκεανούς. Όταν σπανίως γράφαμε στο ημερολόγιο του πλοίου 10 μποφόρ, σήμαινε ότι τεράστιοι όγκοι θάλασσας και όχι κύματα κόβονταν από την ρίζα τους, έμεναν μετέωροι και ενριπή οφθαλμού γίνονταν σκάγια, που δεν άντεχες το χτύπημά τους.

Σιδερένιες δυνατές κατασκευές λύγιζαν, ρήγματα δημιουργούνταν, ολόκληρο το καράβι έτριζε, και κάποτε κόβονταν στα δύο ή και καταποντίζονταν, αφήνοντας στην ταραγμένη επιφάνεια μερικές πεισματάρικες σανίδες, που με κανέναν τρόπο δεν ήθελαν να το ακολουθήσουν.

Στο τέλος όμως, θαλασσοδαρμένες, σάπιες και γδαρμένες, βούλιαζαν κι αυτές ή κατέληγαν σε κάποια έρημη ακτή. Τίποτα δεν έμενε στην θέση του.

Και τίποτα δεν θα μείνει από την τέλεια και γεμάτη θαύματα σωματική μας κατασκευή, όσο και αν στην αρχή της μας φαίνεται δυνατή, αγέρωχη, ακράτητη, αχαλίνωτη και ατσάλινη μπροστά σε όλα τα εμπόδια και τις φουρτούνες τούτης της ζωής.

Βράδιασε εκείνη η πρώτη μέρα και με κακογραμμένα γράμματα, λόγω της τρικυμίας, σημείωνα:

«...Τώρα έχει νυχτώσει πια, αλλά η κακοκαιρία συνεχίζεται. Παραμένουμε ακυβέρνητοι στις Ανατολικές ακτές της Αμερικής...»

Διαβάζοντας σήμερα την σύντομη τούτη εγγραφή του ημερολογίου μου, διακρίνω μέσα της τα κύρια στοιχεία, που στοιχειοθετούν ολόκληρη την χωρίς Χριστό ανθρώπινη ζωή.

Η πρώτη περιγραφή της πρώτης μέρας, της πρώτης καταγίδας στην οποία έπεσα, στην πραγματικότητα είναι η περιληψη ολόκληρης της ζωής μας. Πολλά όνειρα στο ξεκίνημα της, που

με την πάροδο του χρόνου κιτρίνισαν, σχίστηκαν, ξεθώριασαν ή και χάθηκαν.

Λίγη γαλήνη, πολλή φουρτούνα, επικίνδυνες δραστηριότητες, πάνω σε μια φαινομενικά χαλύβδινη κατασκευή, που επιπλέει πάνω σε ένα φουρτουνιασμένο ωκεανό, δίπλα ή και μέσα στο μυστηριώδες για πολλούς «*Τρίγωνο του Διαβόλου.*»

Όμορφες νοσταλγικές αναμνήσεις, που κρύβει το συνθηματικό κάποιας σφραγίδας στο τέλος της τελευταίας σελίδας της, με τα αποξηραμένα κρινάκια.

Τελικά, η μικρή γήινη ζωή μας γράφει με τρεμάμενο χέρι, κακογραμμένα μια σκληρή διαπίστωση:

«Τώρα έχει νυχτώσει πια και η κακοκαιρία συνεχίζεται. Παραμένουμε ακυβέρνητοι στις Ακτές της Δύσης του Βίου μας, δίπλα στο Τρίγωνο του Διαβόλου...»

Αυτή είναι η συνηθισμένη περιγραφή της ζωής του μέσου συνηθισμένου ανθρώπου, που έζησε χωρίς να διακρίνει τον Θεό μέσα στον κόσμο και χωρίς να βρει την μέσω του Χριστού Σωτηρία. Μια σύντομη ημερολογιακή εγγραφή, που κρύβει όνειρα, ελπίδες και δραστηριότητες κακογραμμένες και ελλιπείς πάνω στη φθορά του χρόνου, που πάντα τελειώνει με την παραπάνω διαπίστωση.

Ευτυχώς, δεν συμβαίνει αυτό σε όλους τους ανθρώπους. Και ευχαριστώ τον Θεό, διότι δεν συνέβη και στην δική μου ζωή.

Λίγους μήνες αργότερα, παρέδίδα το τιμόνι της ζωής μου στον Δημιουργό μου και Δημιουργό του Σύμπαντος. Οι έγγραφές άλλαξαν τελείως. Οι κακοκαιρίες, που τόσο πολύ με είχαν εντυπωσιάσει, καθώς και οι εργασιακές δραστηριότητες μέσα στο πλοίο, σταμάτησαν απότομα. Αντικαταστάθηκαν όλες τους από τις περιγραφές των συναισθημάτων, που μου δημιούργησε με κατακλυσμιαίες συνέπειες ο ερχομός του Ιησού Χριστού στην ζωή μου.

Οι περιγραφές δεν είχαν πια συνθηματικά. Όλα ήταν ολόφάναρα, ξάστερος ουρανός χωρίς συννεφάκια και ένας λαμπρός

Ήλιος φώτιζε όλο τον εσωτερικό μου ολοκαίνουριο πια κόσμο. Καμιά επιφύλαξη, μήπως και παραπέσει κάποτε σε κάποια χέρια και διαβάσουν όλα όσα σκεφτόμουν, ζούσα και έκανα. Ένας εντελώς ξένος μέχρι εκείνη την εποχή κόσμος άνοιξε τις πόρτες του και έζησα ώρες, μέρες, μήνες και χρόνια ανεπανάληπτης ευτυχίας.

Περιέγραφα την επέμβαση του Θεού στη ζωή μου, χωρίς ακόμα να την συνειδητοποιώ. Έγραφα γράμματα σε φίλους και συγγενείς, που τους δημιουργούσαν φόβο και έκπληξη για την ... ψυχική μου υγεία.

Έχει βραδιάσει ολόκληρη η ζωή μου, αλλά δόξα τω Θεώ, ταξιδεύοντας μέσα στην χάρη και το έλεός Του, δεν παραμένω ακυβέρνητος στο «*Τρίγωνο του Διαβόλου*».

Τώρα σκέφτομαι, πόσο ωφέλιμο θα ήταν, αν εκείνο το ημερολόγιο δεν σταματούσε στο πρώτο μπάρκο και αν ήμουν υποχρεωμένος να γράφω τα πάντα σ' αυτό, χωρίς να κρύβω τίποτα. Πόσα πράγματα, πόσες στραβοτιμονιές και από πόσες φουρτούνες δεν θα απόφευγα!

Και όμως, υπάρχει ένα τέτοιο ημερολόγιο για τον καθένα μας, γραμμένο στον ουρανό. Και μάλιστα εικονογραφημένο, που κάποια μέρα θα ανοιχτεί και θα διαβαστεί και θα επιδειχτεί πάνω στην τεράστια οθόνη του ουρανού, με κάθε λεπτομέρεια, μπροστά στα μάτια των ανθρώπων και των αγγέλων.

Τότε και μην αντέχοντας να βλέπουμε εικόνες που ζήσαμε και λόγια που είπαμε, θα απέλθουμε καταντροπιασμένοι, ακούγοντας την ολοκάθαρη φωνή Του νυν Σωτήρα μας, αλλά τότε αδέκαστου Κριτή μας:

«Φύγετε από Μένα οι εργαζόμενοι την ανομία..!»

(Ματθ.7:23)

Θα είναι όμως και μια άλλη συντροφιά, ασήμαντη ίσως αριθμητικά και κοινωνικά, που φρόντισαν το ημερολόγιο της ζωής τους να το παραδώσουν από τώρα στον Δημιουργό τους. Μετανοιωμένοι για τις συνθηματικές και λοιπές παραλειπόμενες εγγραφές, ανέβηκαν στον Γολγοθά και το άφησαν στην βάση

του Σταυρού Του, πάνω στις ποτισμένες με το Άγιο Του Αίμα πέ-
τρες. Και Εκείνος πάνω από τον Σταυρό Του είπε:

«Πατέρα συγχώρεσέ τους, δεν ξέρουν τι κάνουν»
Έπειτα στράφηκε προς το μέρος τους και τους είπε:
«Σήμερα θα είστε μαζί Μου στον Παράδεισο».

Και τούτα τα λόγια Του τα πίστεψαν, τα έζησαν, τα ζούνε
και θα τα ζούνε στην αιωνιότητα.

*«Εξάλειψε το χειρόγραφο, που ήταν εναντίον
σας και το αφαίρεσε απ' τη μέση, καρφώνοντάς
το επάνω στο Σταυρό».* (Κολ. 2:14)

Γιατί να μην είμαστε όλοι ανάμεσα σε αυτούς τους λίγους;
Γιατί να γυρίζουμε αποδοκιμαστικά ή αδιάφορα την πλάτη σε
μια τέτοια ευεργεσία, που κρύβει δωρεά και αιώνια σωτηρία;
Γιατί να κρύβουμε μέσα μας πράγματα, που οπωσδήποτε θα
γνωστοποιηθούν, είτε το θέλουμε είτε όχι;

Ντρέπεται ίσως, μπροστά σε μια σάπια κοινωνία, να κυ-
κλοφορείς με σωστές αντιλήψεις, αποτυπωμένες στον Λόγο του
Θεού, που είναι το Ευαγγέλιο και πνευματικά μεταφερόμενο ο
Ίδιος ο Χριστός. Ο απ. Παύλος λέγει:

«Θέατρο γίναμε σε αγγέλους και σε ανθρώπους..!»

(Α΄ Κορ.4:9)

Όμως εδώ και 2000 χρόνια, απολαμβάνει την σωτηρία του
Χριστού, μια θαυμάσια και υπέροχη σωτηρία, που θα διαρκέσει
στους αιώνες των αιώνων. Ας παραδώσουμε λοιπόν, το ημερο-
λόγιο στον Κύριο της δόξας, για να απολαύσουμε μια αιώνια
σωτηρία, μέσα σε μια αιώνια αγκαλιά αγάπης: Την αγκαλιά του
Χριστού. Διαφορετικά, θα γίνουμε εκείνη την ημέρα θέατρο σε
όλη την Δημιουργία και θα ακούσουμε το:

«Φύγετε από Μένα οι εργαζόμενοι την ανομία.»

Γιατί να γίνει αυτό; Αφού είναι Έτοιμος να μας πει:

«Έλθετε οι ευλογημένοι του Πατέρα Μου.

*Κληρονομήστε την αιώνια Βασιλεία,
την ετοιμασμένη για σας..»* (Ματθ.25:34)

Ξεκινώντας από το νησί, η με τον δικό της τρόπο ευσεβής μητέρα μου, μου κρέμασε στο λαιμό ένα μικρό σταυρό με μια χρυσή αλυσιδίτσα και έβαλε στην βαλίτσα μου κάποια φυλαχτά.

Επιστρέφοντας στο σπίτι ύστερα από το τρίχρονο μπάρκο μου, εκείνο το μικρό χρυσό σταυρουδάκι δεν κρεμόταν πια στον λαιμό μου: Είχε γίνει σελιδοδείκτης μιας μικρής Καινής Διαθήκης, δώρο ενός πιστού ανθρώπου, τον οποίον θεωρώ και πνευματικό μου πατέρα.

Ο Σταυρός του Χριστού, ο πελώριος εκείνος Σταυρός της λύτρωσής μου, είχε γίνει πλέον ο φάρος και η πυξίδα της μετέπειτα ζωής μου.

Ομίχλες και κακοκαιρίες, και απροσεξίες ήλθαν πολλές στο πέρασμα των δεκαετιών, αλλά ο Σταυρός του Κυρίου μου ήταν πάντοτε εκεί, στην πιο υψηλή κορφή του όμορφου και ασφαλούς και αληθινού κόσμου.

Καμιά φορά διερωτώμαι, πώς κατάλαβα αυτές τις μεγάλες και αιώνιες αλήθειες, που κρύβονται στο μεγαλείο της αγάπης του Θεού, δια μέσου της Σταυρικής Θυσίας του Χριστού, όταν ακόμη ήμουν ένα άβγαλτο χωριατόπαιδο, που δεν είχα ποτέ ξεμυτίσει από τα στενά όρια του χωριού.

Και η απάντηση έρχεται άμεσα από μέσα μου.

« Ακόμα δεν κατάλαβες τίποτα...! »

Ένα δάκρυ ευγνωμοσύνης κυλάει στη καρδιά μου.

«Αγαπητοί, τώρα είμαστε παιδιά του Θεού. Και ακόμα δεν φανερώθηκε τι πρόκειται να είμαστε. Γνωρίζουμε όμως, ότι όταν φανερωθεί, θα είμαστε όμοιοι με Αυτόν, επειδή θα Τον δούμε καθώς είναι.»

(Ιωάννης Α΄ 3:2).

ΛΙΓΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Κάτι που δεν μου άρεσε καθόλου και που μου έκανε πολύ άσχημη εντύπωση, ήταν όταν κάποιος έφερε μια ανακοίνωση και την κόλλησε στο πίνακα ανακοινώσεων στη τραπεζαρία του πληρώματος. Σ' αυτήν υπήρχε μια σειρά φωτογραφίες Ελλήνων ναυτεργατών, που βρισκόταν σε διάφορα λιμάνια της Αγγλίας.

Αυτοί οι άνθρωποι λοιπόν, καθώς έγραφε η ανακοίνωση, έμπαιναν στα καράβια και ξεσήκωναν τα πληρώματα εναντίον των πλοιοκτητών. Έπρεπε λοιπόν να προσέχουμε και να μην πέφτουμε στις παγίδες που μας έστηναν. Αυτό ήταν το νόημά της.

Η ανακοίνωση μου προξένησε κακή εντύπωση, γιατί μου φάνηκε κάτι σαν χειραγώγηση της ελευθερίας μου και σαν πίσωπλάτο και ύπουλο χτύπημα κάποιων ισχυρών, εναντίων φτωχών και αδύνατων ανθρώπων. Έκανα κάποιο μορφασμό αποδοκιμασίας και απομακρύνθηκα.

Αργότερα με πλησίασε κάποιος από τα μέλη του πληρώματος, που φαίνεται ότι είδε την κίνηση μου αυτή και άρχισε με εμπιστευτικό τρόπο να μου εκθειάζει τους ανθρώπους της ανακοίνωσης, παρουσιάζοντάς τους κάτι σαν ήρωες, που προσπαθούσαν για το καλό των ναυτικών. Τα λόγια του ήταν δελεαστικά και τον άκουγα. Αυτός ενθαρρύνθηκε και όλο μου έλεγε και περισσότερα. Γίναμε φίλοι. Βγαίναμε και μαζί στα λιμάνια. Θυμάμαι ακόμη μερικές φράσεις του.

«- Αυτοί γεμίζουν τα αμπάρια των καραβιών με δολάρια», μου έλεγε για τους πλοιοκτήτες, «...και μας έχουνε σκλάβους στους σκυλοπνίχτες τους, να δουλεύουμε για ένα ξεροκόμματο, που μας το πετούν, σαν να είμαστε σκυλιά. Ζητιανεύουμε ακόμη και το φαγητό μας, δεν μας βγάζουνε να δουλέψουμε υπερωρίες, τα φαγητά μας δεν τρώγονται με τίποτα...»

Όλα αυτά τα άκουγα, αλλά χωρίς να του φέρω αντιρρήσεις δεν συμφωνούσα ενδόμυχα σε όλα. Γιατί το φαγητό επί παραδείγματι, δεν ήταν λίγο. Όσο ήθελε ο καθένας μας έτρωγε. Ποτέ ο μάγειρας δεν αρνήθηκε συμπλήρωμα σε όσους του το

ζητούσαν. Το φαγητό ήταν κακομαγειρεμένο και πολλές φορές δεν τρωγόταν. Σε αυτό όμως, έφταιγε ο μάγειρας και όχι ο πλοιοκτήτης. Κάποια φορά είπα στον φίλο μου, ότι για το φαγητό δεν φταίει ο πλοιοκτήτης, αλλά ο μάγειρας, που δεν ξέρει να μαγειρέψει.

«- Δεν του δίνουν υλικά...!», ήταν η απάντηση, «...αλλά και να του δίνανε, επίτηδες δεν θα μαγείρευε νόστιμα, για να μην τρώμε πολύ και ξοδεύονται. Δεν βλέπεις, ότι ποτέ δεν μας δίνει φρέσκο ψωμί, γιατί θα φάμε πολύ και θα ζυμώνει συνέχεια;»

«- Μα αυτόν τον συμφέρει να ζυμώνει συνέχεια», αντέτεινα «γιατί πληρώνεται έξτρα.!»

«- Σιγά τα λεφτά που παίρνει..!» ήταν η απάντηση.

Μετά από λίγο καιρό είχαμε γενικό χρωματισμό του καραβιού, γιατί θα πηγαίναμε στην Αμερική και κει ήταν τα Γραφεία της Εταιρείας. Ο καπετάνιος λοιπόν, ήθελε να παρουσιάσει φρεσκοβαμμένο το καράβι στους πλοιοκτήτες που θα μας επισκεπτόταν. Ο χρόνος ήταν λίγος και μας έβγαλαν όλους, όσους θέλαμε να δουλέψουμε υπερωριακά.

Για μένα χαράς ευαγγέλια. Κάθε ώρα ήταν έξτρα πληρωμή. Μάλιστα, πέραν του τετράωρου, οι ώρες πληρωνόταν διπλές. Με πλησίασε ο φίλος μου και εκπλάγηκα, όταν με παρότρυνε να μην δουλεύω κανονικά, αλλά «να κοροϊδεύω, όπως μας κοροϊδεύουν και οι πλοιοκτήτες σε όλη μας την ζωή». Αυτό το θεώρησα ανέντιμο και τον κοίταξα περιέργως.

«- Δηλαδή» του λέω, «αν κάποιοι είναι σκληροί, θα με κάνουν και μένα άτιμο; Θα με κάνουν όμοιό τους;»

«- Καλά...», μου απαντάει. «Τέτοιο κοροΐδο που είσαι, δούλευε και θα δεις αν θα έχεις και αύριο δουλειά.»

Αυτή η συμπεριφορά του φίλου μου με λύπησε, αλλά την ξέχασα. Σε κάποιο επόμενο ταξίδι μας είπαν να καθαρίσουμε και να τσιμεντάρουμε μια δεξαμενή, που βάζαμε το πόσιμο νερό. Η πληρωμή ήταν και πάλι έξτρα, σύμφωνα με την συλλογική σύμβαση. Εγώ χάρηκα. Ο φίλος μου όμως είχε αντιρρήσεις:

«- Τα λεφτά που γράφει η σύμβαση είναι λίγα...!», έλεγε.
«Τα αμερικάνικα καράβια πληρώνουν δεκαπλάσια...!»

«Πήγαινε στα αμερικάνικα,» είπα από μέσα μου, «να πληρωθείς σαν αμερικάνος».

Σιγά-σιγά μου ερχόταν στο μυαλό οι φωτογραφίες του σαλονιού, που αμέσως μετά είχαν αφαιρεθεί. Κακώς τις έβαλαν εκεί σκεφτόμουν, αλλά κακώς και ο φίλος μου, μου πιπίλιζε τα μυαλά με τέτοιες παροτρύνσεις.

Μόνος μου παρουσιάστηκα στο Γραφείο του Πειραιά και μόνος μου ζήτησα δουλειά. Ήξερα και τις συνθήκες, κάτω από τις οποίες θα δούλευα. Δεν ήταν λοιπόν τίμιο, τώρα που με πήραν, να τους φέρνομαι ύπουλα. Αν δεν μου άρεσε η δουλειά ή αν είχα μετανιώσει, ήμουν ελεύθερος να φύγω. Το να φέρομαι όμως ύπουλα, το θεωρούσα κατάντημα. Ο φίλος μου, μου πέταξε κάποτε κατάμουτρα.

«- Μήπως είσαι άνθρωπος της εταιρείας;»

«- Δεν ξέρω κανέναν», του απάντησα, «ούτε από την εταιρεία, ούτε και από το νησί της εταιρείας. Δεν είμαι άνθρωπος της εταιρείας, αν και θα έπρεπε να είμαι, αφού σε αυτήν δουλεύω και από αυτή πληρώνομαι. Δεν είμαι άνθρωπός της εταιρείας επανέλαβα, είμαι απλά άνθρωπος!»

Έκτοτε οι φιλικές μας σχέσεις αραιώσαν. Ύστερα από λίγο καιρό, το καράβι παροπλίστηκε ελλείψει εργασίας. Και όλοι μας στεναχωρηθήκαμε. Η εταιρεία μας αποζημίωσε κανονικά όλους και μας πλήρωσε τα έξοδα επαναπατριsmού μας. Τότε κάρφωσα τον φίλο μου λέγοντάς του:

«- Κρίμα! Φαίνεται ότι χάλασε το Αμερικάνικο νομισματοκοπείο και δεν μπορούν οι πλοιοκτήτες να γεμίσουν τα αμπάρια του καραβιού με δολάρια.»

Εκείνος κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι του και φάνηκε, σαν να με απάλλασε λόγω ανοησίας.

Αυτή ήταν η σχέση μου με τον συνδικαλισμό. Δεν μου άρεσε να φέρνομαι άσχημα.

Ο φίλος μου δεν είχε πρόβλημα στο να φέρνεται ευγενέστατα προς τους ανωτέρους του και μετά να τους υποσκάπτει.

Ίσως έχω άδικο, αλλά ακόμη και σήμερα δεν μπορώ να καταλάβω, πώς είναι δυνατόν να γίνονται καταλήψεις και κάτι απαιτήσεις, όπως «δουλεύω 25 χρόνια και τώρα, που θέλω ένα χρόνο το κλείνει».

Είναι δηλαδή υποχρεωμένος ο κάθε επιχειρηματίας, όποιον προσλαμβάνει στην εργασία του να τον κρατάει, μέχρι που να συνταξιοδοτηθεί;

Ποιος θα ξεκινήσει επιχείρηση κάτω από τέτοιες συνθήκες; Αν η ναυτιλία θριαμβεύει και ξεφεύγει όλους τους σκοπέλους, που δεν είναι και τόσο εύκολο, πιστεύω ότι προκόβει, γιατί είναι απαλλαγμένη από αυτά τα εμπόδια. Και αν κλείνουν οι επιχειρήσεις, μεγάλο μέρος ευθύνης έχουν και όσοι τις πολεμούν, αντί να τις βοηθήσουν. Κανένας επιχειρηματίας δεν θέλει να χάσει τον καλό υπάλληλο, αλλά απεναντίας, τον κρατάει αυξάνοντας τις αποδοχές του. Αν όμως κινδυνεύει να πάει φυλακή, τότε θα ενεργήσει κατάλληλα.

Θυμάμαι σε κάποιο καράβι, που ο μαγειροκαμαρότος δήλωσε παραίτηση να απολυθεί στο λιμάνι του Πειραιά την τελευταία στιγμή. Κανονικά πρέπει να το δήλωνε μια εβδομάδα νωρίτερα, για να βρει το Γραφείο αντικαταστάτη. Εκείνος όμως, το δήλωσε αργά, την παραμονή του απόπλου.

Το Γραφείο του είπε, ότι αυτή την ώρα ήταν πολύ δύσκολο να βρεθεί αντικαταστάτης, διότι το καράβι το πρωί της επομέ-

νης θα έφευγε για Θεσσαλονίκη. Πάντως θα προσπαθούσε. Στην περίπτωση δε που δεν θα βρισκόταν αντικαταστάτης, θα έφευγε από τη Θεσσαλονίκη.

Εκείνος επέμενε, ότι έπρεπε να φύγει από τον Πειραιά. Το καράβι όμως, δεν επιτρεπόταν από το Λιμεναρχείο να αποπλεύσει με ελλιπές πλήρωμα. Τότε ο μάγειρος πήγε στο καράβι και άφησε τις πόρτες του ψυγείου ανοιχτές όλη την νύχτα.

Το πρωί, όταν πήγαν οι αρχές για τον απόπλου, κατήγγειλε, ότι στο βαπόρι έστειλε το Γραφείο χαλασμένα κρέατα και ψάρια. Το Λιμεναρχείο επενέβη, βεβαίωσε την παράβαση, καθυστέρησε το καράβι, πετάχτηκαν τα τρόφιμα, πληρώθηκαν πρόστιμα, φιλονίκησαν με τον αθώο τροφοδότη και η αλήθεια μαθεύτηκε όταν ήταν πια αργά, αλλά και ούτε μπορούσε να αποδειχτεί.

Έχοντας ζήσει τέτοιες προσωπικές εμπειρίες, κουνάω το κεφάλι μου κάθε που ακούω για καταλήψεις και δικαιώματα... Πόσο όμορφος είναι ο λόγος του Θεού!

«Οι κύριοι να ξέρετε, ότι έχετε και σεις Κύριο στον ουρανό, που θα σας ζητήσει λόγο και σε Αυτόν δεν υπάρχει προσωποληψία. Να μην απειλείτε. Το μεροκάματο του εργάτη δεν θα μείνει το βράδυ στο σπίτι σου, αλλά θα του το δώσεις για να ξεκουραστεί.

» Και συ εργάτη, θα εργαζόσαι με απλότητα καρδιάς, σαν να εργαζόσουν στην εργασία του ίδιου του Χριστού, όχι κατά οφθαλμοδουλεία, για να αρέσεις σε ανθρώπους, αλλά σαν δούλος Χριστού.

» Με αυτό το τρόπο θα κάνεις το θέλημα του Θεού, με ευχαρίστηση εργαζόμενος στον Κύριο και όχι σε ανθρώπους». (Εφ.6:6-9)

ΔΙΑΠΛΟΥΣ ΟΡΙΝΟΚΟ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΕΟ

«Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, κρούετε και θα σας ανοιχτεί, επειδή καθένας που ζητάει, παίρνει, και αυτός που ψάχνει, βρίσκει, και σ' αυτόν που κρούει, θα ανοιχτεί.» (Ματθ.7:7-8)

Λίγες μέρες μετά την καταιγίδα της Καραϊβικής φτάσαμε στην Βενεζουέλα. Το λιμάνι φόρτωσης βρισκόταν 17-18 ώρες ταξίδι μέσα στο ποτάμι Ορινόκο. Στις 17 Μαρτίου της χρονιάς εκείνης έγραφα στο ημερολόγιό μου:

« Είναι πολύ όμορφο το ποτάμι. Χθες βράδυ, όταν είχε πια για τα καλά νυχτώσει, ο ουρανός άρχισε μαγευτικά να ροδίζει. Ένα υπέροχο τεράστιο φεγγάρι έκανε μεγαλόπρεπα την εμφάνισή του πάνω απ' τις κορυφές της τροπικής βλάστησης. Ένα απαλό διακριτικό φως απλώθηκε και άρχισε να νανουρίζει τη ζωή της άγριας ζούγκλας. Καθισμένος πάνω στις μπουκαπόρτες του αγκυροβολημένου караβιού, προσπαθούσα να κρατήσω ακόμη και την αναπνοή μου. Ήταν κάτι το υπερβολικά όμορφο.

» Όταν το φεγγάρι ανέβηκε λίγο υψηλότερα και κρύφτηκε κάπως πίσω από ένα συννεφάκι, έβαφε με χίλια απαλά χρώματα τον ουρανό γύρω του, ενώ υπέροχα σκιαζόταν η εξωτική τροπική βλάστηση. Αραιά και πού, κάποια απροσδιόριστη φωνή άγριου ζώου κυλούσε πάνω στο ήσυχο ποτάμι και περνώντας πάνω από το κατάστρωμα έσβηνε στην ζούγκλα της απέναντι όχθης.

Έμεινα μέχρι αργά, καθισμένος πάνω στο αμπάρι, θαυμάζοντας όλα τούτα τα πρωτόγνωρα για μένα θεάματα και ακούσματα.

Για πολλή ώρα δεν μπορούσα ούτε να σκεφτώ, ούτε να μιλήσω, ούτε καν να κινηθώ από την θέση μου. Ήμουν χαμένος στο απέραντο μεγαλείο, του τόσο μικρού ορίζοντα που με περιέβαλε. Όλα γύρω μου έσφουζαν από ζωή κι ας ήταν αυτή την ώρα τόσο ήσυχα. Τελικά βυθίστηκα σε χίλιες σκέψεις και ονειροπολήσεις, με τις οποίες και αποσύρθηκα στην καμπίνα μου. Πως έγιναν όλα αυτά; Διερωτόμωνα. Ποιος τα έκανε;... και τι είμαι εγώ ο ίδιος; Μόλις πριν από λίγες μέρες αισθανόμουν απελπιστικά αδύναμος, μπροστά στην άγρια καταιγίδα του Ατλαντικού. Τώρα αισθάνομαι χαμένος και μηδαμινός, στην θέα και μόνον της κοιμισμένης ζούγκλας και ένα τίποτα στην απεραντοσύνη του ουρανού.

Και όμως υπάρχω, ζω, αναπνέω, σκέφτομαι. Ποιος μας έφτιαξε και μας συντηρεί; Κοίταξα για άλλη μια φορά τις φωτογραφίες των αγαπημένων μου. Βρίσκονταν πάντα χαμογελαστές και κολλημένες με σελοφάν στον μπουλμέ πάνω από το μαξιλάρι μου. Χαμογελούσαν διαρκώς, είτε είχε φουρτούνα, είτε ήταν μπουνάτσα. Τους χαμογέλασα κι εγώ.

«Τι είμαστε; Ένα ψέμα;» τις ρώτησα... Απάντηση δεν πήρα. Έσβησα το φως της κουκέτας μου και αποκοιμήθηκα.»

Ταξίδι 34 ολόκληρες ώρες, μέσα στους ποταμούς αυτούς, μέχρι το λιμάνι φόρτωσης και την επιστροφή στην ανοικτή θάλασσα του Ατλαντικού.

Για το ανέβασμα του ποταμού από τον Ορινόκο 17 ώρες και άλλες 17 ώρες το κατέβασμα από τον Μακαρέο, πού ήταν πιο στενός μεν, αλλά πιο βαθύς και καταλληλότερος για φορτωμένα καράβια.

Η τροπική βλάστηση είναι κάτι που δεν περιγράφεται. Το καράβι στις στροφές των ποταμών αυτών και ειδικά του Μακαρέο, άγγιζε τις κοφτές όχθες και τα κλαδιά των δένδρων έμπαιναν μέσα από τις κουπαστές.

Τα πολύχρωμα παραδεισιακά πουλιά είχαν τόσο πολύ συνηθίσει στα πλοία ή ίσως και από δικού τους αισθανόταν έτσι, ώστε δεν απομακρυνόταν από τα κλαδιά. Απλά ανοιγόκλειναν τις φτερούγες τους και ισορροπούσαν πάνω στα πόδια τους. Βρυχηθμοί και περίεργες κραυγές ζώων ακουγόταν μέσα στο δάσος.

Οι πλοηγοί, μας είχαν επιστήσει την προσοχή για τυχόν φίδια, που δυνατόν να έπεφταν από τα κλαδιά μέσα στο καράβι. Κάποιος ρώτησε αν μπορούσε κανείς να κολυμπήσει στο ποτάμι.

«Το τόλμησε κάποιος», ήταν η απάντηση, «και σε λίγες ώρες τον βρήκαν σκελετό. Τον είχαν φάει τα πιράνχας. Τον αγνώρισαν από το ρολόι του..!»

Βέβαια, δεν έλλειπαν και τα δύσκολα. Μερικές βραδιές ήταν δραματικές, λόγω της αποπνικτικής ζέστης, αλλά και των διψασμένων για αίμα κουνουπιών, που κατά σμήνη έπεφταν πάνω μας. Δεν υποχωρούσαν με τίποτα.

Μακαρίζαμε έναν ηλικιωμένο λαδά που κοιμόταν ξεσκέπαστος, χωρίς να ενοχλείται από τίποτα. Έβαζε τον ανεμιστήρα του στο φουλ και κοιμόταν μακαρίως. Το πρωί όταν σηκωνόταν, έβλεπες το ίχνος του σώματός του πάνω στο κατωσέντονό του. Ήταν το μόνο μέρος, στο οποίο δεν υπήρχαν σκοτωμένα κουνούπια. Μας είχε μείνει η απορία με αυτόν τον άνθρωπο και μέχρι τέλους δεν εξακριβώσαμε, αν τα κουνούπια σκοτώνονταν από τα φτερά του ανεμιστήρα ή επειδή πιθανόν να είχαν αλλεργία με το αίμα του..!

Αυτή η εγγραφή τα έχει όλα. Θαυμασμό για ένα απειροελάχιστο τμήμα μιας απέραντης μεγαλειώδους Δημιουργίας, κινδύνους που μας περικυκλώνουν από παντού, φίδια, άγρια ζώα, πιράνχας, αλλά και ξεγνοιασιά, όταν βρισκόμαστε σε ασφαλισμένο μέρος. Τέλος ερωτηματικά και πνευματικές ανησυχίες.

«Τι είμαστε; Ένα ψέμα;» ρώτησα τις κολλημένες στον μπουλμέ χαμογελαστές φωτογραφίες. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που έκανα κάτι τέτοιο. Εδώ φαίνεται ολοκάθαρα η διαφορά μεταξύ του να λέγεται κάποιος Χριστιανός, από το να αισθάνεται πως είναι. Το να είναι όμως «χωρίς κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων» και όχι απλά να ονομάζεται ή να αισθάνεται έτσι, είναι κάτι ακόμα πιο βαθύ, πιο δυνατό και πιο δύσκολο.

Είναι μια πορεία, σαν και εκείνη του λαού Ισραήλ στην έρημο του Σινά, που την φωτίζει όμως και την οδηγεί ο Ίδιος ο Χριστός.

Η γήινη παρουσία μας είναι ένας διάπλους στον ποταμό της ζωής, με την απλάδα του Ορινόκο στην είσοδό της, αλλά και με την στενότητα του Μακαρέο στην έξοδο. Με τους χίλιους δυο κινδύνους που μας περικυκλώνουν σε απόσταση αναπνοής.

Υπάρχουν φίδια, έτοιμα να πέσουν πάνω μας από τα κλαδιά της κοσμικής ζούγκλας, άγρια θηρία, πεινασμένα και αδηφάγα πιράνχας κάτω από τα πόδια μας, ενοχλητικά κουνούπια καθημερινής μέριμνας, αλλά και παραδείσια πουλιά των ελπίδων μας, που ισορροπούν πάνω στα πόδια τους ανοιγοκλείνοντας τα φτερά τους, έτοιμα μεν να φύγουν, αλλά που ποτέ δεν μας εγκαταλείπουν.

Όταν όμως έχουμε παραδώσει το πιλοτάρισμα του σκάφους της ύπαρξής μας στον Μέγα Πλοηγό της Δημιουργίας και προσέχουμε τις οδηγίες του, τότε καθόμαστε αμέριμοι πάνω στις μπουκαπόρτες του άδειου ή του γεμάτου με φροντίδες αμπαριού της ζωής.

Κινούμαστε πάντα μέσα στην απεραντοσύνη της χάρης και του ελέους του Θεού, στην σφαίρα της πίστης και της αγάπης Του, που εκδηλώνεται με χίλιους τρόπους στην άγρια ζούγκλα που μας περιβάλλει...»

Τότε που ρωτούσα τις φωτογραφίες, ονομαζόμενοι Χριστιανός, αλλά δεν το αισθανόμουν, δεν το ζούσα, δεν το πίστευα αληθινά. Απλά δεχόμουν αυτό, που βρήκα στο σπίτι και στην στενή κοινωνία του χωριού μου. Όταν αργότερα αυτονομήθηκα, όλα μπήκαν στο ντοσιέ της αμφισβήτησης και τοποθετήθηκαν στο ράφι της στενής προσωπικής μου γνώσης.

Όσπου ήλθε εκείνη η αξέχαστη μέρα, που άκουσα την ολοκάθαρη φωνή Του και ένας σεισμός γκρέμισε όλα τα ράφια της προσωπικής μου γνώσης. Πού να φανταζόμουν εκείνη την τροπική βραδιά στον Ορινόκο, ότι λίγους μήνες αργότερα θα άκουγα την φωνή του Δημιουργού μου να μου λέει με χίλιους τρόπους:

«Τι ρωτάς τις φωτογραφίες; Όσο και να σου χαμογελούν απάντηση δεν θα πάρεις. Ελάτε σε Μένα..!»

Και ήταν τόσο καθαρή η φωνή, που αμέσως από το είναι μου βγήκε μια άλλη ερώτηση: *«Λες να υπάρχει...;»*

Ήταν μια ερώτηση του νου προς την καρδιά. Και κείνη χαρούμενη χτύπησε γιορταστικά. Ένα από τα αγαπημένα μου εδάφια είναι:

«Πρόσεξε, στέκομαι στη θύρα και κρούω. Αν κάποιος ακούσει την φωνή Μου και ανοίξει τη θύρα, θα μπω μέσα σ' αυτόν και θα δειπνήσω μαζί του και αυτός μαζί Μου.» (Αποκ.3:20).

Πέρασε ο Χριστός από τα Γραφεία της Γενικόλογης Γνώσης του νου, στα προσωπικά και άβατα διαμερίσματα της καρδιάς. Μια πλημμύρα αγαλλίασης κατέκλυσε το είναι μου και δάκρυα ευγνωμοσύνης ξεχείλισαν από τα μάτια μου.

«Ήλθε ο Χριστός!» Ψιθύρισα στον εαυτό μου, χωρίς καλά καλά να καταλαβαίνω τι έλεγα.

Έτρεξα στην καμπίνα μου. Γονάτισα και αισθάνθηκα σαν το Πέτρο το πρωινό της πλούσιας ψαριάς.

«...Βλέποντας δε ο Σίμων Πέτρος, έλεσε κοντά στα γόνατα του Ιησού λέγοντας:

«Βγες έξω από μένα, γιατί είμαι άνθρωπος αμαρτωλός, Κύριε.» (Λουκάς 5:8).

Μηχανικές κινήσεις δέους, και λόγια, που αυτόματα βγαίνουν από το στόμα μας τις συγκλονιστικές εκείνες ώρες. Κλαις, γελάς, χαίρεσαι, τραγουδάς, χοροπηδάς όταν είσαι μόνος σου.

Πανηγυρίζεις για ένα γεγονός, που δεν έχεις συνειδητοποιήσει τι είναι.

Πολύ αργότερα, βλέπεις στον Λόγο του Θεού, πως όλα αυτά είναι ο αντικατοπτρισμός της χαράς που γίνεται στον ουρανό, όταν κάποιος συνέρχεται και μετανιώνει, για τους μέχρι τότε δρόμους του. Αργότερα, σιγά-σιγά συνειδητοποιείς, πόσο στοίχισαν στον Θεό Πατέρα και στον Κύριο Ιησού Χριστό οι χαρές της Αναγέννησης. Και τότε συντρίβεσαι και λες:

«... Μα δεν άξιζα, μα πως έγινε...;»

Και οι χαμογελαστές φωτογραφίες μια μια ξεθωριάζουν και στο ψηλότερο βάθρο της καρδιάς κυριαρχεί ο Σταυρός Του. Εκείνος ο Πελώριος Σταυρός του Πάθους Του, που πάνω του καρφώθηκε ο Σωτήρας μας και το δικόγραφο της ενοχής μας.

«Επειδή με τέτοιο τρόπο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό Του τον μονογενή...»

(Ιωάννης 3:16)

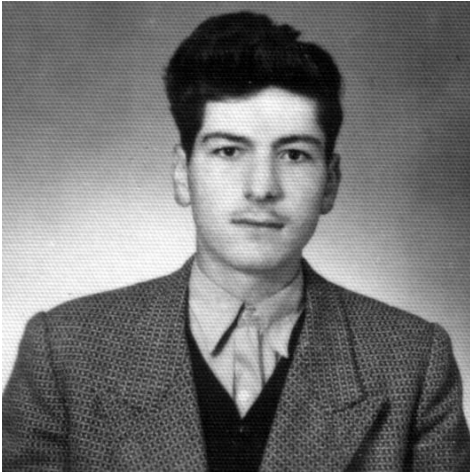
Για μένα, για σένα και τις φωτογραφίες μας. Μισός αιώνας από τότε και 5-6 άτομα των φωτογραφιών εκείνων άνοιξαν την πόρτα της καρδιάς τους, υποδέχτηκαν τον Χριστό και καίρονται στο

«Εσείς, όμως, είστε γένος εκλεκτό, βασιλείο ιεράτευμα, έθνος άγιο, λαός τον οποίο ο Θεός απέκτησε, για να εξαγγείλετε τις αρετές Εκείνου.»

(Α΄ Πέτρου 2:9)

Μεγάλη τιμή και βεβαιότητα, λόγω της Χάρης Του, της Αγάπης Του και του Ελέους Του, διαμέσου της Σταυρικής Του θυσίας. Τι κρίμα, τόσα εκατομμύρια ονομαζόμενοι Χριστιανοί να μένουν στις φωτογραφίες, που ούτε να μιλήσουν μπορούν, ούτε και έχουν το κουράγιο να τους χαμογελάσουν!

Τι κρίμα να χτυπά ο Χριστός στην καρδιά του κόσμου και ο κόσμος να μένει στον θαυμασμό της ζούγκλας, στα πιράνχας, στα κουνούπια, στα φίδια, στις φτερωτές ελπίδες και να μην γονατίζει μπροστά στον Σταυρό Του!

Πριν...
Όταν γνωρίσεις τον Κύριο είσαι «καινή κτίσις» (Γαλ. 6:15)

... και μετά.!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΠΑΣΧΑ ΣΕ ΚΑΡΑΒΙ

17 Απριλίου 1957

«Μεγάλη Τετάρτη σήμερα στην μέση του Ατλαντικού, ανάμεσα στις Αζόρες και στις Καναρίους Νήσους. Κοντεύουν μεσάνυχτα.

Ο ουρανός σκεπασμένος με σύννεφα αγκαλιάζει ολάκερο τον ωκεανό. Μερικά του δάκρυα πέφτουν στο κατάστρωμα και στη θάλασσα. Απλώνω το χέρι μου και ένα δάκρυ πέφτει και στην δική μου παλάμη.

Άπνοια. Το κύμα βουβό, μουντό φουσκώνει τη μια στιγμή και καταλαγιάζει την επόμενη ντροπιασμένο λες, για τα όσα έγιναν και εξακολουθούν να γίνονται.

Κι' εγώ, ένας απλός μούτσος ακουμπισμένος στη κουλαστή, σκέφτομαι...

Σκύβω το κεφάλι μου και βλέπω τη πλευρά του πλοίου. Ένα γρήγορο ποτάμι γδέρνει τη λαμαρίνα, καθώς τρέχει προς την πρύμη φωσφορίζοντας που και που. Κόσμοι άγνωστοι, βουνά, χαράδρες και κοιλάδες, μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο κάτω.

Ζωά, φυτά, ζωή και θάνατος μπερδεμένα ταξιδεύουν κι' αυτά μέσα στα σκοτάδια της ακινησίας του βυθού και τις μεγάλες πιέσεις του.

Πως τα καταφέρνουν και ζουν, μέσα σε τέτοιες συνθήκες; Γιατί ζουν, αφού το φως του ήλιου δεν πρόκειται να το ιδούν ποτέ; Ποιος είναι ο σκοπός της ζωής τους; Και εμείς, ανυποψίαστοι ταξιδιώτες, περνάμε από πάνω τους, ανεβαίνοντας βουνά και κατεβαίνοντας χαράδρες, χωρίς να παίρνουμε είδηση για τίποτα.

Σηκώνω το κεφάλι και το βλέμμα μου πέφτει μακριά στον ορίζοντα. Ένα μικρό αμυδρό φωτάκι τρεμοσβήνει στο βάθος. Κάποιο άλλο καράβι, κάποιες άλλες ζωές εκεί μέσα, με πολλά όνειρα, με πολλές ελπίδες, με πολλά βάσανα. Ταξιδεύει κι αυτό. Για πού;

Σηκώνω τα μάτια μου προς τον συννεφιασμένο ουρανό. Άλλα μυστήρια, άλλοι κόσμοι, άλλη άψυχη, αρμονική κι απέραντη δραστηριότητα πέρα απ' τα σύννεφα. Μια άλλη διάσταση ζωής. Ζωντανά είναι όλα. Ζωντανός ο βυθός, που στην ανοιχτή παλάμη του κρατά τον ωκεανό με όλα τα υπάρχοντά του, ζωντανός ο ωκεανός, που το πρόσωπό του γρατζουνάει το καράβι, ζωντανό το βουβό κύμα, ζωντανό το καράβι, ζωντανή η Γη, ζωντανά τα νυσταγμένα σύννεφα, το φεγγάρι, τ' αστέρια. Σφιχτοδεμένα ταξιδεύουν όλα τους και όλοι μας.

Που πάμε τελικά; Ποιος μας κυβερνά και μας κατευθύνει; Χάνομαι στα ταξίδια της σκέψης μου. Καπετάνισσα κι αυτή πλοιαρχεί, τότε στα ξέγνοιαστα κρουαζιερόπλοια της καρδιάς, τότε στα εμπορικά πλοία της καθημερινότητας και τότε στα πολεμικά της επιβίωσης.

Τι είναι η σκέψη μου; Γιατί σκέφτομαι; Τι είναι τέλος πάντων αυτό το μάτι μου, που μπορεί να χωράει ολόκληρο ουρανό; Τι είναι το μυαλό μου, που από τον ανεξιχνίαστο βυθό ανέβηκε στον ουρανό; Κι' εγώ αλήθεια ο μούτσος, ποιος είμαι; τι είμαι; Είμαι τίποτα; Είμαι κάτι; Είμαι κόσμος; Είμαι ταξιδιώτης στα σκοτάδια ενός βυθού, παρόμοιου με αυτόν που βρίσκεται κάτω από την γάστρα του πλοίου, κάτω από τα πόδια

μου; Είμαι μια στιγμιαία αναλαμπή φωσφόρου, που έρχεται από το τίποτα και χάνεται στο τίποτα;

Ταξιδεύω στο βυθό της άγνοιας και στις φοβερές πιέσεις, του πώς, του γιατί, του από πού, του για πού, της ζωής και του θανάτου; Είμαι το σύμπαν για μένα και το τίποτα για το πιο ασήμαντο.

Κι' όμως, υπάρχω μαζί με το πιο ασήμαντο. Κι αφού υπάρχω εγώ και το ασήμαντο, δεν μπορεί παρά να υπάρχει και Εκείνος. Ο Ένας, ο Μοναδικός, ο Δημιουργός όλων όσων καταλαβαίνω και όσων δεν καταλαβαίνω.

Μεγάλη Τετάρτη, 17 Απριλίου 1957...

Ο Δημιουργός των πάντων είχε ήδη σταυρωθεί προ πολλού, για χάρη του μούτσου, χωρίς αυτός να το γνωρίζει, χωρίς να Του το ζητήσει και όλα ζωντάνεψαν και όλα γέλασαν στον ξάστερο πασχαλινό ουρανό του σήμερα και της αιωνιότητάς... για τον μούτσο...

Το μόνο που χρειάστηκε ήταν ένα δάκρυ του να πέσει στην πληγωμένη παλάμη του Ιησού, δια του Οποίου τα πάντα έγιναν. Ο μούτσος ενός карабиού τύπου Λίμπερτυ σκέφτονταν στην μέση του Ατλαντικού, ανάμεσα στις Αζόρες και στις Καναρίους Νήσους και ο Καπετάνιος του Σύμπαντος τον έβλεπε και σχεδίαζε με ακριβό κόστος Αίματος, το διαστημόπλοιο της Σωτηρίας του.

Το ταξίδι συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Ήδη τα φώτα των Καναρίων Νήσων, των Νήσων των Μακάρων, φαίνονται όλο και περισσότερο, πιο ζωηρά, πιο καθαρά, πιο σίγουρα.

Εκεί είναι το σπίτι του Πατέρα του Ιησού, εκεί και τα οικήματα των πιστών Του, όλων εκείνων, που κάποιο δάκρυ τους έπεσε στην πληγωμένη παλάμη του Μονογενή Υιού του Θεού.

Αφού υπάρχει και ζει Εκείνος ο Γιος, θα ζήσει κι ο μούτσος στη διάσταση της αιωνιότητας, μαζί Του στον κόσμο της Χάρης και της Αγάπης Του.

19 Απριλίου 1957

Βρίσκομαι πάνω σε χιλιάδες τόνους καλοδουλεμένου σίδηρου, που περιφρονώντας τον όγκο και τους θυμούς του Ατλαντικού, σχίζει με περισσή αναιδεια το πρόσωπό του. Αυτό είναι εδώ και μερικούς μήνες το χωρίς θεμέλια σπίτι μου. Ένα σιδερένιο αθεμέλιωτο σπίτι, τόπος διαμονής και εργασίας, πάνω στο νερό.

Μεγάλη Παρασκευή σήμερα. Αφήνω την σκέψη μου να ξεμπαρκάρει και να ταξιδέψει μακριά από την μικρή μου καμπίνα και να βρεθεί στο χωριό μου. Καθώς το κοιτάζω από τη θάλασσα, μου μοιάζει με αετό, που με απλωμένα τα φτερά του ζυγιάζεται κάτω από τον Φτεριά, έτοιμο να πετάξει κατά τα Δωδεκάνησα. Τα σπίτια, πούπουλα κολλημένα το ένα πλάι στο άλλο, σκεπάζουν τέλεια το δυνατό κορμί του. Κάθε πούπουλο και μια φωλιά με αετούς και αετόπουλα. Ένα από τούτα είναι και το δικό μας σπίτι. Δυο αετοί και πέντε αετόπουλα φωλιάζουν μέσα του:

Μαραθόκαμπος!

Τούτη τη φορά, κατ εξαίρεση, δεν σταματώ καθόλου για να χαιρετήσω αετούς και αετόπουλα. Βρίσκομαι ξαφνικά στην ενορία μου, την Αγία Τριάδα, που από μικρό παιδί, όταν με ρωτούσαν

ποιος είναι ο προστάτης Άγιός μου, αυθόρμητα απαντούσα: «η Αγία Τριάδα».

Παρακολουθώ την θεία λειτουργία...

«Σήμερον κρεμάται επί ξύλου...».

Βαθιά, παράξενα, ανεξήγητα συναισθήματα, συνταράζουν το είναι μου. Όρθιοι, σοβαροί και αμίλητοι οι συγχωριανοί μου παρακολουθούν με απέραντο σεβασμό, μαζί με μένα, κάτι που δεν καταλαβαίνουν και πολύ καλά.

Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά και σπάζοντας όλα τα δεσμά της, βρέθηκε ξαφνικά στο κοτρώνι του Γολγοθά. Εκεί που «κρεμάται επί ξύλου» Εκείνος! Πως τα κατάφερα σε τόσο λίγο χρόνο, από τον Ατλαντικό να βρεθώ στο χωριό, να μπω στην ενορία μου και από κει στον Γολγοθά;

Εδώ τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Διαδήλωση γίνεται από όλες τις τάξεις των ανθρώπων εκεί πάνω! Κοινωνικοί και Θρησκευτικοί Άρχοντες, Σώματα Ασφαλείας, απλοί πολίτες, περιεργοί κάθε φυλής και έθνους. Μερικοί βλασφημούν, άλλοι φτύνουν, άλλοι κοροϊδεύουν, άλλοι δέρνουν, άλλοι πλέκουν αγκαθωτό στεφάνι, άλλοι καρφώνουν. Κάποιος κρατάει ένα κανάτι με ξύδι και μερικοί φίλοι και συγγενείς ενός κατάδικου κοιτάζουν από μακριά φοβισμένοι. Δυο απ' αυτούς τους τελευταίους τολμούν να πλησιάσουν στον ένα από τους τρεις κατάδικους.

«Γύναι ιδού ο Υιός σου»....

«Ιδού η μήτηρ σου»...

Κανένας δεν μένει αμέτοχος. Κανένας άλλος εκτός από μένα. Ένας αλλόκοτος φόβος με συνταράζει. Σε ποια κατηγορία ανήκω;

*Αν ζούσα εκείνη την εποχή τι θα ήμουν;
Αδιάφορος μακρινός θεατής; Σιδεράς που κατασκευάζει καρφιά; Μαραγκός που φτιάχνει σταυρούς; Στρατιώτης που υπακούει και σταυρώνει; Θρησκευτικός διανοούμενος που ζητά θάνατο; Ειδικός στο πλέξιμο στεφανιών από αγκάθια; Χλευαστής; Κουβαλητής ξυδιού; Μαστιγωτής;*

Θέλω να πλησιάσω στον μεσαίο σταυρό αλλά διστάζω και φοβάμαι. Κάτι μου λέει, ότι είμαι ακόμη και σήμερα, κάτι απ' όλα αυτά. Και να που ακούω τον Ένα Κατάδικο να λέει κάτι συνταρακτικό.

«Πάτερ άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι». Όλους μας συγχωράει; ...και μένα; Ό,τι και να είμαι; Γιατί; Ποια δύναμη είναι τόσο μεγάλη, που ξεπερνά όλη την φρίκη του πόνου και της κακίας για τα πάντα και τους πάντες;

Και ποια δύναμη είναι τόσο μεγάλη, που παραβλέπει και κατανικά ακόμη και την δικαιοσύνη, που από την δική της πλευρά ζητά την τιμωρία των ενόχων;

Αλήθεια, πόσο δυσνόητο είναι να καταλάβω όλα τούτα; Ο ασήμαντος άνθρωπος, παράνομος μετανάστης της Γήινης Δημιουργίας, καταδικάζει άδικα τον Γιο του Δημιουργού.

Και ο Γιος παρακαλεί τον Πατέρα Του, να μην αποδώσει δικαιοσύνη! Άραγε, θα έλθει στιγμή, που θα καταλάβω κάτι από όλα αυτά;

19 Απριλίου του 1957.

Αυτές ήταν μερικές από τις σημειώσεις στο ατομικό ημερολόγιο ενός μούτσου, που σκεφτόταν και απορούσε.

Σήμερα, εν έτει 2017, αν και γρήγορα ανέβηκε όλα τα επαγγελματικά του σκαλοπάτια, εξακολουθεί να ταξιδεύει στον Ατλαντικό της ζωής του, γνωρίζοντας και αναγνωρίζοντας, ότι ο Μεσαίος Σταυρωμένος, σταυρώθηκε και για κείνον.

Γνωρίζει και αναγνωρίζει, ότι στον ωκεανό της ζωής του υπήρξε και χλευαστής και μαραγκός και σιδεράς και μαστιγωτής και στρατιώτης και κουβαλητής ξυδιού, αλλά και διακαής επιθυμητής να πλησιάσει στον μεσαίο Σταυρό.

Υπήρξε, λίγο ή και περισσότερο, συμμετοχος των όσων διδραματίστηκαν στον λόφο του Γολγοθά. Άκουσε όμως προσεκτικά και πίστεψε στην ειλικρίνεια και στην δύναμη του μεσαίου Σταυρωμένου.

«Σήμερα θα είσαι μαζί μου στον Παράδεισο».

Σήμερα ο μούτσος θυμάται και τις αφόρητες αδικίες, δυσκολίες και στερήσεις, μαστιγώσεις και λοιδορίες που υπέστη στις φουρτουνιασμένες μέρες, που έρχονται και στην ζωή του κάθε ανθρώπου.

Τότε ύψωνε φωνή διαμαρτυρίας:

«Θεέ μου, Θεέ μου ίνα τι με εγκατέλ...»;

Αλλά δεν μπορούσε να το αποτελειώσει. Η φωνή του πνιγόταν, έσβηνε. Ήξερε πολύ καλά πως

*«Εμείς μεν δικαίως των όσων πράξαμε πάσχομε,
Εκείνος όμως ουδέν άτοπο έπραξε...».*

Γι αυτό παραμένει γονατιστός στον Σταυρό, ατενίζοντας στον μεσαίο Σταυρωμένο, βέβαιος ότι καλύπτεται πλήρως, όχι μόνο για τις αδικίες που έπραξε, αλλά και τις αδικίες που ο ίδιος υπέστη.

Χάρις και μόνο Χάρις. Αυτό είναι το αθάνατο νερό, που πηγάζει από τον Βράχο της Αγάπης του Θεού.

Αυτό έγινε την Μεγάλη Παρασκευή.

«Γνωρίζοντες, ότι δεν λυτρωθήκατε από την μάταιη πατροπαράδοτη διαγωγή σας με φθαρτά, ασήμι ή χρυσάφι, αλλά με το πολύτιμο Αίμα του Χριστού, ως Αμνού χωρίς ψεγάδι και χωρίς κηλίδα» (Α΄ Πέτρου 1:18-19)

21 Απριλίου 1957

Πάσχα σήμερα.

Όλα γύρω και πάνω μου παρουσιάζουν μια γιορτινή όψη. Η προπέλα γυρίζει ρυθμικά και το πλοίο ήσυχα γλιστράει στο βαθυγάλανο υγρό στοιχείο. Ο αέρας σταμάτησε τελείως, η θάλασσα ηρέμησε, και κανένα σύννεφο δεν σκιάζει τον καταγάλανο ουρανό. Οι ακτίνες του ηλίου παίζουν με τα ολοκάθαρα ατλαντικά νερά. Που και που κάποιο χελιδονόψαρο δοκιμάζει τις πτητικές του ικανότητες.

Τα χελιδονόψαρα μοιάζουν πολύ με μας τους ανθρώπους στις δοκιμαστικές πνευματικές μας πτήσεις, όταν προσπαθούμε ελεύθεροι από τα βάρη μας να απογειωθούμε και με τα ατροφικά πνευματικά φτερά μας να πετάξουμε προς τον δικό μας παράδεισο.

Σήμερα, όπου και να βρεθείς αισθάνεσαι την ανάγκη να χαρείς γιορτάζοντας μια τέτοια Αναστάσιμη, εξωκόσμια πτήση. Ο Εσταυρωμένος από εμάς Χριστός Αναστήθηκε! Μέσα σε τούτη τη γιορτή της Ανάστασης, σίγουρα κρύβεται η ανακούφιση από τις τύψεις της Σταύρωσης, καθώς και η δύναμη της ίδιας της Ζωής, που απεχθάνεται τον θάνατο.

*Καμιά φορά σκέφτομαι, το πόσο επιπόλαια ζούμε, και πόσο ασεβείς είμαστε εμείς οι ναυτικοί, που σαν να μην συμβαίνει τίποτα, ταξιδεύουμε πάνω από το σκοτεινό νεκροταφείο του βυθού, που από μόνος του προσπαθεί να θάψει τους ουρανοκατέβατους νεκρούς της επιφάνει-
ας.*

Περνάμε τόσο αστόχαστα και με τόση περιφρόνηση πάνω από τα βυθισμένα ναυάγια, τα συντρίμμια και τα όνειρα περασμένων εποχών, που τόσο πόνο άφησαν πίσω τους. Χιλιάδες ζωές πνιγμένες, θαμμένες και άθαφτες κάτω από τα πόδια μας.

Για μια στιγμή συνερχόμαστε και λέμε: «τι να γίνει, αυτή είναι η ζωή, δεν αλλάζει». Κι όμως, μια τέτοια ζωή είναι νεκροπομπός και σίγουρος θάνατος. Παρ' ότι γνωρίζουμε πως θα πεθάνουμε σαν τους προγόνους μας, αφήνουμε περισσότερη ζωή πίσω μας, μέσω των απογόνων μας.

Γιατί; Είμαστε τόσο ανόητοι ή μήπως η δίψα μας για τη ζωή είναι μέσα στα σχέδια του Δημιουργού μας, για μια δική μας ατομική ανάσταση; Μήπως και τούτες οι σκέψεις είναι στιγμιαίες πτήσεις ενός χελιδονόψαρου; Μήπως η Ανάσταση του Χριστού, η δίψα μας για την ζωή και ο πόνος μας μπροστά στον θάνατο, προσπαθούν να μας διδάξουν κάτι από τα σχέδια, που έχει ο Δημιουργός της Ζωής για τον καθένα μας; Μήπως αυτό μας λέει και η γιορτινή υποδοχή της Ανάστασης του Χριστού;

Σήμερα έχουμε Πάσχα. Όλοι οι Χριστιανοί γιορτάζουμε. Με κάτι τέτοιες σκέψεις και ελλείπει συγγενών και στενών φίλων, βγήκα από την καμπίνα μου και ντυμένος με τα κατά τον εργένικο τρόπο σκολιανά μου, πήγα στην τραπεζαρία. Χαιρέτησα πεντέξι συναδέλφους και κάθισα στην καρέκλα μου.

Το καμαροτάκι μου έφερε την μαγειρίτσα. Δεν τρωγόταν με τίποτα, αλλά δεν μίλησα. Απλά δεν έφαγα.

Πήρα το κόκκινο αυγό και κοίταξα τον διπλανό μου. Δεν είχε διάθεση για τσούγκρισμα και έτσι το έσπασα στην κόψη του τραπεζιού, ευχόμενος από μέσα μου το "Χριστός ανέστη" στους απόντες δικούς μου.

Σε λίγο ήλθαν και άλλοι και τότε προσθαλασώθηκα στη θλιβερή, πραγματική, караβίσια «ανάστασή» μας. Μπορεί η φουρτούνα της φύσης να σταματάει που και που, αλλά το ηφαιστειο της ανθρώπινης ψυχής πάντα σιγοβράζει, έτοιμο να ξεβράσει το πυρακτωμένο περιεχόμενό του, με την πιο ασήμαντη αφορμή.

Καθισμένοι μπροστά σε ένα γιορταστικό τραπέζι και ευχόμενοι το «Χριστός ανέστη», για μια ασήμαντη αφορμή διαφωνίας μεταξύ δύο ναυτών, ξεστομίστηκαν τα πιο ιταμά υβριστικά λόγια για τον Αναστημένο Θεάνθρωπο. Λόγια βαριά, φοβερά, ανηλεή μαστιγώματα, τρύπησαν τα αυτιά μου και μάτωσαν την ψυχή μου.

Άραγε, αξίζει να λεγόμαστε άνθρωποι;

Με αυτές τις σκέψεις άφησα το πασχαλινό τραπέζι και βγήκα στο φωταγωγημένο κατάστρωμα της πρύμης. Ένα φτερούγισμα και ένας μαλακός χτύπος τράβηξε μηχανικά την προσοχή μου. Έσκυφα να ιδώ τι ήταν. Ένα χελιδονόψαρο, ξεγελασμένο από τα φώτα της πρύμης, είχε κάνει την άτυχη δοκιμαστική του πτήση.

Το πήρα στα χέρια μου και το επέστρεψα βαριά τραυματισμένο στο περιβάλλον του. Επέστρεψα κι εγώ στην καμπίνα μου. Ο συγκάτοικός μου έχει βάρδια, κοιτάζω τις φωτογραφίες που έχω στερεώσει στο μπουλμέ, πάνω από το μαξιλάρι μου.

«Χριστός ανέστη» ψιθυρίζω και σκύβοντας τις φιλώ. Φιλώ και το χρυσό σταυρουδάκι που κρέμεται στον λαιμό μου. Δεν με χωράει ο τόπος.

Ξαπλώνω, αλλά δεν μπορώ να κοιμηθώ. Στριφογυρίζω μέχρι το πρωί στο κρεβάτι μου. Αυτό ήταν το φετινό μου Πάσχα, το Πάσχα του 1957.

Αυτή ήταν και η δική μου πασχαλινή πτήση εκείνης της χρονιάς. Λίγους μήνες αργότερα, έφτασε στα χέρια μου μια Καινή Διαθήκη. Την άνοιξα και διάβασα.

«Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή».

«Όποιος πιστεύει σε Μένα έχει ζωή αιώνια και σε κρίση δεν έρχεται, αλλά μετέβη από τον θάνατο στην Ζωή».

«Μη φοβάσαι, μόνο πίστευε».

«Αν κηρύττεται ότι ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς, πώς μερικοί από ανάμεσά σας λένε, ότι δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών; Και αν δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών, ούτε και ο Χριστός αναστήθηκε. Και αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, τότε είναι μάταιο το κήρυγμά μας, αλλά και η πίστη σας είναι μάταιη. Είμαστε δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, επειδή δώσαμε μαρτυρία ότι ανάστησε τον Χριστό, τον οποίον δεν ανάστησε, αν καθ' υπόθεση δεν ανασταίνονται οι νεκροί...»

Αν μονάχα σε αυτή τη ζωή ελπίζουμε στον Χριστό, είμαστε οι ελεεινότεροι πάντων των ανθρώπων....

Αλλά τώρα ο Χριστός αναστήθηκε!»

(Α' Κορ. κεφ.'15)

Αυτή την πίστη είχε ο απόστολος Παύλος και γι αυτήν την πίστη έβαλε το κεφάλι κάτω από το σπαθί του φοβερού Νέρωνα στην Ρώμη.

Εμείς οι Χριστιανοί με τόση μακροχρόνια πείρα ανθρώπων πιστών ταλανιζόμαστε και σκουντουφλάμε σε θεωρίες, αμφιβολίες και ένα σωρό σκουπίδια, που μας οδηγούν στον βυθό του σκοτεινού Ατλαντικού μας, με τους θαμμένους και άθαφτους νεκρούς του.

Κάνουμε μικρές παραπλανητικές πτήσεις και σαν το χελιδονόψαρο, μας τραβά το τεχνητό φως του καραβιού της πρόσκαιρης ζωής μας, με αποτέλεσμα να χτυπήσουμε και να πεθάνουμε, μαζί με τις δικές μας τεχνολογίες και επιστήμες.

Κανένα χελιδονόψαρο που έλκεται από το φως της μέρας δεν επιστρέφει στο στοιχείο του νεκρού. Κανείς πιστός που έλκεται από το φως του Ευαγγελίου δεν πεθαίνει.

«Ο πιστεύων εις Εμέ» είπε ο Χριστός στην αδελφή του Λαζάρου, την Μάρθα, «και αν ακόμη πεθάνει, θα ζήσει».

Τον ευχαριστούμε, γιατί «πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για την δικαίωσή μας».

Ο καθένας μας είναι ελεύθερος να κάνει την εκλογή του και την πτήση του. Είτε προς ζωή, είτε προς θάνατο. Ας κάνουμε την εκλογή της Αληθινής Ανάστασης της πληρωμένης με το Αίμα του Χριστού.

Χριστός Ανέστη!!!

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΕΦΥΓΕ - ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Διαβάζω το ημερολόγιό μου. Οι πυκνές εγγραφές των πρώτων ημερών αραιώνουν με το πέρασμα του καιρού. Η νοσταλγία της επιστροφής παλεύει με το επαγγελματικό καθήκον. Οι έξοδοι στα λιμάνια όχι και τόσο συχνές. Κακοκαιρίες προς το τέλος δεν αναφέρονται, αν και υπήρξαν πολλές. Περισσότερο ασχολούμαι με ηθικά, κοινωνικά και μεταφυσικά, ας πούμε, θρησκευτικά θέματα. Έτσι στις 14/10/57 γράφω:

«Στο χρονικό διάστημα, που δεν φαίνεται στο ημερολόγιό μου, πήγαμε Αμερική και τώρα επιστρέφουμε στη Βενεζουέλα. Στην Αμερική δεν βγήκα έξω, αν και μου δόθηκε πάσο. Στην Βενεζουέλα όμως, παραμείναμε στη ράδα εν αναμονή σειράς φορτώσεως και μας έδωσαν πάσα. Βγήκαμε λοιπόν στο Πόρτο Οντάζ...

Είχαμε σχολάσει. Μόλις είχα κάνει ντους και ήμουν αψηλωμένος, ονειροπολώντας περασμένες στιγμές ευτυχίας που φύγανε τόσο γρήγορα και που τώρα, αν και βαθιά κρυμμένες στο παρελθόν, φύτρωσαν ξανά στο πετρωμένο από την μονοτονία χωράφι της καρδιάς μου και μοσχοβολούν. Και όπως ήμουν μισοβυθισμένος και μισοκοιμισμένος σε σκέψεις, ακούω ξαφνικά κάποιον να φωνάζει.

«- Όσοι είναι για έξω να είναι έτοιμοι».

Δεν είχα βγει ποτέ έξω στη Βενεζουέλα. Χωρίς να καταλάβω το γιατί, πετάχτηκα από το κρεβάτι μου και μέσα σε δευτερόλεπτα ντύθηκα όπως-όπως. Χωρίς να δέσω τα κορδόνια των παπουτσιών μου, χωρίς να πάρω μαντήλι, ή τσατσάρα, αχτένιστος όπως ήμουν, όρμησα έξω μόλις άκουσα «γρήγορα! η λάντζα φεύγει».

Είναι αδύνατον να περιγράψω αυτό που γινόταν μέσα στη λάντζα. Άλλοι κρατούσαν τις ζώνες τους, άλλοι τα πουκάμισά τους, άλλοι ζητούσαν τσατσάρα, άλλοι προσπαθούσαν να δέσουν τα κορδόνια των παπουτσιών ή να φορέσουν τις κάλτσες τους. Γινόταν πανζουρλισμός. Δεν άκουγες, παρά γέλια και χαρούμενες φωνές, μαζί με πειράγματα. Μετά από λίγο ήμασταν στη στεριά.

Χωρίς καλά-καλά να γνωρίζαμε που πηγαίναμε, ορμήσαμε προς μια τυχαία κατεύθυνση, στρίψαμε κάπου, προχωρήσαμε ίσα, συναντήσαμε κάτι, σαν θέατρο μου φάνηκε, συνεχίσαμε τον δρόμο μας ακάθεκτοι, ανάμεσα στους μελαφούς ιθαγενείς, ακούσαμε φωνές, πλησιάσαμε, αλλά απομακρυνθήκαμε αμέσως. Ήταν κηδεία...!

Τίποτα όμως, ούτε κι' αυτό το κατάματα αντίκρισμα του θανάτου, δεν μας σταμάτησε. Τόσους μήνες ήμασταν κλεισμένοι σε ένα σιδερένιο κλουβί, που πηγαινοερχόταν και χτυπιόταν στον ωκεανό ζώντας σε πλήρη απομόνωση.

Μετά λοιπόν από το στιγμιαίο φρενάρισμα του κεφιού, λόγω της κηδείας, η μικρή παρέα των ναυτικών συνέχισε την προς το άγνωστο πορεία της. Προχωρώντας λίγο ακόμη βρεθήκαμε σε μια ερημιά. Άραγε, να ήταν εκεί το νεκροταφείο; επιστρέψαμε και τελικά, για να μην τα πολυλογώ, καθίσαμε σε ένα μπαρ...

Τόσο υψηλά ενδιαφέροντα!!!»

Η επόμενη ημερολογιακή μου εγγραφή γίνεται στις 11 Απριλίου 1958, ύστερα δηλαδή από ένα ολόκληρο εξάμηνο.

Είναι Μεγάλη Παρασκευή και γράφω μεταξύ των άλλων:

12.4.58

Πάνε αρκετοί μήνες, που το ημερολόγιό μου βρίσκεται κρυμμένο μέσα στην βαλίτσα μου.. Ταξιδεύουμε προς Βενεζουέλα και βρισκόμαστε στο ύψος των Αζορών.

Μεγάλη Παρασκευή σήμερα. Ο καιρός μουντός, αλλά ήσυχος. Ο άνθρωπος, συνεχίζοντας ανενόχλητος τον δρόμο της ζωής του, πρέπει σήμερα να σταματήσει την μονότονη ή την φουρτουνιασμένη πορεία του και να στρέψει την προσοχή του προς τον Γολγοθά.

Περάσανε δυο χιλιάδες φουρτουνιασμένα χρόνια, από τότε που ο Χριστός σηκώνοντας τον βαρύ ξύλινο σταυρό Του και λυγίζοντας κάτω από το βάρος του ανέβηκε τον Γολγοθά.

Καταματωμένος, εξαντλημένος από τα φοβερά ρωμαϊκά βασανιστήρια, φορώντας το ακάνθινο στεφάνι ανέβαινε και ανεβαίνει ακόμη.

Ένα μανιασμένο πλήθος βασανιστών και άξεστων περιεργων λοιδορεί, χτυπά και φτύνει.

Γιατί; Τι τους έκανε; Σε τι τους έφταιξε;

Στις Άγιες Γραφές διαβάζουμε, ότι Αυτός είναι «ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου».

Ο σταυρός λοιπόν και τα βασανιστήρια είναι το αντίτιμο της αμαρτίας μας; Εκείνος πλήρωσε για μας;

Και εμείς του φερόμαστε τόσο άσχημα; Τον βασανίζουμε; Τον φτύνουμε; Τον δέρνουμε; Αλήθεια τι ανταπόδοση! Ούτε στον χειρότερο εχθρό μας δεν έπρεπε να φερόμαστε έτσι.

«Αντί του μάννα χολή...»

Πώς να μην φθάσει στην άκρη του ματιού μας κάποιο δάκρυ, ακούγοντας το «ήλεις προσηλώθει ο Υιός της Παρθένου».

Πώς να μην ριγήσουμε στο «σήμερον κρεμάται επί ξύλου...»! Και Εκείνος απαντά:

«Πάτερ άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι»

Τι είναι αυτό, μεγαλοφυχία; Όχι, πρέπει να είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο, κάτι πολύ πιο ανώτερο. Ας γονατίσουμε λοιπόν, όπου και αν βρισκόμαστε και ας προσκυνήσουμε.

Ας ζητήσουμε από τον Θεό Πατέρα να ακούσει τον Υιό Του και να μην μας λογαριάσει τούτο το φριχτό έγκλημα.

Ας τον παρακαλέσουμε να μην λάβει υπ' όψιν Του εκείνο το προγονικό και γεμάτο κακία «Το αίμα Του πάνω μας και πάνω στα παιδιά μας». Ας τον παρακαλέσουμε να συγχωρήσει την καθημερινή μας αποστασία....

Ο καιρός εξακολουθεί να είναι ήσυχος σ' αυτό το μέρος του ωκεανού. Ο Ουρανός είναι σκεπασμένος από σύννεφα, που μένουν ακίνητα και βαριά στην ίδια πάντα θέση. Η θάλασσα βουβή, βουτηγμένη στο μελανό της χρώμα, αρνείται να σχίσει με κάποιο έστω και μικρό κυματάκι της την ήρεμη επιφάνειά της και να ασπρίσει κάπου η σκούρα φορεσιά της. Ο ορίζοντας στο βάθος είναι κι αυτός σκοτεινός, με τα σύννεφα να φτάνουν και να ακουμπούν στο νερό...

Μ. Παρασκευή... Η φύση συμμορφώνεται και συμπάσχει με τον Δημιουργό της. Μόνο ο άνθρωπος δεν ξέρει τι του γίνεται, ούτε και πάσχει για τις μεγάλες και αληθινές αξίες.

Εγκλωβισμένος στο καράβι της ζωής βλέπει γύρω του και πάνω του την απόλυτη ηρεμία, μα ούτε ένα βήμα δεν μπορεί να κάνει έξω από το σιδερένιο καράβι. Μένει εκεί, στο σιδερένιο κλουβί του, εκτός και αν ο Χριστός τον καλέσει να βγει και να περπατήσει και να πετάξει ελευθερωμένος από την σκλαβιά και την κλεισούρα του είναι του και της ζωής του...

Και το καράβι συνεχίζει ήσυχα και μονότονα να προχωρεί, γλιστρώντας πάνω στον ήσυχο Ατλαντικό. Μερικοί ναύτες κάθονται πάνω σε ένα αμπάρι και συζητούν ξεψυχισμένα. Κάποιοι νεώτεροι ψάλουν ανακατωμένα τον επιτάφιο θρήνο και μαζί μ' αυτόν και ό,τι άλλο θυμούνται.

Και οι ώρες περνούν μονότονα για όλους μας, μη βλέποντας, παρά ουρανό και θάλασσα και μην ακούγοντας τίποτα άλλο, παρά τον ρυθμικό ήχο της μηχανής και το πάφλασμα της προπέλας.

Μ. Παρασκευή... Ο νους φεύγει από το βαπόρι και πηγαίνει πολύ μακριά. Κάποιος σκέφτεται ένα σπιτάκι χωμένο στο πράσινο, άλλος ένα δρομάκι στενό, άλλος μια γυναικούλα περιτριγυρισμένη από τα παιδιά της και παιδιά του. Κάποιος άλλος βλέπει μια ώριμη γυναίκα να κρατά ένα θυμιατό μπροστά στο εικονοστάσι. Είναι η μάνα.

Σε λίγο όλοι μαζί βρίσκονται στην εκκλησία. Όλα σιωπηλά, σοβαρά και θλιμμένα! Και στο τέλος του νοερού αυτού ταξιδιού, ένα παράπονο, ένα δάκρυ, μια ευχή:

«Είθε του χρόνου να είμαι κοντά σας».

12.4.58

Το καράβι ελαφρά κλυδωνιζόμενο συνεχίζει, στον ίδιο πάντα ρυθμό, την πορεία του. Ο καιρός παραμένει ο ίδιος. Πολύ πρωί ανέβηκα στην γέφυρα για βάρδια. Οι 4 ώρες πέρασαν ήσυχα. Αναπολούσα πατρίδα... σπίτι... γονείς... αδέρφια και τόσα άλλα.

Αυτές τις μέρες ζω μακριά από το καράβι. Τώρα είναι νύχτα 11.23 η ώρα. Κάποιο ραδιόφωνο πριν από λίγο, έπιασε το Χριστός ανέστη. Ρίγος μας προκάλεσε η φωνή, που έρχεται από την πατρίδα. Μερικοί κάθονται στην τραπεζαρία, μερικοί τραγουδούν και ένας θερμαστής παίζει κιθάρα. Τραγουδούν, ψάλουν, γελούν, σοβαρεύονται ξαφνικά και άντε από την αρχή.

Σε λίγο θα αναστήσουμε.

13.4.58

Χριστός ανέστη. Το ρολόι δείχνει μεσάνυχτα. Τα φώτα του караβιού αναβόσβησαν και κάποιος από την Γέφυρα πάτησε επανειλημμένα το μπουτόν της σφυρίχτρας και η ησυχία του Ατλαντικού γέμισε με τους πανηγυρικούς ήχους της παρουσίας μας. Αμέσως μετά οι βαριές, ακατέργαστες φωνές των ανδρών του πληρώματος τραντάζουν τον χώρο της τραπεζαρίας, καθώς προσπαθούν να ψάλουν το Χριστός ανέστη.

Όλοι μας, από τον πιο μικρό μέχρι τον πιο μεγάλο, ευχόμαστε το Χριστός ανέστη και ανταλλάσσουμε τη στερεότυπη ναυτική ευχή «και του χρόνου στα σπίτια μας». Μερικοί βέβαια, έχουμε άλλα σχέδια στο μυαλό μας για τον χρόνο ξεμπαρκαρίσματος μας, αλλά από συνήθεια δεν θέλουμε να το σκεφτόμαστε.

Γεγονός είναι ότι ένας ακόμη χρόνος μας βρίσκει μακριά από τα σπίτια μας, μακριά από ό,τι αγαπάμε.

Και όμως, πάντα βρίσκουμε το κουράγιο για να ψιθυρίσουμε κάτι στον διπλανό μας, να πούμε κάτι, να σιγοτραγουδήσουμε κάτι. Κι' αυτό το κάτι είναι μια γενικότητα, μια γνώμη, μια ναυτική εμπειρία.

Οι ναυτικοί ποτέ δεν μιλάνε για τα σπίτια τους. Φοβούνται τα κουτσομπολιά των συναδέλφων τους, γιατί κυκλοφορούν απίθανα πονηρές ιστορίες, για φανταστικά κατά κανόνα κατορθώματά τους στα λιμάνια.

Η δική τους οικογένεια λοιπόν, είναι κάτι το ιερό, κάτι το απαραβίαστο, κάτι που δεν μπορεί να κυκλοφορήσει στις συζητήσεις τους.

Και ούτε απόψε μιλούν γι' αυτή, παρ' ότι δεν μπορεί να βγει από την καρδιά και από την σκέψη τους. Απαρβίαστο άσυλο, διπλοκλειδωμένο στα βάθη της καρδιάς, είναι τα άγια των αγίων.

Κυλούν οι μέρες και οι μήνες, σαν να μην συμβαίνει τίποτα, σαν να μην υπάρχει σπίτι, παρ' ότι γι' αυτό το σπίτι ταξιδεύουν στερούμενοι σχεδόν τα πάντα, μέσα σε τόσους κινδύνους και τόσες κακουχίες. Κάποιος ψυχολόγος εν τούτοις, μπορεί να διακρίνει την νοσταλγία του σπιτιού στην κάθε λέξη του κάθε τραγουδιού τους.

Έτσι κι απόψε, κανένας μας δεν μιλάει για το σπίτι του, αν και όλοι μας από μέσα μας ευχόμαστε.

«Είθε του χρόνου να γιορτάσω μαζί σας».

Μεσάνυχτα παρά κάτι μπήκα στην τραπεζαρία πληρώματος. Τα δυο τραπέζια έχουν στρωθεί με άσπρα τραπεζομάντιλα. Στο ένα κάθεται το πλήρωμα της μηχανής και στο άλλο το πλήρωμα της κουβέρτας. Πάνω τους υπάρχει λίγο τυρί, από ένα κόκκινο αυγό και λίγο συκώτι.

Σε λίγο μπαίνει το καμαροτάκι, κρατώντας αδέξια μερικά πιάτα με μαγειρίτσα. Μια μπύρα για τον καθένα μας συμπλήρωσε το πασχαλινό μας τραπέζι.

Δοκιμάσαμε μερικές κουταλιές μαγειρίτσα και τα κουτάλια έμειναν βουτηγμένα στα πιάτα μας. Δεν τρωγόταν με τίποτα. Μείναμε όλοι αμίλητοι και σκυμμένοι πάνω στα πιάτα μας.

Κάποιος τρίτος εύκολα θα διέκρινε, ότι οι σκέψεις μας βρισκόταν πολύ μακριά.

Εμείς ξέραμε που. Ήταν μπροστά σε ένα τραπέζι, που άχνιζε και μοσχοβολούσε από το νόστιμο καλομαγειρεμένο φαγητό, το φτιαγμένο από μάνα, αδελφή, σύζυγο.

Δεν ήταν δυνατόν τέτοιες στιγμές και μπροστά σε ένα τόσο άθλιο τραπέζι, να σκέφτεται κανείς κάτι άλλο.

Σύντομα τέλειωσε η τελετουργία του φαγητού. Ο καπετάνιος πρόβαλε στη πόρτα λέγοντας ένα «Χριστός ανέστη» και βιάστηκε να φύγει.

Μετά ήλθε ο Γραμματικός, ο οποίος καθυστέρησε λίγο, αλλά έφυγε κι' αυτός. Πάντως είναι δικαιολογημένος, γιατί στις 4 παρά 20 θα τον ξυπνήσουν για την βάρδια του.

Κάποια φωνή υψώθηκε στην τραπεζαρία με μια κιθάρα που την συνόδευσε.

Πρόβαλε στην πόρτα και ο εβδομηντάρης μάγειρας, γνωστός με το παρατσούκλι Βρωμομύτης. Του το είχε κολλήσει ο Βαγγέλης, ένας αλκοολικός ναύτης από τον Πειραιά, που αντί για νερό έπινε ουίσκι. Ο ευτραφής μάγειρας λοιπόν, ιδρωμένος και βρωμιάρης όπως πάντα, θέλησε κάτι να ψάλει. Η πελώρια μύτη του, κατακόκκινη με τις γαλαζοπράσινες φλέβες της και τα μεγάλα του χείλη, έκαναν τόσους μορφασμούς, που ήταν αδύνατον να συγκρατήσεις τα γέλια σου. Πάντως τα λίγα που έψαλε, τα είπε καλούτσικα.

Η ώρα εν τω μεταξύ πήγε μία μετά τα μεσάνυχτα και ένας-ένας φεύγουν, αρχίζοντας από τους πιο ηλικιωμένους. Από τους τελευταίους είμαι κι' εγώ. Έρχομαι στην καμπίνα μου και για χιλιοστή φορά, σηκώνω το μαξιλάρι μου και παίρνω στα χέρια μου τις φωτογραφίες.

Τις κοιτάζω, τις χαϊδεύω, τις φιλώ και εύχομαι σε όλους το Χριστός ανέστη. Ξαπλώνω και με τις φωτογραφίες στα χέρια αποκοιμιέμαι...

Ωρα 4 παρά είκοσι πρωινή και κάποιος με σκουντάει. Ευπνάω τρομαγμένος, γιατί νόμισα ότι με ξυπνούσαν για βάρδια, ενώ δεν είχα. Ευτυχώς δεν ήταν κάτι τέτοιο. Ήταν ένας φίλος μου, που μου έλεγε ψιθυριστά, για να μην ενοχλήσει τον συγκάτοικό του δωματίου μου, ότι κάποιο ραδιόφωνο έπιασε λειτουργία.

Πετάχτηκα όρθιος και χωρίς να πλυθώ και να ντυθώ τον ακολούθησα. Πράγματι ένα ραδιόφωνο έπιασε λειτουργία. Βρισκόταν στο τέλος της, αλλά την απήλαυσα, γιατί ακουγόταν πολύ καθαρά.

Η λειτουργία τέλειωσε και εγώ γύρισα στην καμπίνα μου, στο κρεβάτι μου και στις φωτογραφίες μου... Αυτό ήταν το Πάσχα μου του 1958.

10 Ιουλίου 1958

Μέρες τώρα δεν βλέπουμε τίποτα άλλο, παρά ουρανό και θάλασσα. Το καράβι αργά σχίζει τα νερά του Ατλαντικού. Έχουμε περάσει τις Αζόρες και τραβάμε για το Newport της Αγγλίας.

Η θάλασσα είναι γαλήνια. Το καράβι κλυδωνίζεται ελαφρά και φαίνεται σαν βαριεστημένο, καθώς χρόνια τώρα, τότε φορτωμένο και τότε ξεφόρτωτο, βιδώνει και καμιά φορά ξεβιδώνει την προπέλα του στα νερά των ωκεανών, των ποταμών και των λιμνών του κόσμου. Συνεχίζει όμως, προς μεγάλη μας χαρά, αφού πρόκειται να πάμε σε λιμάνι, όπου ένα ταχυδρομείο μας περιμένει.

Αλήθεια τι ευτυχία! Αγαπημένα πρόσωπα παίρνουν χαρτί και μολύβι και σκύβουν πάνω τους με το μυαλό τους καρφωμένο πάνω σου και ζωγραφίζουν θύμησες και όνειρα μαζί με συνθηματικά, γλυκά υπονοούμενα, που άλλοτε είναι πραγματικά και άλλοτε αναπτύσσονται στη φαντασία του παραλήπτη.

Τίποτα, απολύτως τίποτα δεν μου δίνει μεγαλύτερη χαρά και ευτυχία, από τα γράμματά σας, αγαπημένα μου πρόσωπα. Αυτά μου δίνουν το κουράγιο και συνεχίζω τόσους μήνες να μένω μακριά σας. Μοναδική μου σκέψη και μοναδική μου ευτυχία είστε εσείς.

Άραγε τι να κάνετε αυτή τη στιγμή που σας θυμάμαι...;

28 Φεβρουαρίου 1959

Πάνε αρκετές μέρες τώρα, που θέλω να βγάλω το ημερολόγιό μου από τη βαλίτσα. Τελικά απόψε τα κατάφερα. Νοιώθω και πάλι την ανάγκη να μιλήσω προσωπικά σε κάποιο πιστό φίλο. Τόσο καιρό κάνοντας τα ίδια και τα ίδια, κυριεύεσαι από την συνηθισμένη πλήξη.

Χτες φύγαμε από το Sao Vicente απ' όπου πήραμε καύσιμα, για να φτάσουμε μέχρι την Vitoria της Βραζιλίας. Το ημερολόγιό μου όμως, αυτή τη φορά δεν μου χρειάζεται, για να περιγράψω τις καιρικές συνθήκες ή την αλλαγή των ταξιδιών, αλλά για να σημειώσω κάτι, που γίνεται μέσα μου. Κάποια αλλαγή, κάτι άλλο πολύ εσωτερικό, κάτι το διαφορετικό.

Βασανίζομαι από πολλές σκέψεις:

Αλήθεια, σκέφτομαι, τι χαρές μπορεί να υπάρχουν έξω από τις χαρές, που μας προσφέρει τούτος ο κόσμος, έξω δηλαδή από τα λεγόμενα εγκόσμια;

Όμως σκέφτομαι και το άλλο. Τι λύπες μπορεί να υπάρχουν έξω από τον κόσμο; Πάντως μέσα μου ακούω μια φωνή να μου λέει:

«Ή τώρα, ή ποτέ!» Τι να κάνω; Κάτι μου λέει, ότι υπάρχει ένα άλλο διαφορετικό είδος ζωής, πολύ πιο όμορφο από αυτό που τώρα ζω.

Χτες δεν βγήκα έξω, σκεφτόμενος όλα αυτά και μετά λυπήθηκα που δεν βγήκα. Γιατί; Και άλλες φορές στο παρελθόν δεν βγήκα, όμως δεν είχα λυπηθεί. Ποιες δυνάμεις παλεύουν μέσα μου; Πρέπει να εγκαταλείψω τούτες τις χαρές;

Αλλά ποιες χαρές;

Είναι χαρές οι λιμανιάτικες; Αυτές είναι βαριές, ασήκωτες αλυσίδες, ενοχές και ντροπές, που κρύβονται στα υπόγεια της ψυχής. Δεν παρουσιάζονται σε οικογενειακό, ούτε και σε αξιοπρεπές περιβάλλον. Δεν περιγράφονται σε γονείς, σε σύζυγο και σε παιδιά, δηλαδή δεν λέγονται σε ό,τι θεωρείται ότι είναι σεβαστό, έντιμο και ιερό στη ζωή μας. Τα λιμανιάτικα «κατορθώματα» περιγράφονται μόνο στις συζητήσεις της τραπεζαρίας και του καπνιστηρίου του καραβιού.

Τώρα καταλαβαίνω, γιατί δεν μιλάνε ποτέ οι ναυτικοί για τις οικογένειές τους. Αυτές βρίσκονται διπλοκλειδωμένες στα άγια των αγίων της ψυχής τους. Δεν ταιριάζει οι οικογένειές μας να κυκλοφορούν, έστω και στις συζητήσεις μας, ανάμεσά μας.

Ακόμη και την αλληλογραφία μας την διαβάζουμε κάπου απομονωμένοι, μακριά από οποιαδήποτε παρουσία. Εκείνη η ώρα είναι η ξεχωριστή οικογενειακή μας συναναστροφή και δεν έχει θέση κανένας τρίτος.

Τελικά ζώντας μέσα σε τέτοιες συνθήκες, θα πρέπει να βρισκόμαστε στο προθάλαμο διχασμένων προσωπικοτήτων. Σαρκικά ζούμε τη ζωή του λιμανιού, νοερά όμως ζούμε την όμορφη οικογενειακή. Χαιρόμαστε για λίγο το λιμάνι, αλλά ντρεπόμαστε ένα ολόκληρο ταξίδι μόλις σκεφτούμε αυτά, που ποτέ δεν θα πούμε στις οικογένειές μας.

Μερικές φορές, όταν κατάκοπος ή περίλυπος σκέφτομαι το «Έλθετε προς Εμέ πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι», πόσο χαίρομαι!

Τι ήταν πάλι αυτό που έζησα! Πόση χαρά, πόση αγαλλίαση αισθάνθηκα διαβάζοντας εκείνο το φυλλάδιο! Δεν ήξερα πως να εκτονώσω τη χαρά μου. Ποια είναι τέλος πάντων αυτή η δύναμη που ασκείται πάνω μου;

Θέλω ολόψυχα να απαλλαγώ από τις δυνάμεις του λιμανιού και τα τόσα αποκτήματα του καραβιού, αλλά δεν μπορώ.

Στην αρχή, όταν πρωτοδιάβασα εκείνο το φυλλάδιο, μου φάνηκε σαν να άνοιξαν οι ουρανοί. Ποτέ δεν θα ξεχάσω εκείνες τις πρώτες μέρες, που όλος ο κόσμος ήταν δικός μου.

Λαχταρούσα να βρω μια Καινή Διαθήκη και να διαβάζω μέρα και νύχτα τα όσα γράφονται. Αυτά δεν είναι λόγια ενός κάποιου βιβλίου, έστω και σημαντικού, αυτά είναι ζωντανά.

Χάρηκα πολύ, όταν στο πλοίο ήλθε ο ανθυποπλοίαρχος που ήξερε τόσα πολλά και μου έδωσε μια Καινή Διαθήκη. Συζητάμε ώρες ατέλειωτες. Λέει πολλά σωστά πράγματα. Έχει δίκιο, αν και διαφωνώ μερικές φορές σε διάφορα επουσιώδη σημεία.

Πάντως η αλλαγή που συνέβη μέσα μου είναι κάτι το πρωτόγνωρο. Δεν προέρχεται από δικές μου απλά προσπάθειες. Συμβαίνει και κάτι άλλο.

Πρέπει να είναι αυτό που λέμε η δύναμη του Θεού..!

ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΕΦΥΓΕ

2 Μαρτίου 1959

Γαλήνη απλώνεται τριγύρω. Ο κυρίαρχος ήλιος εξακολουθεί να διαφεντεύει στους πλανήτες του, υπακούοντας κι' αυτός με την σειρά του σε άλλους δικούς του και προκαθορισμένους νόμους, από τους οποίους δεν μπορεί να ξεφύγει.

Όλα τα αστέρια στις θέσεις τους, ποιος ξέρει για πόσους αιώνες, μένουν σφιχτοδεμένα μεταξύ τους, αν και κινούνται όλα μαζί.

Θα έλεγε κανείς, ότι όλα φτιάχτηκαν για να υπηρετούν το ένα και το ένα για να υπηρετεί όλα. Στηριγμένα στο απόλυτο κενό είναι πολύ πιο σίγουρα, από τότε που όλα ήταν μια μάζα ή ίσως τίποτα. Το σύμπαν είναι γεμάτο αρμονία.

Πόσο θαυμάζω, όταν βλέπω ότι μετρώντας το ακριβές ύψος κάποιου αστεριού και κρατώντας την ακριβή ώρα, μπορούμε με διάφορους υπολογισμούς να βρούμε το στίγμα του πλοίου!

Άραγε στην τύχη έγιναν όλα αυτά;

Οι ειδικοί επιστήμονες μας λένε, ότι έγινε μια φοβερή έκρηξη τεράστιας μάζας και δημιουργήθηκε όλος τούτος ο αχανής, άγνωστος και αρμονικός σε μας κόσμος των αστεριών.

Μας λένε ακόμη, ότι αυτός ο κόσμος υπάρχει και αλληλοσυγκρατείται στο κενό, με τους φυσικούς νόμους της έλξης κλπ. Ένα τέτοιο κομμάτι λένε, και η Γη μας, από την οποία ξεκόλλησε το φεγγάρι. Τόσο νερό όμως, που βρέθηκε; Και το θαύμα της ζωής; Τι είναι και πως έγινε η λογική μας;

Τάξη και αρμονία κυριαρχούν παντού. Τάξη από την αναπαραγωγή του ασήμαντου μυρμηγκιού, μέχρι τα μακρινά αστέρια.

Ποια πάνσοφη λογική ύπαρξη κατευθύνει όλα τούτα; Όποια και αν είναι αισθάνεται η δική μου ασήμαντη ύπαρξη να την ευχαριστήσει.

Βέβαια φτάνω στην τελική ερώτηση, για την οποία δεν βρίσκω απάντηση. Αυτή την Ύπαρξη, που την λέμε Θεό, ποιος την δημιούργησε;

Αλλά αν ήξερα και αυτό, δηλαδή το πώς ή ποιός δημιούργησε τον Θεό, τότε θα ήμουν ο παντογνώστης και θα επενέβαινα και θα κριτικάριζα και θα κατέστρεφα ίσως αυτά, που τώρα θαυμάζω στην δημιουργία.

Είναι τόσα πολλά τα λάθη μας σε τούτο τον κόσμο, που και αυτά που ξέρουμε και που μπορούμε να μάθουμε, μας είναι πολλά.

Καταλήγω λοιπόν στο συμπέρασμα, φιλοσοφώντας ίσως, ότι ο Δημιουργός μας είναι Αυτοαίτιος, Αυθύπαρκτος, Πάνσοφος, Παντοδύναμος, Ζων, Πανάγαθος.

Αυτή για μένα είναι η μοναδική λογική απάντηση στις απορίες μου. Είναι λογικότερο από κάθε άλλη εξήγηση.

Γιατί εξ άλλου, να είμαι τόσο πεισματάρης στις πιο απίθανες θαυματουργικές και περίεργες αλληλοσυγκρουόμενες και συνήθως ανόητες θεωρίες; Θα ήταν ανόητο.

4 Μαρτίου 1959

Οφείλω να παραδεχθώ, ότι κάτι σοβαρό συμβαίνει μέσα μου. Δεν μπορώ να το καθορίσω με ακρίβεια...

Είναι μια αλλαγή στον εσωτερικό μου κόσμο. Οι λιμανιάτικες και γενικά οι караβίστικες επιθυμίες και κακές συνήθειες υποχωρούν σιγά-σιγά. Ίσως είναι αρχές ακόμη για κάτι πιο σημαντικό.

Έχω την εντύπωση, ότι πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό και αυστηρά προσωπικό...

6 Μαρτίου 1959

Δεν μπορώ δυστυχώς, να περιγράψω αυτό που μου συμβαίνει. Η σκέψη μου πολλές φορές τρέχει σε ένα σωρό πράγματα, που δεν μπορώ να τα πω σε κανέναν. Πώς αλήθεια και σε ποιόν να πεις, ότι περνάς ώρες μιλώντας με τον Θεό; Δεν θα σε περάσουν για τρελό;

Και όμως, πρέπει να μιλήσω στους συναδέλφους και να γράψω σε όλους τους γνωστούς τους συγγενείς και τους φίλους.

Τις πιο πολλές από τις ελεύθερες ώρες μου τις περνάω σκεφτόμενος και γράφοντας στους δικούς μου. Διαρκώς με την σκέψη μου τους λέω: «Άραγε καταλαβαίνετε αυτά που διαβάζετε»;

Όλοι τους βέβαια πιστεύουν, αλλά πως πιστεύουν, τι πιστεύουν και σε πόσα πιστεύουν.

Πόση νοσταλγία έχω μερικές φορές, να βρεθώ κοντά στο σπίτι μου και σε όλους τους συγγενείς και φίλους και να φωνάξω με όλη τη δύναμη της ψυχής μου:

«Άραγε γινώσκετε ά αναγιγνώσκετε»;

Αλήθεια, τι παράξενα πράγματα! Πόσο πολέμησα με τον ίδιο τον εαυτό μου. Δεν είναι τίποτα, έλεγα. Ένας απλός, αλλά μεγάλος ενθουσιασμός σε είχε καταλάβει και νόμιζες, ότι όλος ο κόσμος ήταν δικός σου. Εντελώς υποκειμενικό ήταν, επειδή είχες βαρεθεί τη ζωή του καραβιού και ήθελες να ξεφύγεις από την μονοτονία του. Αυτό ήταν, και τίποτα περισσότερο. Ένα μεγάλο, ένα τεράστιο κύμα ενθουσιασμού για την αρετή. Τίποτα περισσότερο.

Κοίταξε γύρω σου και ζήσε την ζωή σου, όπως την ζει όλος ο κόσμος. Ζήσε όσο μπορείς καλύτερα. Μονάχα μην αδικείς. Έτσι θα περάσει η ζωή. Δεν σκεφτόμουν τον παράδεισο και δεν φοβόμουν την κόλαση. Δεν είχα ποτέ βαθιά συναίσθηση του Θεού. Μιλούσα για τον Θεό τελείως επιφανειακά και επιπόλαια. Έλεγα υποστήριζα, λογομαχούσα, χωρίς να καταλαβαίνω. Έκανα δηλαδή, αυτό που κάνει όλος ο ονομαζόμενος τυπικός χριστιανικός κόσμος.

Τώρα όμως που διαβάζω την Καινή Διαθήκη και βλέπω εκεί μέσα όλα σχεδόν από αυτά που πέρασα και όλα όσα με βασάνιζαν και σκεφτόμουν και αμφέβαλα και πολεμούσα, τότε με το ένα στρατόπεδο και τότε το άλλο, τώρα καταλαβαίνω και τις μεθοδείες του πονηρού και τις δυνάμεις της σάρκας και τις αντιστάσεις που πρέπει να προβάλλουμε και τις δοκιμασίες που πρέπει να περάσουμε και τόσα και τόσα άλλα.

8 Μαρτίου 1959

Οι μέρες αυτές περνούν με ανάμεικτα συναισθήματα. Ένας πόλεμος γίνεται μέσα μου για μια αδικία εις βάρος μου.

Αγανάκτηση, μακροθυμία και γαλήνη πολεμούν μέσα μου. Δεν ξέρω τι με συγκρατεί.

Ομολογώ, ότι αν αυτά που μου συμβαίνουν τώρα, συνέβαιναν στο παρελθόν, η αντίδρασή μου θα ήταν τελειώς διαφορετική.

Πιστεύω, ότι δεν θα αργήσει η ώρα, που όλα θα τακτοποιηθούν...

Πλησιάζουμε στην Vitoria. Οι γνωριμίες και οι παρέες με τραβούν κοντά τους. Μακάρι η δύναμη, που με κάνει να σκέφτομαι όλα όσα μου συμβαίνουν τον τελευταίο καιρό, να με βοηθήσει και να μου δώσει το κουράγιο να αντέξω και να αντισταθώ στα καυστικά πειράγματα των συναδέλφων.

11 Μαρτίου 1959

Σιγά-σιγά μεγαλώνει μέσα μου η χαρά. Μερικές φορές είμαι πολύ ευτυχισμένος. Δάκρυα χαράς πλημμυρίζουν τα μάτια μου. Αισθάνομαι την ανάγκη ή μάλλον την γλυκιά επιθυμία να κλάψω από χαρά και ευτυχία.

Γιατί χαίρομαι; Ποιος μου δίνει τέτοιες χαρές; Σε ευχαριστώ Θεέ μου. Δεν το αξίζω.

Είμαι πολύ ευτυχισμένος.

14 Μαρτίου 1959

Το λιμάνι μου πέρασε ήσυχα, γαλήνια. Τα παλαιά παρήλθαν. Όλα ανήκουν στο παρελθόν.

Σήμερα είμαι λίγο εκνευρισμένος και δεν ξέρω το γιατί. Είμαι σίγουρος όμως, ότι μόλις προσευχηθώ η γαλήνη θα έλθει και πάλι. Θα είμαι άξιος κάθε τιμωρίας, αν παραμελήσω αυτά που κατάλαβα και έζησα και χάρηκα. Οι τύψεις θα με συνοδεύουν σε όλη μου τη ζωή, αν γυρίσω στα περασμένα.

Μακάρι ποτέ να μην γίνει κάτι τέτοιο...!

Όχι επειδή φοβάμαι την δυστυχία, αλλά διότι κάτι τέτοιο θα ήταν ένα άθλιο κατόντημα. Δεν θα με ενδιέφερε ίσως καθόλου, αν υπέφερα για οτιδήποτε άλλο στη ζωή μου. Όμως, το να υποφέρει κανείς και να στερείται για τον Χριστό, είναι η πιο μεγάλη ευτυχία.

Θα ήμουν ευτυχής πιστεύω, όσο και αν οι πόνοι ήταν μεγάλοι. Ποιος πόνος αλήθεια και ποιες ντροπές μπορούν να συγκριθούν με κείνες υπέφερε ο Χριστός στο Γολγοθά;

15 Μαρτίου 1959

Έχω την επιθυμία να γράψω πολλά. Και θέματα της δουλειάς μου, αλλά προπαντός θέματα της ψυχικής μου κατάστασης.

Είναι βράδυ τώρα και δεν ξέρω τι να πρωτοδιαλέξω. Σήμερα συνέχισα ένα γράμμα, που γράφω στους γονείς και στα αδέρφια μου. Θα παραξενευτούν πολύ, όταν θα το διαβάζουν και ίσως φοβηθούν μήπως τρελάθηκα...

Ό,τι όμως τους γράφω, είναι απολύτως σωστό.

Σήμερα είμαι ευτυχισμένος. Λιγάκι με τάρραξε κάποια απογευματινή συζήτηση, αλλά πάει πέρασε κι αυτή. Τα πάντα ξεπερνιούνται «δια του ενδυναμούντος με Χριστού».

Είμαι και πάλι ευτυχής.

Ω Θεέ μου, κράτησέ με σ' αυτή την ευτυχία. Κάνε να φωτισθώ ακόμη περισσότερο, να θέλω αλλά και να μπορώ να κάνω το θέλημά Σου.

Δέξου και μένα στην ευσπλαχνική αγκαλιά Σου. Μεταχειρίσου το κτίσμα Σου, όπως Εσύ κρίνεις καλύτερα.

Κάνε ότι θέλεις με μένα, μόνο μην με αφήσεις.

Εσύ γνωρίζεις, πόσο Σε έχω ανάγκη.

Κι εγώ κατάλαβα, ότι την ευτυχία που ζητούσα, μόνο η γλυκιά παρουσία Σου μου δίνει.

Κύριε Ιησού Χριστέ, Εσύ, που για μένα σταυρώθηκες και σήκωσες τις αμαρτίες μου, μίλησε στον Πατέρα Σου και Πλάστη μου για μένα.

Εσύ, που τόσα υπέφερες για τον άνθρωπο και τις αμαρτίες του και που τόσο τον αγάπησες, κράτα με για πάντα κοντά Σου.

Ποτέ μην με αφήσεις, Σε έχω τόσο ανάγκη και το ξέρεις Σωτήρα μου.

Δέξου και μένα και στερέωσέ με κοντά Σου.

Άπλωσε το χέρι Σου, για να σώσεις έναν άλλο Πέτρο, που είναι βυθισμένος όχι στα νερά της Τιβεριάδος, αλλά στα νερά της αμαρτίας.

Κάνε τις σκοτεινές σκέψεις να φεύγουν μακριά και συγχώρα, ό,τι ο σατανάς βάζει στο μυαλό μου, για να με αποσπά από κοντά Σου.

Έρχου, όπως πολλές φορές Σε νοιώθω πριν αποκοιμηθώ, να με γεμίζεις με όμορφες σκέψεις και να με κάνεις ευτυχισμένο.

Δεν Σου ζητώ ανθρώπινες χαρές και ευτυχία, αλλά την ευτυχία και τη χαρά, που μόνο Εσύ ξέρεις να δίνεις, σ' αυτούς που Σε αγαπούν.

Ω Χριστέ, κράτα με για πάντα κοντά Σου.

Οδήγαγε τα βήματά μου, σύμφωνα με το θέλημα του Πατρός Σου. Στερέωσέ με, Κύριε ο Θεός μου και μεσίτευε στον Πατέρα Σου για μένα.

Πιστεύω, πιστεύω, πιστεύω ότι ήλθες στον κόσμο για να με σώσεις.

Πιστεύω ότι σταυρώθηκες για μένα.

Κράτα με πάντα κοντά Σου. Αμήν.

«Κύριε, σώσον με.!» Πίνακας του Γιάννη Τασιόπουλου

ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΑ ΑΔΙΚΙΑ

16 Μαρτίου 1959

Κύριε Εσύ γνωρίζεις το δίκιο μου. Εσύ γνωρίζεις αν έφταιξα. Εσύ τα γνωρίζεις όλα. Βοήθησε με Κύριε και μη με εγκαταλείπεις στη πονηριά του κόσμου. Εσύ οδηγείς τα βήματά μου, Εσύ διευθύνεις τα έργα μου.

Δίνε μου δύναμη να αντέχω. Εσύ γνωρίζεις, ότι είχα την δύναμη και το θάρρος να απαντήσω και να ενεργήσω κατά τρόπο, που κανείς να μην με αδικήσει από τους γύρω μου.

Εσύ ξέρεις Κύριε, ότι όλοι εκείνοι, που δεν ξέρουν την αλήθεια, μπορεί ενδόμυχα να με κατακρίνουν. Κύριέ μου, μου αρκεί, που Εσύ γνωρίζεις την αλήθεια. Φάνηκε καθαρά, ότι ήταν σατανική ενέργεια, για να ταραχτώ και να χάσω την γαλήνη και την ευτυχία, που Εσύ μου έδωσες. Είμαι σίγουρος όμως, ότι και πάλι θα μου δώσεις την ειρήνη Σου.

Σε ευχαριστώ Κύριέ μου, Εσύ είσαι το στήριγμά μου. Με τον θάνατό Σου πήρα ζωή και σωτηρία. Γι αυτό Κύριε, πιστεύω ότι δεν θα με εγκαταλείψεις, ούτε και τώρα που Σε έχω τόσο ανάγκη, γιατί ξέρω, ότι τα πειράγματα και τα υπονοούμενα θα είναι πολλά.

Σε χρειάζομαι τώρα, που όλοι γύρω μου θα με κοιτούν εχθρικά ή με οίκτο. Όμως Εσύ, που επέτρεψες να έλθει αυτή η άδικη θλίψη πάνω μου, Εσύ είσαι ο ίδιος, που θα με ελευθερώσεις και θα με χαροποιήσεις και πάλι, γιατί είμαι δικό Σου παιδί και Σε έχω ανάγκη.

20 Μαρτίου 1959

«Θέλεις να γίνεις υγιής»; (Ιωάννης ε' 7).

Στην τύχη άνοιξα την Καινή Διαθήκη, τον Λόγο του Κυρίου και διάβασα αυτή την περικοπή. Αυτό το έκανα, γιατί ήθελα και πάλι να μιλήσω στο ημερολόγιό μου και δεν ήξερα πώς να αρχίσω, ύστερα από τα τόσα πολλά που μου έρχονται στο μυαλό μου, σχετικά με την αλλαγή μου και την πληθώρα των συναισθημάτων, που κατακλύζουν το είναι μου.

Ενδόμυχα λοιπόν, μου ήλθε η ιδέα να ανοίξω την Καινή Διαθήκη και να αρχίσω από τα λόγια του Θεού. Την ερώτηση αυτή, την απευθύνει ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός σ' έναν άρρωστο: «Θέλεις να γίνεις υγιής;»

Δεν διάβασα παρακάτω, αλλά φαντάζομαι την απάντηση, που θα έδωσε ο άρρωστος:

«Ναι, Κύριε, θέλω...!»

Αλλά και ποιος άραγε ασθενής δεν θέλει να γιατρευτεί; Κανένας δεν θέλει να είναι άρρωστος.

Κι όμως, τώρα που γνώρισα τον Χριστό είμαι σίγουρος, ότι υπάρχουν πολλοί γύρω μου πνευματικά, αλλά και σωματικά άρρωστοι, που αρνούνται επίμονα την σωτηρία, που δίνει ο Χριστός και που είναι μια πραγματική πνευματική, αλλά και σωματική θεραπεία ή τουλάχιστο ανακούφιση, από τις πιέσεις που δίνουν οι αρρώστιες.

Η πόρτα της καρδιάς τους, την οποία ο Χριστός συνεχώς και με χίλιους τρόπους χτυπάει, μένει διπλοκλειδωμένη, σαν το ταμείο του άφρονος πλουσίου.

Δεν την ανοίγει, ίσως από φόβο μήπως στερηθεί τις χαρές αυτού του κόσμου.

Δεν μπορεί να καταλάβει, ότι ο Θεός που έφτιαξε το αρμονικό σύμπαν, είναι Εκείνος, που έφτιαξε και την γαλήνη και την ειρήνη και την ευτυχία και την χαρά, που όλοι μας αναζητάμε. Αυτά είναι δώρα και ιδιότητες και θησαυροί και περιοχές του Θεού, που μόνο όποιος βρίσκεται κοντά Του μπορεί να απολαμβάνει.

Ο άνθρωπος όμως, δεν θέλησε να απολαύσει τους πλούσιους και νόστιμους καρπούς του κήπου της Εδέμ, αλλά ο νους του πήγε στη παρακοή και βέβαια, από την πρώτη κιόλας δαγκωματιά του μοναδικού απαγορευμένου καρπού, κατάλαβε την γύμνια του.

Αυτό είναι το απόκτημα της γνώσης του: η γύμνια. Μια πρόσκαιρη, ψεύτικη μικροαπόλαυση και ήλθε στην ύπαρξή του ο θάνατος, μαζί με την αμαρτία. Μια δαγκωματιά από το δηλητηριώδες μανιτάρι και ο θάνατος παραμονεύει. Μια μόνο δαγκωματιά και όλη η ζωή χάνεται.

Πόσο άσκεφτα χάνει ο άνθρωπος τις πραγματικές και αστείρευτες χαρές, που δίνει ο Θεός!

Γιατί λοιπόν, όλοι οι ασθενείς να μην τρέξουμε, πριν να είναι πολύ αργά, κοντά στον Θεό, κοντά στον Σωτήρα, που ο ίδιος μας ρωτά και μάλιστα προσωπικά τον καθένα μας, αν θέλουμε να γίνουμε υγιείς;

Ένα «ναι» θα απαντήσει ο καθένας μας και θα γιατρευτεί. Αυτή την απάντηση θα πρέπει να έδωσε και ο άρρωστος του Ευαγγελίου και σίγουρα θα γιατρεύτηκε, γιατί ο Χριστός ποτέ δεν αρνήθηκε την ευεργεσία Του στον άνθρωπο.

Ας πει ο καθένας μας:

«Ναι, Κύριε, θέλω να γιατρευτώ. Έλα και γλίτωσε με. Το θέλω με όλη μου την καρδιά. Είμαι κι εγώ ένας ασθενής, ένας ασεβής. Σωτήρα του κόσμου όλου, με έκανες να νοιώσω το θεϊκό κάλεσμά Σου. Στερρέωσέ με τώρα και βοήθα με να βαδίζω σύμφωνα με το δικό Σου θέλημα.»

Τα υπόλοιπα είναι δουλειά του Χριστού. Αμήν

21 Μαρτίου 1959

Μια μεγάλη λύπη με διακατέχει και πάλι απόψε. Δεν ξέρω γιατί λυπάμαι τόσο πολύ. Είναι στ' αλήθεια πολύ περιεργος ο άνθρωπος. Αλλά αφού στον Γιο Σου, Πλάστη μου, δώσαμε αντί του μάννα χολή και αντί νερό ξύδι, πόσο μάλλον σε όσους τολμήσουν να Τον ακολουθήσουν. Και πόσο μάλλον σε μένα...!

Ένα σε παρακαλώ Κύριε, να με φωτίζεις και να με δυναμώνεις, ώστε να κάνω το θέλημά Σου.

Αλήθεια, τι κατηγορίες είναι αυτές! Επειδή πιστεύω σε Σένα και στον Γιο Σου και μόνο, γι' αυτό μου δημιουργούν οι γύρω μου τόση λύπη.

Εν τούτοις, θα πρέπει να είμαι χαρούμενος γι' αυτό.

«Μακάριοι, όταν σας ονειδίσουν εξ αιτίας του ονόματός Μου».

Μένω λοιπόν καρφωμένος στην μακαριότητα, που Εσύ μου τάξεις. Ναι Θεέ μου, το πιστεύω και μην επιτρέψεις καμιά αμφιβολία να περάσει στο χώρο της καρδιάς μου.

Άκουσέ με Σωτήρα μου. Αμήν

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΚΕΣ, ΓΛΥΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

23 Απριλίου 1959

Τα λιμάνια και η αντιγραφή των «Ναυτικών υπολογισμών», καθώς και η μελέτη Αγγλικών κλπ. επαγγελματικών απασχολήσεων, με ανάγκασαν να διακόψω το ημερολόγιό μου.

Τίποτα το αξιοσημείωτο δεν συνέβηκε. Μεταπτώσεις καταστάσεων και πνευματικές μάχες γενικά υπήρξαν. Απόψε είμαι γεμάτος από αναμνήσεις, για την όμορφη εκείνη νεανική φλόγα.

Τίνος να μιλήσω; Κανενός. Μόνο αγαπώ, αυτή είναι η αλήθεια. Ποιος μπορεί να βάλει φραγμό σε τέτοια πράγματα; Αυτό το δημιούργημα που λέγεται άνθρωπος, μόνο στην αγάπη μπορεί να βρει την ευτυχία και την ανάπαυσή του.

Η αγάπη είναι το αίσθημα, που πρέπει να εξουσιάζει και να κυριαρχεί την ύπαρξή του.

Αγάπη δυνατή, αγάπη αγνή, αγάπη θυσίας, αγάπη, στην οποία δεν θα υπάρχουν συμφεροντολογικές επιδιώξεις και προσδοκίες ανταπόδοσης οποιουδήποτε πνευματικού ή υλιστικού ανταλλάγματος. Αγάπη που δεν λιγοστεύει, δεν μικραίνει, που τη φλόγα της δεν την σκεπάζει η στάχτη με το πέρασμα του χρόνου.

Πριν από λίγη ώρα κοιτούσα τα αστέρια. Εκείνα, που προτού χωριστούμε, λέγαμε ότι θα τα κοιτάμε τις ξάστερες μοναχικές βραδιές μας, για να συναντιούνται τα βλέμματά μας εκεί πάνω.

Συχνά, πυκνά τα βλέπω, αλλά είναι τόσο μακριά και τόσο σιωπηλά.

Δεν πειράζει όμως, μιλάω με την καρδιά μου, δηλαδή μιλάμε μαζί και όλα τους μας ακούνε υπομονετικά και δείχνουν απόλυτη κατανόηση στα όνειρά μας. Κανένα τους δεν διαφωνεί και μάλιστα, όταν κάποιος ξεκολλάει από τον ουρανό και αφήνει πίσω του εκείνη τη χρυσή γραμμούλα, εγώ νομίζω ότι το κάνει από ζήλια, για να τραβήξει την προσοχή μας.

Τέτοια σκέφτομαι τις ξάστερες βραδιές, όταν κοιτάζω τον ουρανό. Θα σου πω όμως και κάτι άλλο και σε παρακαλώ να μην ζηλέψεις. Τους μήνες που είμαι μακριά σου αγάπησα δυνατά και κάτι άλλο. Και το αγάπησα πολύ δυνατά. Τόσο δυνατά, που ένα σημαντικό μέρος της καρδιάς μου έγινε δικό Του. Όταν κοιτάζω τον ουρανό με τα αστέρια, μιλάω και μαζί Του. Και με ακούει και μου δίνει δύναμη να ξεπερνάω πολλές κακοτοπιές. Μην σου φανεί περίεργο και μην νομίσσεις ότι έπαθα κάτι. Αγάπησα πολύ δυνατά Αυτόν, που έφτιαξε τα αστέρια και όλα όσα βλέπουμε και δεν βλέπουμε και μας τους ίδιους.

Αγάπησα τον Δημιουργό μας, αγάπησα τον Χριστό. Ναι καλά στο λέω, αγάπησα τον Χριστό. Είναι μια άλλη δυνατή και ζωντανή αγάπη. Δεν είναι η τυπική αγάπη, που έχουν όλοι οι Χριστιανοί. Είναι μια προσωπική, ατομική σχέση. Ξέρω, ότι όταν σου πω λεπτομέρειες θα με καταλάβεις και θέλω να πιστεύω, ότι το ίδιο θα συμβεί και με σένα.

Ξέρω, ότι αγαπάς όλους τους ανθρώπους, αλλά η προσωπική ιδιαίτερη αγάπη μας είναι κάτι άλλο, πολύ πιο δυνατό και πιο όμορφο.

Κάτι τέτοιο, αλλά πολύ πιο όμορφο, είναι η αγάπη για τον Χριστό. Είναι μια προσωπική, όμορφη, τίμια σχέση.

Δεν έχει την έννοια μιας γενικής, απρόσωπης αγάπης. Είναι και κάτι άλλο. Η αγάπη μεταξύ των ανθρώπων, ακόμη και η προσωπική, όσο δυνατή και να είναι, όσοι όρκοι και αν ληφθούν, είναι πρόσκαιρη και διαρκεί όσο και η ζωή μας σε αυτό το κόσμο. Μερικές μάλιστα αγάπες, παρά τις υποσχέσεις, τους όρκους κλπ δεν διαρκούν ούτε όσο διαρκεί η ζωή μας. Αλλά η αγάπη του Χριστού διαρκεί για μια αιωνιότητα. Πιστεύω, ότι όταν υπάρχει αυτή η αγάπη του Χριστού, τότε σίγουρα στερεώνεται και κάθε ανθρώπινη αγάπη.

Θέλω όμως να τα πούμε από κοντά. Δεν περιγράφονται αυτά από μακριά. Η αγάπη του Χριστού διαμορφώθηκε στο αμόνι του πόνου, πάνω στο Γολγοθά, γι' αυτό ποτέ Του δεν θα ξεχαστεί, ούτε από Τον ίδιο, αλλά ούτε και από τους ανθρώπους.

Όποιος άνθρωπος καταλάβει, ότι για χατίρι του πόνεσε τόσο πολύ ο Χριστός, είναι αδύνατον να μείνει αδιάφορος. Όταν η αγάπη λαξευτεί με την σμίλη του πόνου, τότε μένει θρονιασμένη στην καρδιά για πάντα.

Βλέπεις η καρδιά του καθενός μας έχει ένα ιδιαίτερο και πανέμορφο χώρο, στον οποίο κατοικεί η αγάπη. Ο Θεός πιστεύω, ότι τον έχει σχεδιάσει για να κατοικεί ο Ίδιος και η Αγάπη. Σ' αυτόν τον χώρο δεν χωράει τίποτα άλλο, εκτός από την ίδια και τα προικιά της, που είναι όλα υπέροχα.

Εάν σ' αυτόν τον χώρο βάλουμε δικά μας πράγματα, τότε η αγάπη θα λυπηθεί, θα ζηλέψει και ίσως θα φύγει. Και αν φύγει η αγάπη από την καρδιά μας, γινόμαστε δυστυχημένοι και κακομοίρηδες. Εάν την αφήσουμε να διαφεντεύει στην καρδιά μας, τότε όλες οι αναποδιές της ζωής μας και οι φουρτούνες ξεπερνιούνται.

Χωρίς να το καταλάβουμε, η καρδιά μας παίρνει το σχήμα της αγάπης και η αγάπη το σχήμα της καρδιάς μας. Έχουν γίνει ένα και το αυτό πράγμα. Κοσμηματοθήκη της αγάπης είναι η καρδιά.

Ευτυχής εκείνος, που το κόσμημά του είναι αληθινό, πραγματικό, πολύτιμο και προ παντός δικό του.

Υπάρχουν, ξέρεις, και κοσμήματα ψεύτικα. Υπάρχουν αγάπες συμφεροντολογικές, υποκριτικές, υλιστικές. Αυτές είναι κίβδηλα νομίσματα, που δεν αξίζουν και πολύ, γι' αυτό και πεθαίνουν αργά ή γρήγορα.

Προσωπικά, θέλω πάντοτε να αγαπάω στη Γη εσένα, που δεν ξέρεις και ούτε ποτέ θα μάθεις το μέγεθος της αγάπης μου. Κι αυτό, γιατί δεν είναι δυνατό να στο περιγράψω. Η καρδιά μου θα είναι πάντοτε ένα ταπεινό αποκούμπι, ήσυχο και αναπαιτικό για σένα. Θέλω να σε αγαπώ, όσο ποτέ δεν σε αγάπησε κανένας και για πάντα.

Θέλω να ξέρεις όμως, ότι πολύ, πάρα πολύ δυνατά αγαπάω και τον Χριστό, με τον οποίο θα ζήσουμε αιώνια. Η προσευχή μου είναι να Τον γνωρίσεις και συ προσωπικά, για να είμαστε πάντα μαζί.

Αν κάποτε, ό μη γένοιτο, μάθω ότι αγάπησες κάποιον πιο πολύ από μένα, θα πικραθώ πολύ, θα απελπιστώ, θα κατακρημνιστούν όλα τα όνειρά μου.

Αν όμως μάθω, ότι αγάπησες τον Χριστό πιο πολύ από μένα, θα χαρώ όσο δεν μπορείς να φανταστείς. Τότε η αγάπη μας θα πάρει το ασφαλιστήριο της αιωνιότητας.

Θεέ μου, δώσε μου την δύναμη να την αγαπάω πάντα, με τα πιο αγνά αισθήματα. Διώχνε κάθε τι, που δεν είναι δικό Σου, για να μένει αυτή η μικρούτσικη μου αγάπη αγνή και καθαρή και όλο θυσία, σαν ένα μικρό αντίγραφο της πελώριας δικής Σου αγάπης.

Αμήν.

Σταυρός: Η έμπρακτη αγάπη

Αγάπη!

Καταδική μου Αγάπη!

**Είσαι η Φλόγα της Βάτου Χωρήβ, στη καρδιά,
που με γλώσσες φωτιάς μας μιλά,
που φωτίζεις και καις, μα δεν κατακαίς,
που μιλάς με φωνές δειλές, ντροπαλές,
και ξυπόλυτοι, ασκεπείς λατρευτές
να βαδίζουμε στους άγιους σου τόπους, μας λες.**

Αγάπη!

**Δεν λογαριάζεις ξενύχτια και πόνους,
στο τίποτα χτίζεις παλάτια και θρόνους.
Χαράς κι' ευτυχίας πλημμύρα,
κοιμμένης ανάσας μας όμορφη πείρα,
δυνατό, καιτό καρδιοχτύπι,
της χαράς και της νιότης ξενύχτι.**

Αγάπη!

**Καρδιά στο τρεμάμενο χέρι,
Χειμώνα και Άνοιξης λαμπρό μας αστέρι.
Φωτιά δυνατή, ξαφνική, στην απλή μας ματιά,
Ήλιε ζεστό, λαμπρέ, νοσταλγέ στην σκληρή ξενιτιά.
Χάδι ζεστό, γλυκιάς αγκαλιάς
στη γύμνια της ψυχρής παγωνιάς.**

Αλέξανδρος Δαδάος
Μάρτιος 2014

6 Ιουνίου 1959

Ας είναι ευλογημένη η στιγμή, που αποφάσισα να δώσω την καρδιά μου στον Χριστό.

«Αποφάσισα;» Αλήθεια τι αστεία διατύπωση! Δες και χρειάζεται ιδιαίτερη σκέψη και σχεδιασμός, για να ιδεί ο τυφλός το φως του. Αν γνώριζε ο άνθρωπος την Αλήθεια, τι καλά που θα ήταν! Το ξέρει, το βλέπει καθαρά και το αναγνωρίζει, πως αυτή η ζωή είναι πρόσκαιρη και ψεύτικη, αλλά δεν κάνει το βήμα, για να γνωρίσει την αληθινή και αιώνια, που την χαρίζει ο ίδιος ο Θεός.

Πόσο διαφορετικός θα ήταν ο κόσμος μας, αν καταλαβαίναμε, αν αναγνωρίζαμε, ότι βρισκόμαστε σε ένα χάος, από το οποίο μονάχοι μας δεν μπορούμε να βγούμε και από το οποίο χάος μόνο η θυσία του Χριστού μπορεί να μας βγάλει.

Απλώνουμε τα χέρια μας, για να αρπαχτούμε από ένα σωρό πράγματα, τα οποία δεν μπορούν να μας συγκρατήσουν από το κατρακύλισμά μας. Και το κάνουμε αυτό για μια ολόκληρη ζωή και την στιγμή, που ο Χριστός είναι σκυμμένος πάνω μας και μας καλεί με χίλιους δυο τρόπους απλώνοντας καθημερινά το χέρι Του.

Έχουν περάσει αρκετές μέρες, από την τελευταία εγγραφή στο ημερολόγιό μου. Αιτία οι πολλές δουλειές που είχα τώρα τελευταία.

Έγραψα και ένα μυθιστόρημα..!

Το σπουδαιότερο που θέλω να σου πω, ημερολόγιό μου, είναι ότι τώρα τελευταία είχα πέσει

σε ένα πνευματικό λήθαργο, σχετικά με τα πράγματα της αιώνιας ζωής.

Ο Κύριός μου όμως, δεν με άφησε μόνο μου. Άπλωσε το χέρι Του και με βοήθησε. Τώρα είμαι και πάλι ευτυχισμένος. Ο Κύριος με πήρε και πάλι κοντά Του και μου χάρισε - ω! τι μεγάλη χαρά-, την βεβαιότητα της σωτηρίας μου. Ας είναι ευλογημένη η στιγμή που κατάλαβα, ότι κάτι παραπάνω από την ύλη υπάρχει. Ξέρω και είμαι βέβαιος, ότι ο Χριστός υπάρχει, ζει και με βοηθάει, όπως και τον καθένα που θα θελήσει να ανταποκριθεί στο κάλεσμά Του.

8 Ιουνίου 1959

Αιτία που δεν έγραφα χθες ήταν ο δυνατός πονοκέφαλος, που τόσο συχνά με βασανίζει. Μερικές φορές αισθάνομαι απελπισία και απογοήτευση.

Δεν είμαι καθόλου ευχαριστημένος με τον εαυτό μου. Εκείνο που με κάνει να λυπάμαι και να απογοητεύομαι τόσο πολύ, δεν είναι πια οι κακές πράξεις ή οι διάφορες σκέψεις, αλλά οι απρεπείς λέξεις. Μου είναι πολύ δύσκολο να αποβάλλω αυτό το απόκτημα του καραβιού. Όπως και να είναι όμως, γεγονός είναι ότι έχω βελτιωθεί. Μερικές φορές είναι τόσο δυνατή αυτή η συνήθεια, που νομίζω ότι ήδη έχω ξεστομίσει κάποιες βρώμικες λέξεις.

Το περίεργο είναι, ότι κάποιες φορές νομίζω ότι ξεστομίζω ακόμη και βρισιές, πράγμα που ποτέ δεν έκανα στο παρελθόν. Ελπίζω ότι ο Θεός θα με βοηθήσει να αποβάλλω αυτό το ελάττωμα.

Μόνο με την βοήθειά Του θα μπορέσω να βαδίσω το στενό δρόμο και να περάσω δια της στενής πύλης.

Ω! Κύριε Εσύ, που από αγάπη για εμάς ανέβηκες τον ανήφορο του Γολγοθά και εκεί πάνω σε σταυρώσανε οι αμαρτίες μας, βοήθησέ με να περπατώ στο δικό Σου δρόμο. Με πολλή χαρά σου προσφέρω τη θέλησή μου και τη καρδιά μου. Μην με αφήσεις μόνο μου σε τούτη τη ζωή, που είναι γεμάτη αγκάθια και παγίδες. Να με νουθετείς, όταν θελήσω να απομακρυνθώ από κοντά Σου, με τους τρόπους που Εσύ ξέρεις. Μόνο η νουθεσία Σου να μην ξεπερνάει τις αντοχές μου και τα όσα μπορεί να χωρέσει η καρδιά μου. Αμήν.

11 Ιουνίου 1959

Θεέ μου πόσο ταλαίπωρος είναι ο άνθρωπος! Πόσο αδύνατος είναι στο να απαλλαγεί από τις απατηλές υποσχέσεις αυτού του κόσμου! Είναι πράγματι πολύ στενή η πόρτα, που οδηγεί στην αιωνιότητα.

Πόσο αδύνατος νοιώθω στο να αντικρίσω την αγιότητα Εκείνου. Η χάρις και μόνο αυτή είναι που μας σηκώνει, μετά από κάθε τρικλοποδιά του πονηρού και μας δίνει τη δύναμη να συνεχίζουμε. Αυτή είναι και η σίγουρη ελπίδα μας.

Κύριε, βοήθησέ με και δώσε μου την δύναμη να αντιστέκομαι στις παγίδες του πονηρού και να απολαμβάνω την σωτηρία μου, μέσα στην αγιότητα της χριστιανικής ζωής.

Αμήν.

13 Ιουνίου 1959

Σήμερα αγαπούσα πολύ εκείνη την μεγάλη και δυνατή φλόγα της πατρίδας. Πόσο επιθύμησα και πάλι να την ξαναδώ. Αραγε, θα είναι όλα ακόμη τα ίδια όπως τότε;

Κύριε, Εσύ τα γνωρίζεις όλα. Εσύ μας αγαπάς όλους το ίδιο και δεν θέλεις να χαθεί κανένας. Φέρε την σωτηρία στο περιβάλλον μου και αξιωσε μας να σε λατρεύουμε εν πνεύματι και αληθεία. Κάνε να καταλάβουν συγγενείς και φίλοι την αλήθεια της σωτηρίας. Δυνάμωνέ με και δίνε μου σοφία, για να βαδίζω στο δρόμο Σου και να μαρτυρώ αυτό που έκανες στη ζωή μου. Κάνε να καταλάβουν οι δικοί μου, ότι Εσύ και μόνον Εσύ είσαι ο Σωτήρας τους και κανένας άλλος. Κάνε να καταλάβουν, αυτό που έγινε στον Γολγοθά. Κάνε τους να καταλάβουν, ότι μοναδική πηγή της σωτηρίας τους είναι οι πληγές Σου του σταυρικού Σου θανάτου.

Βοήθησε κι εμένα να απαλλαγώ από το βραχνά της βρώμικης λέξης. Θεέ μου, πόσο άσχημα μιλάω! Χωρίς να το καταλάβω, βγαίνουν από το στόμα λέξεις, για τις οποίες ντρέπομαι. Δεν είναι δυνατόν, από το στόμα που προσεύχεται, να βγαίνουν τέτοιες λέξεις.

Κύριε Ιησού, Εσύ είπες, ότι χωρίς Εσένα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Έτσι πράγματι είναι. Αναγνωρίζω την αδυναμία μου να διορθώσω αυτό, το τόσο άσχημο ελάττωμά μου.

Ουράνιε Πατέρα, στο όνομα του Κυρίου Ιησού, σου ζητώ να με απαλλάξεις και από αυτό το ελάττωμα, όπως και από τα τόσα άλλα μέχρι τώρα. Σε ευχαριστώ. Αμήν.

16 Ιουνίου 1959

Μου αρέσει η προσευχή. Τι χαρές ανέκφραστες έχει το παιδί του Θεού. Ό,τι ζήτησα από τον μεγάλο καλό Πατέρα, μου το έδωσε.

Πού είναι η αμαρτία των λιμανιών, σκέφτηκα σήμερα. Πού είναι οι ασυγκράτητες επιθυμίες τους. Που είναι βρώμικες λέξεις. Όλα έφυγαν από πάνω μου, χωρίς να το καταλάβω, χωρίς μεγάλες προσπάθειες.

Είμαι χαρούμενος, είμαι ευτυχισμένος. Μου αρέσει να διαβάζω την Καινή Διαθήκη. Θεέ μου σε ευχαριστώ, που με βοήθησες να απορρίψω τόσα κακά από πάνω μου. Κράτα με πάντα κοντά Σου.

Θέλω να νοιώθω έντονα την γλυκιά παρουσία Σου στην ζωή μου. Θέλω η καρδιά μου να είναι ναός του Υιού Σου και Κυρίου Ιησού Χριστού.

Δεν ντρέπομαι να Σου μιλάω για μένα με τόση οικειότητα, γιατί ξέρω ότι με αγαπάς. Ξέρω ότι είμαι αμαρτωλός και ότι δεν είμαι όπως Εσύ με θέλεις. Επικαλούμαι τη χάρη Σου και την αγάπη Σου.

Δώσε μου μυαλό να μπορώ να προσεύχομαι όπως πρέπει. Χρησιμοποίησέ με, όπως Εσύ θέλεις, για να γίνεται το δικό Σου θέλημα στη ζωή μου και να δοξαστείς μέσα από τις αδυναμίες μου.

Σε ευχαριστώ, που με έκανες να νοιώθω αγάπη ακόμη και για τους εχθρούς μου. Κράτα με πάντα κοντά Σου. Θεέ μου, γι' αυτό μου το αίτημα επικαλούμαι την σταυρική θυσία του παιδιού Σου και Κυρίου Ιησού Χριστού.

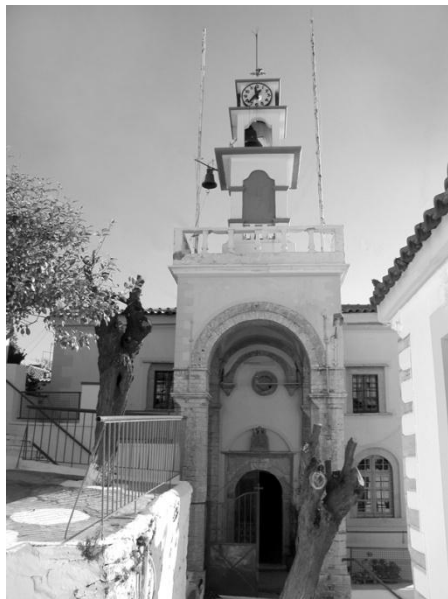
Εκείνος μας είπε, πως οτιδήποτε Σου ζητήσουμε στο όνομά Του θα μας το δώσεις. Αυτό λοιπόν είναι το αίτημά μου, Κύριέ μου και Θεέ μου: Να γίνω άξιο παιδί Σου.!
Είμαι σίγουρος, ότι θα με βοηθήσεις να απολαύσω και αυτή τη χαρά. Επικαλούμαι την ευσπλαχνία Σου και για τους δυστυχισμένους συνανθρώπους μου, που δεν Σε έχουν γνωρίσει. Κάνε μας όλους άξια παιδιά Σου. Αμήν

Αυτά ήταν λίγα σταχυολογήματα από το ημερολόγιό μου, στο οποίο φαίνεται το πώς σηματοδεύτηκε η ζωή μου και άλλαξε η πορεία της. Περιγράφεται πώς, από τυπικός Χριστιανός που ήμουνα, έγινα ή τουλάχιστον έζησα το τι θα πει να είναι κανείς πραγματικός Χριστιανός. Πρόκειται για μια εσωτερική αλλαγή, για την αποκάλυψη ενός άλλου κόσμου, ανώτερου ευγενικού, λαμπρού, που προσφέρεται στο κάθε άνθρωπο.

Αρκεί να απλώσει το χέρι του και να το αποδεχτεί.

Δεν είναι κάτι το τυπικό. Δεν είναι μια εξωτερική διαδικασία, μια βάπτιση ενός νηπίου, που κλαίει και που χαίρονται οι γονείς και οι συγγενείς για το σπλάχνο τους, που έγινε χριστιανός ή χριστιανή. Δεν είναι πανηγύρι εξωτερικό, συνηθισμένο, απλό ή δαπανηρό. Είναι χαρά Ουρανού και Γης. Είναι μετάβαση από το σκοτάδι στο φως, από το θάνατο στη ζωή, είναι ο σκοπός της ανθρώπινης ύπαρξης.

Δεν είναι η περίπτωση του Χασάνη, που έγινε Γιάννης:

Η Αγία Τριάδα Μαραθοκάμπου

Ο ΧΑΣΑΝΗΣ

Μετά την Μικρασιατική καταστροφή, τους Ελληνικούς πληθυσμούς που εκπατρίζονταν από τις εστίες τους, ακολούθησε και ένας μωαμεθανός που τον έλεγαν Χασάν, αλλά για χάριν εξελληνισμού του ονόματός του, τον φώναζαν στο χωριό Χασάνη.

Ο Χασάνης ήταν ο μοναδικός μωαμεθανός στο χωριό και σε ολόκληρο το νησί. Από τα πανηγύρια και τις Χριστιανικές γιορτές, που ήταν και τα μόνα ψυχαγωγικά μέσα του χωριού, απείχε.

Ήταν μουσουλμάνος και δεν ήταν δυνατόν να εκκλησιάζεται σε χριστιανική εκκλησία. Έπρεπε όμως, σαν μέλος της τοπικής κοινωνίας, να μην ζει απομονωμένος. Συσκέφτηκαν λοιπόν ιερείς και επίτροποι, για το τι θα έκαναν με αυτόν τον άνθρωπο. Και η απόφαση ελήφθη:

«-Θα τον βαφτίσουμε και θα γίνει Χριστιανός».

Κάλεσαν λοιπόν τον Χασάνη και τηρώντας τις «δημοκρατικές» διαδικασίες, του το είπαν.

«- Χασάνη σκεφτήκαμε, ότι καλό για σένα θα είναι να έρχεσαι μαζί μας στα πανηγύρια, στις γιορτές, να παντρευτείς, να κάνεις οικογένεια και συ όπως όλοι μας, να μπαίνεις στις εκκλησίες μας και γενικά να είσαι και συ, όπως όλοι μας».

Άκουσε ο Χασάνης όλα αυτά και χωρίς πολύ σκέψη τα αποδέχτηκε.

«-Τι πρέπει να κάνω;» ρώτησε.

«-Εσύ δεν θα κάνεις τίποτα. Εμείς θα σε βαφτίσουμε, όπως είμαστε όλοι μας βαπτισμένοι και θα είσαι σε όλα ίδιος με μας και θα έχεις όλα τα δικαιώματα που έχουμε κι εμείς».

Έκοψαν ένα Βαρέλι, αλλά προέκυψε το θέμα του ονόματος. Χασάνης δεν είναι Χριστιανικό όνομα.

Η Δημοκρατία όμως πάντα βρίσκει διέξοδο:

Ήδη μερικοί Βαρήκοι, αντί για Χασάνη τον φώναζαν Γιάννη. Τον βάφτισαν λοιπόν και τον είπαν Γιάννη κι έτσι ο Χασάνης έγινε Γιάννης, σαν όλους τους Γιάννηδες και τους εν γένει τυπικούς Χριστιανούς.

Η συνέχεια όμως δείχνει, το κατά πόσο ο άνθρωπος έγινε Χριστιανός. Στο χωριό, όταν κάποιος ήταν οργίλος τον αποκαλούσαν «τούρκο». Η έκφραση «έγινα τούρκος απ' το κακό μου», ή «αυτός είναι τούρκος» είναι πολύ συνηθισμένη.

Ο Χασάνης είχε αντιληφθεί το νόημα των εκφράσεων αυτών και των διαθέσεών μας απέναντι στη Τουρκία και όταν κάποιος τον πείραζε, απαντούσε οργισμένα και το μάτι του γυάλιζε.

«- Εμένα μην μου μιλάς έτσι, γιατί είμαστε όλοι το ίδιο. Απ' έξω Γιάννης κι από μέσα Χασάνης.!».

Είχε γίνει και αυτός, όπως όλοι οι άλλοι!

Καθώς άλλωστε, του το είχαν υποσχεθεί...!

Τα καμπαναριά στον Άγιο Αντώνιο Μαραθοκάμπου

ΤΟ ΞΕΜΠΑΡΚΑΡΙΣΜΑ

Εκείνο το οποίο φοβόμασταν συνέβη. Ναυτιλιακή κρίση και παροπλισμός του πλοίου. Σχεδόν 3 χρόνια μάρκο. Για να πάρω το δίπλωμα του Ανθυποπλοιάρχου χρειαζόταν υπηρεσία 4 ετών.

Τα συναισθήματά μου ανακατεμένα. Από τη μια χαρά απερίγραπτη, γιατί σε λίγο καιρό θα ήμουν στην Ελλάδα κοντά σε αγαπημένα πρόσωπα. Από την άλλη στεναχώρια, γιατί δεν κατάφερα να συμπληρώσω την υπηρεσία μου για τις εξετάσεις. Το καράβι παροπλίστηκε στην Αμερική.

Μας έβαλαν σε ξενοδοχείο και όσο παραμέναμε στην Νέα Υόρκη ελπίζαμε, μήπως από κάποιο άλλο βαπόρι της εταιρείας ξεμπαρκάριζαν ναυτικοί και πηγαίναμε εμείς. Τελικά κάτι τέτοιο δεν έγινε και κάποια μέρα μπήκαμε σαν επιβάτες σε κάποιο άλλο πλοίο της εταιρείας, που ερχόταν στην Ευρώπη και από εκεί με τραίνο θα ερχόμασταν στην πατρίδα.

Έτσι και έγινε. Μόλις φτάσαμε όμως στην Ελλάδα και πήγαμε στο Γραφείο της εταιρείας, μάθαμε ότι το βαπόρι που δουλεύαμε βρήκε δουλειά και ήδη είχε φύγει άλλο πλήρωμα, για να το ξεκινήσει πάλι. Ήμασταν με λίγα λόγια άτυχοι. Εν τούτοις, εγώ είχα αποφασίσει να εκπληρώσω την στρατιωτική μου θητεία και έτσι δεν μου στοίχισε ιδιαίτερα ο παροπλισμός.

Έμεινα λίγες μέρες στην Αθήνα, για να επισκεφτώ το Γραφείο της εταιρείας και να αναζητήσω κάποια βιβλία, σχετικά με το επάγγελμά μου, αλλά και πνευματικού περιεχομένου.

Όταν μπήκα στα Γραφεία της εταιρείας και είδα τους ανθρώπους, που με είχαν προσλάβει πριν τρία χρόνια, αισθάνθηκα άνετα, διότι στην δουλειά του караβιού είχα κάνει και εγώ το μέρος μου.

Σκέφτηκα πόσο άσχημα θα αισθανόμουν, αν άκουγα τις παροτρύνσεις του φίλου μου, του συνδικαλιστή. Αισθάνθηκα αυτό που λέμε, ήσυχος με την συνείδησή μου. Απολάμβανα κάτι σαν αίσθημα ευφορίας. Αυτό ήταν, τρόπω τινά, μια ηθική αμοιβή.

Δεν είχα φερθεί άτιμα, δεν ντρεπόμουν κανένα και μπορούσα να τους κοιτάζω όλους κατά πρόσωπο.

Βέβαια, πιθανόν και ο φίλος μου ο συνδικαλιστής να μην είχε κανένα πρόβλημα στο να κοιτάζει όλους κατά πρόσωπο, αλλά αυτό ήταν δική του υπόθεση.

Χαιρέτησα και ευχαρίστησα όσους φυσιογνωμικά μου φαινόταν γνωστοί, προσέχοντας να μην κάνω κάποιο λάθος, αφού προσωπικά δεν γνώριζα κανέναν και έφυγα.

Βγαίνοντας από τα Γραφεία ευχαρίστησα τον Θεό. Τρία χρόνια είχαν περάσει, από τότε που είχα ζητήσει δουλειά και αυτοί οι άγνωστοι άνθρωποι μου την είχαν προσφέρει. Ακόμη ευχαρίστησα τον Θεό, γιατί πέρασαν τρία χρόνια, χωρίς να συμβεί στο καράβι κάποιο σοβαρό ή και μοιραίο ατύχημα.

Τον ευχαρίστησα και για κάτι άλλο. Βρήκα όλους τους συγγενείς καλά. Μόνο η νενέ ήταν πια πολύ γερασμένη. Ακόμη Τον παρακάλεσα και για κάτι μελλοντικό. Κάθε φορά που θα ξεμπαρκάρω, να έχω ήσυχη την συνείδησή μου και να βρίσκω καλούς ανθρώπους στα μελλοντικά μάρκα μου.

Σήμερα συνταξιούχος πια, Τον ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου, γιατί όλη μου η ναυτική διαδρομή πέρασε χωρίς ναυάγια και χαμούς ανθρώπων. Τώρα Του ζητάω και κάτι άλλο:

Όταν θα παρουσιαστώ στα Γραφεία του Ουρανού, να μην αισθανθώ ντροπή για πράγματα που έκανα ή που θα κάνω σε τούτο το γήινο μάρκα μου.

Τις επόμενες λίγες μέρες της παραμονής μου στην Αθήνα επισκέφτηκα βιβλιοπωλεία της Ορθόδοξης, της Καθολικής και της Ευαγγελικής Εκκλησίας. Από όλα αυτά κάτι πήρα.

Δεν έδινα ιδιαίτερη σημασία στις επί μέρους δογματικές διαφορές, τις οποίες και δεν γνώριζα, αλλά ούτε και σήμερα, που γνωρίζω μερικά πράγματα, με πολυενδιαφέρουν. Ας λύσουν τις διαφορές και τα προβλήματα οι επί μέρους εκκλησίες.

Όλες τις εκκλησίες, καλώς ή κακώς, τις έβλεπα και ακόμη μπορώ να πω, ότι τις βλέπω σαν ενορίες. Ο καθένας μας θα δώσει λόγο κάποια μέρα μπροστά στο Θεό.

Εμένα με ενδιέφερε η προσωπική μου σχέση με τον Χριστό και όλα τα άλλα τα έβλεπα και τα βλέπω σαν παγίδες του εχθρού των ψυχών μας.

Είναι τόση μεγάλη η χαρά της αναγέννησης, που σκεπάζει κάθε διαφορά. Οι διαφορές φαίνονται τόσο αστείες! Μήπως οι απλοί εκείνοι άνθρωποι των Ευαγγελίων, που ακολουθούσαν τον Χριστό, είχαν μπει σε τέτοια βαθιά θεολογικά θέματα;

Μέχρι σήμερα, όταν ακούω για διαφορές σιωπώ ή λέω την γνώμη μου, πάντα με κάποια επιφύλαξη. Ο Κύριος γνωρίζει τα θέματα. Η Αγία Γραφή αναλαμβάνει πάντα να μας επαναφέρει στο σωστό δρόμο, όταν το πολυτραβήξουμε σε κάποια άποψη.

Με το θαύμα της αναγέννησης συμβαίνουν καταπληκτικά πράγματα. Διαβάζεις επί παραδείγματι, ότι «ο δίκαιος θα ζήσει δια της πίστεως» (Ρωμ.1:17, Ρωμ.3:28) και αναπαύεσαι πάνω σε αυτό. Αλλά για να μην το παρακάνεις και πεις «ωραία, πιστεύω και τίποτα άλλο δεν χρειάζεται», διαβάζεις παρακάτω, ότι «και τα δαιμόνια πιστεύουν και φρίττουν» (Ιακ. 2:19) και ότι «πίστη άνευ έργων είναι νεκρή» (Ιακ.2:20).

Αυτή η φαινομενική αντίθεση, είναι στην πραγματικότητα μια ευλογία, διότι σε προφυλάσσει από ακρότητες. Δεν μπορείς να πεις ωραία σώθηκα, αφού πιστεύω και δεν μου χρειάζονται τα έργα, αλλά από την άλλη πλευρά δεν μπορείς να πεις, ότι θα κάνω καλά έργα για να σωθώ. Γιατί τότε φαίνεται ότι περιφρονείς ή τουλάχιστον υποτιμάς την σταυρική θυσία του Χριστού.

Διότι αν η σωτηρία επιτυγχάνεται δια των έργων, αυτό σημαίνει ότι ο Χριστός ματαιώς απέθανε. (Γαλάτας 2:21)

Είναι ξεκάθαρο, ότι η σωτηρία μας επετεύχθη δια του σταυρού. Από εκεί ξεκινάει η πορεία μας για τον ουρανό. Ο Γολγοθάς είναι το σημείο εκκίνησης.

Ακόμη και σήμερα, ύστερα από τόσα χρόνια, αισθάνομαι άβολα, όταν ακούγονται επικριτικά δογματικά σχόλια. Αλλά και αυτά τα παίρνω από το χέρι του Θεού, γιατί λέω, ότι έτσι θα έχουμε όλοι το νου μας.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Επί τέλους, ύστερα από λίγες μέρες βρέθηκα στο σπίτι. Χαράς ευαγγέλια. Άνοιξαν οι βαλίτσες και ο ναυτικός σάκος και βγήκαν ένα σωρό μικροπράγματα και μικροδώρα για όλους. Περνώντας από την Σύρο, είχα προμηθευτεί και μερικά κουτιά συριανά λουκούμια και χαλβαδόπιτες για συμπλήρωμα ή και για φίλεμα σε γείτονες. Τα λουκούμια και οι χαλβαδόπιτες ήταν το απαραίτητο δώρο, που μας έφερνε ο πατέρας κάθε καλοκαίρι, όταν επέστρεφε στη Σάμο από τα μπάνια των Μεθάνων ή της Αιδηψού.

Ο πατέρας ήταν ανάπηρος πολέμου, από την ατυχή προσπάθεια της πατρίδας μας να ελευθερώσουμε την Μικρά Ασία και πήγαινε κάθε καλοκαίρι σχεδόν στα ιαματικά λουτρά. Πάντοτε έρχονταν και κάποια γράμματά του. Και εμείς μικρά παιδιά τότε, αλλά με την έμφυτη παιδική πονηριά μας, κρυφοδιαβάζαμε τα γράμματα που έστελνε στην μητέρα, με την ελπίδα ότι θα βρίσκαμε κρυφά υπονοούμενα ιδιαίτερων στιγμών τους. Μη βρίσκοντας όμως τίποτα πονηρό, βάζαμε το μυαλό μας να δουλέψει και να σχεδιάσει ό,τι ήθελε, πάνω στο αρχικό «Αγαπημένη μου Μαριώ». Πάντως, τα γράμματα του πατέρα ήταν πολύ τρυφερά και γεμάτα αξιοπρεπή αγάπη.

Αμέσως μετά την άφιξή μου στο σπίτι, άρχισαν οι επισκέψεις από συγγενείς και φίλους, με τα γνωστά καλωσορίσματα. Τρανζίστορ, πικάπ, ιταλικές κούκλες, αμερικάνικα σεντόνια μέσα στις διαφανείς θήκες τους, όλα στολισμένα με διακριτικότητα, αλλά και με εμφανή την παρουσία τους. Ήταν το γιορταστικό στόλισμα της καρπερής επιστροφής του πρωτογιού, που είχε έλθει ύστερα από μακροχρόνια απουσία.

Εγώ ντρεπόμουν λίγο, αλλά από μέσα μου καμάρωνα. Θα ήθελα να ήμουν αόρατος σε αυτές τις επισκέψεις. Στα καλωσορίσματα πάντα προσπαθούσα να φέρω τις φιλοφρονήσεις στα πνευματικά.

«- Ευχαριστώ το Θεό», έλεγα «που είμαστε όλοι καλά. Αυτό έχει σημασία και αξία. Όταν βαδίζουμε στο δρόμο του Θεού, όλα μας έρχονται βολικά.»

Βέβαια λίγο παραξενεύονταν οι άνθρωποι και οι γονείς προσπαθούσαν να υποβαθμίσουν τα λόγια μου, αλλάζοντας τη συζήτηση. Εγώ όμως εκεί. Στο μυαλό μου ερχόντουσαν διάφορα εδάφια από την Κ. Διαθήκη, όπως το «δεν ανάβουν το λύχνο, για να τον βάλουν κάτω από το μόδι, αλλά τον τοποθετούν στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει όλους» κλπ.

Την ίδια μέρα είχαν έλθει όλοι σχεδόν οι κοντινοί στενοί συγγενείς, εκτός από την θεία Ευρύκλεια. Το πρόσεξα και ρώτησα τι κάνει.

«- Καλά είναι...» ήταν η συγκρατημένη και λίγο απότομη απάντηση της μητέρας. Κατάλαβα. Υπήρχε κάποιο πρόβλημα σχέσεων, από κείνα τα συγγενικά παιδαριώδη, που πικραίνουν ανόητα τους συγγενείς και που τελικά κανείς δεν ξέρει ποιος φταίει και ποιο είναι το πρόβλημα.

Φυσικά δεν μπορούσα να μην επισκεφθώ την θεία, γιατί ήμασταν μια πόρτα και την αγαπούσα. Ήταν και λόγω της συγγένειας, αλλά και λόγω της γειτονίας η πιο αγαπητή θεία από την πλευρά της μητέρας. Δεν ήθελα βγαίνοντας από την πόρτα του σπιτιού μας να την συναντήσω στην τύχη και να μου πει καλωσόρισες παιδάκι μου και εγώ να κάνω τον συγκρατημένο και αδιάφορο. Στο κάτω-κάτω καλύτερα να με παρεξηγήσει η μητέρα παρά η θεία. Η μητέρα συγχωράει το επόμενο δευτερόλεπτο, ενώ με τη θεία τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Πήρα λοιπόν κάποιο μικρό δωράκι, μαζί με το απαραίτητο κουτί λουκούμια και μια Καινή Διαθήκη και ανέβηκα στο σπίτι της θείας. Με καλοδέχτηκε.

Ήταν και ο μοναχογιός της ναυτικός. Αγκαλιές και φιλιά, πώς τα πέρασες παιδάκι μου, μήπως συναντήθηκες με τον Σταύρο μου κλπ.

Μετά τις απαραίτητες φιλοφρονήσεις και τα υπόλοιπα, η συζήτηση πέρασε στο πνευματικό θέμα. Ένοιωθα την ανάγκη να εκφράσω αυτό που αισθανόμουν για τον Θεό. Μια ιδιαίτερη προσωπική σχέση. Αυτά που είχα ζήσει. Έκανα μια εισήγηση για την Καινή Διαθήκη, λέγοντας ότι δεν είναι ένα τυχαίο βιβλίο, αλλά τα λόγια του Θεού, τα οποία πρέπει να τα διαβάζουμε, για να ιδούμε τα σχέδια που έχει ο Θεός για μας. Η Θεία νομίζω ότι ήξερε να διαβάζει. Οπωσδήποτε όμως, ήξερε να διαβάζει ο άντρας της.

«- Το βιβλίο αυτό, θεία», της είπα, «δεν είναι για να μπει στα εικονίσματα, αλλά για να διαβάζεται.»

Η θεία με άκουγε με προσοχή και όσο έβλεπα ενδιαφέρον συνέχιζα. Δεν ήθελα όμως να γίνω και κουραστικός. Γι αυτό και δεν της είπα πάρα πολλά, που θα την κούραζαν. Της είπα κάτι και από την ζωή μου. Το τι έκανε ο Θεός, το πώς με φύλαξε από πολλούς κινδύνους αυτά τα τρία χρόνια που έλλειπα και ότι παρκαλούσα τον Θεό να με κρατάει κοντά Του.

Ήμουν έτοιμος να φύγω, όταν η θεία με ένα λεπτό χαμόγελο, που δεν μπόρεσα να καταλάβω αν ήταν ειρωνικό ή γλυκό, πονηρό ή ειλικρινές με ρώτησε:

«- Παιδάκι μου, φωτίστηκες;»

Μια μαχαιριά τρύπησε την καρδιά μου. Η ματιά της τα είχε όλα αυτά. Και γλύκα και ειρωνεία και πονηριά και αγάπη. Κρίμα! Η θεία δεν είχε καταλάβει τίποτα ή ίσως είχε συνηθίσει να με βλέπει σαν μικρό παιδί και όχι σαν κάποιον, που μπορούσε κάτι να ξέρει περισσότερο από τους μεγάλους. Πάντως την Καινή Διαθήκη φαίνεται ότι την διάβαζαν, γιατί κάποια μέρα βρήκε ο σύζυγός της τον πατέρα μου και του είπε:

«- Μπατζανάκη, εκεί που πηγαίνει ο Αλέκος ξέρεις τι κάνουν;»

«- Τι κάνουν;» ρώτησε ανήσυχος ο πατέρας μου.

«- Σφάζουν έναν τράγο και κοινωνάνε !»

Ο πατέρας μου έσκασε στα γέλια:

«- Όχι μπατζανάκη, κάποιο λάθος θα κάνεις..! »

«- Μπατζανάκη, το γράφει το βιβλιαράκι, που έδωσε στην Ευρύκλεια. Και ο Αλέκος λέει, ότι αυτό το βιβλίο είναι το σωστό και πρέπει να κάνουμε ό,τι γράφει..! »

Ο θεός μου είχε διαβάσει την προς Εβραίους επιστολή και είχε μπερδέψει τα πράγματα. Το «εμέθεξαν σαρκός και αίματος» (Εβρ.2:14) το μετέφρασε σε «εμέθησαν από σάρκα και αίμα»

Το δε «εάν το αίμα των ταύρων και μόσχων και η σποδός της δαμάλεως ραντίζουσα τους μεμολυσμένους αγιάζει προς την καθαρότητα της σαρκός, πόσο μάλλον το αίμα του Χριστού, όστις δια του Πνεύματος του αιωνίου προσέφερεν εαυτόν άμωμον εις τον Θεόν, θέλει καθαρίσει την συνείδησίν σας από νεκρών έργων εις το να λατρεύετε τον ζώντα Θεόν; » το μετέφρασε σε «σφαγή τράγου και μοσχαριού και κοινωνία από το αίμα αυτών των ζώων. » (Εβρ.9:13)

Εδώ είναι και η ευθύνη του κλήρου.

Από κάτι τέτοια μου βγήκε το όνομα στο χωριό σαν αιρετικού. Μέχρι ότι ασπάστηκα και τον Μωαμεθανισμό άκουσα. Πυκνό σκοτάδι καλύπτει τον λαό μας. Πολύτιμες ψυχές χάνονται και φεύγουν από τούτο τον κόσμο απαρηγόρητες, χωρίς ελπίδα αιωνίου ζωής, μη ξέροντας ότι ο ίδιος ο Θεός πλήρωσε με την θυσία του Κυρίου μας την λύτρωσή μας.

Νομίζουν οι άνθρωποι, ότι σώζονται με τα καλά τους έργα και όποιος κάνει καλά έργα είναι αρκετό. Δεν σκέφτονται αυτό που γράφει ο Απ. Παύλος, ότι δηλαδή αν η σωτηρία γίνεται από τα έργα, τότε γιατί να σταυρωθεί ο Χριστός; (Γαλ.2:21)

Το Ευαγγέλιο του Χριστού, τα τόσο καλά αυτά νέα, δεν έχουν δυστυχώς διαδοθεί στον ονομαζόμενο Χριστιανικό κόσμο.

Μετά την επίσκεψη στην θεία, έμαθα ότι είχε έλθει κάποιος άλλος συγγενής για να με καλωσορίσει και η μητέρα μου πειραγμένη του είπε:

«- Πηγαίνει να ιδεί τους συγγενείς του».

Πειράχτηκε, γιατί θα περίμενε μάλλον να σπάσει ο πάγος εκ μέρους της αδελφής της και να έλθει εκείνη να με χαιρετήσει, σύμφωνα με τους άγραφους κανόνες της καλής συμπεριφοράς για τον νεοφερμένο συγγενή.

Θέλησα να μάθω ποιο ήταν το πρόβλημα, που είχαν ψυχραθεί οι σχέσεις της θείας και της μητέρας. Γέλασα όταν το έμαθα, γιατί ήταν πραγματικά αστείο. Το πρόβλημα ήταν οι κότες της θείας. Αυτές, όπως και οι υπόλοιπες του χωριού, γύριζαν αδέσποτες στη γειτονιά και όπως ήταν επόμενο, βρώμιζαν τις αυλές.

Οι χωροφύλακες βέβαια, έκαναν τις παρατηρήσεις τους και απειλούσαν με μηνύσεις, για την επόμενη φορά που θα έβρισκαν τις κότες αδέσποτες, αλλά αυτή η φορά ποτέ δεν ερχόταν και έτσι ήταν στη διακριτική ευσυνειδησία της κάθε νοικοκυράς να τακτοποιήσει το θέμα. Όποιες δεν είχαν κότες γκρίνιαζαν και τσακωνόταν με τις άλλες.

Η μητέρα μου λοιπόν, είπε στην αδερφή της να τις μαζέψει, γιατί μας βρώμιζαν την αυλή. Η απάντηση της θείας ήταν πειραχτική

«- Καλά, θα τις βάλω σακουλάκια, για να μην σου λερώνουν».

Αυτό κακοφάνηκε πολύ στην μητέρα μου, γιατί το είπε φωναχτά και οπωσδήποτε άκουσαν και οι υπόλοιπες γειτόνισσες τη φαρμακερή απάντηση και το κακό έγινε. Χρόνια ολόκληρα έκαναν να μιλήσουν.

Όταν όμως πέθαναν οι άντρες τους, έλεγες ότι πιο αγαπημένες αδελφές από αυτές δεν γεννήθηκαν.

Όταν δε πέθανε η θεία, η μητέρα μου έλεγε ότι ορφάνεψε και έχασε την συντροφούλα της, πράγμα που δεν το έλεγε, όταν πέθανε ο σύζυγός της. Είναι αυτό που λέμε, ότι το αίμα νερό δεν γίνεται.

Βέβαια η μητέρα πέθανε σε βαθύ γήρας και τα λόγια της δεν είχαν την βαρύτητα της νιότης.

ΣΤΗΝ «ΚΑΡΥΔΙΑ»

Η «ΚΑΡΥΔΙΑ» είναι ένα από τα καφενεία του Μαραθοκάμπου, πάνω στον κεντρικό αμαξιτό δρόμο. Εκεί γίνεται και η μοναδική Στάση των λεωφορείων. Το όνομά του το πήρε από την καρυδιά, που υπήρχε στην αυλή του.

Σε αυτό το καφενείο, που βρισκόταν πολύ κοντά στο πατρικό μου σπίτι, πήγα κάποιο βραδάκι, με την ελπίδα πως θα εύρισκα κάποιο παλιό μου φίλο για ένα καφέ. Αν και οι στενοί φίλοι μου έλειπαν, βρήκα μερικούς γνωστούς περίπου συνομηλικούς μου, με τους οποίους και έπιασα κουβέντα και οι οποίοι με κάλεσαν στην παρέα τους. Τα της θάλασσας είναι γνωστά και τετριμμένα στο χωριό, αλλά πάντα βρίσκεται κάποιο θέμα συζήτησης.

Ήλθε ο καφετζής για να πάρει παραγγελία. Στο τραπέζι βρισκόταν κάποιο караφάκι και μερικά πιατάκια με μεζέ ούζου. Δεν μου πήγαινε να παραγγείλω καφέ. Έτσι συμμορφώθηκα με την ατμόσφαιρα της παρέας και παρήγγειλα караφάκι με τα σχετικά. Εκείνο το караφάκι έφερε και το δεύτερο και τα επόμενα. Προσωπικά ήμουν τελειώς άμαθος στα αλκοολούχα ποτά.

Στο σπίτι ο πατέρας ποτέ δεν έπινε. Κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα μας έδινε η μητέρα μια μπουτίλια, το πολύ ενός λίτρου, και πηγαίναμε στον μπακάλη, ο οποίος μας την γέμιζε κρασί. Στο μεσημεριανό φαγητό πίναμε από ένα ποτηράκι για να ευχηθούμε και αυτό ήταν όλο. Η μπουτίλια έμεινε περιφρονημένη στην άκρη του τραπεζιού, ακουμπώντας στον τοίχο μέχρι την επόμενη γιορτή, με το περιεχόμενό της να είναι σε κακή κατάσταση, ούτε κρασί, ούτε και ξύδι.

Στο καράβι, κάθε Πέμπτη και Κυριακή μεσημέρι, μας έδιναν μπύρα. Εγώ την μπύρα μου την έδινα σε συνάδελφο, με ανταλλαγή το φρούτο του. Χωρίς να το καταλάβω λοιπόν, στην «ΚΑΡΥΔΙΑ» μέθυσα. Το μόνο που θυμάμαι, είναι κάποιος συρτός ή καλαματιανός χορός και η επιστροφή μου στο σπίτι, στο οποίο είχε έλθει ο θεός μου, αδελφός του πατέρα μου να με χαιρετή-

σει. Θυμάμαι πως γελούσα. Όταν συνήλθα την άλλη μέρα μου διηγήθηκαν τι είχε συμβεί:

Από το καφενείο μέχρι το σπίτι πήγα κανονικά. Δεν παραπατούσα, ούτε και έκανα χαζομάρες. Στο σπίτι επίσης φέρθηκα κανονικά, χαιρέτησα κανονικά τον θείο, ήμουν ασυνήθιστα εύθυμος, τους καληνύχτισα και πήγα για ύπνο.

Από δω και πέρα αρχίζει το αστείο της υπόθεσης, όπως μου το διηγήθηκαν. Κάτι είχαν καταλάβει, πως δεν πήγαινε, σύμφωνα με το σύνθημα φέρσιμό μου και μπήκε η μεγάλη αδελφή μου στο δωμάτιο που κοιμόμουν. Είδε τα ρούχα μου πεταμένα δεξιά και αριστερά, ενώ πάντα τα κρεμούσα στην κρεμάστρα, όπως είχα συνηθίσει από το καράβι και φώναξε την μητέρα μου. Εκείνη κατάλαβε αμέσως, πως κάτι συνέβαινε και προσπάθησε να με ξυπνήσει. Τότε άρχισα να παραμιλώ και να λέω ακαταλαβίστικα πράγματα, από τα οποία δεν έβγαζαν άκρη. Ανησύχησαν και έφεραν τον γιατρό.

Στο χωριό είχαμε δύο γιατρούς. Τον Δηλανά και τον Αλεκάκη. Το «Αλεκάκης» ήταν παρατσούκλι, λόγω της λεπτοκαμωμένης σωματικής του διάπλασης. Αλέκος ήταν το μικρό του όνομα, αλλά ήταν γνωστός σαν Αλεκάκης. Ήλθε λοιπόν, ο γιατρός για να με εξετάσει.

«- Αλέκο μου,» λέει η μητέρα μου, «έλα παιδί μου, σύνελθε έχει έλθει ο γιατρός.»

Η απάντησή μου ήταν: «- Ποιος γιατρός, τ' Αλεκάκι;»

Καταντροπιάστηκαν οι δικοί μου, ενώ ο γιατρός έσκασε στα γέλια.

«- Δεν είναι τίποτα», τους είπε, «έχει πει λίγο παραπάνω και τον έπιασε. Δεν θα το ξαναπάθει. Ήλθε με τα πόδια στο σπίτι και ανέβηκε όλα αυτά τα σκαλιά;» τους ρώτησε;

«- Δεν είχαμε καταλάβει τίποτα..!» απάντησαν.

Τους διηγήθηκε και ο ίδιος μια παρόμοια ιστορία από τα νιάτα του, στην οποία ήταν ο κεντρικός ήρωας.

«- Εμένα με πήγαν σηκωτό στο σπίτι από του Μάνταλου», τους είπε...

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΙΟ ΜΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΓΙΑΓΑ

Στο χωριό η μόνη διασκέδαση του ανδρικού πληθυσμού είναι το καφενείο. Εγώ δεν είχα πάει ποτέ μου σε κανένα καφενείο. Όσο πήγαινα στο Σχολείο απαγορευόταν αυστηρά από τους καθηγητές. Ακόμη και όταν βγαίναμε από το σπίτι για κάποια εργασία, έπρεπε να φοράμε το πηλήκιο, διαφορετικά έπεφτε αποβολή σε περίπτωση που θα μας συναντούσε κάποιος καθηγητής. Τελειώνοντας δε το Σχολείο μπαρκάρισα και έτσι το καφενείο ήταν ένας χώρος τελείως άγνωστος για μένα. Δεν ένοιωθα την ανάγκη να τον επισκεφτώ, αλλά ήταν και ο μοναδικός χώρος, στον οποίο θα μπορούσα να συναντήσω κάποιους γνωστούς μου.

Έτσι πήγα κάποιο πρωινό, αλλά όλοι μου ήταν άγνωστοι και ηλικιωμένοι. Οι νέοι βρισκόταν στις εξοχές ή μπαρκαρισμένοι. Βρήκα όμως τον πρόεδρο της κοινότητας, που είχε πια ξεπεράσει τα 80 χρόνια του, αλλά ήταν διαυγέστατος και ομιλητικός. Ο πρόεδρος ήταν ο μεγαλύτερος αδελφός από τους 4 θρυλικούς Γιαγάδες, που επαναστάτησαν και επέτυχαν την ένωση της Σάμου με την μητέρα Ελλάδα, το 1912.

Του συστήθηκα και φάνηκε, ότι ήδη με είχε αναγνωρίσει.

«- *Είσαι το αντίγραφο του συχωρεμένου του παππού σου*», μου είπε. «*Θα σε γνώριζα, όπου και να σε έβλεπα.*»

Ήμασταν στενοί συγγενείς. Η μητέρα του προέδρου ήταν αδελφή του παππού μου. Πάντοτε ήθελα να μιλήσω μαζί του, γιατί εκτός από το ότι ήταν ένας δραστήριος πρόεδρος, ήταν και ο αρχηγός και πρωταίτιος της επανάστασης. Επί πλέον ήταν και πολύ μορφωμένος. Κάτοχος τριών τεσσάρων ξένων γλωσσών, συγγραφέας και ποιητής ακόμη. Την Ιλιάδα και την Οδύσσεια του Ομήρου τις έπαιζε στα δάχτυλα.

Με τον θείο συναντηθήκαμε μερικές φορές και δεν χόρταινα να τον ακούω. Πολλά δεν μου έλεγε για τις μέρες των αγώνων του. Ίσως ήθελε να ξεχάσει κιόλας τις θλιβερές εμπειρίες. Εγώ του μίλησα για την Καινή Διαθήκη.

Την είχε διαβάσει και την ήξερε αρκετά καλά. Εκεί που σκάλωνε ήταν το Ματθαίος 5:18

«Διότι αληθώς σας λέγω έως αν παρέλθει ο ουρανός και η γη, ιώτα εν, ή μία κεραία δεν θέλει παρέλθει από του νόμου εωσού εκπληρωθώσι πάντα».

Επίσης πολύ σεβόταν το, «όποιος επιθέσει ή όποιος αφαιρέσει από τα λόγια του Θεού, ο Θεός θα επιθέσει πάνω του τις πληγές που γράφονται στην Αποκάλυψη ή θα του αφαιρέσει το όνομά του από το Βιβλίο της ζωής».

Αυτό με εντυπωσίασε, γιατί φαινόταν ότι είχε μελετήσει την Βίβλο. Εγώ του μίλησα για το έργο του Σταυρού και αυτό που έγινε στον Γολγοθά, εκεί που πλήρωσε ο Χριστός τις αμαρτίες όλων μας. Με άκουγε με προσοχή και η χαρά μου ήταν απερίγραπτη, όταν αργότερα στα απομνημονεύματά του και στις αμέσως κατοπινές συζητήσεις μας, είδα έκπληκτος να σχολιάζει σωστά το σωτήριο έργο του Χριστού. Είθε ο θείος να άκουσε την φωνή του Θεού που μιλάει στον καθένα μας ξεχωριστά και σύμφωνα με την καρδιά του.

Ιωάννης Γιαγάς:

Ο «ληστής» με το λευκό ποινικό μητρώο.!

Ο πατέρας μου αγαπούσε πολύ την πατρίδα και καμάρωνε γι αυτήν, παρότι είχε πολύ ταλαιπωρηθεί από μικρό παιδάκι με εξορίες και διώξεις, λόγω στενής συγγένειας με τους θρυλικούς Γιαγιάδες.

Η αγάπη του ήταν τέτοια, που κάθε τόσο με χρέωνε και κάποια μεροκάματα υπέρ της κοινότητας. Μου έλεγε:

«- Εδώ που περπατάς, κάποιοι φτιάχνουν τους δρόμους. Πρέπει να πληρωθούν. Λοιπόν διάλεξε ένα από τα δύο. Ή, προσωπική εργασία ή θα πληρώσεις, για να δουλέψει κάποιος άλλος».

Εγώ δεν καταδεχόμουν να πάω να δουλέψω στους δρόμους και πλήρωνα τα ανάλογα μεροκάματα. Αυτά γινόταν επί προεδρίας Γιαγιά.

Κάθε χρόνο έβγαινε απόφαση για προσωπική εργασία. Έτσι όλοι προσέχαμε το δρόμο και ό,τι άλλο φτιάχναμε και τα αγαπούσαμε. Τώρα όλοι ζητάνε από το κράτος, λες και το κράτος δεν είναι οι ίδιοι και τα παιδιά τους...

Όταν πηγαίναμε στην εξοχή για τις γεωργικές εργασίες, στις δίωρες και τριώρες ακόμη πεζοπορίες, μέχρι να φτάσουμε στα κτήματα, ο πατέρας, μου διηγιόταν τα κατορθώματα των Γιαγιάδων, που ήταν πρώτα ξαδέλφια του. Καμιά φορά τον πείραζε η μητέρα λέγοντάς του:

«- Και τι έκαναν οι Γιαγιάδες; Έγιναν αιτία και ήλθαν οι Κρητικοί και κάψανε ζωντανή την μητέρα τους και την αδελφή τους.»

Πράγματι ήταν φοβερό. Μετά την ένωση με την πατρίδα, οι πολιτικοί κήρυξαν έναν από τα αδέλφια ανυπότακτο, επειδή από εγωισμό δεν παρουσιάστηκε κανονικά στο στρατό, σαν απλός φαντάρος. Έστειλαν λοιπόν στρατό να τον συλλάβει και αυτός βγήκε στο βουνό. Δεν δεχόταν από οπλαρχηγός να οδηγηθεί με χειροπέδες στο στρατοδικείο.

Η κίνηση αυτή του στρατού θεωρήθηκε προσβολή από όλα τα αδέλφια. Αυτό ήταν επόμενο για ανθρώπους, που η επαναστατική παλικαριά, η αίγλη της νίκης και της επιτυχίας τους είχε

αποθεώσει στην Σάμο. Αλλά και από ιδιοσυγκρασία τα άτομα του είδους αυτού δεν δέχονται ταπεινώσεις, όσο και αν φαίνονται νόμιμες.

Ο Θ. Σοφούλης λοιπόν, φοβούμενος υποσκελισμό, λόγω της αίγλης τους, ζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία για να τους εξουδετερώσει και την βρήκε. Μετά από αυτό, τους κήρυξαν και ληστές..!

Η αδικία και η αγνωμοσύνη σε όλο της το μεγαλείο, αν μάλιστα σκεφτεί κάποιος, ότι ο αρχηγός πέθανε σε βαθιά γηρατειά με λευκό ποινικό μητρώο.

Το αποτέλεσμα ήταν να σκοτωθούν οι δύο από τα τέσσερα αδέρφια, να κάψει ο Ελληνικός στρατός την μητέρα τους ζωντανή, καθώς και την μοναδική αδελφή τους. Το σύνθημα με τις πολιτικές ίντριγκες. Το κεφάλι του ενός βρίσκεται ακόμη και σήμερα στο μουσείο των Αθηνών, με την στάμπα του ληστή..!

Κάποια βραδιά ο Ελληνικός στρατός πήγε στο σπίτι της γερόντισσας Γιαγάδαινας, την συνέλαβε, την πήγε στην πλατεία του χωριού, την περιέλουσε με βενζίνη και της έβαλε φωτιά.

Οι «ήρωες» αυτής της τραγωδίας είχαν δημιουργήσει έναν κύκλο γύρω της και με τις ξιφολόγχες τους την λόγχιζαν, καθώς αλλόφρων από τους φρικτούς πόνους της, έτρεχε δεξιά και αριστερά μέσα στον απαίσιο εκείνο κύκλο, που είχαν δημιουργήσει τα ανθρωπόμορφα τέρατα.

Η ατυχής γερόντισσα, μάνα των ανδρών πού με την επανάστασή τους ενώθηκε η Σάμος με την πατρίδα, σφαδάζοντας από τους φρικτούς πόνους σωριάστηκε φλεγόμενη στη μέση του κύκλου. Οι απαίσιοι όμως δήμιοι δεν ικανοποιήθηκαν ούτε έτσι.

Οι περίοικοι τρομαγμένοι και αηδιασμένοι από το φριχτό θέαμα, τους έβλεπαν πίσω από τις γρίλιες των παράθυρων να πλησιάζουν το σώμα που σφάδαζε από τους πόνους και να το λογχίζουν σε διάφορα μέρη του σώματος καγχάζοντας και λέγοντας:

«- Αυτά τα στήθια θήλασαν τους Γιαγάδες... για να ιδούμε αν έχουν κι άλλο γάλα... Από εδώ Βγήκαν οι Γιαγάδες...; Για να ιδούμε μήπως ακόμη υπάρχει κανένας...»

Ο ένας μαχαιρώθηκε... η άλλη πυρπολήθηκε...!

Έτσι αγρίεψαν ακόμη πιο πολύ τα πράγματα. Αυτές είναι αληθινές ιστορίες, που τις άκουσα και από τον ίδιο τον θείο μου και μεγαλύτερο αδελφό των Γιαγάδων, πρόεδρο επί πολλά χρόνια του χωριού μας. Αυτός ο «ηρωικός» στρατός ήταν όλοι Κρητικοί και ειδικά απεσταλμένοι για να εξοντώσουν τους Γιαγάδες.

Πράγματι, ύστερα από επικήρυξη, που συνοδεύτηκε και από την σχετική προδοσία, τέλειωσε η ιστορία των Γιαγάδων. Προς έπαινο πάντως της Κρήτης, ο αξιωματικός που διέταξε και διέπραξε το ανοσιούργημα της πυρπόλησης της γερόντισσας, μητέρας των Γιαγάδων, δεν έγινε αποδεκτός στην ιδιαίτερη πατρίδα του. Ο ίδιος ο πατέρας του έδιωξε τον φοβερό εκείνο άνθρωπο, αν μπορεί κανείς να τον ονομάσει άνθρωπο, όταν πήγε στο σπίτι του στην Κρήτη. Αυτό μου το είπε ο ίδιος ο Γιαγός και μου έκανε εντύπωση η μεγαλοψυχία αυτού του ανθρώπου, όταν μου είπε.

«- Ήταν κρίμα, οι πολιτικοί να βάλουν δυο ηρωικούς λαούς, τον Σαμιακό και τον Κρητικό, να σκοτώνονται. Ο ίδιος ο Βενιζέλος είχε πει στον Σοφούλη: Θεμιστοκλή, ήταν λάθος σου να φερθείς έτσι στους Γιαγιάδες.»

Με τον θείο μου Ιωάννη Γιαγά δεν είχα ποτέ συζητήσει πριν να μπαρκάρω. Κι αυτό, γιατί εκείνος ήταν συνεχώς απασχολημένος με τα της κοινότητας και την συγγραφή των απομνημονευμάτων του και άλλων βιβλίων, αλλά και εγώ είχα τα μαθήματά μου και αν περίσσευε κάποιος χρόνος, έπρεπε να βοηθήσω τον πατέρα στις γεωργικές του απασχολήσεις, που ποτέ δεν τέλειωναν.

Λίγους μήνες μετά τη συνάντησή μας αυτή, ο θείος μου έγραψε ένα εκπληκτικό κείμενο, που βρέθηκε ανάμεσα στα δακτυλογραφημένα του. Ένας αυτοέλεγχος ή μια εξομολόγηση:

15.4.1960 Μεγάλη Παρασκευή

Το μυαλό μου αργοδουλεύει, θα σταματήσει. Το στυλό πέφτει απ' τα δάχτυλά μου. Νοιώθω ένα ρίγος ανεξήγητο. Κάνουν τα μάτια μου:

Το στυλό μου φαίνεται πως κουνιέται πάνω στο χαρτί, μονάχο του πάνω στο λευκό χαρτί...

Αλήθεια, εξακολουθεί να κινείται Δεν μπορεί να το κινεί άλλος. Είμαι ολομόναχος μέσα στο Γραφείο - δωμάτιό μου.

Ήμουν στην Εκκλησία. Άκουσα τα τροπάρια της Μεγάλης Παρασκευής.

*Τον πνίξαντα πάλαι διώκτην τύραννου,
έξεσι, φρίξον ουρανέ...*

Τον χορό να ψάλλει,

Η Ζωή εν τάφω..., έρρανον του τάφου...

Γύρισα στο σπίτι. Από τους δρόμους περνάει η περιφορά του Επιταφίου. Ο χορός των παιδων ψάλλει «*γλυκύτατον μου έαρ...*» Η ψαλμωδία απομακρύνεται, η μοναξιά με περιβάλλει.

Στέκομαι άναυδος, ακίνητος, μαρμαρωμένος και καρφώνω τα μάτια μου στο μυστήριο του πάντα κινουμένου στυλό. Μήπως απατώμαι; Δεν τολμώ να τον πιάσω. Δεν μπορώ να κινηθώ.

Το χέρι μου αρνείται να με υπακούσει. Και το στυλό πάντα κινείται. Δεν κινείται πέρα δώθε. Περιστρέφεται γύρω στον εαυτόν του... Μα, να, που σταματάει. Σηκώνει λίγο τη μύτη του τρεις φορές.

Τη σηκώνει ακόμα μια φορά, και στέκεται στον αέρα., και να, σε λίγο ακούω μια φωνή να βγαίνει απ τη μύτη του. Τόσο σιγανή, που να μην μπορεί να ακούσει άλλος. Αλλόκοτη την ακούω, σαν να βγαίνει από τάφο, παγερή. Μου παγώνει τις φλέβες και δεν νοιώθω φόβο. Λέγει:

«Ό,τι έγραψες απόψε, έγραψες.! Σου το επέτρεψα να γράψεις, χωρίς να καταλάβεις πως γράφεις. Έγραψες με άλλο στυλό, αόρατο, χωρίς να τον κρατάς στο χέρι.

» Τώρα η σειρά μου. Θα γράψω εγώ, δίχως να κινηθώ απ τη θέση μου. Θα μιλώ και τα λόγια μου θα καταγράφονται στο χαρτί. Εσύ θ' ακούς και θα βλέπεις. Λοιπόν τι; Είχες και απόψε σκοπό να συνεχίσεις την ιστορία σου. Δεν σεβάστηκες την ιερότητα της σημερινής ημέρας;

» Είσαι Χριστιανός; Αλήθεια σήμερα νηστεύεις, θα νηστεύεις και αύριο, τι με τούτο; Νηστεύεις προς το θεαθήναι, σαν Φαρισαίος. Πήγες και στην εκκλησία.

» Είδες εκεί τον Σταυρωμένο Θεό. Είδες να κατατίθεται συμβολικώς εν τάφω, απ όπου θα αναστηθεί.

» Άκουσες τους ψαλτάδες να λένε: «*Προκυνούμεν, Σου τα πάθη Χριστέ, και την ένδοξόν σου Ανάστασι*»

» Και σαν μεγαλόσχημος Φαρισαίος, εξετέλεσες τα θρησκευτικά σου καθήκοντα μπροστά στον άλλον κόσμο, τον κόσμο των απλών ανθρώπων, των πραγματικών Χριστιανών, τον κόσμο με το πνεύμα το πτωχό και την άδοξη και καθαρή καρδιά.

» Και έφυγες και γύρισες εδώ στο σπίτι σου, στο Γραφείο σου, ενώ ακόμη μέσα στους δρόμους του χωριού γυρίζει ο επιτάφιος και με την χριστιανική σου συνείδηση αναπαυμένη, ήλθες να συνεχίσεις τα μεγάλα δικά σου πάθη.

» Δεν σε συγκίνησαν καθόλου τα Πάθη του Χριστού, του Σωτήρος; Η προδοσία Του από ένα μαθητή Του, πριν προλάβει να τελειώσει το συγκλονιστικό, το παρακλητικό, αλλ' απαραίδεκτο, «*Απελθέτω απ Εμού το ποτήριον τούτο*»;

» Η σύλληψη Του, η βίαιη προσαγωγή Του, ενώπιον του Αρχιερέως και των δικαστών, οι τρεις φορές απάρνησή Του από τον Πέτρο, η προσαγωγή Του στο πραιτόριο ενώπιον του άβουλου Πιλάτου και του μαινομένου Εβραϊκού όχλου, που ζητούσε την καταδίκη του:

» «*Άρου, άρου, σταύρωσον Αυτόν*», η παράδοσή Του στο εκτελεστικό απόσπασμα, ο εξευτελισμός Του, το φορτίον του Σταυρού, η πορεία προς τον Γολγοθά, το οδυνηρό του Σταύρωμα μεταξύ δύο ληστών, η τελευταία Του προθανάτια φωνή.

» «*Ηλί, Ηλί λεμά σαβαχθανί*», η ταφή Του εν μνήματι καινῷ, υπό του ευσπλαχνικού Νικοδήμου, με το Ελληνικόν ὄνομα.

» Τι ἤθελες; ἄλλα να ιδεῖς και ν' ακούσεις; Να του τρυπούν τα χέρια και τα πόδια με τα καρφιά; Να πέφτουν οι σταγόνες του λυτρωτικού Του αίματος πάνω στην πέτρινη νεκροκεφαλή του Γολγοθά; Να φρίττει ο ουρανός, να σαλεύουν τα θεμέλια της Γης, να θαμπώνει ο Ἡλιος, να σχίζεται το παραπέτασμα του Ναού, και τα σώματα αγίων ανδρῶν από τα μνήματα τους να εμφανιστούν σε σένα;

» Μήπως θα ἤθελες να κατέβαινε από τον Σταυρό Του, για να πιστέψεις; Δεν είσαι Εβραῖος.

» Η ψυχραιμη και ανευλαβής ευλάβεια σου, η πνευματική σου αδιαφορία κάτι τέτοιο θα ἤθελε κι ἀκόμη περισσότερο.

» Αυτό δεν γίνεται και όταν ἀκόμη γίνεται, δεν είναι πιστευτό. Δεν είναι πιστευτό από κάτι ανθρώπους σαν εσένα και σαν κάτι ἄλλους, χειρότερους από σένα.

» Στα παλιά τα χρόνια ο Θεός παρουσιαζόταν στους ανθρώπους, που είχαν καθαρὰν καρδίαν και πνεύμα συντετριμμένον, ἦσαν ευσεβεῖς, εκτελούσαν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα και τηρούσαν μετὰ φόβου Θεοῦ πίστewς τις θεϊκὲς προς τους συνανθρώπους εντολές.

» Τόσα τέτοια παραδείγματα διάβασες και στον Ὅμηρο κι ας υμνοῦσε ἄλλους θεοὺς και στην Αγία Γραφή για τον Θεό του Αβραάμ και του Μωυσέως.

» Ο Θεός έκανε τον άνθρωπο να διαλέγει μεταξύ του καλού και του κακού, δεν τον εξαναγκάζει... Δεν θα κατεβεί μπροστά του να του πει «*με βλέπεις, ενώπιος ενώπιω, πίστεψε Με, πέσε κάτω να με προσκυνήσεις*».

» Όχι αυτό δεν γίνεται, γιατί ο Θεός είναι πυρ κατατρώγον. Το είπε «*άνθρωπος ουκ όφεται το πρόσωπόν Μου και ζήσεται*». Ο Μωυσής το έβλεπε ως βάτο καιομένη και ου φλεγόμενη.

» Μόνον σαν άνθρωπος μπορεί να παρουσιάζεται και τότε δεν είναι πιστευτός από τους Φαρισαίους, τους γραμματισμένους. Και συλλαμβάνεται, και καταδικάζεται, και σταυρώνεται και θάβεται.

» Παρέδωσε το πνεύμα Του εις χείρας του Πατρός. Το πνεύμα είναι αθάνατο και δεν πεθαίνει, ζωοποιεί.

» Μήπως δεν λυπάσαι για τον θάνατο των συγγενών σου, των φίλων σου, για τον θάνατο ενός ήρωα, ενός καλού κυβερνήτου, ενός σοφού; Λυπάσαι και πενθείς, όσο ορίζουν τα έθιμα. Από την λύπη σου ξεχνάς να φας και να πιεις, φορείς μαύρα ρούχα, μένεις αζούριστος.

» Κι αν είσαι άνθρωπος της πέννας, ούτε γράφεις, ούτε διαβάξεις, μέχρις ότου συνοδεύσεις τον μεταστάντα εις την τελευταίαν του κατοικία, και θα γράψεις τότε μόνον, όταν είναι ανάγκη να εκφωνήσεις τον επικήδειον, προλογίζοντας πάντα την αιτία του θλιβερού καθήκοντος.

» Και συ, όλα αυτά τα μικρά και τα μεγάλα τα ξέχασες.

» Δεν θέλησες να παρακολουθήσεις την θείαν μυσταγωγίαν της κηδείας του Θεανθρώπου, του αφράστου αυτού θαύματος.

» Αδικώντας την νοημοσύνη σου, δεν τήρησες τουλάχιστον τα προσχήματα. Ποιος λοιπόν σε ώθησε σε αυτό το δυσ-επανόρθωτο ολίσθημα;

» Αν δεν το καταλαβαίνεις ακόμα, θα σου το πω εγώ ποιο είναι, κατά βάθος η ματαιοδοξία σου... Να γράψεις, να συνεχίσεις, να τελειώσεις τα Απομνημονεύματά σου.

» Απομνημονεύματα... Να διηγηθείς στον κόσμο τι έκαμες και τι δεν έκαμες.

» Επαναστάσεις την μια κατόπιν της άλλης, μάχες με νεκρούς δικούς σου και ξένους, περιπέτειες χρόνια ολόκληρα στη στεριά και στη θάλασσα.

» Αν υπήρχαν τότε πολεμικά αεροπλάνα, θα είχαμε περιπέτειες και στον αέρα, στον ουρανό.

» Και καταγίνεσαι τώρα εννιά μήνες, να γράφεις και Κύριος οίδε πότε θα τελειώσεις. Και τι επιζητείς μ' αυτό;

» Χρήματα; Σε ξέρει ο κόσμος, ούτε τα αγάπησες, ούτε τα αγαπάς, ούτε και σου χρειάζονται τώρα που γέρασες και τ' όνα πόδι σου είναι μέσα στον λάκκο. Δεν μένει τίποτα

» Θέλεις την δόξα; Γι αυτή τη δόξα βυθίστηκες μέσα στον βούρκο ανοήτων, βασανιστικών και εξευτελιστικών περιπειτειών. Οι συνέπειές τους σε βαρύνουν ακόμα, το καταλαβαίνεις.

» Τι παραπονιέσαι, πως σου φταίνει άλλοι;

» Και καταταυραννείς τώρα το μυαλό σου, να ανακαλείς παλιές ενθυμήσεις, και παραστάσεις, και χρονολογίες, και ημερομηνίες, και φθείρεις την υγεία σου, τώρα που σου χρειάζεται ξεκούραση, να τερματίσεις ανώδυνα τον αμαρτωλό σου βίο, εν σχετική γαλήνη και μετανοία.

»Το ξέρεις πως ο κόσμος θέλει να διαβάξει παραμύθια, μυθιστορήματα, περιπέτειες, επεισόδια.

» Το ξέρεις, γιατί βλέπεις καθημερινώς στον τύπο τον Ημερήσιο και Περιοδικό, νάναι γεμάτος από τέτοιου είδους διδακτικά αναγνώσματα. Είναι και τα απομνημονεύματα μικρών και μεγάλων ανδρών. Οι μικροί θέλουν να γίνουν μεγάλοι και οι μεγάλοι πιο ξακουστοί.

» Νάναι τουλάχιστον να λένε την αλήθεια. Ξεσκεπάζουν τους άλλους παραβλέπουν τον εαυτό τους.

» Αυτό μας έλειπε, ιεροί Αυγουστίνοι θα γίνουμε;

Να εξομολογούμεθα τις αμαρτίες μας και τις βρωμιές μας; Μήπως και συ έχεις σκοπό να τα αποκαλύψεις όλα; Πάρτα μαζί σου στον τάφο να τα ευχαριστηθείς.

» Εγώ έπρεπε να σου τα πω όλα αυτά... είμαι ο σκλάβος μυστικοσύμβουλος σου. Αυτή είναι η μοίρα μου, να με κρατάς αιχμάλωτό σου και να γράφω κατ' ανάγκη.

» Δεν παραπονιέμαι, απ' εναντίας είμαι ευχαριστημένος με την σκλαβιά μου... μήπως είμαι μόνος;

» Δεν το είπε και ο Ευριπίδης, πως οι δούλοι είναι ευχαριστημένοι να πεθαίνουν για τα αφεντικά τους;

» Έχω λοιπόν υποχρέωση και καθήκον, εγώ το στυλό σου, σαν δούλος σου που είμαι, αδιαμαρτύρητα και να σε συμβουλευώ για το καλό σου. Να μη παραπονιέσαι από την ματαιότητα των ανθρωπίνων πραγμάτων, να μη ξεχνάς τα καθήκοντά σου τα θρησκευτικά ή κοινωνικά, να αποδίδεις τα του Καίσαρος στον Καίσαρα και τα του Θεού στον Θεό.

» Κατά το δυνατόν να μην ξεχνάς και κείνο, που σου είπε ο σοφός στρατηγός Δούσμανης:

» «*Να αποφεύγεις τον θόρυβο...!*»

» Και τα Απομνημονεύματα τα δικά σου είναι θόρυβος μεγάλος, μεγάλη βαρύφωνη καμπάνα, κύμβαλα αλαλάζοντα. Μην ξεχνάς και εκείνο που σου είπε ένας Γάλλος:

» «Απόφευγε την αντιπάθεια».

» Μακάρι να σου βγουν σε καλό τα λόγια μου αυτά.

» Καλή νύχτα και καλή Ανάσταση.»

[Κείμενο του Ιωάννη Γιαγά]

ΣΤΗ ΣΑΜΟ ΠΡΙΝ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ

Οι Κυριακές, που ήταν συνήθως ελεύθερες, ήταν οι μέρες, που μέχρι αργά το μεσημέρι γίνονταν συνελεύσεις των Κοινοτικών Συμβούλων στην Κοινότητα. Αυτό ήταν και το παράπονο της μητέρας μας, επειδή ο πατέρας αργούσε να έλθει στο σπίτι, λόγω της συνέλευσης και εμείς γκρινιάζαμε επειδή πεινούσαμε.

Ποτέ την Κυριακή δεν τρώγαμε χωρίς τον πατέρα μας. Πάντα καθόμασταν όλοι στο τραπέζι και κάναμε τον σταυρό μας τόσο πριν, όσο και μετά το φαγητό. Δεν επιτρεπόταν να σηκωθούμε από τραπέζι, χωρίς να κάνουμε τον σταυρό μας. Ήταν αρχή, για την οποία ευχαριστώ το Θεό που είχα τέτοιους γονείς, παρά του ότι ήταν σχεδόν αγράμματοι. Ο πατέρας ήταν συνήθως επίτροπος στην εκκλησία, ταμίας κάποιου Σχολείου και εκλεγμένος σύμβουλος στην κοινότητα. Έτσι πάντα οι Κυριακές του ήταν φορτωμένες με τέτοιες απασχολήσεις, αφού οι καθημερινές ήταν μέρες αγροτικής απασχόλησης.

Οι Κυριακές ήταν πάντα μέρες εκκλησιασμού για ολόκληρη την οικογένεια. Εδώ δεν χωρούσε καμιά δικαιολογία. Και τα πέντε παιδιά μπροστά και οι γονείς να ακολουθούν. Ο πατέρας πρόσεχε πολύ τον εκκλησιασμό μας. Μου έλεγε πάντα:

«- Αλέκο, για όλα όσα κάνει ο άνθρωπος στην ζωή του μπορεί να μετανιώσει. Για ένα πράγμα δεν θα μετανιώσει ποτέ. Και αυτό είναι ο εκκλησιασμός..!»

Κάποια φορά, την περίοδο της σποράς, όταν ήταν απαραίτητο να βρεθεί στην εξοχή την ημέρα της Κυριακής, σηκωνόταν από τα άγρια μεσάνυχτα και έφευγε, για να μην τον ιδούν οι χωριανοί και σκανδαλιστούν, που κυριακάτικα πήγαινε στην εξοχή. Πόση διαφορά από τους σημερινούς γονείς, που σκοτώνονται και σκοτώνουν και τα παιδιά τους στις εξόδους του Σαββατοκύριακου!

Οι πρώτοι στους οποίους μίλησα για τις αλήθειες του Ευαγγελίου, ήταν φυσικώ τω λόγω οι γονείς και τα αδέρφια μου. Δεν μπορούσαν να με καταλάβουν.

Κάποια στιγμή φοβήθηκαν, μήπως και πήγαινα για καλόγερος. Έτσι τους διάβασα μερικές περικοπές από την Βίβλο, που φαινόταν ότι ο Θεός δεν θέλει τους δικούς Του να γίνουν καλόγεροι, αλλά εργάτες στον αγρό Του και κήρυκες του λόγου Του. Ο Χριστός είπε στους μαθητές Του:

«Πορευθέντες κηρύξτε το ευαγγέλιο της σωτηρίας σε όλο τον κόσμο και μέχρι των εσχάτων της οικουμένης». (Μαρκ.16:15)

«- Έχει γούστο να γίνεις σαν το παπα-Λεωνίδα», μου είπαν τρομαγμένοι.

Ο παπα-Λεωνίδης ήταν ένας παράξενος καλόγερος, που ήθελε να μοιάσει με τον Ιωάννη τον Πρόδρομο. Κατάσαρκα φορούσε μια τρίχινη φανέλα και κρατώντας ένα σακίδιο με εικόνες τριγυρνούσε, ως επί το πλείστον στα εξωκλήσια, με αποτέλεσμα άλλοι να τον θαυμάζουν και άλλοι να τον κοροϊδεύουν.

Κάποτε τον είχε ιδεί ο πατέρας μου στην κεντρική πλατεία του χωριού να είναι ξαπλωμένος κατάχαμα το καταχείμωνο. Έβρεχε καταρρακτωδώς και τα ρυάκια με τα βρώμικα νερά, που είχαν πλημμυρίσει την πλατεία, τον έλουζαν ολόκληρο.

Πήγαν λοιπόν να τον βοηθήσουν να σηκωθεί και να φύγει, αλλά παρά τις προσπάθειες αυτός αρνιόταν πεισματικά, λέγοντας, ότι το αμαρτωλό σώμα πρέπει να βασανίζεται.

Πόση διαφορά Θεέ μου, από τα χαρούμενα νέα του Ευαγγελίου.

«Εγώ ήλθα» είπε ο Χριστός *«για να έχετε χαρά και η χαρά σας να είναι πλήρης.»*

(Ιωάννης 15:11)

Πόσο σκοτάδι υπάρχει στην χριστιανική χώρα μας.!

Κάτι τέτοια έλεγα και η οικογένειά μου φοβόταν για τα λογικά μου ή για το όνομά μου και όνομά τους στο χωριό.

* * *

Έπειτα από λίγες μέρες παραμονής στην Σάμο, έκανα ένα κοντοτάξιδο στην Αθήνα. Ήθελα και στους συγγενείς της Αθήνας να δώσω την μαρτυρία μου, σχετικά με τα πράγματα του Ευαγγελίου. Δεν με πολυκαταλάβαιναν όμως. Ή εγώ δεν μπορούσα να εκφράσω αυτό που αισθανόμουν ή ίσως εκείνοι έπαιρναν σαν δεδομένη την χριστιανοσύνη τους.

Στην αρχή τα έπαιρναν σαν αστεία, μετά με κοίταζαν περιεργα, ύστερα καχύποπτα και στο τέλος έλεγαν:

«- Καλά, εμείς δεν είμαστε χριστιανοί;»

Και εγώ έλεγα:

«- Χριστιανός ήμουν και εγώ, αλλά τυπικός όχι πραγματικός.»

Κάποιοι όμως, πρόσεξαν λιγάκι. Επέστρεψα και πάλι στην Σάμο και τώρα συναντήθηκα και με μερικούς παλιούς φίλους. Τους μίλησα για το ευαγγέλιο και για την αλλαγή που έγινε στη ζωή μου. Όσοι με άκουγαν γύριζαν τη συζήτηση σε προλήψεις και σε δεισιδαιμονίες. Ναι, υπάρχουν πράγματα ανεξήγητα έλεγαν, ναι εμείς έχουμε στο σπίτι μια θαυματουργή εικόνα και κάτι τέτοια. Τι ήταν να τους πω, ότι άλλο η εικόνα και άλλο το ευαγγέλιο.

«- Μήπως έγινες ιεχωβάς;» μου απαντούσαν.

«- Ρε παιδιά, τι είναι αυτά που λέτε; Ελάτε να διαβάσουμε το ευαγγέλιο.»

Η απάντησή τους ήταν σε στυλ ερώτησης:

«- Παπάδες είμαστε να διαβάσουμε ευαγγέλιο; Αλλά μήπως πιστεύουν κι' αυτοί; Καλύτεροι είμαστε εμείς. Δεν τους βλέπεις; Καφενείο και άγιος ο Θεός. Άσε πια τα ανέκδοτα και τα υπόλοιπα που συζητούν μεταξύ τους και μεταξύ των άλλων στα καφενεία.»

Άρχιζαν λοιπόν, να κατηγορούν και να αστειεύονται με τα των παπάδων και άλλοτε γελούσα και άλλοτε τους έλεγα:

«-Ρε παιδιά, μην το παρατραβάτε. Άνθρωποι είναι κι' αυτοί..!»

Κάποιος είπε, ότι ο παππούς ενός παπά του χωριού μας έλεγε για τον εγγονό του, προτού να γίνει παπάς, ότι ετοιμαζό-

ταν να φορέσει «τ' διαόλ' το δερμάτ'».! Αυτό το είχα ακούσει και εγώ από τον ίδιο τον παππού, αλλά ήταν πολύ χοντρό και το επεσήμανα κάπως πιο έντονα.

«- Ρε παιδιά, δεν είναι σωστό να μιλάτε έτσι. Ας κοιτάζουμε τα καλά. Και υπάρχουν τόσα πολλά. Αυτοί και οι καλόγεροι δεν έγιναν δάσκαλοι επί τουρκοκρατίας και μάθαιναν τα παιδιά γράμματα; Αυτοί δεν ήταν που κρεμάστηκαν και σφάχτηκαν από τους τούρκους;»

«- Σιγά να μην πάνε και τούτοι να σφαχτούν και να κρεμαστούν..!», ήταν η απάντηση.

«- Τότε θα σας πω και εγώ ένα αστείο με παπά, στο οποίο ήμουν αυτόπτης μάρτυρας. Είχαν έλθει και οι πέντε παπάδες στην ενορία μου σε κάποια λειτουργία και βρισκόταν και οι πέντε, ο ένας δίπλα στον άλλον μπροστά στο προσκυνητάρι και κάτω από τον πολυέλαιο. Είχαν βγάλει τα καλιμάφια τους και έψαλαν.

» Κάποια στιγμή λοιπόν, ένα κερί του πολυελαίου που ήταν από πάνω τους, άρχισε να στάζει και οι σταγόνες από τα λειωμένα κεριά έπεφταν κατ' ευθείαν πάνω στην φαλάκρα του ενός παπά. Αυτός δεν μπορούσε να κινηθεί ούτε δεξιά, ούτε αριστερά, αλλά ούτε μπρος ή πίσω. Έβλεπα το κερί να στάζει και τον παπά να ξύνει το κεφάλι του απελπισμένος και να κάνει γκριμάτσες, χωρίς να μπορεί να κουνηθεί από την θέση του και μου ερχόταν γέλια. Ίσως δεν είχε καταλάβει και περί τίνος πρόκειται. Ευτυχώς και το κερί σταμάτησε γρήγορα.

» Ήταν πολύ αστείο, σας λέω. Ακόμη το θυμάμαι και γελάω με αυτό που έπαθε ο παπάς. Είναι τα τυχερά του επαγγέλματός τους. Καλό πάντως είναι να σοβαρευτούμε με την θρησκεία και να μην κοιτάζουμε τι κάνουν οι άλλοι, αλλά τι κάνουμε εμείς. Μήπως μαζί τους θα πεθάνουμε, για να μας υπερασπιστούν...; Ο καθένας μόνος του θα πάει..!»

«- Είμαστε μικροί ακόμη», λέει κάποιος, «Κουνήσου από την θέση σου. Έχουμε καιρό να σκεφτούμε κάτι τέτοιο.»

«- Να κουνηθώ, αλλά δεν θα μας ωφελήσει καθόλου...!»

Θεέ μου σκέφτηκα, πόσο να Σε ευχαριστήσω! Τα ίδια σκεφτόμουν και εγώ προτού να Σε γνωρίσω. Τρεις συμμαθητές μου έγιναν παπάδες, αλλά νομίζω ότι ούτε ακόμη έχουν σοβαρευτεί. Έγιναν παπάδες για επαγγελματικούς λόγους. Δεν είναι κακοί άνθρωποι, αλλά δεν έχουν την φλόγα του Ευαγγελίου. Έχουν τα δικά τους. Επιδίωξη μιας καλής προσοδοφόρου ενορίας, καθώς μαθαίνω και θέλω να πιστεύω ότι στην ατομική τους προσπάθεια είναι καλοί και συνεπείς στη δουλειά τους. Όλα στο βωμό του συμφέροντος.

Γενικά, αυτό που διαπίστωσα ήταν ότι δεν υπήρχε πρόσφορο έδαφος για τα πνευματικά πράγματα. Στις συζητήσεις μας κυριαρχούσαν, ως επί το πλείστον, οι συνηθισμένες νεανικές υπερβολές περί κατακτήσεων γυναικείου φίλου και κάπου - κάπου λίγα επαγγελματικά.

Ο Μαραθόκαμπος με τον Κέρκη στο βάθος χιονισμένο.

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Και το στρατιωτικό μου δεν ήταν δύσκολο. Ήμουν ανυπότακτος, διότι δεν είχα παρουσιαστεί στο περιοδεύον, αλλά δικαιολογημένος, αφού ταξίδευα σε πλόες εξωτερικού. Σαν πρεσβύτερος γιος πολυτέκνου θα υπηρετούσα μόνο 12 μήνες. Εκτός τούτου, ο πατέρας μου ήταν και ανάπηρος πολέμου. Προτού να φύγω από το σπίτι γκρίνιασα για λίγο λέγοντας:

«- Ήταν ανάγκη τώρα να πάω στρατιώτης. Πιο καλά δεν θα ήταν να μην παροπλιζόταν το καράβι και να πλήρωνα εν ανάγκη το στρατιωτικό μου. Θα έδινα και τις εξετάσεις μου και θα έπαιρνα το δίπλωμά μου.»

Αυτό κακοφάνηκε στο πατέρα μου και με παρατήρησε λέγοντάς μου:

«- Γιατί να μην πας στρατιώτης, σακατεμένος είσαι; Εγώ που πήγα και μάλιστα εν καιρώ πολέμου τι έπαθα; Την πατρίδα μας υπηρέτησα. Τις αδελφές σου και την μάνα σου θα υπηρετήσεις.»

Ντράπηκα και δεν μίλησα. Από μέσα μου όμως είπα:

«- Ε, κάτι έπαθες. Διαμπερές κοιλιακό τραύμα, που μπήκε η σφαίρα από αριστερά και βγήκε από δεξιά..!»

Έπειτα από μερικές επισκέψεις στα πατρικά κτήματα, άρχισα να ετοιμάζομαι, για να παρουσιαστώ στο κέντρο εκπαίδευσης νεοσύλλεκτων. Πολύ αγωνία δεν είχα, διότι λόγω του επαγγέλματός μου, είχα πια συνηθίσει την ζωή μακριά από το σπίτι. Ένας χρόνος μακριά από το σπίτι, αλλά μέσα στην Ελλάδα δεν μετρούσε καθόλου, μπροστά στα τρία που έλλειπα στο εξωτερικό. Ήταν και ειρηνική εποχή και πόλεμος δεν προβλεπόταν.

Παρουσιάστηκα στην Τρίπολη, γιατί εκεί ήταν το κέντρο για τους ανυπότακτους νεοσύλλεκτους. Καλά πέρασα, παρ' ότι ήταν Γενάρης και το κρύο της Τρίπολης τσουχτερό. Πού και πού προσπαθούσα να ανοίξω την συζήτηση γύρω από τα πνευματικά, αλλά ενδιαφέρον δεν έβρισκα.

Το μόνο που θυμάμαι είναι τις πρώτες εκείνες μέρες, ήταν κάποιος νεοσύλλεκτος, που τον έβλεπα να στέκεται όρθιος δίπλα στο κρεβάτι του ντυμένο μόνο με τα στρατιωτικά του εσώρουχα. Ρώτησα τι συμβαίνει με τον άνθρωπο και κάποιος μου είπε, ότι είναι «ιεχωβίτης».

Τον πλησίασα λοιπόν και τον ρώτησα, γιατί στέκεται όρθιος και γυμνός. Μου επιβεβαίωσε και ο ίδιος τον λόγο: Δεν του το επέτρεπε το πιστεύω του. Του αντέτεινα λοιπόν το Γραφικό:

«- Υποτάσσεσθε εις τας ανωτέρας εξουσίας...» (Ρωμ.13:1)

Η απάντησή του ήταν:

«- Ανώτερες εξουσίες είναι οι θεϊκές και όχι οι ανθρώπινες...»

«- Μα,» του λέω «το εδάφιο έχει και συνέχεια, που ξεκαθαρίζει για ποιες εξουσίες πρόκειται...»

Δεν μου έδινε σημασία. Με θεωρούσε φαίνεται αιρετικό. Είχε κολλήσει στο γράμμα της άποψής του και δεν δεχόταν καμιά συζήτηση.

Δεν ήθελε ούτε στρατιωτικά ρούχα να φορέσει, ούτε με στρατιωτικές κουβέρτες να σκεπαστεί. Μετά από μερικές μέρες έφυγε.

Ρώτησα μερικούς για να μάθω τι έγινε. Άλλοι έλεγαν ότι πήγε βοηθητικός, άλλοι στρατοδικείο ή κάτι άλλο.

Προβληματίστηκα για λίγο, αλλά μου ήλθε στο μυαλό η περίπτωση του Κορνηλίου, που ήταν στο κάτω - κάτω αξιωματικός των Ρωμαίων κατακτητών κι όμως, ήταν ένας πιστός άνθρωπος, που οι καλοσύνες του και οι προσευχές του έφταναν στον θρόνο του Θεού.

Εκτός τούτου και μετά την επίσκεψη του Αποστόλου Πέτρου, δεν του ζητήθηκε να φύγει από το στράτευμα, αλλά να πιστέψει στο σωτήριο έργο του σταυρικού θανάτου του Ιησού Χριστού.

Πόσο όμορφο είναι να μπει κανείς στο πνεύμα της Αγίας Γραφής και όχι στο γράμμα. Και πόσο πιο όμορφο ακόμη είναι να το ζει.

Μετά την Τρίπολη πήγα στην Καβάλα, στην Κομοτηνή και τελικά στην Δράμα, από όπου πήρα και το απολυτήριο μου ακριβώς στο χρόνο. Ούτε μια μέρα κράτηση, φυλακή ή πειθαρχείο.

Καυχήθηκα γι' αυτό το πράγμα στους γονείς μου, όταν σε συζήτηση πάνω σε πνευματικά θέματα είχαν αντιρρήσεις και μου έκανε εντύπωση η αντίδρασή τους, όταν μου είπαν:

«- Πιο καλά να είχες τιμωρηθεί στο στρατό, παρά να λες αυτά που λες.!».

Δεν έδωσα συνέχεια, αλλά λυπήθηκα πολύ και ακόμη το θυμάμαι. Αν είναι δυνατόν να υπάρχει τέτοια γνώμη και μάλιστα από οικογενειακό περιβάλλον..!

Ανατύπωση 1957

Α. Σ. Δ. Α. Μ.
ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

115 ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

№ 119072

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΥ Γ

(Δι' αποδημίας)

Τὸ Στρατολογικὸν Γραφεῖον

Πιστοποιεῖ ὅτι:

ὁ ΠΑΠΑΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ τοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
(Κεφαλαία) (Κεφαλαία)

καὶ τῆς Μαρίας κλάσεως 1959 Α. Σ. Μ. 45750

ἐκ τοῦ Δήμου Κοινότητος Μαυροβουνίου (ἀρ. μνημ. ἀρ. φ. κ. 6)

τῆς Ἐπαρχίας Σαίου τοῦ Νομοῦ Σαίου

ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν Στρατολογικοῦ Μητρώου, ἐξεπλήρωσεν ἀπάσας τὰς στρατιωτικὰς του ὑποχρεώσεις καὶ δὲν ὑπέχει σήμερον οὐδεμίαν στρατιωτικὴν ἢ χρηματικὴν ὀφειλὴν καὶ συνεπῶς δύναται ν' ἀποδημήσῃ.

ἡ βεβαίω ἐστὶ ἔξοδος

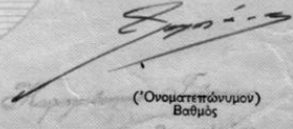
Τὸ παρὸν ἐκδίδεται τῇ αἰτήσει του ἵνα τῷ χρησιμεύσῃ δι' ἀποδημίας.

Ἐν Σαίῳ τῇ 26^ῃ Ιανουαρίου 1951

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ
ΤΑΡΧΗΣ ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

Ο ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ

(Ὄνοματεπώνυμον)
Βαθμὸς

Ἐξεπλήρωσεν

ἀπάσας τὰς στρατιωτικὰς του ὑποχρεώσεις...

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ-ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΕ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ

Την κανονική μου άδεια στο στρατιωτικό την είχα αφήσει για τον τελευταίο μήνα. Και τότε την πήρα. Στην μονάδα μου επέστρεψα για να πάρω το απολυτήριό μου. Χαιρέτησα τους φίλους μου και αμέσως μετά άρχισα να αναζητώ εργασία.

Βρέθηκα λοιπόν στην Αθήνα, φιλοξενούμενος στο σπίτι της εξαδέλφης μου Ειρήνης. Οι μητέρες μας ήταν αδελφές. Είχε αναπτυχθεί μια πολύ φιλική ατμόσφαιρα με την οικογένειά της και κάθε φορά που έπαιρνα 48-ωρη άδεια από στρατιώτης και το επέτρεπαν οι συνθήκες, εκεί φιλοξενούμουν, καθώς και σε κάθε μπάρκο ή ξέμπαρκο.

Στα πνευματικά με ανεχόταν με πολύ υπομονή, αλλά νομίζω ότι δεν τους γινόμουν και υπερβολικά φορτικός. Τις Κυριακές φρόντιζα πάντα τον Εκκλησιασμό μου, όχι από υποχρέωση και θρησκευτικό καθήκον, αλλά επειδή μου άρεσε. Ήταν ο πνευματικός μου αέρας, που ανάσaina και αισθανόμουν μια ανέκφραστη χαρά και άνεση. Χαιρόμουν το κήρυγμα, χαιρόμουν την πνευματική συναναστροφή με ανθρώπους, που αν και μου ήταν άγνωστοι, μας ένωνε εν τούτοις κάτι το διαφορετικό, το όμορφο, το υψηλό. Διψούσα να μάθω πολλά πάνω στα πνευματικά πράγματα, όχι με την έννοια της εγκυκλοπαιδικής μόρφωσης, αλλά με την λαχτάρα κάποιου, που βρήκε έναν ανεκτίμητο θησαυρό και χαίρεται και απολαμβάνει όλο και καινούρια πράγματα, όλο και καινούριους πνευματικούς κόσμους.

Απορίες υπαρξιακές, υποσχέσεις θεϊκές, απαλλαγμένες από δεισιδαιμονίες και φτηνές δικαιολογίες, εύρισκαν γόνιμο έδαφος μέσα μου. Στο πρώτο μου μπάρκο, όταν γνώρισα αυτή τη χαρά της αναγέννησης, προσευχήθηκα να βρω μια Καινή Διαθήκη. Και ο Θεός άκουσε την προσευχή μου και ήλθε στο καράβι ο πιστός άνθρωπος, ο οποίος και μου την προμήθευσε.

Έκτοτε άρχισα να την διαβάζω με δίψα, προσπαθώντας να την καταλάβω, όχι σαν κάποιο γραπτό αποδεδειγμένης αποδοχής από εκατομμύρια ανθρώπων όλων των αιώνων των δύο τελευταίων χιλιετιών, αλλά σαν πνευματικό δάσκαλο, που εν-

νοούσε περισσότερα από αυτά που έγραφε. Καταλάβαινα ότι αυτά που έγραφε ήταν πολύ λιγότερα από αυτά που ήθελε να μου πει.

Κατά την διάρκεια της μελέτης μου διατηρούσα ένα τετράδιο, μέσα στο οποίο καταχωρούσα τις απορίες μου. Στην ετικέτα του τετραδίου έγραφα «ΑΠΟΡΙΕΣ», όπως τα μικρά παιδιά γράφουν τις ετικέτες στα τετράδιά τους μαζί με το όνομά τους. Καθώς όμως προχωρούσα στην μελέτη, οι απορίες μου μία-μία εύρισκαν την απάντησή τους.

Ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα, που δεν θυμάμαι πόσο, άνοιξα το τετράδιο των αποριών μου, για να ιδώ ποιες απορίες μου ήταν αναπάντητες. Με έκπληξη διαπίστωσα, ότι σε όλες τις απορίες μου υπήρχε η σχετική απάντηση, οπότε έγραψα εξωτερικά στην ετικέτα του τετραδίου πάνω από την λέξη ΑΠΟΡΙΕΣ: «Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΥ ΤΙΣ ΛΥΝΕΙ».

Κατάλαβα, ότι το μόνο που χρειάζεται να κάνει κανείς, είναι να μην έχει προκαταλήψεις. Στο καράβι όμως, μου έλλειπε η πνευματική συναναστροφή. Στα λιμάνια δεν καθόταν πολύ το καράβι. Σπανίως τύχαινε να μείνουμε Κυριακή, αλλά και όταν αυτό συνέβαινε δεν ήμασταν ελεύθεροι.

Όλο και κάποια βάρδια ή κάποιο άλλο εμπόδιο τύχαινε. Πάντως, όταν σε σπάνιες περιπτώσεις ήμουν ελεύθερος σε κάποιο λιμάνι εξωτερικού την Κυριακή, έψαχνα να βρω κάποια Εκκλησία. Δεν με ενδιέφερε το ιδιαίτερο δόγμα ή το επί μέρους πιστεύω της κάθε Εκκλησίας. Πήγαινα και καθόμουν σε κάποια γωνιά και απολάμβανα την χριστιανική συντροφιά, χωρίς να καταλαβαίνω τίποτα από τα κηρύγματα ή τις ψαλμωδίες που άκουγα.

Όταν λοιπόν επέστρεψα στην Ελλάδα, άρχισα να Εκκλησιάζομαι παντού, τόσο στις Ορθόδοξες, όσο και στις Διαμαρτυρόμενες Εκκλησίες. Βιβλία αγόραζα από όλα τα βιβλιοπωλεία, χωρίς να με ενδιαφέρουν οι επί μέρους διαφορές. Κρατούσα όλα, όσα μιλούσαν για την αγάπη του Θεού και το σωτήριο έργο του Χριστού στον Γολγοθά. Σε όλα τα βιβλιοπωλεία έβρισκα πολύτιμα βιβλία και τα χαιρόμουν.

Σιγά- Σιγά όμως, άρχισα να συμπαθώ περισσότερο τα Ευαγγελικά Βιβλία και τις Ευαγγελικές Εκκλησίες. Σε αυτές, ο κήρυκας άνοιγε την Αγία Γραφή και αφού διάβαζε κάποια περικοπή, την σχολίαζε. Αυτό μου άρεσε, γιατί ήταν αυθεντικό και δεν υπεισερχόταν κάτι, που δεν ήταν σύμφωνο με τον Λόγο του Θεού.

Αν είμαστε Χριστιανοί, πρέπει να συμφωνεί ο Χριστιανισμός μας και η ζωή μας με το Ευαγγέλιο. Στις Ευαγγελικές Εκκλησίες υπήρχε μια αυθεντικότητα, που δεν την εύρισκα στην Ορθόδοξη Εκκλησία, με τους τόσους τυπικισμούς, που πολλοί από αυτούς δεν αναφερόταν στην Αγία Γραφή και που καταλάβαινα, ότι ήταν και εκτός της διδασκαλίας της Βίβλου.

Κάτι «αναστενάρια» και κάτι αντιθέσεις στο ίδιο το τυπικό, καθώς επίσης οι πολυτέλειες και οι παράλογες οικονομικές απαιτήσεις, μου φαινόταν τελείως ασυμβίβαστα με το μήνυμα, που ο Χριστός έδωσε στους μαθητές Του.

Κάποια φορά εκκλησιάστηκα σε μια μεγάλη Ευαγγελική Εκκλησία. Στην Εκκλησία αυτή, όπως και στις τόσες άλλες, ήμουν άγνωστος μεταξύ αγνώστων. Μπήκα λοιπόν και κάθισα σε κάποιο από τα τελευταία καθίσματα. Είχα τελείως απορροφηθεί με το κήρυγμα. Δεν άφηνα λέξη να πάει χαμένη.

Έλεγε λοιπόν ο κήρυκας, για την χαρά και τις ευλογίες που αισθάνεται, όποιος πιστεύει στον Χριστό με την καρδιά του, για τις υποσχέσεις του Χριστού και για όλες τις ευλογίες, καθώς και για τις δοκιμασίες αυτού που θα πιστέψει και θα αποφασίσει να βάλει τον Χριστό στην πρώτη θέση της καρδιάς του και να περπατήσει στον δρόμο, που είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Μίλησε για την βεβαιότητα της σωτηρίας μας και τόσα άλλα, που δεν μπορώ να τα θυμηθώ όλα. Θυμάμαι όμως πολύ καλά, ότι καθώς απαριθμούσε τις ευλογίες και τις δοκιμασίες, καθώς και τις παγίδες που ο Σατανάς βάζει στη ζωή μας, εγώ έλεγα από μέσα μου:

«Αυτό συνέβη σε μένα... και το άλλο μου συνέβη... και το τρίτο το έζησα... Άρα σίγουρα είμαι παιδί του Θεού!»

Όταν τέλειωσε το κήρυγμα του, κατέβηκε από τον άμβωνα και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Το Εκκλησίασμα σηκώθηκε στην συνέχεια και καθώς έφευγαν τους χαιρετούσε έναν-έναν δια χειραψίας και εγκάρδια.

Καθώς ήμουνα άγνωστος μεταξύ αγνώστων, προσπαθούσα στον συνωστισμό της εξόδου να φύγω απαρατήρητος. Ο κήρυκας με αντιλήφθηκε. Καθώς λοιπόν σε κάποια στιγμή ήταν απασχολημένος με τις χαιρετούρες, προσπάθησα να παρακάμψω αυτούς που ήταν μπροστά του και να βγω από την πόρτα. Τότε εκείνος παραμερίζοντάς τους ευγενικά, μου άπλωσε το χέρι και με χαιρέτησε το ίδιο εγκάρδια, όπως και τους άλλους.

Αυτό με εντυπωσίασε και το θυμάμαι ακόμη, γιατί αυτός ο άνθρωπος που κήρυττε, όπως πληροφορήθηκα αργότερα, ήταν ο Κώστας Μεταλληνός, ένας πιστός άνθρωπος, διακεκριμένος επιστήμων και εξέχον μέλος της Αθηναϊκής κοινωνίας.

Περισσότερο βέβαια, με εντυπωσίασε το μήνυμα που έδωσε. Κατάλαβα, ότι αυτοί οι άνθρωποι είχαν το σωτήριο μήνυμα, που ο ίδιος ο Χριστός είχε δώσει στους μαθητές Του και αν όχι τίποτα άλλο, τουλάχιστον βρισκόταν στην πηγή της αλήθειας, χωρίς τις προσμίξεις που ακολούθησαν στους κατοπινούς αιώνες.

Βέβαια, κανείς δεν μπορεί να διεκδικήσει το αλάθητο. Αυτό είναι σίγουρο. Τα μηνύματα που άκουγα, τα μετέφερα και στο σπίτι και καταλάβαινα, παρά τις συνηθισμένες αντιδράσεις, ότι τα δέχονταν σαν σωστά.

Κάποια φορά που ήμουνα μονάχος στο σπίτι και διάβαζα για τις εξετάσεις μου, αισθάνθηκα την ανάγκη να προσευχηθώ. Είναι από κείνες τις επιθυμίες, που αυθόρμητα και χωρίς κανένα συγκεκριμένο λόγο αισθανόμαστε αυτή την ανάγκη. Γονάτισα λοιπόν μπροστά σε ένα καναπέ και προσευχόμουν. Φαίνεται ότι είχα πολύ απορροφηθεί με την προσευχή, γιατί δεν πήρα είδηση ότι τα ξαδέρφια μου είχαν επιστρέψει. Πιθανόν να έρχονταν πολύ προσεκτικά, χωρίς να κάνουν θόρυβο, επειδή ήταν λίγο αργά. Είχαν επιστρέψει από κάποιο φιλικό τους πάρτι.

«- Τι κάνεις εκεί;» με ρώτησαν. «Είσαι καλά;»

«- Μια χαρά είμαι...!» , απάντησα.

«- Α! καλά κατάλαβα,» είπε η ξαδέρφη μου, «προσεύχεσαι..! Αλήθεια, για ποιους προσεύχεσαι; »

«- Για όσους αγαπώ πρώτα, αλλά και για όλο τον κόσμο!»

«- Εμείς σε ποιους ανήκουμε, σε αυτούς που αγαπάς ή σε όλο τον κόσμο;» με ρώτησε με κάποια ειρωνική οικειότητα.

«- Αυτό δεν έχει σημασία, αν και το ξέρεις..! Σημασία έχει το τι θα κάνετε εσείς, γιατί ο Χριστός δεν παραβιάζει κανένος την θέληση. Όποιος θέλει ας με ακολουθήσει, είπε. Αν θέλετε, μπορείτε να δοκιμάσετε την όμορφη ζωή κοντά στον Χριστό. Είναι μια ζωή απαλλαγμένη από πολλά βάσανα και προκαταλήψεις. Μια ζωή, που όποιος την δοκιμάσει, δεν θέλει πια να την εγκαταλείψει. »

«- Τι ζωή; Να γίνουμε καλόγεροι και καλογριές; »

«- Όχι βέβαια.! Ο Χριστός δεν έγινε καλόγερος, ούτε και είπε στους μαθητές Του να γίνουν καλόγεροι. Ούτε και κανέναν από τους μαθητές του Χριστού έγινε καλόγερος. Το αντίθετο μάλιστα. Τους είπε να πάνε σε όλο τον κόσμο και να κηρύξουν το Ευαγγέλιο της Χάριτος και της Σωτηρίας. Τους είπε:

«Σας αφήνω σαν πρόβατα ανάμεσα σε λύκους»..! »

«- Κατάλαβα.., άρχισες πάλι τα αιρετικά ευαγγελικά σου.! »

«- Την ερχόμενη Κυριακή θα γίνει ένας Ευαγγελικός γάμος σε μια Εκκλησία που πηγαίνω πού και πού. Θέλετε να πάμε όλοι μαζί, γιατί είμαι περίεργος, να δούμε πως παντρεύονται ; »

«- Τι ώρα γίνεται..., γιατί... είμαστε κάπου καλεσμένοι..., εν πάση περιπτώσει... θα δούμε...! »

Τελικά πήγαμε στον γάμο. Ήταν ένας γάμος ουσιαστικός, που καταλάβαιναν και οι νεόνυμφοι και όλος ο κόσμος τι γινόταν από θρησκευτικής και Εκκλησιαστικής απόψεως. Ζούσες αυτό που γινόταν και αισθανόσουν τόσο την ευλογία του γάμου, όσο και την υπευθυνότητα που αναλάβαιναν οι νεόνυμφοι.

Στο τέλος έγιναν και κάτι ανακοινώσεις σχετικά με το πρόγραμμα της Εκκλησίας και για κάποια ταινία, που θα γυριζόταν

σε κάποια αίθουσα στη Κηφισιά, με θέμα «τα καταστρεπτικά αποτελέσματα του τσιγάρου».

Η ξαδέρφη μου κάπνιζε και καταλάβαινε, ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με αυτή τη κακιά συνήθειά της. Ήθελε να απαλλαγεί και γι αυτό, όταν περνούσε από δίπλα μας αυτός που έκανε την ανακοίνωση, τον ρώτησε πού θα γινόταν η προβολή αυτής της ταινίας. Εκείνος της έδωσε την διεύθυνση και επανέλαβε την ημερομηνία. Θα παιζόταν σε κάποιο ίδρυμα στην Κηφισιά την επόμενη Τρίτη.

Ταλαιπωρηθήκαμε λίγο για να βρούμε το ίδρυμα, αλλά τελικά την συγκεκριμένη μέρα και ώρα ήμασταν εκεί. Ήμουν πανευτυχής, που τους κίνησα το ενδιαφέρον και σίγουρος, ότι ο Θεός θα τους μιλούσε στην καρδιά, γιατί ήταν ευαίσθητοι άνθρωποι και ευσεβείς, κατά την έννοια του κόσμου. «Καλοί χριστιανοί», κατά το τυπικό της Εκκλησίας, στην οποία γεννηθήκαμε. Δεν ήταν βλάσφημοι, ούτε ειρωνευόταν τα στραβά ή όσα μας φαίνονται στραβά στο τυπικό και στις αντιφάσεις που υπάρχουν στα γράμματα, όπως λέμε, της Εκκλησίας.

Πριν από την προβολή της ταινίας έγινε ένα κήρυγμα από κάποιον Άγγλο. Σε κάποιο ενδιαμέσο διάλειμμα μας προσέφεραν ένα ρόφημα. Τα ξαδέρφια μου πρόσεξαν το μήνυμα, αλλά το μυαλό τους ήταν στην ταινία. Πότε θα αρχίσει η ταινία.

Κατά την ώρα του διαλείμματος και καθώς συζητούσαμε στα πηγαδάκια περί του θέματος του κηρύγματος και περί της ταινίας που επρόκειτο σε λίγο να προβληθεί, κάποια κυρία ρώτησε την ξαδέρφη μου, αν ήθελε να προσευχηθούν μαζί, γιατί ο Θεός θα μπορούσε να την απαλλάξει από το κάπνισμα.

Η ξαδέρφη μου δυσανασχέτησε, σκεπτόμενη ενδόμυχα «ποιά είναι αυτή που θα προσευχηθεί για μένα...» και έκανε μια κίνηση και ένα μορφασμό αποδοκίμασίας. Τότε της ψιθύρισα, ότι αυτό που έκανε, να την αποφεύγει τόσο προκλητικά, δεν ήταν καθόλου ευγενικό.

Εκείνη το κατάλαβε και σε λίγο, ενώ ήμουν απασχολημένος κάπου αλλού, σε κάποιο άλλο πηγαδάκι, τις έχασα. Αργότερα έμαθα, ότι τελικά πήγαν σε ένα διπλανό χώρο και εκεί

προσευχήθηκαν μαζί με την Ντόροθυ, την Αγγλίδα σύζυγο του ομιλητή και ότι δεν πρόλαβε να δει την ταινία.

Η επίσκεψή μας όμως αυτή, είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθεί η επιθυμία στα ξαδέρφια μου να ξαναβρεθούν σε Εκκλησία και να ξανακούσουν τα λόγια του Θεού. Διέκριναν, ότι επρόκειτο για κάτι άλλο, πιο ουσιαστικό και πιο αληθινό. Κάτι, στο οποίο δεν υπάρχει τυπικισμός και υποκρισία.

Ευχαρίστησα τον Θεό και Τον παρακάλεσα αυτό να μην είναι κάτι το προσωρινό και παροδικό, σαν αυτά που συμβαίνουν συνήθως. Δηλαδή βλέπουμε κάτι που μας αρέσει, ενδιαφερόμαστε για λίγο, ενθουσιαζόμαστε καμιά φορά και μετά από λίγο συνηθίζουμε ή πέφτουμε σε λήθαργο. Συμβαίνει δηλαδή αυτό, που τόσο παραστατικά περιέγραψε ο Κύριός μας στην παραβολή του Σπορέως. (Ματθ.13:3-9, Μαρκ. 4:3-9, Λουκ.8:5-8)

Περίμενα με αρκετή αγωνία να έλθει η Κυριακή, για να ιδώ αν θα ζητούσαν οι ίδιοι από μόνοι τους να Εκκλησιαστούμε. Και αυτό έγινε. Την Κυριακή το πρωί βρεθήκαμε στην Εκκλησία. Μιλούσε πάλι ο ίδιος κήρυκας.

Το μήνυμα ήταν ευαγγελιστικό και με έκπληξή μου είδα την ξαδέρφη μου, κατά την διάρκεια του κηρύγματος, να βγάζει ένα ένα τα κοσμήματά της και να τα βάζει στην τσάντα της. Κατάλαβα, ότι ο Κύριός μας την επισκεπτόταν και της μιλούσε στην καρδιά της.

Όταν τέλειωσε το κήρυγμα και βγήκαμε έξω, την ρώτησα γιατί έβγαλε τα κοσμήματά της και μου είπε, ότι όταν άκουσε τον ομιλητή να λέει: «- ...Ψυχή μου ο Κύριος έρχεται, είσαι έτοιμη να τον συναντήσεις;...» αισθάνθηκε, ότι δεν θα ήθελε ο Κύριος να την βρει με τόσα κοσμήματα. Αυτό είναι και το μυστικό, σκέφτηκα, να παίρνουμε στα σοβαρά τα λόγια του Κυρίου και όχι επιπόλαια ή και τυπικά ή λέγοντας εκείνο το αδιάφορο: «ας το αφήσουμε για αργότερα».

Μια απόφαση είναι το να αλλάξει την πορεία του ο άνθρωπος. Την απόφαση αυτή την βλέπει ο Θεός και έρχεται το Άγιο Πνεύμα αρωγός μας, για να μπορέσουμε να σταθούμε και να αναπτυχθούμε πνευματικά, γιατί η πνευματική μας πορεία είναι

σε μια καινούρια ζωή, που τα πάντα είναι καινούρια. Είναι μια αναγέννηση. Αυτό που αισθανόμαστε και λέμε μετά από μια δύσκολη περίοδο της ζωής μας με τη λέξη: «*Ξαναγεννήθηκα*».

Το βράδυ λοιπόν, έγινε το εξής: Η ξαδέρφη μου υπέφερε πολύ και για αρκετό χρόνο από νευρικής φύσεως προβλήματα. Υπέφερε από αϋπνίες και κοιμόταν μόνο με ηρεμιστικά. Το πρόσωπό της είχε διάφορα τικ και τα χέρια της έτρεμαν σε τέτοιο βαθμό, που δυσκολευόταν να κρατήσει ένα ποτήρι και αισθανόταν άσχημα. Η νευρική της κατάσταση με λίγα λόγια, ήταν πολύ άσχημη. Κάπνιζε κιάλας...

Οι γιατροί της συνιστούσαν συνεχώς να βγαίνει έξω, να διασκεδάζει και «*να το ρίχνει έξω*», κατά την κοινή έκφραση. Και κείνη έλεγε, «*μα αυτό κάνω, αλλά διαφορά δεν βλέπω και τα πράγματα χειροτερεύουν.!*»

Τη συγκεκριμένη λοιπόν βραδιά, δεν πήρε τα ηρεμιστικά της χάπια και έκανε την εξής προσευχή:

«- *Κύριε, απόψε δεν θέλω να κοιμηθώ. Θέλω να Σε γνωρίσω. Αν είσαι πράγματι ζωντανός, αν είσαι έτσι, όπως άκουσα ότι είσαι, Σε παρακαλώ θέλω να με θεραπεύσεις. Έχω όλα τα καλά, που μπορεί να έχει μια γυναίκα σαν και μένα και όμως είμαι δυστυχισμένη. Σε παρακαλώ βοήθησέ με...!*»

Εκείνη την στιγμή μια ανεξήγητη δύναμη την κυρίευσε και πετάχτηκε από το κρεβάτι. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν. Έτρεξε στο καθρέφτη και είδε ότι από το πρόσωπό της είχαν φύγει εκείνα τα εκνευριστικά τικ, είδε τα χέρια της ότι δεν έτρεμαν και ένα κύμα ευφορίας πλημμύρισε όλο της το είναι.

Ξύπνησε τον σύζυγό της λέγοντάς του, ότι έγινε καλά, ότι ο Θεός την γιάτρεψε. Εκείνος μισοκοιμισμένος και νομίζοντας ότι είχε κάποια νευρική διαταραχή, την ρώτησε ταραγμένος αν είχε πάρει τα χάπια της.

«- *Όχι δεν τα πήρα, Γιώργο μου, αλλά είμαι καλά,..!*» συνέχισε εκείνη γεμάτη ευτυχία.

«- *Καλά, πάρε τα χάπια σου και τα λέμε αύριο...*» της συνέστησε και συνέχισε τον ύπνο του.

Όμως το θαύμα είχε γίνει. Αυτή ήταν και η αρχή που άλλαξαν τα πάντα στην ζωή της ξαδέρφης μου.

Από τότε άρχισε μια πνευματική πορεία γεμάτη χαρές και δοκιμασίες. Προτού καλά-καλά ξημερώσει πήρε τηλέφωνο και την μητέρα της και θεία μου, να της πει τα ευχάριστα νέα.:

«- Μαμά έγινα καλά. Δεν χρειάζομαι πια τους γιατρούς, ούτε και τα φάρμακα.! »

«- Γιατί ; Τι έγινε; »

«- Ο Χριστός μαμά, με γιάτρεψε..! Δεν θα με ξαναπηγαίνεις πια σε ψυχιάτρους..!»

Η απάντηση της μητέρας ήταν απογοητευτική.

«- Μήπως είναι εκεί ο ανεψιός μου; Μήπως σε άλλαξε; Τι είναι αυτά που μου λες; Πρόσεξέ τον, να μην σε κάνει και σένα αιρετική, σαν τον ίδιο..! »

«- Μαμά, είμαι καλά. Δεν με καταλαβαίνεις; Σε πήρα τηλέφωνο για να χαρείς. Ο Χριστός με γιάτρεψε. Είμαι τελείως καλά. Νοιώθω σαν... να έχω ξαναγεννηθεί...! »

Εκείνη την στιγμή το τηλέφωνο έπαθε μια εμπλοκή και μια τρίτη φωνή άρχισε να μιλάει στο τηλέφωνο, απαγγέλλοντας εδάφια από την Καινή Διαθήκη. Αυτά που μπόρεσε να συγκρατήσει ήταν:

«Όσοι εδέχθησαν τον Χριστό εις αυτούς έδωσε εξουσία να γίνουν τέκνα Θεού» (Ιωάν.1:12)

και «σήμερα γίνεται χαρά στον ουρανό και στη γη για έναν αμαρτωλό που μετανόησε».

Και ενώ η ξαδέρφη μου τα είχε χαμένα από την απροσδόκητη αυτή παρέμβαση, η μητέρα της, νομίζοντας ότι κάποιος βρισκόταν στο σπίτι της κόρης της, άρχισε να λέει:

«- Πότε πρόλαβαν πρωί-πρωί να καταφτάσουν στο σπίτι σου οι αιρετικοί..; »

Εν των μεταξύ η ξαδέρφη μου έδωσε έντρομη το ακουστικό στον γιό της, που συμπτωματικά βρισκόταν κοντά της, για να ακούσει κι αυτός, αν ήταν πραγματικότητα αυτά που άκουγε η

ίδια ή είχε τρελαθεί...! Φοβήθηκε, πως κάτι της συνέβαινε και είχε παραισθήσεις ή ήταν σε παράκρουση.!

Ο γιός την επιβεβαίωσε, ότι μια γυναικεία φωνή λέει «λόγια της Εκκλησίας»...! Η ξαδέρφη μου ξαναπήρε τότε το ακουστικό και άκουσε την τρίτη φωνή να λέει.

«- Κυρία μου συγνώμη, ήθελα να συνδεθώ με κάποιον άλλο τηλέφωνο, αλλά φαίνεται πως έπαθε εμπλοκή η γραμμή και άθελά μου μπήκα ανάμεσά σας. Αν κατάλαβα σωστά, είστε μάννα και κόρη... Σήμερα γίνεται χαρά τόσο στον ουρανό, όσο και στην Γη. Εύχομαι στη μητέρα να βιώσει κι εκείνη, αυτό που ζει η κόρη της..! Με συγχωρείτε, καλημέρα σας.!» κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Κάποιος βέβαια θα πει, ότι ήταν σύμπτωση. Ο πιστός όμως άνθρωπος, παίρνει τα πάντα από το χέρι του Θεού και ενώ οι άλλοι μιλούν για συμπτώσεις, οι πιστοί μιλούν για επεμβάσεις του Θεού.

Το ποιος βέβαια έχει δίκιο δεν θα το εξετάσουμε, γιατί οι γνώμες θα διχαστούν ανάλογα με την τοποθέτηση μας και το πνευματικό μεγαλείο ή την πνευματική κακομοιριά και μικροψυχία. Εκείνο που ενδιαφέρει είναι το ποιος αισθάνεται όμορφα και προστατευμένος και ποιος χαίρεται για τις πιο πολλές και πιο ευλογημένες «συμπτώσεις».

Και σ' αυτό το θέμα σίγουρα είναι ο Χριστιανός ο πιο κερδισμένος και ο πιο ευτυχισμένος. Είναι ο άνθρωπος, που έχει την συνείδησή του ήσυχη κάτω από όλες τις συνθήκες και τα προβλήματα, που θα χτυπήσουν την πόρτα της ζωής του.

Η ιστορία με την μητέρα της και θεία μου, είχε και συνέχεια. Την ίδια μέρα θελήσαμε όλοι μαζί να την επισκεφτούμε, για να διαπιστώσει με τα ίδια της τα μάτια, ότι η κόρη της είχε γίνει καλά. Το αποτέλεσμα ήταν να της πει, ότι με αυτά τα μυσλά θα έχανε τον άνδρα της, αφού θα το γύριζε στην «καλογερίκη»...!

Αντί να χαρεί με την γιατριά του παιδιού της, άρχισε να δημιουργεί προβλήματα και να ειρωνεύεται...!

Εμείς κυριολεκτικά τα χάσαμε και δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε τι γινόταν. Εδώ ακριβώς φαίνεται και ο ξεσηκωμός των πονηρών δυνάμεων, που δεν θέλουν να χάσουν κανένα από τα θύματά τους.

Φύγαμε απογοητευμένοι από το σπίτι της θείας μου, αλλά και χαρούμενοι για την αποκατάσταση της υγείας της ξαδέρφης μου, καθώς και για τη χαρά της αναγέννησής της.

Αμέσως η ζωή στο σπίτι άλλαξε. Η Ειρήνη, που είχε δυο φορές στο παρελθόν αποπειραθεί να δώσει τέρμα στην ζωή της, ήταν ένας άλλος άνθρωπος, ένας χαρούμενος άνθρωπος. Άρχισε να επισκέπτεται καθημερινά τις Εκκλησίες και να απολαμβάνει την χαρά, που δίνει ο Χριστός.

Αυτά βέβαια, για όποιον δεν τα έχει ζήσει είναι ακαταλαβίστικα. Δεν μπορεί να τα συλλάβει. Μόνο όποιος γνωρίσει το Χριστό αντιλαμβάνεται τη σημασία των λόγων του Χριστού:

«ειρήνη την Εμήν σας δίνω, όχι την ειρήνη που δίνει ο κόσμος», (Ιωαν.14:27)

«εκ του κόσμου δεν είστε, όπως Εγώ δεν είμαι εκ του κόσμου» (Ιωαν.17:14)

«Την χαρά την δική μου σας δίνω και η χαρά σας θα είναι πλήρης». (Ιωαν.16:24)

Αυτά είναι λόγια, που μονάχα όποιος τα ζει μπορεί να τα καταλάβει και όχι στο σύνολό τους. Αισθάνεσαι σαν να κολυμπάς σε ένα απέραντο ωκεανό ευτυχίας, που είναι όλο χαρές.

Αυτές είναι οι πρώτες μέρες της «αναγέννησης». Η πρώτη δουλειά που έκανε η Ειρήνη, αμέσως μετά τον σταθμό της αναγέννησής της, ήταν να καλέσει στο σπίτι για δείπνο τους κήρυκες, από τους οποίους πρωτοάκουσε το χαρούμενο μήνυμα του Ευαγγελίου. Όλη η οικογένεια χαιρόταν και μαζί τους χαιρόμουν και εγώ. Ήταν ημέρες πανηγυριού και αγαλλίασης.

Εν τω μεταξύ με ειδοποίησαν από το Γραφείο, που εργαζόμουν στο πρώτο μου μπάρκο, ότι θα μπαρκάριζα. Ήταν η πρώτη φορά, που δεν ενθουσιάστηκα για την εύρεση εργασίας.

Πάντα έδινα ιδιαίτερη σημασία στην δουλειά μου. Δεν ήθελα να χάσω ούτε μια μέρα από την υπηρεσία μου.

Και αυτή τη φορά θα μπαρκάριζα σαν Ανθυποπλοίαρχος. Δεν είχα πάρει ακόμη το δίπλωμά μου, αλλά λόγω έλλειψης αξιωματικών θα με ναυτολογούσαν σαν Ανθυποπλοίαρχο. Βέβαια δεν μπορούσα να αρνηθώ.

Αυτή τη φορά όμως, τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά. Ο σπόρος του Ευαγγελίου βρήκε πρόσφορο έδαφος και όλες οι ενδείξεις ήταν, ότι θα ρίζωνε και θα έφερνε καρπό.

Την παραμονή που θα έφευγα, καλέσαμε μερικούς από την Εκκλησία και προσευχηθήκαμε όλοι μαζί, για να έχω καλά ταξίδια και όταν θα ξανανταμώσουμε με την χάρη του Θεού, να είμαστε όλοι μας καλά.

Μαζί Του...!

«ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ» ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΣΑΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Υπάρχει αρκετό τρακ, όταν κανείς ετοιμάζεται να αναλάβει κάποια υπεύθυνη θέση, δεδομένου βέβαια ότι έχει συνείδηση της υπευθυνότητάς του.

Το καράβι το πήρα την επομένη και βγήκαμε στο πέλαγος. Η εμπειρία μου ήταν μηδενική και η προσοχή μου για το κάθε τι στο ζενίθ. Πρόσεχα τα πάντα και προπαντός να μην γίνω υπαίτιος ατυχήματος.

Η πρώτη μου βάρδια κύλησε ομαλά. Από την μια αισθανόμουν το βάρος της υπευθυνότητας και από την άλλη προσπαθούσα να συνηθίσω την προσφώνηση *«καπετάν Αλέκο»!*

Προσπαθούσα να δείξω, ότι αυτό δεν ήταν κάτι το ασυνήθιστο και πρωτόγνωρο για μένα. Μου φαινόταν λίγο παράξενο, αν και αναμενόμενο. Τις πρώτες φορές που άκουγα να με προσφωνούν έτσι, έλεγα από μέσα μου:

«Κύριέ μου, κάνε να μην κάνω ποτέ λάθος και να τιμήσω τη θέση αυτή, που παίρνω από το χέρι Σου».

Το βράδυ, όταν πήγα για ύπνο και οι πρώτες έντονες εντυπώσεις του καραβιού καταλάγιασαν στο μυαλό μου, κάθισα μπροστά στο Γραφείο μου, τακτοποίησα τις φωτογραφίες των συγγενών μου, έκανα δυο λόγια προσευχής και άνοιξα την Βίβλο μου.

Αφού διάβασα μια περικοπή από την Καινή Διαθήκη, μπήκε στο μυαλό μου να αρχίσω να μελετώ από την αρχή με προσοχή, για να αποκτήσω μια σφαιρική γνώση του Λόγου του Θεού από την πρώτη σελίδα της Γένεσης, μέχρι την τελευταία της Αποκάλυψης.

Από τότε μου έγινε συνήθεια και σε κάθε μου μάρκο το είχα σχεδόν σαν τάμα, να μελετώ την Βίβλο από τη πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα. Ακόμη και το τόσο ανιαρό Βιβλίο των Αριθμών, με τις ανιαρές επαναλήψεις του, το μελετούσα λέξη προς λέξη.

Αυτή η μονοτονία όμως, μου έδινε μια υπερβολικά μεγάλη ευλογία, όταν έμπαινα στην Καινή Διαθήκη. Αισθανόμουν σαν οδοιπόρος μέσα σε βουνά και χαράδρες, που ξαφνικά βρίσκεται σε μια όαση, στην οποία βρίσκει και απολαμβάνει τα πάντα.

Είναι αδύνατον να τα καταλάβει αυτά ο επιφανειακός μελετητής ή εκείνος, που διαβάζει με προκαταλήψεις και εχθρότητα.

Αφού λοιπόν διάβασα προσεκτικά τα πρώτα δυο τρία κεφάλαια, έκανα ένα υπολογισμό, πόσες σελίδες έπρεπε να διαβάζω καθημερινά, για να τελειώσω την ανάγνωση της Βίβλου μου μέσα σε ένα χρόνο, διότι το μπάρκο εκείνη την εποχή έπρεπε να διαρκούσε ένα έτος. Μόνο τότε δικαιούταν ο ναυτικός παλιννόστηση και τα εισιτήρια του. Αν έφευγε νωρίτερα, έπρεπε να πληρώσει ο ίδιος τα εισιτήρια του και τα εισιτήρια του αντικαταστάτη του.

Αφού έγινε και αυτός ο υπολογισμός, ακούμπησα πρόχειρα την Βίβλο μου ανοικτή πάνω στο κρεβάτι μου, για να συνεχίσω την ανάγνωση και όταν θα ξάπλωνα και ετοιμάστηκα για ύπνο. Κατόπιν γονάτισα πάνω στο κρεβάτι μου, το οποίο στο εξής θα το έστρωνε ο βοηθός θαλαμηπόλου και άρχισα να προσεύχομαι. Ευχαρίστησα τον Θεό για την ασφαλή μου άφιξη και για την καινούρια μου θέση και αμέσως μετά Τον ευχαρίστησα για την αναγέννηση της Ειρήνης.

Η εκπληκτική κατανόηση των απλών αληθειών του Ευαγγελίου και η γεμάτη ενθουσιασμό επιστροφή της, με είχαν αφήσει και μένα και τους συγγενείς και γνωστούς άφωνους.

Συγχρόνως ήμουν ανήσυχος και για την αναστάτωση που είχε δημιουργηθεί στην οικογένειά της, που με τόση αγάπη με φιλοξενούσε.

«- Κύριε,» συνέχισα στην προσευχή μου «δώσε μου τώρα τη σοφία που χρειάζομαι, για να γράφω σε όλη την οικογένεια αυτά που πρέπει. Βοήθησέ με και φώτισέ με, να γράφω αυτά που Εσύ θέλεις. Μη γένοιτο Κύριε να γράφω κάτι, που δεν είναι σωστό. Μη γένοιτο να τους μπερδέψω με δογματικά και πράγ-

ματα, που δεν είναι σύμφωνα με τον Λόγο Σου τον Άγιο. Κύριε, πες μου τι να γράψω στα γράμματα που θα τους στέλνω... »

Φαίνεται, ότι καθώς ήμουν γονατιστός και με υψωμένα τα χέρια, ότι είχα κουραστεί και θέλησα να ξεκουραστώ.

Κατέβασα λοιπόν τα υψωμένα μου χέρια και αντί να τα ακουμπήσω μπροστά μου, το δεξί μου χέρι πήγε πίσω και δεξιά, εκεί που βρισκόταν ακόμη ανοικτή η Βίβλος μου και ακούμπησε πάνω της. Τα μάτια μου ήταν κλειστά, ως συνήθως όταν προσευχόμαστε και βέβαια είχα απορροφηθεί με την προσευχή μου, ξεχνώντας την ύπαρξη της Βίβλου στην θέση εκείνη.

Κάποιος βέβαια θα πει πάλι, ότι και αυτό ήταν σύμπτωση. Ας το πει. Εγώ όμως χάρηκα και το δέχθηκα σαν απάντηση από τον ίδιο τον Θεό. Του ζήτησα να με καθοδηγεί και να με φωτίζει στο τι να γράφω στην νεογέννητη ψυχή. Και Εκείνος με οδήγησε στο να ακουμπήσω το δεξί μου χέρι, με το οποίο θα έγραφα τα γράμματα πάνω στην Βίβλο. Είναι σαν να μου έλεγε.

« Θα γράφεις αυτά που λέγει η Βίβλος. »

Και τότε ψιθύρισα.

«- Σε ευχαριστώ Θεέ μου, το πήρα το μήνυμά Σου.! »

Του ζήτησα να την στηρίζει στα πρώτα της βήματα και να της χαρίσει ολόκληρη την οικογένειά της. Αυτό είναι μεγάλη ευλογία, γιατί όταν κάποιος μέλος της οικογένειας πιστέψει, τότε γίνεται μια ανεξήγητη ανθρωπίνως αναστάτωση σε όλη την οικογένεια. Τα υπόλοιπα μέλη νομίζουν ότι θα χάσουν την ηρεμία και ησυχία τους κι αντιδρούν αρκετά περίεργα και μερικές φορές εχθρικά. Στο σημείο αυτό υπεισέρχονται τα λόγια του Κυρίου προς τους μαθητές Του:

«Μη νομίζετε ότι ήλθα να βάλω ειρήνη στη γη. Δεν ήλθα να βάλω ειρήνη, αλλά μάχαιρα. Διότι ήλθα να διαχωρίσω άνθρωπον κατά του πατρός του και θυγατέρα κατά της μητέρας της και νύφη κατά της πεθεράς της και εχθροί του ανθρώπου θα είναι οι οικείοι του.»

Ὅποιος αγαπά τον πατέρα ή τη μητέρα του περισσότερο από μένα, δεν είναι άξιος μου· και όποιος αγαπά τον γιό ή θυγατέρα του πάνω από μένα, δεν είναι άξιος μου· και όποιος δεν παίρνει τον σταυρό του και ακολουθεί πίσω μου, δεν είναι άξιος εμού.

Ὅποιος βρει την ζωή του θα την χάσει και όποιος χάσει τη ζωή του για μένα, θα την βρει.» (Ματθ. 10:34-39)

Στην πραγματικότητα βέβαια, αυτό που συμβαίνει είναι πως το άτομο, που θα γνωρίσει τον Κύριο με αυτή την προσωπική εμπειρία, γίνεται άλλος άνθρωπος.

Γίνεται ενθουσιώδης, χαρούμενος κι αγαπά όλο τον κόσμο. Δεν τον ενδιαφέρουν οι κοροϊδίες και τα πειράγματα ή οι συνήθειες κακόβουλες επιθέσεις και οι υπαινιγμοί, όπως ότι πληρώνεται, ότι πούλησε την πίστη του, ότι είναι ανόητος, ότι τον παρέσυραν για να του φάνε τα λεφτά του και τόσα άλλα αντιφατικά και ανόητα...

Αυτό το πράγμα είναι λογικά ανεξήγητο, αν και από μιαν άλλη άποψη, καθόλου ανεδαφική για τους πιστούς, στην πραγματικότητα ξεσηκώνονται εχθρικές πονηρές δυνάμεις, οι οποίες αναστατώνονται από την κυριαρχία του Χριστού μέσα στην καρδιά ενός ακόμη ατόμου.

Βέβαια ο κόσμος δεν μπορεί να δεχτεί κάτι τέτοιο, αν και πολύ ευχαρίστως και με αρκετή άνεση τρέχει στα μέντιουμ, στους αστρολόγους, σε μεταφυσικά και διάφορα γελοία, στα οποία δυστυχώς πιστεύει και τα αντιμετωπίζει με δέος και σοβαρότητα.

Πόσα δεν ακούμε συχνά για σατανιστές, για επικλήσεις πνευμάτων και τραπεζάκια που χτυπούν και τόσα άλλα φοβερά κι ανομολόγητα. Δυστυχώς, οι άνθρωποι είναι πιο επιρρεπείς σε αυτά, παρά στο μήνυμα του Ευαγγελίου, χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι γίνονται αντικείμενα υλικής και ψυχικής εκμετάλλευσης. Σε κάθε περίπτωση είναι απορίας άξιον.

Στον αντίποδα βρίσκεται η περίπτωση μιας σωστής πιστής και ολοκληρωμένης στο Ευαγγέλιο οικογένειας. Εδώ τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά.

Ο ένας καταλαβαίνει τον άλλον, υπάρχει αμοιβαίος σεβασμός και κατανόηση. Εκφράσεις του στυλ «ρε πατέρα» και «τι λες, ρε μάνα» δεν υπάρχουν. Η αγάπη του Χριστού είναι διάχυτη μέσα στις καρδιές τους.

Συχνή και συνήθως καθημερινή ανάγνωση της Βίβλου κρατάει όλη την οικογένεια σφιχτοδεμένη και κοντά στο Χριστό, που δεν είναι μια απλή θεωρεία ή μια αναγκαστική θρησκεία, αλλά πυξίδα και τρόπος ζωής.

Χαίρονται, απολαμβάνουν τις καλές μέρες και κάνουν υπομονή στις δύσκολες ώρες της δοκιμασίας. Ευχαριστούν τον Θεό κατά πάντα. Προσπαθούν να είναι ευάρεστοι στον Θεό, είτε είναι εργάτες, είτε εργοδότες, είτε δημόσιοι ή ιδιωτικοί υπάλληλοι.

Θυμάμαι έναν πιστό άνθρωπο, πλοιοκτήτη, ο οποίος επισκέφτηκε το πλοίο του τις δαπανηρές και πραγματικά πολυέξοδες μέρες της τετραετούς επιθεώρησης. Επιθεωρητές ασφαλιστικών εταιρειών, συνεργεία αντικατάστασης λαμαρινών, ηλεκτρολόγοι, ναυπηγοί, καθαριστές, τροφοδότες, αντιπρόσωποι εφοδίων, πράκτορες και ένα πλήθος άλλων ατόμων, σωστό μελίσσι, οι οποίοι πληρωνόταν από αυτόν τον άνθρωπο.

Είχα τρομάξει βλέποντας την ηρεμία αυτού του ανθρώπου και τον ρώτησα, πόσο άραγε του κοστίζει όλη αυτή η τετραετής επισκευή. Εκείνος γαλήνιος μου απήντησε.

«- Ευχαριστώ τον Θεό, που με αξίωσε από τζόβενο που ξεκίνησα και αδέκαρος από το νησί μου, να βρίσκομαι τώρα σε τούτη εδώ τη θέση. Με αξίωσε ο Θεός να δίνω μεροκάματο και να πληρώνω μισθούς σε τόσους πολλούς ανθρώπους. Αυτό είναι μια ευλογία Θεού..!»

Και σκέφτηκα, πόσο μεγάλη είναι η διαφορά από κάποιον άλλον, που τρέχει σαν τρελός και κυνηγάει τον κόσμο να δουλεύει σαν σκλάβος, πετσοκόβοντας το μεροκάματό του.

Εκείνη την στιγμή είδα κάποιους, που αντί να δουλεύουν είχαν πιάσει ψιλή κουβεντούλα καπνίζοντας και χαμογελώντας. Δεν ήξεραν προφανώς, ότι ο άνθρωπος που τους πλήρωνε ήταν εκεί. Τον κοίταξα με νόημα.

«- Τι να κάνουμε...», μου είπε. «Σημασία έχει το ποιο είμαστε εμείς και όχι το τι κάνουν οι άλλοι...»

Αυτό είναι το μεγαλείο του Χριστιανού. Και όταν αδικείται, ακόμη και όταν τον κοροϊδεύουν, να στέκεται στο βάθρο που ο Χριστός τον τοποθέτησε.

Σαν πρωτόμπαρκος Ανθυποπλοίαρχος και μάλιστα άνευ διπλώματος, έκανα την βάρδια 8-12 πρωινή και βραδινή. Από την επομένη όμως το πρωί, άρχισαν τα μικροπροβλήματα. Ο νόμος λέει, ότι ο Αξιωματικός των πλοίων απαγορεύεται να κάνει χειρονακτική εργασία. Αυτό επιβάλλεται περισσότερο και για λόγους ασφαλείας, γιατί θα πρέπει να προσέχει για να μην προκληθεί σύγκρουση με άλλα πλοία και για τόσα άλλα απρόοπτα, που μπορεί να συμβούν.

Είναι βέβαια και θέμα γοήτρου, αφού οι χειρονακτικές εργασίες είναι δουλειά του κατωτέρου πληρώματος. Έτσι, όποιος Αξιωματικός εργάζεται δημιουργεί τα ειρωνικά σχόλια και τις επικρίσεις του πληρώματος.

Εμένα δεν με πείραζε αν θα εργαζόμουν χειρονακτικά από πλευράς γοήτρου, όσο από πλευράς των αρνητικών επικρίσεων του πληρώματος, που έλεγαν ότι αν υπάρχει ανάγκη πρόσθετης εργασίας, ας τους βγάλει ο καπετάνιος να δουλέψουν υπερωρίες. Έτσι θα αισθανόμουν αρκετά άβολα, αν ο καπετάνιος μου έδινε κάποια χειρονακτική δουλειά.

Και δυστυχώς δεν το απέφυγα. Ο καπετάνιος, ένας γέρος Ανδριώτης, ζήτησε από τον λοστρόμο μουσαμά βελόνες και σπάγκο και άρχισε δίπλα μου, την ώρα της βάρδιας μου, να ράβει καλύμματα των ανεμοδόχων.

Τώρα, να είμαι εγώ Ανθυποπλοίαρχος χωρίς Δίπλωμα και να κοιτάζω μπροστά, μήπως φανεί κάποιο πλοίο και τρακάρουμε, ενώ ο ίδιος ο καπετάνιος έραβε, αισθανόμουν απελπιστικά άβολα. Ήταν σαν να μου έλεγε:

«Εγώ γέρος άνθρωπος δουλεύω, εσύ δεν πρέπει να δουλέψεις ή τουλάχιστον να πιάσεις εσύ αυτή τη δουλειά και εγώ να κοιτάζω;»

Τι να κάνω λοιπόν, του είπα και είναι αλήθεια:

«- Κρίμα, που είμαι αριστερόχειρας και δεν μπορώ να σας βοηθήσω.»

Η απάντησή του ήταν κοφτή:

«- Αν έχεις όρεξη, υπάρχουν πολλές δουλειές για να δουλέψεις. Όρεξη δεν υπάρχει. Το βαπόρι είναι γεμάτο σκουριές. Κατέβα στην κουβέρτα, πάρε ένα ματσακόνι κι άρχισε να δουλεύεις.»

«- Μα, πρέπει να κοιτάζω μπροστά.!»

«- Θα κοιτάζω εγώ, μην σε νοιάζει.!»

«- Δεν έχω πρόχειρα ρούχα γι αυτή τη δουλειά», δικαιολογήθηκα.

«- Δεν σου είπα, ότι δεν υπάρχει όρεξη; Ή μήπως και φοβάσαι πως θα σου πέσουν τα γαλόνια.! Αν έχεις όρεξη να δουλέψεις για το ψωμί που σου δίνει η εταιρεία, θα πω στον λοστρόμο να σου δώσει μια παλιοφόρμα και να δουλέψεις.»

«- Μα και εδώ που είμαι δουλεύω. Αυτή δεν είναι η δουλειά μου; Γι αυτό δεν με έστειλε το Γραφείο;»

«- Καλά, θα γράψω στο Γραφείο και θα ιδούμε γιατί σε έστειλε.»

Αυτά τα λόγια του καπετάνιου ήταν μια ευθεία απειλή, ότι θα έγραφε στο Γραφείο, ποιος ξέρει τι κατηγορίες.

«- Θα τους γράψω, για να μάθουν να μου στέλνουν τους ανθρώπους που τους ζητάω και όχι από το σωρό και αδίπλωτους. Αντί να τους ευγνωμονείς που σε έστειλαν, αρνείσαι να δουλέψεις.»

«- Δεν αρνούμαι να δουλέψω, καπετάν Γιάννη...»

«- Αυτό που κάνεις είναι άρνηση εργασίας και μπορώ να σε τυλίξω σε μια κόλα χαρτί και να μην ξαναδείς όχι καράβι, αλλά ούτε την θάλασσα από μακριά.»

Πράγματι, μπορούσε αυτός ο άνθρωπος να κάνει ό,τι ήθελε. Εγώ έπρεπε νομικά να εκτελέσω την δουλειά που θα μου έδινε και είχα το νόμιμο δικαίωμα να απευθυνθώ μετά στο Λιμεναρχείο και να τον κατηγορήσω για κατάχρηση εξουσίας.

Ποιος όμως τολμάει να κάνει τέτοια πράγματα. Ο καπετάνιος είναι στο καράβι ο πρώτος μετά τον Θεό. Αν έγραφε στο φυλλάδιό μου απόλυση «*τη αιτήσσει του πλοιάρχου*» ήμουν καταδικασμένος σε ανεργία, γιατί τα Γραφεία θα έκαναν τη σκέψη, ότι για να βρεθεί ο καπετάνιος σε τόσο δύσκολη θέση και να μου γράψει τέτοια αιτία απολύσεως και μάλιστα σε ένα πρωτόμπαρκο Ανθυποπλοίαρχο χωρίς Δίπλωμα αυτό σήμαινε, ότι του δημιουργούσα προβλήματα και φασαρίες στο καράβι ή ήμουν τελείως άσχετος με τη δουλειά μου.

Έκανα λοιπόν τα πικρά γλυκά, ζήτησα από το Θεό να μου δίνει υπομονή και του ζήτησα να συνεχίσω το ράψιμο των καλυμμάτων. Ένα σαρδόνιο μειδίαμα εμφανίστηκε στο πρόσωπό του και εγώ είπα από μέσα μου:

«- Δεν με λιοδορείς εσύ, αλλά ο τόπος».

Βέβαια ο πόλεμος συνεχίστηκε, εγώ είχα κατατρυπήσει τα χέρια μου από την βελόνα του ραψίματος, καθώς η βαρδαμάνα (χούφτα ραψίματος) ήταν για δεξιόχειρες και προσπαθούσα, όσο το δυνατόν, να μην δίνω αφορμή.

Το πρόβλημα αυτού του ανθρώπου ήταν, ότι είχε ζητήσει από το Γραφείο να του στείλουν κάποιον γνωστό του άνθρωπο, αλλά το Γραφείο για τους δικούς του λόγους δεν του τον έστειλε. Κάθε τόσο λοιπόν, ζητούσε αφορμή για να με μειώσει. Δεν με άφηγε να κάνω το στίγμα του карабиού και γενικά με περιφρονούσε κατά τέτοιο τρόπο, που μερικές φορές απελπιζόμουν.

Σε όλη αυτή την επαγγελματική δοκιμασία είχα τον Κύριο, την μελέτη, την προσευχή και τα γράμματα που έπαιρνα από την Ελλάδα. Εκεί τα πράγματα πήγαιναν πολύ καλά. Η Ειρήνη δεν σταματούσε με τίποτα. Έπιασε τους γνωστούς και τους συγγενείς και τους περιέγραφε αυτό που συνέβη σε κείνη. Οι πιο πολλοί της έκλειναν κατάμουτρα την πόρτα και την έδιωχναν με ένα σκαιό τρόπο.

Κάποια κουμπάρα της, σύζυγος αστυνομικού, που ήταν και μεταξύ των πιο κοντινών φίλων, της είπε κατά πρόσωπο.

«- *Είναι ντροπή σου, να πουλήσεις την πίστη σου... Ο άντρας μου, μου είπε ότι πληρώνεστε...* ».

Παρά τις προσβολές όμως, εκείνη απτόητη συνέχιζε και σε μερικούς βρήκε κατανόηση. Η ίδια η μητέρα της, θεωρώντας με υπαίτιο της μεταστροφής του παιδιού της, με καταράστηκε:

«- *Στην θάλασσα να μπει και σε στεριά να μην βγει...!*»

Φυσικά οι κατάρες δεν πάνουν. Παίρνοντας λοιπόν τέτοια νέα από την Ελλάδα, έπαιρνα κουράγιο και συνέχιζα να δουλεύω. Εν τω μεταξύ άρχιζε και πάλι ναυτιλιακή κρίση και παρακαλούσα το Θεό να μην πιάσει το καράβι σε λιμάνι που έχει Ελληνικό προξενικό Λιμεναρχείο, γιατί τότε σίγουρα θα με απέλυαν σαν μη διπλωματούχο.

Είχα κάπου 5 μήνες στο καράβι, όταν πήραμε εντολή να κατευθυνθούμε προς τη Νέα Υόρκη. Εκεί υπήρχε Ελληνικό Προξενικό Λιμεναρχείο και η τύχη μου ήταν προδιαγεγραμμένη. Και το πιο άσχημο ήταν, ότι είχα στείλει τα χρήματά μου στο σπίτι, είχα ψωνίσει κιόλας από την Ιαπωνία τρανζίστορ και τα συνηθισμένα δώρα που αγόραζαν οι ναυτικοί, για να είναι έτοιμοι την ημέρα της επιστροφής τους στην πατρίδα.

Ήμουν λοιπόν σε κακή ψυχολογική κατάσταση. Ο καπετάνιος περιχαρής για το ταξίδι αυτό, μου είπε ότι, αν ήμουν εν τάξει, θα με κρατούσε σαν ναύτη, για να συμπληρώσω την υπηρεσία μου.

«- *Αφήστε, να δούμε πρώτα τι θα γίνει*», είπα «*γιατί έχουμε καιρό να το σκεφτούμε...* »

Έτρεφα την κρυφή ελπίδα, ότι επειδή θα στοίχιζε στο Γραφείο η παλιννόστησή μου από την Νέα Υόρκη, θα έβρισκαν κάποιο τρόπο να μην με απολύσουν. Διαφορετικά θα παρακαλούσα το Γραφείο της Αμερικής να με στείλει ναύτη σε κάποιο άλλο καράβι, που θα βρισκόταν στην Αμερική. Μου ήταν φοβερά δύσκολο να δεχτώ να μείνω ναύτης στο ίδιο καράβι, που υπηρετούσα σαν ανθυποπλοίαρχος.

Μόλις λοιπόν φτάσαμε στην Νέα Υόρκη, χωρίς καμιά καθυστέρηση ο Καπετάνιος πήγε τα έγγραφα του πλοίου στο Λιμεναρχείο, καθώς είχε υποχρέωση από τον νόμο και γύρισε μάλλον κατσοφιασμένος. Με κάλεσε και μου λέει:

«- Μάζεψε τα πράγματά σου. Το λιμεναρχείο σε απέλυσε με την αιτιολογία ελλείπει τυπικών προσόντων, σαν μη διπλωματούχο. »

Εγώ ξεροκατάπια και είπα:

«- Δεν πειράζει, καπετάν Γιάννη. Ο Θεός είναι μεγάλος. Θα ζήσουμε και εμείς... »

«- Ετοιμάσε τα πράγματά σου και έλα να υπογράψεις το ραγ σου (τον λογαριασμό σου). Θα έρθει σε μια ώρα ο πράκτορας, να σε πάρει.»

Με κομμένα τα γόνατα κατέβηκα στην καμπίνα μου και άρχισα στα γρήγορα να μαζεύω τα υπάρχοντά μου. Ήμουν μισοπροετοιμασμένος, αλλά όταν φτάσει η στιγμή αισθάνεσαι πολύ άσχημα. Μόλις ετοιμάστηκα ανέβηκα στο Γραφείο του καπετάνιου, υπέγραψα και τον χαιρέτησα προσπαθώντας να μην δείξω την στεναχώρια μου. Δίπλα του ήταν κάποιος αμερικανός, που αργότερα διαπίστωσα, ότι ήταν ο πράκτορας του πλοίου.

«- Πότε θα έλθει ο πράκτορας», ρώτησα τον καπετάνιο. «Θα στείλει ταξί ή θα έλθει ο ίδιος; »

«- Τι σε νοιάζει,» μου απάντησε. «Θα φύγεις σε λίγο...»

«- Θα κατεβάσω τα πράγματά μου στην σκάλα, για να είμαι έτοιμος και θα χαιρετήσω το πλήρωμα», είπα. «Σας εύχομαι καλά ταξίδια.!»

Κάτι απάντησε ο καπετάνιος και δεν κατάλαβα αν με ευχαρίστησε ή με ξαπόστειλε. Πάντως χαρούμενος δεν ήταν και μου έκανε εντύπωση. «Θα είναι μετανιωμένος», σκέφτηκα «για το φέρεσίμό του...»

Σε λίγο κατέβηκε ο πράκτορας και συγκινήθηκα από την προθυμία του πληρώματος να με βοηθήσει και να βγάλει έξω από το καράβι τις βαλίτσες και τον ναυτικό μου σάκο, που ήταν αρκετά βαρύς.

Μπήκαμε στο αυτοκίνητο και ο πράκτορας μου έδωσε ένα φάκελο, που έγραφε το όνομα ενός карабиού.

«- Τι είναι αυτό;» ρώτησα.

«- Το επόμενο караби, στο οποίο σε στέλνει η εταιρεία.! »

Το άνοιξα. Η εταιρεία με έστειλε και πάλι Ανθυποπλοίαρχο σε άλλο πλοίο της, το «ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β.», το οποίο βρισκόταν στην Βαλτιμόρη, σε λιμάνι που δεν υπήρχε Λιμεναρχείο. Η χαρά μου δεν περιγραφόταν.

«- Καλά,» του λέω «δεν το ήξερε αυτό ο καπετάνιος μου; »

«- Βεβαίως και το ήξερε» μου είπε. «Εκείνος μου το έδωσε, που του το έδωσαν από το Γραφείο σας. »

«Θεέ μου,» σκέφτηκα «πόσο μικρόψυχοι είμαστε πολλές φορές..! ».

Έτσι εξήγησα την κατήφεια του πλοίαρχου, όταν επέστρεψε από το Λιμεναρχείο και από το Γραφείο της Εταιρείας. Ήξερε ότι η εταιρεία με έστειλε σε άλλο караби και δεν του πήγαινε να μου το αναγγείλει.

Κάποιος θα πει, ότι ήταν σύμπτωση να βρεθεί σε διπλανό λιμάνι караби της εταιρείας, που ζητούσε ανθυποπλοίαρχο. Εγώ όμως χαίρομε με αυτές τις «συμπτώσεις» και ευχαριστώ τον Θεό.!

Ο ίδιος εκείνος Πλοίαρχος μου είχε δημιουργήσει κάποια άλλη φορά, πρόβλημα με το κάψιμο των μουσαμαδένιων καλυμμάτων του αμπαριού, που ήταν μπροστά από την Γέφυρα.

Ο Υποπλοίαρχος ή ο Ανθυποπλοίαρχος της Βάρδιας είχε πετάξει το αναμμένο τσιγάρο του από την Γέφυρα ή ίσως τους το πήρε ο αέρας και έπεσε πάνω στο αμπάρι, με αποτέλεσμα να καούν τα καλύμματα σε μικρή έκταση. Αυτοί αρνήθηκαν και έτσι η ζημιά φορτώθηκε σε μένα.

Όταν με το σχετικό του επικριτικό ύφος με κατηγορήσε, του είπα σε απολογητικό ύφος, πως δεν καπνίζω.

Τα έχασε και ήταν σαν να έλεγε από μέσα του:

«Κρίμα, που έχασα την χαρά να σε αποδείξω ένοχο εμπρησμού...».

Κάτι άλλο που θυμάμαι από το πλοίο αυτό, είναι κάποια ταξίδια με φορτίο ζάχαρης σε χύμα μορφή. Φορτώναμε από Περού για ανατολικές ακτές των Η.Π.Α. Αναγκαστικά περνούσαμε από το κανάλι του Παναμά. Το καράβι ήταν τύπου λίμπερτυ.

Αυτά τα πλοία, όπως και όλα τα φορτηγά, έχουν στρωμένο το πάτωμα των αμπαριών με χοντρά μαδέρια, ερμητικά στερωμένα μεταξύ τους, προκειμένου να μην εφάπτεται το φορτίο με το σιδερένιο πάτωμα.

Στις γωνίες του πατώματος ή και στα πλάγια, υπάρχουν υδροσυλλέκτες, στους οποίους καταλήγουν τα νερά, όταν πλένονται τα αμπάρια και στη συνέχεια αντλούνται από το μηχανοστάσιο μέσω των σωληνώσεων, που υπάρχουν στον κάθε υδροσυλλέκτη.

Για ασφάλεια συνηθίζεται η πρωινή βάρδια της μηχανής να βάζει τις αντλίες και να αντλεί όλους τους υδροσυλλέκτες για τυχόν κατάλοιπα. Τόσο οι υδροσυλλέκτες, όσο και οι σωληνώσεις βρίσκονται κάτω από το πάτωμα των αμπαριών.

Συνέβη λοιπόν, να φορτώσουμε ζάχαρη χύμα από το Περού και να πλέουμε προς Η.Π.Α. Μετά από μερικές ημέρες βλέπαμε το καράβι να πέφτει με την μούρη και ανησυχούσαμε. Μετρούσαμε τα διπύθμενα, (δεξαμενές που βρίσκονται κάτω από τα αμπάρια) μήπως και υπάρχει κάποια διαρροή και τις βρήκαμε στεγνές.

Όταν φτάσαμε στον Παναμά η κατάσταση είχε χειροτερέψει. Τα διπύθμενα όμως και οι υδροσυλλέκτες των αμπαριών δεν έδειχναν τίποτα.

Το μυστήριο τελικά λύθηκε, όταν φτάσαμε στα Η.Π.Α. και ανοίξαμε τα αμπάρια για εκφόρτωση. Τότε διαπιστώσαμε, ότι από το φορτίο του τελευταίου αμπαριού έλειπε μια σημαντική ποσότητα.

Αυτό που είχε συμβεί, ήταν ότι όλη τη ζημιά την είχε κάνει ένα καρφί στις πλαϊνές λαμαρίνες του πλοίου, που είχε χαλαρώσει και από εκεί έμπαζε θαλάσσιο νερό.

Καθώς λοιπόν έγλειφε τα εσωτερικά τοιχώματα του αμπαριού, έλειωνε τη ζάχαρη και σαν σιρόπι πια, κατέληγε στους υδροσυλλέκτες και από εκεί στη θάλασσα. Οι υδροσυλλέκτες δεν έδειχναν τίποτα, διότι οι μετρήσεις γινόταν μετά τις 8 το πρωί, όταν πλέον είχε τελειώσει η άντληση.

Βέβαια ένας έμπειρος μηχανικός θα καταλάβαινε, ότι οι αντλίες τραβούσαν νερά και όχι αέρα. Η ρουτίνα όμως και η απλότητα της άντλησης αφήνεται συνήθως στα χέρια κατώτερων τεχνικά μελών του πληρώματος και έτσι κανείς δεν αντιλήφθηκε τίποτα. Μόνο οι αξιωματικοί καταστρώματος ανησυχούσαν.

Η περίπτωση αυτή μου έφερε στο μυαλό τη ζημιά, που γίνεται στα πνευματικά πράγματα. Τι είναι ένα χαλαρωμένο καρφί μπροστά στη γιγάντια κατασκευή ενός караβιού;

Τίποτα και όμως η ζημιά τόσο μεγάλη. Στα έγκατα του караβιού δούλευε τόσο καταστροφικά και ύπουλα κατατρώγοντας τα σπλάχνα του και ρίχνοντας το πολύτιμο φορτίο καταστρεμμένο στη θάλασσα.

Έτσι δουλεύει και ο εχθρός των ψυχών μας:

Κρυφά. Λίγη χαλάρωση σε κάποια από τις αξίες μας και από κει βρίσκει τον τρόπο να περάσει και να καταστρέψει το πολύτιμο περιεχόμενο της ψυχής μας. Δεν το καταλαβαίνουμε, δεν το υπολογίζουμε, το μυαλό μας δεν πηγαίνει εκεί και όμως ο κίνδυνος είναι τόσο μεγάλος...!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ «ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ V»

Τώρα πια δεν ήμουν πρωτόμπαρκος, αλλά εξακολουθούσα να είμαι χωρίς δίπλωμα. Είχα μια σχετική εμπειρία της εργασίας μου και τα πράγματα δεν ήταν τόσο δύσκολα, όσο στο προηγούμενο καράβι.

Από τη πρώτη στιγμή ο καινούριος καπετάνιος θέλησε να με δοκιμάσει στα στίγματα του πλοίου. Εκεί ήμουν σχεδόν άπειρος, διότι ο προηγούμενος, μου στερούσε το δικαίωμα να κάνω τους σχετικούς υπολογισμούς. Προσπαθούσα όμως και δεν είχα σοβαρά προβλήματα στο καινούριο μου μπάρκο. Το μοναδικό μου πρόβλημα ήταν η εξοικείωσή μου με τους πολύπλοκους υπολογισμούς και την ταχύτητα εύρεσης του στίγματος, που ήταν περισσότερο θέμα γοήτρου, παρά οτιδήποτε άλλο.

Το μόνο άσχημο που θυμάμαι από αυτό το πλοίο, ήταν ότι κάποτε που είχαμε πέσει σε φουρτούνα, μας είχε καεί η λάμπα ναυσιπλοΐας στο μεσαίο κατάρτι:

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΟΥ «ΚΛΟΝΙΣΤΗΚΑΝ» ΤΑ ΠΟΔΙΑ...

*«Δεν θα αφήσει να κλονισθούν τα πόδια σου,
ούτε θα νυστάξει αυτός που σε φυλάει».*

(Ψαλμός 121:3)

Ανθυποπλοίαρχος στο καράβι χωρίς τα τυπικά προσόντα, δηλαδή χωρίς Δίπλωμα, σημαίνει αξιωματικό που αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα. Είναι ο ευαίσθητος κρίκος, ανάμεσα στην επιθυμία του Καπετάνιου να του δίνει εργασίες εκτός των καθηκόντων του αφ ενός και στη δυσαρέσκεια του κατωτέρου πληρώματος αφ ετέρου, που θεωρεί ότι με αυτό τον τρόπο, στερούνται οι ίδιοι από πιθανή έξτρα αμοιβή.

Ένας τρίτος λόγος είναι ο εγωισμός του ίδιου, που θίγεται και εκλαμβάνει πάρα πολλά πράγματα σαν ειρωνείες εναντίον του, έστω και αν δεν είναι τέτοιες. Εν τούτοις το γόητρο, η μισθολογική διαφορά, καθώς και το πρόωρο της επιτυχίας είναι στοιχεία, που ποτέ κανένας Δόκιμος δεν αρνείται να μπαρκάρει σαν Ανθυποπλοίαρχος, ελπίζοντας πάντα, ότι θα βρει καλούς ανθρώπους στο καράβι.

Έτσι, ούτε και εγώ αρνήθηκα, όταν στην Νέα Υόρκη μου προσφέρθηκε μια τέτοια θέση, καίτοι δεν είχα πάρει ακόμη το αντίστοιχο Δίπλωμα. Μάλιστα στην περίπτωση μου υπήρχαν και πρόσθετοι ειδικοί λόγοι. Ευτυχώς ο Πλοίαρχος ήταν καλός και δεν αντιμετώπισα κανένα πρόβλημα από αυτή τη πλευρά. Ήλθε όμως κάποια στιγμή, που μου μένει αξέχαστη και που μόνο με την βοήθεια του Θεού τα κατάφερα:

Κάποτε μας είχε καεί η λυχνία ναυσιπλοΐας του «αλμπουρέτου», (μιας λεπτής προέκτασης του κυρίως ιστού στερεωμένης στην κορυφή του). Το σημείο αυτό είναι το πιο δυσπρόσιτο του πλοίου. Το να ανεβεί κανείς στα τελευταία σκαλοπάτια του και κει πάνω, να κρατιέται με το ένα του χέρι και να προσπαθεί στα τυφλά με το άλλο να ξεβιδώσει το οξειδωμένο καπάκι του φαναριού, που βρίσκεται πιο ψηλά από το κεφάλι του, είναι σχεδόν αδύνατο.

Ακόμη και στην περίπτωση που θα το επιτύχει, πρέπει να προσπαθήσει να βάλει το χέρι του μέσα στο φανάρι από το επάνω του μέρος, να αλλάξει λυχνία και να βιδώσει πάλι το καπάκι του φαναριού, που εν τω μεταξύ πρέπει να το κρατά με το ίδιο χέρι που και ο ίδιος κρατιέται, αφού δεν υπάρχει τρόπος να το ακουμπήσει κάπου. Αυτό, θάλεγε κανείς, είναι καθαρά παραλογισμός.

Ο Καπετάνιος όμως θεώρησε την αντικατάσταση απολύτως αναγκαία και έδωσε στον Υποπλοίαρχο την σχετική εντολή. Εκείνος του εξήγησε τις δυσκολίες και τον κίνδυνο του εγχειρήματος, αλλά ο Πρώτος είχε πάρει το πράγμα εγωιστικά. Κατόπιν τούτου ο Υποπλοίαρχος έδωσε την εντολή στον λοστρόμο, ο οποίος πολύ λογικά σκεπτόμενος απάντησε:

Αλμπουρέτο

Στο αλμπουρέτο... Πάντα μαζί Του..!

«- Αυτές οι δουλειές γίνονται στο λιμάνι και με γερανό ξηράς. Εγώ τα παιδιά μου δεν τα αφήνω ορφανά, ούτε και φυλακή πηγαίνω. Εξ άλλου η νομοθεσία απαγορεύει τέτοιες εργασίες εν πλω.!».

Δεν ανέβαινε ο ίδιος, αλλά και ούτε έστελνε κάποιον ναύτη στο ψηλότερο εκείνο σημείο του καταρτιού. Ύστερα από αυτά και για να μην φανεί ηττημένος, ο Καπετάνιος απευθύνθηκε στον Ανθυποπλοίαρχο της βάρδιας 12-4, ο οποίος είναι πάντα ο πιο έμπειρος από τους δυο Ανθυποπλοίαρχους του караβιού. Ήταν συντοπίτης του. Αυτός ήταν πονηρός και διέδιδε από πριν, ότι έπασχε από ιλίγγους. Προφασίστηκε λοιπόν, αρρώστια και την ηλικία του, αν και δεν ήταν περισσότερο από 35 ετών, υποδεικνύοντας έμμεσα εμένα.

Καταλάβαινα ότι δεν υπήρχε τρόπος διαφυγής, αν τελικά ο Καπετάνιος απευθυνόταν και σε μένα. Και έτσι έγινε.

«- Καπετάν Αλέκο,» μου λέει «η λάμπα πρέπει να αντικατασταθεί.!»

Εγώ δεν μιλούσα. Εκείνος συνέχισε.

«- Καθώς βλέπεις, δεν υπάρχει κανένας σωστός ναυτικός στο καράβι. Εσύ τι θα κάνεις; Μπορείς να την αλλάξεις;»

«- Θα προσπαθήσω, αλλά φοβάμαι πως δεν θα τα καταφέρω, γιατί εκεί επάνω θα είναι απολιθωμένα τα πάντα και με το ένα χέρι και χωρίς τα κατάλληλα εργαλεία δεν είναι εύκολο».

«- Το ήξερα,» απάντησε «ότι είσαι ο πιο σωστός ναυτίλος από όλους.! »

Αυτό το είπε μάλλον για να μειώσει τους άλλους, αλλά μέσα μου το εισέπραξα σαν ειρωνεία, επειδή ήξερα ότι υπήρχαν έμπειροι ναυτικοί στο καράβι.

Έβαλα την καινούρια λάμπα στην τσέπη μου, πέρασα από την καμπίνα μου για μια σύντομη προσευχή και κατέβηκα με βαριά καρδιά στο κατάστρωμα.

Άρχισα να ανεβαίνω την πρώτη σκάλα του κύριου καταρτιού. Αυτό ήταν εύκολο. Σαν ναύτης είχα βάψει αντίστοιχες σκάλες άλλων караβιών. Ψηλότερα όμως δεν μας έβγαζαν, για τον φόβο ατυχήματος.

Μετά άρχισα να ανεβαίνω και την σκάλα του λεπτού αλμπουρέτου, ελέγχοντας ένα-ένα τα σκουριασμένα σκαλοπάτια, από φόβο μήπως και ξεκολλήσει κάποιο, οπότε δεν υπήρχε περίπτωση να μείνω ζωντανός.

«Με τέτοιο καιρό να σκαρφαλώνεις, για ν' αλλάξεις μια λάμπα..!»

Κάτι τέτοιες ώρες βάζουμε τα δυνατά μας από ανθρώπινη πλευρά και τα υπόλοιπα τα αφήνουμε στα χέρια του Κυρίου μας. Τελικά ανέβηκα όσο πιο κοντά μπορούσα και αγκάλιασα με το ένα χέρι το αλμπουρέτο και με το άλλο με χίλιες προσπάθειες κατάφερα να ξεβιδώσω το καπάκι. Με μια πιο μεγάλη προσπάθεια, στα τυφλά πάντα, άλλαξα την καμένη λάμπα. Δεν τολμούσα να κοιτάξω πουθενά αλλού, εκτός από το φανάρι.

Είχα τη βεβαιότητα, ότι ο Κύριος ήταν δίπλα μου και προσπαθούσα να κάνω το δικό μου μέρος, όσο πιο προσεκτικά μπορούσα. Ο κυματισμός ήταν λίγος, αλλά κάθε φορά που χτυπούσε το καράβι σε κύμα, το αλμπουρέτο τρανταζόταν και κυμάτιζε, σαν να ήθελε να με τινάξει από πάνω του.

Άρχισα να κατεβαίνω με τα μάτια πάντα κολλημένα στο σκαλοπάτι που ήταν μπροστά μου και πουθενά αλλού. Κάθε σκαλοπάτι που κατέβαινα αισθανόμουν ότι με έφερνε ένα βήμα πιο κοντά στη ζωή.

Όταν πια κατέβηκα και το τελευταίο, ευχαρίστησα το Θεό που ήμουν ζωντανός. Άρχισα να περπατώ στο κατάστρωμα, αισθανόμενος ότι επέστρεφα από την πιο επικίνδυνη αποστολή, που είχα ποτέ αναλάβει.

Και τότε συνέβη κάτι, που δεν το περίμενα. Τα γόνατά μου ήταν σαν να είχαν ελατήρια στις κλειδώσεις τους. Μόλις σηκωνόταν το πόδι για το συνηθισμένο μας περπάτημα, λύγιζε απότομα, λες και υπήρχε ελατήριο στο γόνατο. Ζήτησα και πάλι τη βοήθεια του Θεού. Ποτέ δεν μου είχε συμβεί τέτοιο πράγμα. Ήταν και θέμα γοήτρου, να μην σωριαστώ κάτω.

Πέρασα ξανά από την καμπίνα μου για δυο λόγια ευχαριστίας. Ένα τρίτο πρόβλημα μου παρουσιάστηκε. Η φωνή μου ήταν αλλοιωμένη. Τρίτη φορά τώρα ζήτησα την βοήθειά του Κυρίου μας, για να μην με ειρωνευτούν, όταν θα ανέβαινα στη Γέφυρα με σπασμένη φωνή. Άμεση η απάντησή Του. Στην Γέφυρα με περίμεναν όλοι όσοι με παρακολουθούσαν. Έκανα τον αδιάφορο, σαν να επρόκειτο για κάτι το εντελώς ασήμαντο, από μέσα μου όμως ευχόμουν να ανάψει κανονικά η λάμπα, για να μην υπάρξει συνέχεια.

Ήδη την είχαν δοκιμάσει και άναβε κανονικά. Αυτό ήταν πραγματικά μια ανοησία του Καπετάνιου, που έβαλε σε κίνδυνο τη ζωή ενός ανθρώπου, χωρίς να υπάρχει τόσο σοβαρός λόγος.

Ο εγωισμός μπορεί να φέρει πολλά κακά και ανεπανόρθωτα. Είναι μια πληγή, που μόνο ο Θεός μπορεί να γιατρέψει.

Και ο μεν εγωισμός του Καπετάνιου ικανοποιήθηκε, αλλά και ο δικός μου είναι αλήθεια, ότι πολύ χαϊδεύτηκε μετά, άσχετα αν τον καρπώθηκα στα μάτια των άλλων σαν επαγγελματική μου αξιосύνη ή σαν... ανοησία.

Μέσα μου ξέρω πολύ καλά, ότι θα προτιμούσα χίλιες φορές να μην είχα περάσει αυτή τη δοκιμασία και ότι μόνο με την βοήθεια του Κυρίου μου τα κατάφερα. Αυτή είναι η αλήθεια..!

Τώρα, μετά από τόσα χρόνια, το ξέρω πολύ καλά, πως πάντα σε όλη μου τη διαδρομή ήταν Εκείνος δίπλα μου. Δίπλα μου, ακόμη και σε παράτολμες, εγωιστικές και λανθασμένες δικές μου ενέργειες.

Πόσο διαφορετικός είναι ο τρόπος, με τον οποίον ο Κύριος μας μεταχειρίζεται, μας παρακολουθεί και μας προστατεύει.

Όταν εμείς δεν είχαμε κανένα προσόν τυπικό ή ουσιαστικό και το διαστημόπλοιο μας Γη, ολοσκοτεινό πνευματικά και χωρίς να ανάβει καμιά «λυχνία πνευματικής ναυσιπλοΐας», κυκλοφορούσε ανάμεσα στις φοβερές φωτιές του Διαστήματος, έτοιμο ανά πάσα στιγμή να συγκρουσθεί και να κατακαεί, άπλωνε ο Ίδιος το χέρι Του και απομάκρυνε τους κινδύνους.

Όταν ο Πονηρός με τις προτροπές του κόσμου, μας ανέβασε στα επικίνδυνα εκείνα σημεία της αμαρτίας ή μας κατέβασε αλυσοδεμένους στα σκοτεινά της κάτεργα, δεν είχαμε καμιά άλλη ελπίδα διαφυγής και σωτηρίας εκτός από τον Κύριο.

Εκείνος ανέλαβε να μας κατεβάσει ως «αετός επί των πτερόγων αυτού» ή να μας ανεβάσει ελεύθερους στη σιγουριά του καταστρώματος του πλοίου της Σωτηρίας, όπως κάποτε έσωσε τον φοβισμένο Πέτρο στην τρικυμισμένη Γενησαρέτ πιάνοντάς τον από το χέρι. Και μας έσωσε, όχι τείνοντας απλά το χέρι Του, αλλά ανεβαίνοντας ο Ίδιος στον επαίσχυντο Σταυρό.

Εκεί επάνω άπλωσε και τα δυο Του χέρια, για να μας κατεβάσει από τα επικίνδυνα ύψη της αμαρτίας και να μας οδηγήσει στην σιγουριά της αιώνιας ζωής.

Τώρα καμιά φορά λυγίζουν τα γόνατα και σπάζει η φωνή μας, καθώς περπατάμε ακόμη σε τούτη τη ζωή αλλά ξέρουμε πια το μάθημά μας: Γονατίζουμε νοερά κάτω από τον σταυρό Του. Είναι πιστός και έτοιμος να μας στηρίξει. Και πόσες φορές δεν το έχει κάνει!

«Δεν θα αφήσει να κλονισθούν τα πόδια σου, ούτε θα νυστάξει αυτός που σε φυλάει».

(Ψαλμός 121:3)

Είναι ο Πιστός Οδηγός μας, που παρακολουθεί τα ανεβοκατεβάσματα της ζωής μας και μας προσέχει και μας συνεφέρει και φέρνει το τιμόνι στα ίσια του, πότε με το καλό και πότε με την δοκιμασία. Δοξασμένο το όνομά Του.!

Ναι! Ταξιδεύοντας μέσα στην χάρη Του θα τα καταφέρουμε, θα φτάσουμε στον «επιθυμητό λιμένα». Είμαστε η περιουσία Του, που την απέκτησε πληρώνοντας με το ίδιο Του το Αίμα. Πολύ ακριβό το τίμημα, για να χάσει μια τέτοια περιουσία ή να την παραδώσει στον μεγάλο εχθρό, που δεν δίστασε να πειράξει και τον Ίδιο.

«Δεν θα σ' αφήσω και δεν θα σ' εγκαταλείψω».

(Ιησούς Ναυή 1:5)

Αμετάκλητη υπόσχεση για τον κάθε πιστό Του. Τον ευχαριστούμε.

Τούτη τη περιγραφή, μιας πέρα για πέρα αληθινής εμπειρίας μου, την καταγράφω με ανακούφιση, διότι τότε δεν τόλμησα να ομολογήσω μπροστά σε όλους, ότι Εκείνος που με βοήθησε ήταν ο Κύριός μου. Εγωισμός; Ατολμία; Φόβος μήπως και με χλευάσουν αυτοί, που τότε φοβήθηκαν;

Εσύ Κύριε το ξέρεις.

Εγώ απλά Σου ζητώ Συγνώμη.

Η ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Από κείνο μου το μάρκο θυμάμαι αυτή την περιπέτεια και κάτι άλλο, που επίσης με έφερε σε δύσκολη θέση και το θυμάμαι από τότε.

Ήταν παραμονή πρωτοχρονιάς και η χαρτοπαιξία έδινε και έπαιρνε εκείνες τις μέρες. Εγώ δεν έπαιζα ποτέ μου, ούτε και ήξερα τα χαρτιά. Το μεσημέρι λοιπόν της πρωτοχρονιάς, όταν κατέβηκα στην τραπεζαρία ήταν όλοι μαζεμένοι και ο καπετάνιος μας λέει, ότι για το καλό του χρόνου πρέπει να παίξουμε. Εγώ αρνήθηκα λέγοντας, ότι ποτέ μου δεν έπαιξα και δεν ξέρω, ούτε και θέλω να μάθω.

«- Καλά,» μου λέει, «ούτε και εμείς είμαστε χαρτοπαίχτες. Θα βάλουμε όλοι μας από ένα δολάριο στο τραπέζι και πάνω του θα βάλλουμε από ένα χαρτί από την ανάποδη. Θα γυρίσουμε μετά τα χαρτιά από την καλή και όποιος έχει το μεγαλύτερο θα κερδίσει και θα πάρει τα υπόλοιπα.»

Αν δεν συμμορφωνόμουν, θα φαινόταν ότι λυπόμουνα το δολάριο. Έβαλα λοιπόν το νόμισμα πάνω στο τραπέζι και ευχόμουν από μέσα μου να μην έχω το μεγαλύτερο χαρτί. Έτσι και έγινε. Αυτή ήταν και η μοναδική φορά που έπαιξα χαρτιά και την θυμάμαι ακόμη.

Αυτές ήταν οι δυο κακές εμπειρίες από εκείνο το καράβι. Γενικά όμως πέρασα καλά.

Τα γράμματα από την Ελλάδα ήταν πολύ ευχάριστα από πνευματικής πλευράς. Η Ειρήνη ήταν στις χαρές της. Δεν άφηνε Εκκλησία για Εκκλησία και ο σύζυγός της δεν έφερνε σοβαρά εμπόδια.

Μόνο μια φορά στην αρχή απείλησε ότι θα την χώριζε, γιατί είχε ξεκόψει από τις μέχρι τότε κοινωνικές δραστηριότητες, αλλά μετά είδε και κείνος την αλλαγή στη ζωή της και δεν έφερνε αντιρρήσεις.

Εξ άλλου, όποιος σοβαρός άνθρωπος σέβεται τον εαυτό του, δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει και να αισθάνεται άνετα, αν όχι και περήφανος, όταν βρίσκεται ανάμεσα σε πιστούς ανθρώπους. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι άγιος, αλλά τουλάχιστον μπορεί να είναι αξιοπρεπής.

Φεύγοντας από κείνο το πλοίο ήλθα για να δώσω εξετάσεις και να πάρω το δίπλωμά μου. Είχα κάνει την σχετική μου οικονομία και έτσι μπόρεσα και εξετάσεις να δώσω και το δίπλωμά μου να πάρω.

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Λόγω έλλειψης Ανθυποπλοιάρχων είχε υπογραφεί νόμος, που προσωρινά απαιτείτο θαλάσσια υπηρεσία 3,5 ετών αντί των 4, που μέχρι τότε ίσχυε για την απόκτηση του διπλώματος. Μόλις το έμαθα ξεμπαρκάρισα, για να επωφεληθώ του ευεργετικού νόμου.

Όταν υπέβαλλα τα χαρτιά μου έλλειπαν κάποιες μέρες, αλλά είχα το δικαίωμα τις μέρες αυτές να τις συμπληρώσω προτού να δώσω εξετάσεις, κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ υποβολής δικαιολογητικών και έναρξης των εξετάσεων.

Η εποχή ήταν καλή και αναζήτησα εργασία σε πλοία του εσωτερικού. Βρήκα λοιπόν εργασία σαν ναύτης σε ένα μικρό επιβατηγό εσωτερικής γραμμής.

Από αυτό το πλοίο έχω τις αναμνήσεις της αηδιαστικής ταιλιπωρίας. Μου θύμισε την πρώτη μου επαφή με το «ΠΑΝΤΕΛΗΣ», όταν για πρώτη φορά μπήκα σε καράβι φεύγοντας από το νησί μου.

Από τη φύση μου είμαι πολύ σιχασιάρης και στο πλοίο αυτό σαν ναύτης ήμουν υποχρεωμένος μεταξύ των άλλων ασχολιών μου, να σκουπίζω τους εμετούς και τις υπόλοιπες ακαθαρσίες, που άφηναν φεύγοντας οι επιβάτες της τρίτης θέσης.

Η καμπίνα μου βρισκόταν κατάπλωρα, κάτω από την άγκυρα και εκεί, σε ένα πολύ στενό χώρο, κοιμόμασταν τρία άτομα. Κάθε φορά που αγκυροβολούσε το καράβι ή που σήκωνε την άγκυρα γινόταν χαμός, γιατί η αλυσίδα της σερνόταν στην λαμαρίνα, που βρισκόταν πάνω από τα κεφάλια μας.

Μια απαίσια μυρωδιά συμπλήρωνε το όλο σκηνικό. Ρώτησα σε τι οφειλόταν και μου είπαν, ότι προ ολίγων ημερών είχαν φορτώσει δέρματα στο παρακείμενο αμπάρι και η μυρωδιά δεν ήθελε να φύγει.

«*Μέρες είναι,*» έλεγα από μέσα μου, «*θα περάσουν..!*»

Πάντως έκανα και εγώ τις σχετικές στομαχικές εκβολές, αντιμετωπίζοντας εκείνη την κατάσταση και καθαρίζοντας όλες τις βρωμιές.

Ακόμη θυμάμαι εκείνη την αποπνικτικά αηδιαστική μυρωδιά της καραβίλας. Ήταν φοβερό. Και το αστείο ήταν, ότι μια φορά που σκούπιζα, ακούω δίπλα μου:

«- *Για σου καπετάν Αλέκο, τι κάνεις εδώ;* »

Ήταν το καμαροτάκι, που μου καθάριζε το δωμάτιό μου στο περασμένο μου μπάρκο, που ήμουν Ανθυποπλοίαρχος.

«- *Μου λείπουν λίγες μέρες για να δώσω εξετάσεις*» απήντησα «*και ήλθα να τις συμπληρώσω.*»

Δεν αισθάνθηκα προσβεβλημένος, αλλά θα προτιμούσα να μην με έβλεπε. Σκέφτηκα άλλη μια φορά, το πόσο φοβερός εχθρός μας είναι το «εγώ». Στο κάτω-κάτω στην ουσία ναύτης ήμουνα ακόμα, δεν ήμουνα Ανθυποπλοίαρχος.

Μια φορά την εβδομάδα πιάναμε και Σάμο. Θυμάμαι λοιπόν, ότι σε κάποιο ταξίδι της Σάμου μπήκε στο καράβι μια γειτόνισσα μου και με ρώτησε πως ήταν ο καιρός.

«- *Καλός είναι..!*», της απάντησα.

Πού να ξέρω εγώ, ότι αυτή ζαλιζόταν με το παραμικρό κούνημα του καραβιού. Πήγαινε στο Πειραιά. Στην Ικαρία λοιπόν, την βλέπω να κρατά την βαλίτσα της και να βγαίνει έξω σαν ζαλισμένο κοτόπουλο.

Την πλησίασα για να την βοηθήσω και να ρωτήσω τι συμβαίνει και μετάνιωσε.

«- Δεν ντρέπεσαι,» μου απαντά «να με βάλεις σε αυτό σκυλοπνίκτη, με τούτη τη κοσμοχαλασιά...!».

Εγώ τα έχασα. Δεν ήξερα τι να πω.

«- Θεία,» της λέω, καθώς συνηθίζουμε να λέμε όλες τις μεγαλύτερες γυναίκες στη Σάμο, «δεν είναι δα και κοσμοχαλασιά.! Ικάριο πέλαγος είναι.! Από δω και πέρα θα είναι πιο καλός ο καιρός... »

Εκείνη συνέχισε να με στολίζει και εγώ ντροπιασμένος έκανα πως δεν άκουγα, κρατώντας την βαλίτσα της. Στο βαπόρι μέσα, με ρώτησε τι καιρός ήταν, κρατώντας το εισιτήριό της στα χέρια. Τι να της έλεγα εκείνη την ώρα; Ακόμη και στην περίπτωση που η θάλασσα θα ήταν φουρτουνιασμένη και τότε θα εύρισκα κάτι να πω, προκειμένου να την καθησυχάσω και να της δώσω κουράγιο.

Σε λίγες μέρες ξεμπαρκάρισα. Έμεινα και λίγο παραπάνω, μήπως δεν μου υπολογίσουν τις ημέρες ναυτολόγησης και απόλυσης και η ταλαιπωρία του «ΑΙΓΕΥΣ» τέλειωσε.

Οι εξετάσεις μου πήγαν πολύ καλά και πήρα το Δίπλωμα του Ανθυποπλοιάρχου χωρίς καμιά καθυστέρηση.

Αλλά και από πνευματικής πλευράς, τα πράγματα πήγαιναν πολύ καλά. Δεν χάναμε σύναξη. Δεν χορταίναμε να ακούμε κηρύγματα και εμπειρίες πιστών ανθρώπων. Τι τα θέλεις, όταν ο άνθρωπος καταλάβει στην πόρτα της καρδιάς του τα χτυπήματα του Χριστού και του ανοίξει, όλα αλλάζουν.

Καινούρια κτίσματα γινόμαστε, λέει ο Απόστολος Παύλος. Δεν μπορεί να μας καταλάβει κανείς, όπως και εμείς δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε νωρίτερα αυτούς, που ζούσαν τις χαρές του ουρανού και όπως τώρα δεν μπορούμε να καταλάβουμε το λόγο, που δεν μας καταλαβαίνουν οι άλλοι.

Εκείνο το οποίο ψιθυρίζουμε κάθε φορά, είναι μια ευχαριστία και μια δοξολογία. Γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι οι άλλοι μας έχουν ως «πτωχούς τω πνεύματι», όμως δεν μας ενδιαφέρει,

γιατί εμείς βρισκόμαστε στο κόσμο του Χριστού, που είναι ένας τελείως διαφορετικός κόσμος και τον ζούμε.

*«Εκ του κόσμου δεν είστε,
καθώς Εγώ δεν είμαι εκ του κόσμου» (Ιωαν.17:14)*

Αυτό λέει ο Χριστός και όποιος είναι δικός Του το καταλαβαίνει πολύ καλά. Ακούς σοφούς και φιλοσόφους, καταλαβαίνεις μερικούς και άλλους δυσκολεύεσαι να τους καταλάβεις ή και δεν τους καταλαβαίνεις καθόλου, καθώς η σοφία τους είναι αληθινός παραλογισμός.

Ξέρεις, ότι όλη τους η φιλοσοφία και η βαρύγδουπη σοφία τους κινείται μέσα σε ένα υποθετικό κόσμο και ότι όλα όσα λένε και όλα όσα φαντάζονται δεν ξεπερνούν τα στενά και υποθετικά αποστάγματα της ύλης. Το πολύ - πολύ να φτάσουν σε μυστικισμούς και σε ανατολίτικες θρησκείες.

Και ενώ άλλοι τους κοιτάζουν αποχαυνωμένοι, θαυμάζοντας αυτό που δεν καταλαβαίνουν, εσύ αν έχεις το κουράγιο να συγκρατηθείς, τους κοιτάς κατάματα γελώντας πικρά από μέσα σου, για το ύψος στο οποίο νομίζουν ότι μετεωρίζονται τα κοτοπουλίστικα φτερουγίσματά τους.

Μια απορία έχεις μόνο. Απορείς, αν πράγματι πιστεύουν αυτά που ισχυρίζονται. Η προσωπική ζωή τους, οι ρηχές και επιπόλαιες ιδιωτικές συναναστροφές και επιδιώξεις τους, καθώς και οι εκτιμήσεις τους για τους συνανθρώπους τους το αποδεικνύουν.

*«Απ' τους καρπούς τους θα τους καταλάβετε,
γιατί δεν μπορεί το σάπιο δέντρο να κάνει καλούς καρπούς».* (Λουκ.6:43)

Ποιος μπορεί επί παραδείγματι, να μην θαυμάσει το ύψος της αγάπης και της φροντίδας του Θεού προς την γυναίκα, όταν Τον βλέπουμε να την δημιουργεί από την πλευρά και όχι από το χώμα, όπως έκανε με τον Αδάμ;

Ποιος μπορεί να μην θαυμάσει την αγάπη Του και την προστασία Του σ' αυτήν, όταν μετά την πτώση της, υπόσχεται πως το σπέρμα της θα συντρίψει το κεφάλι του Πονηρού, απονέμο-

ντας της έτσι το πρώτο “Αριστείο” της Αγάπης Του, του Ελέους Του, της Χάρης Του, μέσω της θυσίας του αγαπητού Του Γιου;

Ξεκάθαρη προφητεία του ερχομού του Κυρίου μας στην Γη, και του έργου της σωτηρίας μας. Τώρα η γυναίκα από “Ανδρίς” που αρχικά ονομάστηκε από τον Αδάμ, επειδή “εκ του ανδρός ελήφθη”, θα μετονομαστεί από τον ίδιο “Ζωή”, λόγω του Προορισμού της. Τούτο είναι και το πρώτο Ευαγγέλιο, που ο ίδιος ο Θεός εμπιστεύτηκε στα χέρια της Γυναίκας και όχι του Άντρα.

Και αυτό το “Αριστείο” του Ευαγγελίου πέρασε στο DNA, στο αίμα της Μητέρας όλων ανθρώπων, όλων των γενεών, όλων των Εθνών από τότε μέχρι σήμερα και μέχρι της συντέλειας του κόσμου τούτου.

Τι δυσθεώρητο ύψος είναι αυτό, και τι σκοτεινό το βάραθρο της σοφίας του κόσμου, όταν κατατάσσοντας σε τάξεις το ζωικό βασίλειο τοποθετεί πρώτα τους άνδρες, μετά τους δούλους, μετά τις γυναίκες και τα ζώα; Να ή αμαρτία δια της σοφίας του κόσμου τούτου!

Ποιος μπορεί να μην θαυμάσει την ιερότητα του γάμου μέσα στον Λόγο του Θεού, όταν βλέπει τον Ιησού να παρίσταται και να συμμετέχει εμπράκτως, ευλογώντας τον γάμο της Κανά; Πως να μην θαυμάσεις το υπέροχο:

*«Τέκνα τέκνων είναι ο στέφανος των γερόντων·
και η δόξα των τέκνων οι πατέρες αυτών;»*

(Παρ.17:6).

Όταν όμως διαβάζεις τα των σοφών περί παιδοποιΐας και κοινοκτημοσύνης των γυναικών, μένεις σιωπηλός και με χαμηλωμένο το κεφάλι. Θαυμάζεις όταν διαβάζεις στο Δευτερονόμιο 23:17:

*«Πόρνη δεν θα υπάρχει εκ των θυγατέρων Ισραήλ,
ούτε κίναιδος εκ των υιών Ισραήλ..!»*

Ενώ απελπίζεσαι, όταν διαβάζεις τα “Συμπόσια” των σοφών και ζεις τις νομιμοποιήσεις της σημερινής “προοδευτικής” κοινωνίας μας..! Θλιβερό κατάντημα της πλασμένης κατ εικόνα και ομοίωση Θεού ανθρώπινης ύπαρξης.

Απορείς, όταν ενώ ο ίδιος ο Χριστός λέει ακόμη και πάνω από τον σταυρό στον ληστή:

«Σήμερα θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο»,
οι σοφοί του κόσμου τούτου λένε για επαναγεννήσεις και με-
τεμψυχώσεις, τινάζοντας έτσι στον αέρα τα λόγια και τα έργα
του Κυρίου μαζί με το Σταυρό Του. Τότε μένεις σιωπηλός με ένα
κόμπο στο λαιμό σου και λες:

*«Πως θα ξεφύγουμε, αν αμελήσουμε τόσο
μεγάλη σωτηρία; »* (Εβρ. 2:3).

Τέτοιες αντιλήψεις έριξαν φωτιά στα Σόδομα και οι ίδιες
φωτιές θα σαρώσουν πάλι τον πλανήτη Γη..!

*«Θα έλθει η μέρα του Κυρίου σαν κλέπτης στην
νύχτα, κατά την οποία οι ουρανοί θα παρέλθουν
με συριγμό, τα δε στοιχεία πυρακτούμενα θα
διαλυθούν, και η Γη και τα έργα της θα κατα-
καούν... Κατά δε την υπόσχεση Του νέους Ου-
ρανούς και νέα Γη προσμένουμε, στα οποία κα-
τοικεί η δικαιοσύνη...»* (Β' Πέτρου, κεφ.2)

Ίσως να υπάρχουν και εξαιρέσεις, αλλά είναι οπωσδήποτε
εξαιρέσεις. Όταν όμως ανοίξεις την Βίβλο και αρχίσεις να βλέ-
πεις την σοφία του Θεού και τα σχέδιά Του για τον κάθε άν-
θρωπο, τότε τα πράγματα γίνονται τελείως διαφορετικά. Τότε
καταλαβαίνεις και ζεις και βλέπεις, ότι ο πιστός είναι ο αριστο-
κράτης του πνεύματος και της ανθρωπιάς, είναι αυτό που αξίζει
να ζει και να κυριαρχεί σε ένα κόσμο αληθινά όμορφο και ψη-
λό.

Ο συνειδητός Χριστιανός είναι αυτός, που όταν οι σοφοί
του κόσμου τούτου μετεωρίζονται στα πιο υψηλά μετερίζια της
σοφίας τους, τους βλέπει να παραμένουν αλυσοδεμένοι με τις
βαριές αλυσίδες του υλικού και ζωικού τους κόσμου. Αρνητές οι
πιο πολλοί από αυτούς της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και ευσέ-
βειας, ναυαγοί σε μια θάλασσα αλληλοσυγκρουόμενων ιδεών
και θεωριών, χρεοκοπημένοι διανοούμενοι, που αλληλοκαταρ-
γούνται, αναπνέουν και αποπνέουν τις αναθυμιάσεις ενός βορ-

βόρου απαξίας, υποκρισίας, ψεύδους, σκληρότητας και απανθρωπιάς.

«Υπεραιρόμενοι σε κάθε σέβασμα»...«Όσα δεν γνωρίζουν βλασφημούν και όσα σαν τα άμυαλα ζώα γνωρίζουν σε αυτά και φθείρονται...»

θα γράψει ο αγράμματος ψαράς του Χριστού. (Β΄ Πέτρου 2:12)

Αυτή την περίοδο των εξετάσεων γνώρισα απλούς ανθρώπους, που ήταν σοφότεροι των σοφών, γνώρισα φτωχούς ανθρώπους, που ήταν πλουσιότεροι των Κροίσων, γνώρισα απλές γυναίκες στολισμένες με τα ανεκτίμητα κοσμήματα της αξιοπρέπειας, γνώρισα πρώην φονιάδες, που έγιναν άκακα αρνάκια.

Γνώρισα τι θα πει να είναι κανείς απλά Χριστιανός. Δεν εννοώ, ότι όλοι όσους γνώρισα ήταν άγιοι και αμόλυντοι. Ξέρεις όμως που βρίσκεσαι, ξέρεις που πατάς και έχεις συναίσθηση του πού πάς και ποιος είναι ο προορισμός σου. Η χαρά που έχεις ξέρεις ότι δεν πηγάζει από σένα και από τις δικές σου επιτυχίες, αλλά αισθάνεσαι, ότι βρίσκεσαι μπροστά σε μια αστείρευτη πηγή μιας άλλης χαράς. Χαίρεσαι και δεν μπορείς να προσδιορίσεις την αιτία. Ζεις κατά την Βίβλο, σαν το *«απογεγαλακτισμένο βρέφος»*, ακόμη και σε δύσκολες περιστάσεις, που λογικά θα είχες καταρρεύσει.

Στο χρόνο πάνω και σε κάποια συνάθροιση πίστεψε και ο Γιώργος, ο σύζυγος της Ειρήνης. Αυτό ήταν βέβαια μια ευλογία, που διέλυσε κάθε συννεφάκι στην πνευματική πορεία της οικογένειας. Πηγαίναμε σε όλες τις Εκκλησίες. Υπήρξε εποχή, που σχεδόν όλες τις μέρες της εβδομάδος Εκκλησιαζόμασταν. Τόση δίψα υπήρχε.

Επίσης σιγά - σιγά μαλάκωνε και η μητέρα της Ειρήνης. Μας ανεχόταν, γιατί έβλεπε ότι τόσο η υγεία, όσο και η εν γένει οικογενειακή ζωή της κόρης της ήταν μια όμορφη Χριστιανική ζωή. Σε αυτό συνετέλεσε και κάποια αρρώστια της Ειρήνης, που την έστειλε στο νοσοκομείο.

Ήταν μια οδυνηρή δοκιμασία. Πρώτα είχε χτυπηθεί η οικογένεια με μια οικονομική περιπέτεια και στη συνέχεια είχε έλθει

η αρρώστια της Ειρήνης. Ήταν μια οδυνηρή πάθηση στη σπονδυλική στήλη, που την έστειλε στο νοσοκομείο, όπου την υπέβαλαν σε έκταση για μεγάλο χρονικό διάστημα. Οι πόνοι ήταν φοβεροί, μέχρι λιποθυμίας.

Εκεί φάνηκε η αγάπη, η φροντίδα και η συμπάθεια των πιστών της Εκκλησίας. Εκεί όμως φάνηκε, πριν από όλα, η φροντίδα και η αγάπη του Θεού. Στο σημείο αυτό, ίσως κάποιος διερωτηθεί το γιατί ο Θεός, αφού αγαπά κάποιο πιστό παιδί Του, επιτρέπει τις δοκιμασίες;

Η απάντηση δεν είναι δύσκολη και οι λόγοι πολλοί. Πριν από όλα εάν δεν αρρώσταιναν και δεν δοκιμαζόταν οι πιστοί, τότε αυτό θα σήμαινε ότι θα ερχόμασταν κοντά στο Θεό, από το φόβο μήπως και αρρωστήσουμε, δηλαδή θα πιστεύαμε από συμφέρον και όχι από αγάπη και μέσα στην ελευθερία που ο Θεός μας έπλασε.

Ένας άλλος λόγος είναι μήπως νομίσουμε σαν πιστοί, ότι είμαστε άτρωτοι και ανώτεροι από τους άλλους.

Τρίτος λόγος εξ ίσου σημαντικός είναι το παράδειγμα υπομονής, που πρέπει να έχει ο πιστός και που αποδεικνύει έμπρακτα στο κόσμο, ότι αυτά που πιστεύει και διαλαλεί είναι και αληθινά.

Υπάρχουν και πολλοί άλλοι λόγοι που μπορεί να απαριθμήσει κάποιος, όπως είναι η σύσφιξη και η συμπόνια των χριστιανών σαν μια οικογένεια, η αγάπη του Χριστού, που στις τέτοιες στιγμές νοιώθει και ζει σαν το πληγωμένο προβατάκι στην αγκαλιά Του.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ & ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΔΙΠΛΩΜΑ

ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ Γ' ΤΑΞΕΩΣ

ΑΡΙΘ. ΔΙΠΛ. 6495
ΜΕΘ. 22328

ΕΧΟΝΤΕΣ ΥΠΩΘΕΙ ΤΑΣ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΙΣΧΥΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΠΕΡΙ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ, ΠΤΥΧΙΩΝ ΚΑΙ ΑΔΕΙΩΝ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΕΝ ΤΩ ΕΜΠΟΡΙΚΩ,
ΝΑΥΤΙΚΩ ΑΠΟΝΕΜΟΜΕΝΤΩ ΓΑΡΩΝ

ΔΙΠΛΩΜΑ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΤΡΙΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ Α ΕΞΑΝΔΡΟΝ ΓΕΡΓΙΟΥ Α Α Α Ο Υ
ΔΗΜΟΤΗΝ ΜΑΡΑΘΚΑΛΩΤΟΥ ΣΑΟΥ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1938 ΚΑΙ ΕΧΟΝΤΑ ΤΑ
ΝΟΜΙΜΑ ΠΡΟΣΩΠΙΑ

ΕΝ ΠΕΡΙΛΕΙΠΙ ΤΗ 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1962

Ο ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΣ
ΑΣΦΑΛΙΣΤΗΣ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ Α.Σ.

Σ. ΟΥΤΣΙΔΗΣ
ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΣ

Το πρώτο επαγγελματικό βραβείο

S/S SAMOS

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΑΝΘΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Κανονικά και με το αντίστοιχο δίπλωμά μου μπαρκάρισα στο Α/Π «ΣΑΜΟΣ» της Εταιρείας Ιγγλέση. Στο καράβι αυτό υπήρχαν μερικοί Σαμιώτες και αισθανόμουν από την πρώτη στιγμή το περιβάλλον κάπως πιο οικείο. Το παρακάτω αφορά αυτό το πλοίο και δημοσιεύτηκε στο Ευαγγελικό Βήμα:

ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ, ΜΙΑ ΜΑΧΗ, ΜΙΑ ΝΙΚΗ

Ώρα μεσημεριανού διαλείμματος για φαγητό. Αξιωματικοί και πλήρωμα βρίσκονταν στις αντίστοιχες τραπεζαρίες τους. Το καράβι ξεφόρτωνε και όλοι αισθάνονταν άνετα, καθώς δεν υπήρχαν βάρδιες και άμεσες υπευθυνότητες.

Τα πειράγματα πολλά και τολμηρά στην εύθυμη ανδρική συντροφιά των αξιωματικών. Μερικοί είχαν ήδη αποφάγει και ανάψει το πρώτο τους τσιγάρο.

Μόλις είχα μπαρκάρει και αυτό ήταν το πρώτο μου γεύμα, αλλά και η πρώτη μου γνωριμία με τους συναδέλφους του καραβιού.

Άγνωστος λοιπόν, μεταξύ αγνώστων βρισκόμουν ανάμεσά τους, αισθανόμενος αρκετά άβολα. Ήμουν πρωτόμπαρκος σαν διπλωματούχος ανθυποπλοίαρχος, αλλά και μόλις χθες βρισκόμουν σε ένα τελείως διαφορετικό περιβάλλον από το τωρινό, με το οποίο έμελλε να περάσω το επόμενο δωδεκάμηνο, αν όλα πήγαιναν καλά.

Σ' αυτό το χρονικό διάστημα, κυρίαρχο στοιχείο είναι οι φιλοφρονήσεις και το σπάσιμο του πάγου με κάποια κοινή γνωριμία ή με κάποιο ανεκδοτολογικό παραλληλισμό μιας τυχαίας έκφρασης. Οι φιλοφρονήσεις βέβαια μεταξύ των μελών της ανδρικής συντροφιάς ναυτικών δεν είναι και τόσο εκλεπτυσμένες!

Αν κάποιος θέλει να μείνει αμέτοχος, πρέπει να χειριστεί την όλη κατάσταση με αρκετή μαεστρία, χωρίς να δίνει την εντύπωση του απόκοσμου και προκλητικά αδιάφορου, γιατί τότε θα υπάρξουν καυστικά υπονοούμενα και οι πρώτες εντυπώσεις θα είναι αρκετά δυσάρεστες.

Μια τέτοια τακτική προσπαθούσα συνήθως να κρατήσω σε κάθε μου μπάρκο, μέχρι που να γνωριστώ καλύτερα. Αυτή τη φορά όμως, δεν φαίνεται να τα κατάφερα καθόλου καλά. Είτε από εγωισμό, για να μην φανώ κατώτερος, είτε από επιπολαιότητα, έπεσα στην παγίδα και σε κάποια προσωπική πρόκληση απάντησα στο πνεύμα της συζήτησης.

Γέλασε η παρέα και κάποιος μου πρόσφερε τσιγάρο. Και το μεν τσιγάρο δεν πήρα, αλλά η συζήτηση συνεχίστηκε. Ο πάγος έσπασε και μια οικειότητα δημιουργήθηκε στο πνεύμα της παρέας. Όταν σηκώθηκα από το τραπέζι η καρδιά μου ήταν βαριά. Στο μυαλό μου διαρκώς στριφογύριζε το εδάφιο:

«Ο κύων επέστρεψε εις το ίδιον αυτού εξέραμα».

(Β' Πέτρου 2:22)

Φυσικά δεν είχα κάμει ή πει κάτι, που μπορούσε να θεωρηθεί επιστροφή στο «εξέραμα» της παλιάς μου ζωής. Προφανώς ο έλεγχος ήταν από τον εχθρό της ψυχής, ο οποίος είχε ξεσηκώσει τα πνεύματα στην τραπεζαρία, ώστε να με πειράζουν.

Και τώρα ο ίδιος με έλεγχε με χωρίο της Γραφής, ταιριαστό για την περίπτωση. Εγώ όμως πρωτόμπαρκος, όχι μόνο στην θάλασσα, αλλά και στην πνευματική ζωή, το αγνοούσα.

Κύλησαν οι πρώτες μέρες μέσα σ' αυτή την κατάσταση και κάτω από τις ίδιες συνθήκες. Πειράγματα στην τραπεζαρία, ανέκδοτα και έλεγχος. Και είναι αλήθεια, ότι δεν πρωτοστατούσα σ' αυτά, ούτε και συμμετείχα με δικές μου παρεμβάσεις, αλλά με την στάση μου έδειχνα ότι τα επικροτούσα.

Ο έλεγχος όσο πήγαινε γινόταν και πιο αφόρητος. Στο επόμενο λιμάνι ήλθαν και τα πρώτα γράμματα από την πατρίδα. Διαβάζοντάς τα έζησα νοερά την ευλογημένη αδελφική συναναστροφή των πιστών. Θεέ μου, σκέφτηκα, πόσο είχα ξεπέσει...!

Σαν διπλωματούχος Ανθυποπλοίαρχος είχα την νυχτερινή βάρδια 12-04. Στην ήσυχη μεταμεσονύχτια λοιπόν βάρδια μου, καταστεναχωρημένος και απελπισμένος, σκεφτόμουν την κατάστασή μου. Ο διάβολος μου έριχνε συνεχώς στην ψυχή μου συναισθήματα ντροπής και κατάθλιψης. Ντρεπόμουν την πνευματική συντροφιά των πιστών της πατρίδας, ντρεπόμουν πριν απ' όλα τον ίδιο τον Θεό.

Γιατί να βρεθώ τόσο επιπόλαιος, γιατί να κατεβώ στο επίπεδο της ανόητης συντροφιάς των συναδέλφων. Τώρα τι μπορούσα να έδω; Σε μια τέτοια δεινή θέση βρισκόμουν, όταν άρχισε μέσα μου η εξής διαλογική συζήτηση.

«*Θεέ μου, συγχώρεσέ με.!*» μονολογούσα. Αυτό το εδάφιο «*ο κύων επέστρεψε εις το ίδιον αυτού ξέραμα*», που δεν ήταν αληθινό, για την περίπτωση μου είναι πολύ βασανιστικό. Τώρα μάλιστα, που προστέθηκε και η συνέχειά του:

«ο χοίρος λουσθείς επέστρεψε εις το κύλισμα του βορβόρου»... (Β' Πέτρου 2:22)

«*Κύριε έφταιξα, συγχώρεσέ με.!*»

Η φωνή μου χανόταν στο κενό.

Και η απάντηση ερχόταν αμείλικτη στη σκέψη μου, έντεχνα φορμαρισμένη από τον εχθρό της ψυχής, του οποίου οι έλεγχοι είναι ένα ανηλεές μαστίγωμα:

«Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος» (Ρωμ.6-23)

«*Θεέ μου, συγχώρεσέ με, μετανιώ.!*», επέμενα.

Η απάντηση ήταν:

«Αδύνατον είναι οι άπαξ φωτισθέντες και γενθέντες της επουρανίου δωρεάς και γενόμενοι μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος... να ανακαινισθώσιν πάλιν εις μετάνοιαν, ανασταυρούντες εις εαυτούς τον Υιόν του Θεού και καταισχύνοντες». (Εβρ.6:4-7).

Το εδάφιο ερχόταν στη σκέψη μου από την μετάφραση του Νεοφύτου Βάμβα. Το κείμενο όμως δεν λέει αυτό. Γράφει:

*«Αδύνατον τους άπαξ φωτισθέντας... και παρα-
πεσόντας, πάλιν ανακαινίζειν τις εις μετάνοιαν»*

Δηλαδή, να πάει κανείς να τους ξανακηρύξει, ώστε να έλθουν σε μετάνοια. Αυτά που θα τους πεις, τα γνωρίζουν και αν θέλουν, μπορούν μόνοι τους να επιστρέψουν. Το κείμενο όμως, δεν το γνώριζα τότε, ούτε την εξήγησή του και ο διάβολος εκμεταλλεύτηκε την άγνοιά μου, ώστε ο γίγαντας αυτός «απελπιστής» να με απελπίζει.

« Κύριε, δεν μπορώ να ζήσω έτσι, άφησέ με τουλάχιστον να μιλάω για Σένα.!»

Και η απάντηση πάλι από τον εχθρό, που απειμείτο τον Κύριο, ήλθε σκληρή.

*«Ουδεμία πηγή είναι δυνατόν να κάμη ύδωρ
αλμυρόν και γλυκύ» (Ιάκ. 4:12).*

« Κύριε,» ψιθύρισα, *«μόνο δικά Σου λόγια θα λέω και τίποτα περισσότερο».* Και η απάντηση σκληρή και ανήλεη:

«Ποιος σας ζήτησε να πατάτε στις αυλές μου;»
(Ησαΐας 1:12).

«Μα Κύριε,» είπα αναστενάζοντας *«Συ ξέρεις, πόσο μου αρέσουν οι αυλές Σου και πόσο δυστυχισμένος είμαι τώρα, που δεν ζω μέσα σ' αυτές. Συ ξέρεις το πόσο Σε αγαπώ..!»*

Και η φωνή μου είπε ειρωνικά.

«Με αγαπάς περισσότερο από όλα τα άλλα; Περισσότερο από τις παρέες σου;»

«Συ Κύριε, ξέρεις τα πάντα, ξέρεις το πόσο Σε αγαπώ».

«Εάν με αγαπάτε, τις εντολές Μου φυλάττετε», μου απάντησε με σκληρότητα.

«Κύριε, σε όλα είμαι ένοχος και άξιος θανάτου» είπα με απογοήτευση *«ναι, είμαι ένοχος, γιατί ίσως ποτέ δεν θα καταφέρω να κρατήσω τις εντολές Σου. Ναι, δεν μπορώ να Σε ξανασταυρώνω. Ναι, δεν θα μιλάω για Σένα και δεν θα πατώ τις αυλές Σου. Όλα αυτά ίσως τα κατορθώσω, αλλά το να μην μετανοώ για τις ανοησίες μου και να μην Σε αγαπώ, δεν θα το κατα-*

φέρω ποτέ. Αυτό είναι δική μου αποκλειστικά υπόθεση και δικαίωμα της ελευθερίας που μου έδωσες. Θα Σε αγαπώ ό,τι και να γίνω, γιατί Εσύ είσαι ο Κύριός μου...».

Τότε ένα κύμα ανείπωτης γαλήνης και μια απέραντη χαρά γέμισε το είναι μου. Ο Θεός είδε την ταπείνωσή μου, άκουσε τον στεναγμό μου και ήλθε εις βοήθειά μου. Ήταν μια μικρή αναγέννηση. Ένας στεναγμός ανακούφισης βγήκε από μέσα μου και το ασήκωτο βάρος της ενοχής, που ο διάβολος έριχνε στην ψυχή μου, έφυγε από πάνω μου.

«Σε ευχαριστώ Κύριε» ψιθύρισα... «Αυτό το Πνεύμα ικετεύει υπέρ ημών δια στεναγμών αλαλήτων...». (Ρωμ. 8:26)

Και τα μάτια βουρκώνουν κάθε φορά που το θυμάμαι. Το Πνεύμα του Θεού κάνει τα πάντα για να μας συνετίσει, αλλά και να μας δείξει τους ελέγχους του εχθρού. Πότε με έλεγχο, πότε με αγάπη, πότε με συμβουλές και με παροτρύνσεις, αλλά η τελική απόφαση είναι πάντα δική μας.

Έτσι περίπου τέλειωσε η φοβερή εκείνη μάχη, που δόθηκε κατά τις τρεις η ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Η γαλήνη του Κυρίου επέστρεψε, έστω και λαβωμένη για κείνο το μπάρκο, καθώς κάθε φορά που ήθελα κάτι να πω για τον Κύριο, μου ερχόταν στο μυαλό οι ανοησίες της πρώτης συναδελφικής γνωριμίας. Κάτι πρέπει να στοιχίσει η κάθε ανοησία μας. Μακάρι να μην είναι ολέθρια, γιατί τότε το τίμημα θα είναι πολύ μεγάλο και μακάρι να την αντιλαμβανόμαστε, όσο είναι νωρίς.

Πόσες ανοησίες, πόσα παραστρατήματα πόσες παγίδες, τις οποίες εκμεταλλεύεται ο εχθρός, αλλά και πόσες μάχες δεν δι-
νουμε σε τούτη τη ζωή! Αλλά προς δόξαν του ονόματός Του,

*«εις πάντα ταύτα υπερνικώμεν, δια του αγα-
πησαντος ημάς Ιησού Χριστού»* (Ρωμ. 8:37)

ο οποίος κινούμενος από την αγάπη για μας δεν δίστασε να κατεβεί στη Γη και να ανεβεί στο Γολγοθά, φορτωμένος με το ασήκωτο βάρος των αμαρτιών μας.

Θεέ μου, πόσο καλός είσαι! Πόσο να Σε ευχαριστήσω; Μια αιωνιότητα; Δεν μου φτάνει..!

ΑΠΟ ΤΟ ΛΙΜΠΕΡΤΥ «ΣΑΜΟΣ»

«Παρακαλούσαν Αυτόν (τον Χριστό) να μη τα προστάξει να απέλθουν στην Άβυσσο» (Λουκ.8:31)

Μία η ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Η θάλασσα λάδι, κοιμόταν στην ανοιχτή παλάμη του Ειρηνικού, σκεπασμένη με το πεντάκαθαρο γεμάτο αστέρια σεντόνι του ουρανού. Η ανάσα της, σαν ήρεμος, νωχελικός, βουβός και άσπαστος κυματισμός ανεβοκατέβαζε το αρυτίδωτο στήθος της, προδίδοντας την ζωντάνια της.

Πάνω σ' αυτό το γυαλιστερό και λείο στήθος, το φορτωμένο με παλιοσίδερα λίμπερτυ «ΣΑΜΟΣ», της εταιρείας Ιγγλέση, σαν ενοχλητική μύγα ανεβοκατέβαινε από κύμα σε κύμα πλέοντας προς την Ιαπωνία, την χώρα του «ανατέλλοντος ηλίου».

Κι εγώ, Ανθυποπλοίαρχος της Βάρδιας 12-4 ονειροπολούσα στη Γέφυρα. Στον ορίζοντα καμιά παρουσία, κανένα φως, έστω και μακρινό. Ήμασταν ολομόναχοι στην μέση του Ειρηνικού Ωκεανού. Καπετάνιος, Αξιωματικοί και πλήρωμα κοιμόντουσαν αμέριμνοι.

Κάποια στιγμή θέλησα να ιδώ το βάθος του στίγματός μας. Εξεπλάγην! Στον χάρτη δεν υπήρχε κανένας αριθμός. Μόνο 5 γράμματα στην Αγγλική: «Abyss». Άβυσσος..! Δηλαδή αχανές χάος, χάσμα χωρίς πυθμένα, βάραθρο, τάρταρα, κόλαση..!

Στην επιφάνεια της αβύσσου λοιπόν, πάνω σε μια σιδερένια κατασκευή βαρυφορτωμένη με παλιοσίδερα, που είχε το θράσος να ενοχλεί το κοιμισμένο θεριό του Ωκεανού. Κι εμείς κοιμόμασταν ήσυχοι ή ονειροπολούσαμε..!

Ναι, αυτή ήταν η πραγματικότητα, αλλά και η πικρή αλήθεια της χωρίς τον Χριστό ζωής μας. Ο Χριστός προειδοποιεί με χίλιους δυο τρόπους, υπάρχει άβυσσος, προσέξτε.

Κάποια στιγμή, όσο κι αν «χτυπάμε ξύλο», τούτο το σώμα μας, σαν μικρή κι αδύναμη βαρκούλα γεμάτη ρωγμές, θα αρχίσει να βουλιάζει προς την άβυσσο.

Η ψυχή μας, σαν ανήσυχος βαρκάρης της, ανήμπορος κι αυτός, θα υποταχτεί στο πεπρωμένο του. Η βάρκα θα διαλυθεί στα εξών συνετέθη. Ο βαρκάρης όμως, θα συνεχίσει να ζει, παλεύοντας με τα κύματα του άγνωστου ωκεανού του χάους ή διασωσμένος από κάποιο Ναυαγοσωστικό.

Αυτό το Ναυαγοσωστικό λέγεται «Αλήθεια» και καπετάνιος του είναι ο Χριστός. Κανένας άλλος! Ο απόστολος Παύλος ολοκάθαρα το τονίζει στους Κορίνθιους, οι οποίοι κοίταζαν σε ανθρώπους, λέγοντας πως άλλος ήταν του Παύλου, άλλος του Απολλώ, άλλος του Κηφά.

«Μήπως ο Παύλος σταυρώθηκε για σας;», τους γράφει, «ή μήπως στο όνομα του Παύλου βαπτιστήκατε;» (Α΄ Κορ.1:12)

Το γράφει και στους Ρωμαίους Χριστιανούς, που ζούσαν σε μια ειδωλολατρική κοινωνία, που λατρεύοντας την κτίση είχε φτάσει στο έσχατο σημείο της ηθικής εξαθλίωσης.

Η φράση «δεν είναι κακό, είναι επιλογή του/της», είναι της μόδας στα χείλη των «δημοκρατικών» πολιτών.

Τα τελευταία χρόνια η κοινωνία μας έχει πέσει σε οικονομικό κυκλώνα. Δεν είναι τυχαίο.! Είναι το αποτέλεσμα μιας βαθμιαίας ολίσθησης προς την άβυσσο, ενός κατ' όνομα Ειρηνικού Ωκεανού, που και κοιμισμένος μαρτυρά το χάος του βάθους του.

Τέλειωσε το διάλειμμα του «δώρα όλα» και της προτροπής της άλλοτε πρώτης κυρίας προς τις Γαλαξιδιώτισσες συζύγους των ναυτικών, να γλεντούν τις ζωές τους, όπως κάνουν στα λιμάνια και οι άνδρες τους... (για όσους θυμούνται..!)

Τώρα άρχισε η γκρίνια. Το θεριό του Μαμωνά έχει ξυπνήσει και ο ένας ρίχνει τα φταιξίματα στον άλλον. Ένα νεαρό ζευγάρι έχοντας ανάμεσά τους το μικρό αγοράκι τους και κρατώντας το από το χεράκι συζητούσαν:

«- Φταίνε οι πολιτικοί της μεταπολίτευσης, αυτοί κυβέρνησαν τα 40 τελευταία χρόνια, αυτοί κατέστρεψαν τον τόπο...!», είπε ο σύζυγος.

«- Μπαμπά, ποιοι κυβερνούσαν πριν από 40 χρόνια», ρώτησε απροσδόκητα, ο πιτσιρικάς τον μπαμπά του.

«- Σουτ..!», το επέπληξε η αντιστασιακή μαμά του, μετά από ενθύμηση της προ 40-ετίας κατάστασης.

«- Δεν είναι αυτά για σένα..!» συμπλήρωσε ο μπαμπάς, που από μέσα του ευχαριστήθηκε για τις κοινωνικές ανησυχίες του γιου του.

«- Τότε είχε δουλειά η μαμά;» επέμεινε ο μικρός.

«- Ήταν αγέννητη, τι δουλειά να κάνει..!» απάντησε ο μπαμπάς με τέτοιο αυστηρό τόνο, που δεν επέτρεπε συνέχεια.

Και ο μικρός Περίεργος υποτάχτηκε στους «Δημοκρατικούς» γονείς του, μέχρι να μεγαλώσει και να κλειστεί στο Πολυτεχνείο, για να «καθαρίσει ο ίδιος» με μολότοφ και φωτιές σε κάδους απορριμμάτων...

Αυτή είναι η Άβυσσος, πάνω στην οποία ταξίδευε η χτεσινή, ταξιδεύει η σημερινή, αλλά θα ταξιδεύει και η αυριανή κοινωνία, αν δεν συνέλθουμε αφήνοντας το αντάρτικο των βουνών της ιδιοτέλειας και ομονοώντας στον χώρο κατανόησης, που δεν είναι άλλος, εκτός από το Ευαγγέλιο του Χριστού.

Επαγγελματικά έτυχε να βρεθώ τόσο στις κορυφές των λυσσαλέων, μανιασμένων κυμάτων όλων των ωκεανών, όσο και στα φοβερά βάραθρα των μεταξύ τους κενών.

Έτυχε να απολαύσω και τις φεγγαρόλουστες γαλήνιες βραδιές. Όσες φορές ξέφευγε η φαντασία μου ή και η διαγωγή μου από τον δρόμο του Θεού, από τον χώρο του Ευαγγελίου, τα αποτελέσματα ήταν άσχημα.

Ακόμη θυμάμαι πως κάποτε, υπό το βάρος της ευθύνης βλασφήμησα τον Αντίχριστο. Ο συνεταιίρος μου με κοίταξε ξαφνιασμένος, λέγοντας:

«- Εσύ;!»

Δικαιολογήθηκα λέγοντας:

«- Τον Αντίχριστο βλασφήμησα, όχι τα ιερά και όσια..!»

Εν τούτοις το οργισμένο ύφος μου ήταν φανερό, πως στιγμάτισε την συμπεριφορά μου. Και μακάρι να ήταν αυτό μόνο.

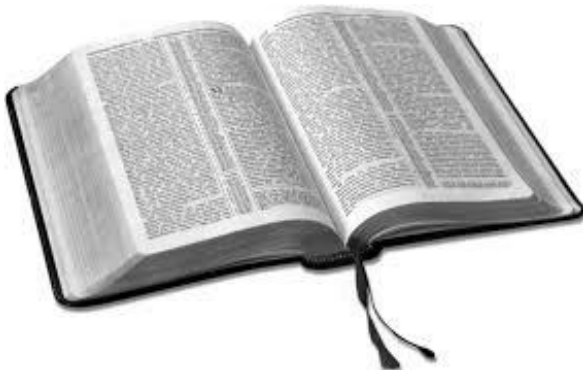
Αλλά εσύ, που διαβάζεις αυτές τις γραμμές, προσπάθησε με την βοήθεια του Θεού να είσαι πράος και αγαθός, όπως μας δίδαξε ο Ιησούς Χριστός. Η πατρίδα μας δεν πάει καλά, η οικογένειά μας δεν πάει καλά, το άτομό μας δεν πάει καλά, οι άρχοντες μας δεν πάνε καλά. Ξεδιάντροπα αρνούνται ακόμη και την ύπαρξη του Θεού. Ζούνε μέσα στο ψέμα, κυκλοφορώντας άνετα και χαμογελαστοί πάνω από την Άβυσσο ενός χαμογελαστού επίσης Μαμωνά, που τρίβει τα χέρια του από χαρά, καθώς βλέπει τα πρόβατα χωρίς Χριστό, χωρίς Ποιμένα.

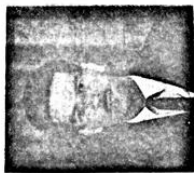
Ο καιρός περνάει γρήγορα, ο αριθμός 666 της Αποκάλυψης παίρνει σάρκα και οστά. Δεν θα μπορεί κανείς να αγοράσει ή να πωλήσει, αν δεν έχει το χάραγμα του Θηρίου. Τι άλλο θέλεις για να καταλάβεις τις αλήθειες του Ευαγγελίου;

Γονάτισε και ζήτησε να σε σώσει ο μόνος Λυτρωτής, ο Χριστός. Μην ταξιδεύεις πάνω σε φουρτουνιασμένη ή γαλήνια Άβυσσο.

Το «ΣΑΜΟΣ» αν και φορτωμένο παλιοσίδερα κατάφερε, να φτάσει στην χώρα του ανατέλλοντος ηλίου και να αφήσει το φορτίο του. Εμείς, που έχουμε το Ευαγγέλιο του Χριστού στα χέρια μας, δεν είναι άδικο να καθούμε μέσα στην άγνοια ή και την άρνηση; Η δική μας πατρίδα είναι ο Ουρανός, η χώρα του Ανατέλλοντος Ηλίου, του Ιησού Χριστού.

Άνοιξε λοιπόν το Ευαγγέλιο και διάβασέ το, κάνοντας δυο λόγια προσευχής, να το καταλάβεις σωστά, σαν να γράφτηκε για σένα. Άρχισε από το Ευαγγέλιο που έγραψε ο Ιωάννης.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΔΙΠΛΩΜΑ

ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ Β' ΤΑΞΕΩΣ

ΑΡΙΘ. ΔΙΠΛ. 5581
Μ.Ε.Θ. 22028 Η.

ΕΧΟΝΤΕΣ ΥΠΩΦΕΙ ΤΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΙΣΧΥΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΠΕΡΙ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ, ΠΤΥΧΙΩΝ ΚΑΙ ΑΔΕΙΩΝ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΕΝ ΤΩ ΕΜΠΟΡΙΚΩ
ΝΑΥΤΙΚΩ ΑΠΟΝΟΜΕΜΕΝΟ ΤΩΡΟΝ

ΔΙΠΛΩΜΑ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ Α Λ Ε Ξ Α Η Δ Ρ Ο Η ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α Δ Α Δ Ο Υ
ΔΗΜΟΤΗΝ ΠΑΡΑΡΧΑΝΤΟΥ ΣΑΜΟΥ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1938 ΚΑΙ ΕΧΟΝΤΑ ΤΑ
ΝΟΜΙΜΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΕΙ ΤΗ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1965

Ο ΕΠΙ ΤΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ
ΑΕΙΔΗΜΑΤΙΚΟΣ
Emmanouela
Κ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΑ
ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΤΑΞ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Emmanouela
ΕΝ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ Δ.Σ.

Ο ΤΗΡΗΜΑΤΑΡΧΗΣ
Emmanouela
Κ. Β. ΧΑΤΖΗΣ
ΑΝΤΙΠΛΟΙΑΡΧΟΣ Δ.Σ.

Το επόμενο δίπλωμα του Β' Πλοίαρχου

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΜΠ. ΝΑΥΤΙΜΑΤΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΧΟΛΗ
ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

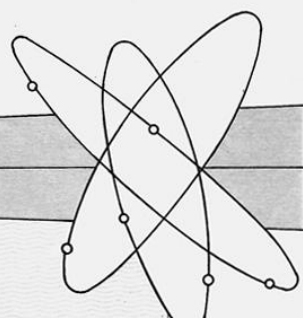
Αριθ. Πρωτ. 1885

ΠΤΥΧΙΟΝ ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

1) ΡΑΝΤΑΡ 2) ΡΑΔΙΟΜΑΥΤΙΑΤΙΑΣ 3) ΓΥΡΩΣΕΙΣΙΩΝ

Είς τόν κ. ΔΑΔΑΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ (Μ. Ε. Θ. 22028 Ν. 1)
διπλωματούχον ΠΛΟΣΙΑΣΚΩΝ Γ' τάξεως (Αρ. Διπλ. 6495)
φοιτήσαντα κατ'επίσημον και ύποσταρτα επιτυχώς τήν κεκαθορισμένην
εξέτασιν άπορέμενον τό πρώτον πτυχίον μετεκπαιδευσεως.

'Ερ Πιεραιών 20 Σεπτεμβρίου 1965.

«JOHN P.G.» - ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΡΚΟ ΣΑΝ ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Ήλθαν και επόμενες εξετάσεις του Υποπλοίαρχου με επιτυχία. Τώρα ήμουν Υποπλοίαρχος και με το δίπλωμά μου ανά χείρας αναζήτησα εργασία στα Ναυτιλιακά Γραφεία του Πειραιά. Εμφανίστηκα στις εταιρείες που είχα ήδη εργαστεί. Κάποια από αυτές με ειδοποίησε. Θα έπαιρνα το καράβι από την Γένοβα της Ιταλίας.

Την παραμονή που θα έφευγα φωνάξαμε στο σπίτι μερικούς πιστούς ανθρώπους και είχαμε προσευχή. Αυτό το συνηθίζαμε κάθε φορά που μπαρκάριζα. Τούτη τη φορά θα μπαρκάριζα με γκαζάδικο, στα οποία δεν είχα καθόλου πείρα. Πρώτη φορά Υποπλοίαρχος και πρώτη φορά σε γκαζάδικο. Ο Υποπλοίαρχος είναι η μάνα του καραβιού, έχει την γενική ευθύνη της καλής λειτουργίας των πάντων, τόσο από άποψη συμπεριφοράς του πληρώματος, όσο και από άποψη εργασιών.

Το νέο μου μάρκο λοιπόν, ήταν σε ένα δεξαμενόπλοιο αρκετά παλιό και οι επαγγελματικές δυσκολίες μου αναμενόταν πολλές, διότι η εμπειρία μου σε αυτό το τύπο των καραβιών ήταν μηδενική.

Το «ΤΖΩΝ ΠΙ.ΤΖΙ.» βαρυφορτωμένο στον Περσικό κόλπο

Ευχόμουν και προσευχόμουν να βρεθούν συνεργάσιμοι άνθρωποι στο καράβι και να ξεπεράσω τις πρώτες δυσκολίες, μέχρι που να κατατοπιστώ.

Από τον Πειραιά έφυγα με την σύζυγο του πλοιάρχου και το μόλις ολίγων μηνών παιδάκι της. Ερχόταν στο καράβι μόνο για τον χρόνο που θα έμεινε το πλοίο προς εκφόρτωση, δηλαδή δυο τρεις μέρες. Το παιδί είχε γεννηθεί κατά την απουσία του καπετάνιου και καθώς ήταν το πρώτο του, λαχταρούσε να το ιδεί.

Μόλις φτάσαμε στο καράβι, ανέβηκα στο διαμέρισμα του καπετάνιου και του έδωσα την αλληλογραφία του πλοίου μαζί με τα ναυτικά φυλλάδια των δυο-τριών νέων ναυτικών, που ερχόμασταν σε αντικατάσταση άλλων.

Παρέλαβα τις οδηγίες από τον Υποπλοίαρχο, που θα αντικαθιστούσα και κατέβηκα στο κατάστρωμα, για να παρακολουθήσω την πορεία της εκφόρτωσης και να μελετήσω το πολύπλοκο σύστημα των σωληνώσεων και των βαλβίδων.

Κάποιος από το πλήρωμα έκλεινε μια βάνα (βαλβίδα) φορτίου. Ήταν ο αντλιωρός του πλοίου, όπως έμαθα αργότερα. Ο αντλιωρός είναι υπαξιωματικός και ο γνώστης των σωληνώσεων, των βαλβίδων και των αντλιών από την πλευρά του αντλιοστασίου. Είναι ο άνθρωπος, στον οποίο ο Υποπλοίαρχος θα δώσει εντολές, για το πώς θα αρχίσει και το πώς θα συνεχιστεί η φόρτωση, η εκφόρτωση, ο ερματισμός, το πλύσιμο των δεξαμενών και γενικά όλα, όσα αφορούν την πρακτική και την τεχνική δραστηριότητα του πλοίου, από το μέρος του καταστρώματος. Δεν γνωρίζει το πώς θα υπολογίσει την ποσότητα του φορτίου, ούτε και πόσο φορτίο και σε ποιες δεξαμενές θα το βάλει.

Ο Υποπλοίαρχος είναι εκείνος που καθορίζει την ποσότητα του φορτίου, που πρέπει να μπει στην κάθε δεξαμενή. Αυτή η διαδικασία είναι και η πιο λεπτή προκειμένου να αποφευχθούν οι κοπώσεις του πλοίου στις κακοκαιρίες, κατά την διάρκεια του ταξιδιού. Τα πλοία που κόβονται στα δύο κατά την διάρκεια του ταξιδιού, έχουν «υποστεί», ως επί το πλείστον ανισομερείς φορτώσεις.

Ο Υποπλοίαρχος, σαν γενικός υπεύθυνος για τη σωστή λειτουργία και παρακολούθηση των πάντων, πρέπει να γνωρίζει τα πάντα και από τεχνικής πλευράς, για να επεμβαίνει άμεσα στην κάθε λανθασμένη ενέργεια. Διαφορετικά, θα γίνει υποχείριο των κατωτέρων του και η ασφάλεια του πλοίου θα εξαρτάται από ανθρώπους, που δεν είναι γνώστες όλου του φάσματος της λειτουργίας του πλοίου.

Στην εκφόρτωση τα πράγματα είναι πολύ απλά, ιδίως όταν το φορτίο είναι ομοειδές, οπότε εκκινούν οι αντλίες και τραβούν συνέχεια με κάποια στοιχειώδη γνώση, για το από πού θα αρχίσουν και πού θα τελειώσουν. Το καράβι ξεφόρτωνε ομοειδές φορτίο και έτσι τα πράγματα ήταν απλά.

Πλησίασα λοιπόν τον αντλιωρό και τον χαιρέτησα. Προς μεγάλη μου έκπληξη, αλλά και αμηχανία τον βλέπω να στρέφεται προς το μέρος μου και με αυθάδεια να μου πετά κατά πρόσωπο.

«- Είσαι ο καινούριος Γραμματικός; Πήγαινε στο δωμάτιό σου και μην ξαναπατήσεις στην κουβέρτα, γιατί θα έχεις άσχημα ξεμπερδέματα μαζί μου!»

Εγώ τα έχασα. Τέτοιο πράγμα και τέτοια συμπεριφορά ποτέ μου δεν την είχα συναντήσει, ούτε και την είχα ακουστά. Στάθηκα αμήχανος για μερικά δευτερόλεπτα και μετά του λέω με σοβαρό ύφος:

«- Ποιος είσαι και μου μιλάς έτσι;».

«- Φύγε από μπροστά μου, γιατί θα μετανιώσεις πικρά, αν σου δείξω ποιος είμαι.!»

Τις φωνές του άκουσε και ο Υποπλοίαρχος που αντικαθιστούσα και πετάχτηκε έξω από την καμπίνα του. Μας είδε και μου φώναξε αμέσως να πάω στο δωμάτιό του. Δεν ήξερα τι να κάνω. Η συμπεριφορά αυτού του ανθρώπου ήταν αχαρακτήριστη. Μου πέρασε από το μυαλό μου, μήπως και ήταν μεθυσμένος. Αλλά αν συνέβαινε αυτό τότε ο κίνδυνος ήταν διπλός. Μπορούσε στο μεθύσι του πάνω να ανάψει τσιγάρο ή να κάνει ζημιά στις αντλίες, που οι πιέσεις και οι ταχύτητες είναι φοβε-

ρές. Κάνοντας αυτή τη σκέψη γύρισα την πλάτη μου στον αντλιωρό υποπευόμενος τον θρίαμβο που θα αισθανόταν και ανέβηκα στο δωμάτιο του Υποπλοιάρχου.

«- Με συγχωρείς,» μου λέει «ξέχασα να σε ενημερώσω. Ο αντλιωρός είναι άριστος στην δουλειά του, αλλά παλιάνθρωπος. Δεν θέλει κανέναν αξιωματικό να κυκλοφορεί στο κατάστρωμα όταν είναι αυτός. Έχε του εμπιστοσύνη και μην φοβάσαι.»

Αυτό ήταν κάτι ανήκουστο για μένα.

«- Καλά,» του λέω «και όταν γίνει κάποια ζημιά, ποιός θα την πληρώσει, ποιός θα πάει φυλακή;»

«- Κανένας,» μου απαντάει «γιατί όταν γίνει λάθος στα γκαζάδικα, όλοι μας πάμε στον άλλον κόσμο.!»

«- Άκουσε συνάδελφε,» του λέω «εγώ είμαι πρωτόμπαρκος σαν Υποπλοίαρχος, αλλά και πρώτη φορά που μπαίνω σε γκαζάδικο. Θέλω να ξέρω τι γίνεται στο καράβι. Θα μάθω το καράβι, είτε αρέσει στον αντλιωρό, είτε όχι. Ας πούμε, ότι μας ρωτάει ο καπετάνιος πότε τελειώνει η εκφόρτωση, τι θα του πούμε;»

«- Α! μην ανησυχείς. Ο καπετάνιος ξέρει την περίπτωση και ρωτάει κατευθείαν τον αντλιωρό.»

Αυτό για μένα ήταν εξευτελιστικό. Κατάλαβα, ότι ο Θεός είχε πολύ έργο να κάνει με τον εγωισμό μου, τη στιγμή που ο συνάδελφός μου έδειχνε τόση υποχωρητικότητα. Δεν μπορούσα να το χωνέψω.

«- Δηλαδή, συνάδελφε,» του λέω «εσύ τώρα δεν ξέρεις πόσο φορτίο έχουμε ακόμη και σε ποιες δεξαμενές βρίσκεται;»

«- Με ακρίβεια όχι, αλλά όταν θέλω να διαπιστώσω το περίπου, βγαίνω στην προβλήτα και βλέπω το βύθισμα και καταλαβαίνω το περίπου.»

«- Κι αυτό, για να μην μπερδευτείς στα πόδια του αντλιωρού;».

«- Τι να κάνω, να τσακώνομαι και να γίνομαι ρεζίλι στο πλήρωμα;».

«- Καλά,» είπα από μέσα μου «και τώρα δεν γίνεσαι;...»

«- Άκουσε συνάδελφε,» του είπα. «εγώ δεν ανοίγω την βαλίτσα μου, προτού μιλήσω με τον καπετάνιο. Κάτω από τέτοιες συνθήκες δεν μπορώ να δουλέψω και ας μην ξαναδώ καράβι της εταιρείας..!»

Ο συνομιλητής μου φοβήθηκε μήπως και πραγματοποιήσω την απειλή μου και φύγω αμέσως και άρχισε τα παρακάλια.

«- Όχι συνάδελφε, σε παρακαλώ, με περιμένει η γυναίκα μου και τα παιδιά μου, είμαι και έτοιμος για τις εξετάσεις και θα χάσω την περίοδο. Σε παρακαλώ, κάνε υπομονή, δεν είναι τόσο τραγικά τα πράγματα. Και εγώ φοβήθηκα στην αρχή, αλλά όλα πήγαν καλά».

Τον λυπήθηκα, αλλά και έτσι δεν μπορούσα να δουλέψω. Απ' ότι κατάλαβα ο αντλιωρός ήταν ο μπαμπούλας του καραβιού. Πήγα στην καμπίνα, που προσωρινά μου είχαν δώσει μέχρι να φύγει ο Υποπλοίαρχος και είπα δυο λόγια προσευχής.

«Θεέ μου, τι να κάνω, φώτισέ με σε παρακαλώ..!»

Η ώρα ήταν 12 μεσημέρι και ο Υποπλοίαρχος μου χτύπησε την πόρτα να πάμε για φαγητό. Του άνοιξα και κατευθυνθήκαμε παρέα προς την πρύμη, που ήταν η τραπεζαρία. Βαδίζαμε πάνω στον υπερυψωμένο διάδρομο, όταν άκουσα τα ειρωνικά γέλια του αντλιωρού.

«- Αν σου αρέσει, ξανακατέβα στην κουβέρτα και θα τα πούμε απ' την καλή και απ' την ανάποδη».

Κοντοστάθηκα για να τον εντοπίσω, αλλά ο υποπλοίαρχος μου είπε χαμηλόφωνα.

«- Προχώρα και μην του δίνεις σημασία, είναι τρελός».

«- Τρελός, ξετρελός... δεν θα τα πάμε καλά», απήντησα στον ίδιο σιγανό τόνο, σχεδόν μονολογώντας.

«- Σε σένα το λέω, τον καινούριο, που κάνεις τον κουφό ή μήπως και είσαι. Εγώ θα στα ανοίξω τα αυτιά και θα με ακούς μια χαρά..!».

Δυο-τρία άτομα, προφανώς μέλη του πληρώματος, μας κοίταζαν περίεργα και ίσως ειρωνικά.

«- Αν ο καινούριος είμαι εγώ, σου λέω ότι ακόμα δεν έχω ναυτολογηθεί, αλλά μόλις θα ναυτολογηθώ θα πάς στο δωμάτιό σου ή στο σπίτι σου. Υπάρχει βέβαια και περίπτωση να συμμορφωθείς με την πιάτσα. Μπορείς να διαλέξεις όποιο από αυτά σου αρέσει, όσο είναι νωρίς, γιατί μετά θα είναι αργά. Μαζί μου θα περάσεις ή καλά ή θα φύγεις. Ζοριλίκια δεν χωράνε..!»

Φαίνεται ότι δεν περίμενε αυτή την αντίδραση, αλλά σε λίγο, καθώς συνεχίσαμε με τον συνάδελφο να προχωρούμε, τον άκουσα να λέει προφανώς στους άλλους, αλλά για να το ακούω και εγώ.

«- Μας κάνει και τον τσαμπουκά ακόμα δεν μπήκε, δεν ξέρει όμως, με τι διάολο έχει να κάνει και τι τον περιμένει..!»

«- Άσ' τον να πάει στο διάολο...», μου λέει ο συνάδελφος.

«- Αν του αρέσει, ας πάει όπου θέλει, εγώ δεν θα τον κρατήσω», είπα.

Στην τραπεζαρία βρισκόταν ήδη ο καπετάνιος με την γυναίκα του και το παιδάκι τους.

«- Καπετάν Σταμάτη, να σας ζήσει και να το καμαρώσετε όπως επιθυμείτε!»

«- Ευχαριστώ, καθίστε. Τι ήταν αυτές οι φωνές που άκουσα; Μου φάνηκαν σαν τις φωνές αυτού του τρελού...», είπε ο καπετάνιος απευθυνόμενος στον Υποπλοίαρχο.

«- Αυτός ήταν...» απάντησε με βαριεστημένο ύφος ο συνάδελφός μου. «Τα έβαλε με τον καπετάν Αλέκο, χωρίς λόγο...»

«- Μην του δίνεις σημασία,» είπε απευθυνόμενος τώρα σε μένα ο καπετάνιος, «είναι θεότρελος, αλλά πολύ καλός στην δουλειά του. Είδα το φυλλάδιό σου, δεν έχεις κάνει με γκαζάδικα και το καράβι έχει πολλά προβλήματα με τις γραμμές του φορτίου. Όλες είναι σάπιες και συνεχώς τις μπαλώνουμε. Τρέχει κι αυτός και δεν φτάνει..!»

Κατάλαβα, ότι ούτε ο καπετάνιος ήταν γνώστης της δουλειάς και αυτό τον έκανε να φοβάται και να κρέμεται από τον παράξενο και οργίλο αντλιωρό.

«- Καπετάν Σταμάτη,» του είπα, «είναι αλήθεια πως δεν έχω εμπειρία με τα γκαζάδικα, όμως θα τα μάθω και μάλιστα πολύ σύντομα και τότε, με την βοήθεια του Θεού, δεν θα έχουμε καμιά ανάγκη από την καπατσοσύνη και την δεξιοτεχνία του αντλιωρού. Αυτό σας το υπόσχομαι..!»

Ο πληθυντικός που χρησιμοποίησα ίσως τον φόβισε και έσκυψε προς το μέρος μου λέγοντας.

«- Είναι από το νησί μου.! Στον ανταρτοπόλεμο φορούσε διπλά φισεκλίκια σταυρωτά. Ήταν αντάρτης, ο φόβος και ο τρόμος των ανθρώπων.! Είναι του σκοινιού και του παλουκιού. Μην τα βάζεις μαζί του. Άσ' τον, στο κάτω, κάτω, μας απαλλάσσει από πολύ κούραση...»

«- Τώρα περάσανε αυτά, εδώ είναι καράβι, δεν είναι εμφύλιος, αλλά ας μην συνεχίσουμε και μπροστά στην σύζυγό σας.!».

Ο Υποπλοίαρχος βιαζόταν να φύγει, φοβούμενος μήπως φύγω και εγώ, οπότε δεν υπήρχε χρόνος για να έλθει άλλος αντικαταστάτης. Αλλά και εγώ έπρεπε να ναυτολογηθώ, γιατί δεν ήταν δυνατόν να είμαστε δυο Υποπλοίαρχοι συγχρόνως ναυτολογημένοι στο ίδιο καράβι.

Εκείνη η μέρα, η πρώτη μου μέρα πέρασε αρκετά επεισοδιακή. Είχα βρει όμως την λύση εδώ και μερικά χρόνια. Όταν τα έβρισκα σκούρα, ζητούσα βοήθεια από τον Μέγα Αρχιπλοίαρχο του Σύμπαντος.

Το βράδυ λοιπόν γονάτισα προσευχήθηκα και ζήτησα από τον Κύριό μου σοφία και δύναμη. Δεν ήθελα να έχω αντιπάλους στο καράβι.

Ζήτησα από τον Υποπλοίαρχο τα σχέδια του καραβιού και μελέτησα τις γραμμές-σωληνώσεις φορτίου.

«- Δεν είναι σωστές.» μου είπε, «Έχουν γίνει μετατροπές».

«- Δεν πειράζει, ας μάθω τα κυριότερα» απάντησα.

Το πρωί τις είχα όλες στο μυαλό μου. Μονάχα στις διακλαδώσεις του αντλιοστασίου είχα κάποιες απορίες. Την ώρα του πρωινού ανταλλάξαμε με τον Υποπλοίαρχο μερικές πληροφορίες, μου είπε ότι ήδη είχε τελειώσει η εκφόρτωση και το πλοίο σαβούρωνε και ότι σε δυο, τρεις ώρες θα ήμασταν έτοιμοι για απόπλου. Ύστερα από λίγο με φώναξε και ο καπετάνιος.

«- Καπετάν Αλέκο, το μεσημέρι φεύγουμε. Έχει ειδοποιηθεί ο πράκτορας και ο πιλότος θα είναι στο πλοίο στη μία.»

«- Εντάξει, καπετάν Σταμάτη, θα είμαστε έτοιμοι.»

Ο Βοηθός καμαρότος είχε καθαρίσει το κανονικό μου δωμάτιο και τακτοποιούσα τα πράγματά μου προσωρινά, γιατί σκόπευα να το βάψω προτού εγκατασταθώ μόνιμα.

Εκείνη την στιγμή χτυπά κάποιος την ανοιχτή πόρτα. Ήταν ο γιατρός, που είχε εξετάσει μερικά μέλη του πληρώματος. Κρατούσε ένα πακέτο ενέσεις και αυτοί που ήταν μαζί του ήταν οι υποψήφιοι «αποδέκτες».

«- Θα τους κάνετε από μία μου είπε. Τους «παρασημοφόρησαν» οι Ιταλίδες...!»

«- Γιατρέ, κάντε τις εσείς, που έχετε πιο μεγάλη πείρα...»

«- Όχι,» απαντά «βιάζομαι, έχω να πάω και σε άλλα καράβια...»

Ενέσεις δεν είχα κάνει ποτέ μου, αλλά ο Υποπλοίαρχος είναι και ο γιατρός. Άιντε, λέω από μέσα μου, τυχερό μου ήταν και αυτό..., μόλις μπήκα στο καράβι.!

«- Κύριε,» προσευχήθηκα ενδόμυχα «βοήθα με...!»

Αυτοί που επρόκειτο να γίνουν οι πρώτοι αποδέκτες της απειρίας μου, κατάλαβαν τον προβληματισμό μου και κάποιος, αυτός ήταν Κεφαλλονίτης, με ρώτησε φοβισμένα:

«- Ξανάχετε κάνει ενέσεις;»

Τον κοίταξα επιτιμητικά με ύφος δέκα αρχιάτρων και δεν απάντησα ευθέως, μη θέλοντας να πω ψέματα, αλλά ούτε και να δείξω την απειρία μου.

«- Ετοιμαστείτε.!»», τους λέω. «Στη σειρά και σκυμμένοι μπροστά στο καναπέ.!»

Ξεγυμνώθηκαν και πήραν τις κατάλληλες στάσεις. Ευτυχώς είχαν βγει οι βελόνες μιας χρήσεως και έτσι η διαδικασία ήταν απλή.

«- Μη σφίγγεσαι.!»», λέω επιτακτικά στον πρώτο, για να είναι προετοιμασμένος σε τυχόν αποτυχία. Όχι ότι σφιγγόταν ο άνθρωπος, αλλά έτσι το είπα. Έκανα την καρδιά μου πέτρα και δείχνοντας απόλυτη φυσικότητα του κάρφωσα την βελόνα στο κατάλληλο μέρος. Ένα «ωχ» βγήκε από το στόμα του και ακολούθησε η επιβράβευση:

«- Ούτε στην γυναίκα μου δεν θα ξαναπάω, ύστερα από αυτό που έπαθα...!».

«- Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος,» του απαντάω. «Αυτό γράφει το Ευαγγέλιο.»

«- Θάνατος,» μου απαντά ετοιμόλογος ο ναυτικός «αλλά όχι και σούβλισμα. Δεν είμαι ο Αθανάσιος Διάκος.!»

Ήταν τόσο απρόοπτες αυτές οι απαντήσεις, που μου ερχόταν γέλια αλλά συγκρατήθηκα. Επειδή όμως δεν ήθελα να έχει και τον τελευταίο λόγο συνέχισα:

«- Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και σούβλισμα αντί σουβλίσματος, μαζέψου και δρόμο. Μήπως μετανιώσατε.;;» ρώτησα τους υπόλοιπους, που σκυμμένοι μπροστά στον καναπέ περιέμεναν την ίδια τύχη. Οι άλλοι δέχτηκαν σιωπηλοί την μοίρα τους.!

Ο πιλότος ήταν στην ώρα του και το πλήρωμα έτοιμο στις θέσεις του για τον απόπλου. Ο Υποπλοίαρχος είναι πάντα ο υπεύθυνος στο δέσιμο και λύσιμο της πλώρης με τους μισούς ναύτες και τον λοστρόμο.

Εκεί με περίμενε μια παρά λίγο κακιά στιγμή. Καθώς λασκάραμε τους τεντωμένους κάβους, για να τους λύσουν οι εργάτες της προβλήτας, ένας απρόσεκτος ναύτης πάνω στη φούρια της απόδωσης, στεκόταν επιπόλαια πάνω σε ένα κάβο, που ξεδιπλωνόταν με ορμή και έπεφτε στην θάλασσα.

Μόλις τον πήρε το μάτι μου, έπεσα πάνω του ρίχνοντάς του μια γερή σπρωξιά, για να μην τυλιχτεί ο κάβος στα πόδια του και τον σακατέψει ή και τον σκοτώσει. Κουτρουβαλώντας σωριάστηκε πάνω σε έναν άλλον κάβο, ευτυχώς χωρίς να χτυπήσει. Συγχρόνως μου ξέφυγε από το στόμα:

«- Κοιμάστε όρθιοι τέτοιες ώρες, θα δεθείτε κόμπο μονάχοι σας;»

Είναι οι εκφράσεις εκείνες, που αυθόρμητα βγαίνουν από το στόμα μας, σε στιγμές που δεν κοντρολάρουμε τους εαυτούς μας. Μπροστά στον κίνδυνο να μου τραυματισθεί ή και να μου σκοτωθεί ο άνθρωπος, φέρθηκα μάλλον απότομα. Οι ναύτες συνήλθαν και κάποιος ψιθύρισε στον διπλανό του:

«- Καινούριο κοσκινάκι μου και πού να σε κρεμάσω...., εμείς θα συνεχίσουμε να πληρώνουμε τον τσαμπουκά του αντλιωρού.!»

«- Δίκιο έχει ο Γραμματικός, δεν είδες τον βλ..., κοιμόταν», απάντησε ο άλλος.

«- Μούτρο μου φαίνεται», λέει ο πρώτος.

Έλεγαν και άλλα μεταξύ τους, τα οποία δεν άκουγα εξ αιτίας του θορύβου που έκανε το βαρούλκο και του επιφυλακτικού τρόπου με τον οποίο μιλούσαν.

Οι πρώτες μου μέρες δεν ήταν και τόσο ευοίωνες, αλλά ήλπιζα ότι θα έστρωναν τα πράγματα. Το πλήρωμα δεν σεβόταν τους ανωτέρους και γι' αυτή την κατάσταση, αιτία ήταν ο αντλιωρός, ο οποίος είχε γίνει ο γενικός δερβέναγας του καραβιού και είχε αποκτήσει την φήμη του άτρωτου στη δουλειά του και εκείνου που τα ήξερε όλα, ενώ οι άλλοι δεν ήξεραν τίποτα και όλοι κρεμόταν από πάνω του.

Ακόμη και οι Μηχανικοί, που είναι πιο ευέξαπτοι τον πρόσεχαν, ίσως από φόβο για να μην κάνει καμιά ζημιά στις αντλίες. Ήταν αρκετό να κρατήσει μια βάνα κλειστή και να πετάξει στον αέρα την αντλία ή να την κάψει. Βέβαια κάτι τέτοιο ήταν δύσκολο να το κάνει, γιατί θα καταρράκωνε την άτρωτη ικανότητά του.

Την άλλη μέρα ήμασταν στο πέλαγος και αρχίσαμε το πλύσιμο των δεξαμενών. Ήμουν τελείως ανίδεος με την πρακτική αυτή. Ό,τι ήξερα ήταν θεωρία. Δεν μπορούσα να συμβιβαστώ με την πρακτική να μην ξέρω τι συμβαίνει.

Προσπάθησα και κατάφερα να μην συναντηθώ με τον καπετάνιο, για να μην μου πει και πάλι με τον τρόπο του να μην ανακατώνομαι στις εργασίες, που χειρίζεται ο αντλιωρός.

Κατέβηκα στο κατάστρωμα, έκανα την βόλτα μου, κάτι σαν επιθεώρηση, αλλά όχι προκλητικά και εν συνεχεία έριξα μια ματιά για την καθαριότητα των χώρων ενδιαίτησης του πληρώματος.

Αυτό επαναλαμβανόταν σε καθημερινή βάση, άκουγα τον αντλιωρό να γρυλίζει και έκανα πως δεν άκουγα. Τώρα είχα πλήρως ενημερωθεί και καταλάβει το τι γινόταν με όλη την κίνηση του πλοίου. Μόνο στο αντλιοστάσιο δεν είχα κατεβεί ακόμη και έπρεπε να γίνει και αυτό.

Την παραμονή της άφιξής μας στο λιμάνι φόρτωσης, αφού έριξα μια ματιά στους κοινόχρηστους χώρους, κατέβηκα και στο αντλιοστάσιο. Ήταν Σάββατο πρωί και λόγω της αργίας μόνο οι βάρδιες βρίσκονταν στις θέσεις τους. Οι άλλοι ξεκουράζονταν και πολλοί δεν σηκώνονταν, ούτε για το πρωινό τους.

Παρατηρούσα τις σωληνώσεις και τις διακλαδώσεις τους, όταν ξαφνικά ακούω τον αντλιωρό βλαστημώντας αισχρά να κατεβαίνει κουτροβαλώντας τις σκάλες. Τα λόγια που έλεγε δεν περιγράφονται, ούτε και οι βλαστήμιες γράφονται.

«- Τόλμησες να κατεβείς και εδώ, εδώ θα σε θάψω..!»

Κρατούσε το βαρύ σαν λοστό γατζόκλειδο, που ανοίγουμε με αυτό τις σφικτές βάνες και το κτύπησε δυνατά πάνω στα κάγκελα. Να απαντήσω στις βρισιές του δεν γινόταν. Τον κοίταξα κατάματα και του λέω:

«- Πρόσεξε, γιατί η υπομονή έχει και τα όριά της..!»

«- Με απειλείς κιόλας, στραβάδι; Ανέβα πάνω, γιατί θα σου κόψω τα πόδια..!»

Ήμασταν οι δυο μας κάτω, κάποιος τον είχε ειδοποιήσει ότι κατέβηκα στο αντλιοστάσιο, είτε για να τον πειράξει, είτε για εκδούλευση. Δεν μπορείς να ξέρεις ποτέ τι μπορεί να συμβαίνει και πού μπορεί να φτάσει ένας παράφρων. Να αναμετρηθώ μαζί του δεν μου πήγαινε.

«- Κύριε,» είπα από μέσα μου, «δώσε μου σοφία και δύναμη.!»

«- Πάνω..!», φώναζε εκείνος, «προτού σε βγάλουν...» και σήκωσε ξανά απειλητικά τον λοστό, ενώ αισθανόμουν το χνώτο του στο πρόσωπό μου.

Του γύρισα την πλάτη και άρχισα να ανεβαίνω τις σκάλες αργά, αργά αισθανόμενος ταπεινωμένος και εξευτελισμένος. Στα τελευταία σκαλοπάτια είδα κάποιους, που παρακολουθούσαν από πάνω. Τους είδε και κείνος και φώναξε:

«- Τώρα την γλίτωσες, την επομένη φορά θα σε βγάλουν με παλάγκο.!»

Κοίταξα προς τα κάτω, εκεί που βρισκόταν και του είπα.

«- Αυτή τη στιγμή υπέγραψες την καταδίκη σου, είσαι ξεγραμμένος από πλήρωμα. Ρώτησε να μάθεις τι σημαίνει ανταρσία πληρώματος..!»

Και γυρίζοντας προς τους ναύτες που παρακολουθούσαν αποσβολωμένοι, τους είπα να καλέσουν αμέσως τον λοστρόμο. Ο λοστρόμος είχε ήδη καταφτάσει, καθώς τα νέα διαδόθηκαν αμέσως.

«- Λοστρόμε, φέρε μου γρήγορα δυο καινούρια λουκέτα.»

Μόλις άκουσε ο αντλιωρός για λουκέτα, ανέβηκε σαν αίλουρος τις σκάλες. Φοβήθηκε πως θα τον κλείδωνα μέσα στο αντλιοστάσιο.

«- Πήγαινε στο δωμάτιό σου και μην τολμήσεις να ξαναβγείς στην κουβέρτα χωρίς την εντολή μου» του είπα.

«- Σε καθιστώ υπεύθυνο, για την οποιαδήποτε ζημιά συμβεί στο εξής, μέχρι που να φτάσουμε και να φύγεις. Σε θεωρώ επικίνδυνο για την ασφάλεια του πλοίου και του πληρώματος...!»

» Οι απειλές και οι βλαστήμιες σου θα περαστούν στο ημερολόγιο του καρβιού και θα συνυπογράψουν οι μάρτυρες που σε άκουσαν.!».

Τα λουκέτα έφτασαν και το αντλιοστάσιο κλειδώθηκε.

«- Εσείς οι δυο,» είπα σε κείνους, που τους είχα ιδεί να παρακολουθούν το υβρεολόγιο του αντλιωρού, «θα έλθετε μόλις σας φωνάξω να υπογράψετε.»

Κανένας δεν μιλούσε. Ο αντλιωρός κλείστηκε στο δωμάτιό του και διέδιδε με τους στενούς του φίλους, ότι την άλλη μέρα θα έπεφτα στα πόδια του, για να μου δείξει το πως θα φόρτωνα και τότε είχε ράμματα για την γούνα μου.

Η αλήθεια είναι, ότι αισθανόμουν αρκετά άσχημα από την τροπή που πήραν τα πράγματα, αλλά δεν γινόταν και αλλιώς. Την άλλη μέρα φώναξα τον καμαρότο και του είπα να διαβίβασει στον αντλιωρό, να μην βγει από το δωμάτιό του, μέχρι που να έλθουν οι τοπικές Αρχές με τον πράκτορα για να τον πάρουν. Ο καμαρότος το διαβίβασε και επέστρεψε για να μου πει, ότι ο αντλιωρός είχε γίνει ράκος.

«- Αυτό δεν είναι τίποτα...» του είπα. «Σε λίγο, όταν θα βγαίνει με χειροπέδες θα είναι τα δύσκολα..!»

Βέβαια ούτε στο ημερολόγιο τον πέρασα, ούτε και χειροπέδες θα του έβαζα. Απλά έπαιρνα το αίμα μου πίσω και κάνοντας αυτό αισθανόμουν άσχημα από πνευματικής πλευράς, γιατί δεν ήθελα να στεναχωρώ κανέναν. Ήξερα εν τούτοις, ότι ο καμαρότος θα το διέδιδε και θα έφτανε στα αυτιά του αντλιωρού.

«Άσε τον να ψήνεται,» σκεφτόμουν, «για να του γίνει μάθημα. Άσε τον να τον τρώει η αγωνία...!»

Άνοιξα τα λουκέτα του αντλιοστασίου και μαζί με τον ναύτη της βάρδιας ετοίμασα προσεκτικά και με κάποια αδιόρατη επιφυλακτικότητα και φόβο τις γραμμές για την φόρτωση.

Ο καπετάνιος ήταν αρκετά ανήσυχος, αλλά τον διαβεβαίωνα, ότι όλα θα πάνε καλά. Ειδοποίησα και την στεριά να αρχίσει με την λιγότερη δυνατή παροχή την φόρτωση και όλα πήγαν μια χαρά. Φορτώσαμε χωρίς κανένα πρόβλημα και φύγαμε.

Αυτό ήταν και η χαριστική βολή για τις καυχησιές του α-ντλιωρού. Του έφυγε όλο το ζοριλίκι.

Ζήτησε να με ιδεί. Τον δέχτηκα. Ήταν σπασμένα τα φτερά του, αλλά δεν του είχα καμιά εμπιστοσύνη.

«- Τι θέλεις Γιώργο;» τον ρώτησα.

«- Ύστερα από αυτά που έγιναν, δεν ξέρω τι να πω...»

«- Ξέρεις πολύ καλά, Γιώργο,» του απάντησα, «αλλά δεν σου πάει να ζητήσεις συγγνώμη, δεν το μπορείς. Εκείνο που σου είπα από την αρχή ισχύει ακόμα και διάλεξε. Τρία πράγματα υπάρχουν και διάλεξε ένα από αυτά: Το δωμάτιο, το σπίτι και τη συνεργασία. Τότε πάνω στα νεύρα μου, σου είπα συμμόρφωση με την πιάτσα. Τώρα το διορθώνω και το λέω συνεργασία. Στην κουβέρτα δεν σε χρειάζομαι και το είδες. Μπορείς να κάθεις στο δωμάτιό σου. Δεν έχω διώξει ακόμα κανένα άνθρωπο από καράβι και ούτε εσένα θα διώξω, παρά το απαράδεκτο φέρεσίμο σου. Μπορείς να δηλώσεις παραίτηση και να πας στο σπιτάκι σου. Αν όμως θέλεις να μείνεις, θα είσαι στο δωμάτιό σου και καμιά ανάμειξη με την δουλειά. Αν σήμερα ή αύριο θέλεις να βγεις στην δουλειά, αυτό σημαίνει ότι δέχεσαι την συνεργασία και ποτέ και για κανένα λόγο δεν θα αντιμιλήσεις, ούτε και θα υποδείξεις κάτι, όσο θα είμαι Γραμματικός στο καράβι. Κάνε ότι σε φωτίσει ο Θεός».

«- Θα βγω στη κουβέρτα», απάντησε, «και...» κόμπιασε.

«- Καλά,» συνέχισα εγώ, «άντρες είμαστε, δεν μας πηγαίνει και πολύ η «συγγνώμη»...!».

Έφυγε σκεπτικός και με κατεβασμένο το κεφάλι. Ευχαρίστησα τον Θεό. Δεν χρειάστηκε ούτε πρόστιμο, ούτε επαναπατρισμός, ούτε ημερολογιακή εγγραφή.

Πηγαίνοντας πίσω για το μεσημεριανό φαγητό, είδα τον Γιώργο να κρατά ένα λαδικό και να λαδώνει τις βάνες.

«- Όρα για φαγητό, Γιώργο.!» του φώναξα «Η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη..!» Και κείνος απάντησε.

«- Να λαδώσω κι αυτή τη βάνα και θα πάω...»

«- Σε ευχαριστώ, Κύριε», ψιθύρισα...

Τα πράγματα ηρέμησαν με τον αντλιωρό, όσον αφορά την συμπεριφορά του απέναντί μου, αλλά τα μικροπροβλήματά του με το υπόλοιπο πλήρωμα συνεχίστηκαν, γιατί έχασε το γόητρό του. Δεν τον υπολόγιζαν πια και αυτό του στοίχιζε πολύ. Πάντα φοβόμουν όσο παρέμεινε στο καράβι, μήπως σε κάποιο ξέσπασμά του κάνει καμιά τρέλα, για να ρίξει τα φταιξίματα σε άλλους. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά πια για κείνον. Έτσι ύστερα από λίγο καιρό παρουσιάστηκε στον Πλοίαρχο και δήλωσε από μόνος του παραίτηση. Τον κάλεσα στο Γραφείο μου.

«- Αν φεύγεις για τα περασμένα,» του είπα, «άνθρωποι είμαστε και αυτά γίνονται καμιά φορά...»

«- Όχι,» μου λέει «δεν μπορώ να μείνω άλλο. Έκλεισα και χρόνο θα φύγω.»

«- Καλή ξεκούραση.!» του είπα.

Στο επόμενο λιμάνι έφυγε. Μου άφησε έντονες και κακές αναμνήσεις, αλλά αν δεν συνέβαιναν και αυτά, ίσως δεν θα ήταν και έντονες οι προσευχές μου και οι ζωντανές οι απαντήσεις του Κυρίου μου, που ακολούθησαν. Μετά την αναχώρηση του δύστροπου αυτού ανθρώπου, τα πράγματα ηρέμησαν τελείως στο καράβι.

Ο νέος αντλιωρός ήταν έμπειρος επαγγελματίας και καλός άνθρωπος, αλλά συνέβη κάτι, που τον ανάγκασε να φύγει ντροπιασμένος ύστερα από λίγο χρόνο λόγω ευθιξίας.

Συγκεκριμένα συνέβη το εξής:

Φορτώναμε σε κάποιο Αφρικανικό, αν θυμάμαι καλά, λιμάνι. Ένας μεγάλος κίνδυνος, για βαριές κυρώσεις από τις τοπικές αρχές και τα Λιμεναρχεία, είναι η ρύπανση του περιβάλλοντος. Σε όλα τα πλοία και ιδιαίτερα στα δεξαμενόπλοια, ο κίνδυνος είναι αυξημένος. Για τον λόγο αυτό, οι δεξαμενές πλένονται σχολαστικά κατά την διάρκεια του ταξιδιού, ούτως ώστε το καράβι να φτάσει με ολοκάθαρους δεξαμενές στο λιμάνι και να απορρίψει στην θάλασσα καθαρό έρμα.

Στα σύγχρονα πλοία υπάρχουν δεξαμενές μονίμου έρματος, στις οποίες ποτέ δεν μπαίνει φορτίο και οι οποίες έχουν ξεχωριστές γραμμές, για να μην υπάρχει αυτός ο κίνδυνος. Στα παλαιού τύπου πλοία όμως, δεν υπήρχε αυτή η ευκολία και πάντοτε μας έτρωγε η αγωνία, όταν στα λιμάνια αποβάλλαμε το έρμα, για να βάλουμε στις ίδιες δεξαμενές φορτίο.

Σε ένα λιμάνι φόρτωσης λοιπόν, ο αντλιωρός έκανε ένα μοιραίο λάθος. Άφησε ανοιχτή μια βασική βάνα ερματισμού, που συγκοινωνούσε με τις γραμμές φορτώσεως. Όταν άρχισε ή φόρτωση το φορτίο πήγαινε μεν στις δεξαμενές, αλλά διέρρεε και από την ανοιχτή βάνα κατευθείαν στη θάλασσα.

Πάντοτε ήμουν επί ποδός και ανήσυχος, ιδιαίτερα κατά την διάρκεια της παραμονής μας στο λιμάνι. Με τους ανθρώπους της μηχανής ήμασταν πάντα σε μικροσυγκρούσεις, γιατί από επιπολαιότητα ή από ανάγκη αντλούσαν τα νερά των μικροδιαρροών του μηχανοστασίου στη θάλασσα. Και αυτά ήταν πάντοτε ανακατωμένα με λάδια. Η παραμικρή λαδιά αμέσως γινόταν αντιληπτή και τα λιμεναρχεία έβρισκαν αφορμή και έβαζαν βαριά πρόστιμα.

Αυτό που είδα εκείνη την ημέρα μου έκοψε τα γόνατα. Μια τεράστια κηλίδα ζωντανού πετρελαίου ξεκινούσε από την πρύμη του πλοίου και έφτανε όσο έπαιρνε το μάτι μου.

Έτρεξα αμέσως στο αντλιοστάσιο. Ο αντλιωρός ήταν κάτω.

«- Βγάζουμε πετρέλαια..!» του λέω, «Η θάλασσα είναι όλη μια λαδιά. Τσεκάρισε το see valve (βάνα θαλάσσης).»

«- Είναι κλειστό..!» μου απαντά, τρέχοντας προς το μέρος της βάνας.

Κρατούσε το γατζόκλειδο και προσπάθησε να την σφίξει ακόμη περισσότερο.

«- Ορίστε,» μου λέει λίγο εκνευρισμένος «είναι τέρμα κλειστό.»

Σαν αστραπή πέρασε από το μυαλό μου, ότι μπορεί να ήταν κολλημένη στην ανοιχτή της θέση. Δεν δικαιολογούταν τόση διαρροή πετρελαίου στη θάλασσα.

«- Άνοιξέ την..!» του λέω. Με κοίταξε περιέργως.

«- Άνοιξέ την..!» επαναλαμβάνω.

Εν τω μεταξύ κατέβηκε και ο αξιωματικός της βάρδιας κατατρομαγμένος και αυτός.

«- Άνοιξέ την..!» επανέλαβα.

Προσπάθησε να την ανοίξει, αλλά δεν άνοιξε.

«- Είναι ανοιχτή,» του λέω «και η πίεση δεν την αφήνει να κλείσει. Κλείσε την..!»

Πράγματι, με ένα δυο χτυπήματα άρχισε να γυρνάει σαν τρελή και έκλεισε.

Τώρα ο Θεός βοηθός, για το τι θα ακολουθήσει με τα Λιμεναρχεία και τις τοπικές Αρχές. Ανέβηκα δυο δυο τα σκαλιά και κατευθείαν στην πρύμη. Η διαρροή είχε σταματήσει. Περίμενα τώρα το Λιμεναρχείο για ανακρίσεις και πρόστιμα και γιατί όχι, την αποπομπή μου από την εταιρεία.

«Κύριε,» προσευχόμουν «μόνο Εσύ μπορείς να με γλιτώσεις από το πρόστιμο και τον εξευτελισμό.»

Ο Κύριος άκουσε ακόμη μια φορά την προσευχή μου:

Η πετρελαιοκηλίδα χάθηκε στο βάθος, καθώς την παρέσυρε ευνοϊκός αέρας και τα θαλάσσια ρεύματα. Δεν πίστευα στα μάτια μου..!

Ο νέος αντλιωρός ήταν το αντίθετο των προηγούμενων. Ένα ευγενέστατο παιδί, απόφοιτος μιας τεχνικής σχολής, που δεν ήξερε τίποτα από καράβι, αλλά ήθελε να μάθει και έμαθε.

Μετά το πρώτο μου εξάμηνο άρχισαν να μας έρχονται συγχαρητήρια τηλεγραφήματα, τόσο από την πλοιοκτήτρια εταιρεία, όσο και από την ναυλώτρια, που ήταν η γνωστή εταιρεία πετρελαίων FINA.

Είχαμε πάει κάποια φορά στην Αμβέρσα για εκφόρτωση και ήλθε στο καράβι ο Γενικός αντιπρόσωπος της FINA. Ήλθε κατευθείαν στο Γραφείο μου και μου συστήθηκε.

«- Το καράβι αυτό» μου λέει «το δουλεύουμε από την ναυπήγησή του. Αρχικά είχε 4 αντλίες και 4 γραμμές. Τώρα οι πλοιοκτήτες έχουν βγάλει την μία αντλία και το βαπόρι δουλεύει μόνο με τρεις. Ψάξαμε όλα τα αρχεία από την ναυπήγησή μέχρι σήμερα. Η συντομότερη εκφόρτωση που βρήκαμε ήταν 36 ώρες. Τώρα δεν μπορούμε να καταλάβουμε, πώς γίνεται με μια αντλία λιγότερη και με την παλαιότητα του πλοίου, να ξεφορτώνει σε λιγότερο από 15 ώρες. Την περασμένη φορά ξεφορτώσατε σε 13 ώρες και 13 λεπτά..!»

Το μάτι του έπεσε στον απέναντι μπουλμέ, όπως ονομάζεται στην ναυτική γλώσσα το διαχωριστικό διάφραγμα των δωματίων. Εκεί υπήρχε το πλάνο των γραμμών του πλοίου, που έδειχνε την πραγματική κατασκευαστική τους θέση. Με ρώτησε τι ήταν τα αυτοκόλλητα, που είχα κολλήσει σε διάφορα σημεία. Πρέπει να ήξερε ή τουλάχιστον να υποπτευόταν.

«- Είναι τα σημεία, που χρειάζονται επισκευή στον επόμενο δεξαμενισμό» του είπα, «και θέλω, όταν θα έλθει η ώρα να ξέρω τα ακριβή σημεία και να μην ψαχνόμαστε».

«- Λοιπόν, πως γίνεται», με ρώτησε «με τόσες τρύπιες γραμμές, που τραβάνε αέρα οι αντλίες να ξεφορτώνετε σε 13 ώρες και 13 λεπτά; Γιατί αυτή ήταν η πραγματικότητα. Το ελέγξαμε και από τις εγκαταστάσεις ξηράς.»

Τότε θυμήθηκα, πως όταν σε κείνη την εκφόρτωση είπα στις εγκαταστάσεις ξηράς να κλείσουν τις βάνες, γιατί τέλειωσε η εκφόρτωση δεν το πίστευαν και με κοίταζε ο άνθρωπος καθώς έκλινε την βάνα και μου έλεγε:

«- Κλείνω έτσι; »

«- Κλείσε.!» του έλεγα.

«- Θα κλείσω.!» μου έλεγε.

«- Να κλείσεις.!» του απαντούσα.

«- Πώς γίνεται, λοιπόν;» ξαναρώτησε ο αντιπρόσωπος.

«- Ασα!» του λέω «είναι πολύ απλό. Το καράβι είναι 13 ετών, εγώ έκλεισα τους 13 μήνες στο καράβι και σκέφτηκα να ξεφορτώσω σε 13 ώρες και 13 λεπτά..!».

Γέλασε ο Γενικός και μου έκανε πρόταση αν ήθελα, να με κρατήσουν στα Γραφεία της Αμβέρσας. Εγώ όμως ήμουν κολλημένος στην Εκκλησία του Θεού και στα αδέρφια μου στην Ελλάδα και δεν έβλεπα την ώρα να συμπληρώσω την υπηρεσία μου και να επιστρέψω. Τον ευχαρίστησα και του είπα, ότι δεν μπορούσα πιο σύντομα να ξεφορτώσω, γιατί έπρεπε να παίρνουμε και εφόδια και δεν προλαβαίναμε. Γέλασε και χωρίσαμε.

«Θεέ μου,» σκέφτηκα και Τον ευχαρίστησα ακόμη μια φορά «με πόση επιφυλακτικότητα μπήκα σε αυτό το καράβι, πόση άσχημη ήταν η πρώτη μου μέρα, πόσο ελλιπής ήμουνα και τώρα πόση Χάρι βρήκα μπροστά Σου.! Σε ευχαριστώ..!»

Είχα όμως κουραστεί πολύ και σκεφτόμουν σοβαρά να ξεμπαρκάρω. Σε κάποιο ταξίδι είχα μείνει ξάγρυπνος επί 120 συνεχείς ώρες, λόγω καθαρισμού των δεξαμενών για τον τετραετή δεξαμενισμό.

Στον καπετάνιο είχα μιλήσει για την αγάπη του Θεού. Ήταν ένας καλοκάγαθος άνθρωπος. Του είχα δώσει και την Καινή Διαθήκη για να διαβάσει. Μια μέρα λοιπόν μου λέει.

«- Α! Χθες βράδυ το ευχαριστήθηκα. Όταν διάβασα, ότι ο Χριστός άρπαξε το βούρδουλα και σάπισε τους Εβραίους στο ξύλο είπα: Καλά τους έκανες Χριστέ μου, και λίγες τους έδωσες..!»

Γέλασα με την ερμηνεία που έδωσε. Του είχαν πρήξει το συκώτι μερικοί στο καράβι, ενώ δεν ήταν κακός άνθρωπος. Είχε και μια δική του θεωρία σχετικά με την νουθεσία:

Ο φτωχός, έλεγε, χρειάζεται πρόστιμο, γιατί αυτό τον τσούζει και ο πλούσιος ξύλο, γιατί αυτό τον πονάει. Το πρόστιμο δεν του στοιχίζει, έχει λεφτά και πληρώνει..!

Εγώ γελούσα, γιατί πράγματι ήταν καλοκάγαθος και ποτέ του δεν τιμωρούσε κανένα, όσο και αν έφταιγε.

Θυμάμαι κάποια φορά που πήγαινε στα πρυμιά διαμερίσματα, οι ναύτες έπαιζαν μπουγελιές μεταξύ τους και γινόταν της τρελής. Ο καπετάνιος λοιπόν, πήγαινε σιγά-σιγά, για να ιδεί τι συμβαίνει και κάνουν τέτοια φασαρία. Τότε κάποιος ναύτης τον μπουγέλωσε, επειδή δεν κατάλαβε ότι ήταν ο καπετάνιος. Νόμισε ότι ήταν κάποιος από τους ναύτες που έπαιζαν, επειδή όλοι τους κρυβόταν ο ένας από τον άλλον και έσβηναν τα φώτα των διαδρόμων επίτηδες. Το τι έγινε βέβαια μόλις κατάλαβαν αυτό που έκαναν δεν περιγράφεται. Άφησαν και τους κουβάδες και τα γέλια και εξαφανίστηκαν εν ριπή οφθαλμού.!

Ο καπετάνιος θα έφευγε και λίγο ζήλευα.

«- Άντε, να φύγουμε μαζί,» έλεγε «για να ξαναμπαρκάρουμε μαζί..!»

Αυτό βέβαια ήταν θέμα τύχης, γιατί για να πάμε μαζί θα έπρεπε να ξεμπαρκάρουν μαζί από κάποιο άλλο βαπόρι καπετάνιος και υποπλοίαρχος. Έκανα ότι δεν καταλάβαινα, αλλά κολακεύομαι με την πρόταση.

Τελικά ο καπετάνιος ξεμπαρκάρησε και εγώ ήμουν επίσης έτοιμος να φύγω μαζί του. Όμως έγινε και πάλι κάτι, που με κράτησε και με κολάκευσε.

Ο νέος καπετάνιος ήταν από την Άνδρο, όπως ο προηγούμενος και μόλις ήλθε στο βαπόρι με κάλεσε στο δωμάτιό του και μου είπε:

«- Δεν θέλω να σε κρατήσω με το ζόρι. Θέλω όμως να σε παρακαλέσω. Από το Γραφείο μου είπαν τα καλλίτερα λόγια για σένα. Δεν μπορώ να σου πω όλα όσα μου είπαν. Μου είπαν, ότι σου δίνουν το επίδομα της μακροχρόνιας υπηρεσίας, που παίρνουν τα παλαιά στελέχη της εταιρείας και που ακόμα δεν το δικαιούσαι. Μου είπαν να σου αυξήσω τον μισθό σου κατά δέκα τοις εκατό και όλες σου οι υπερωρίες να μετράνε διπλές. Μου είπαν να σε ενημερώσω, ότι έχουν υποπλοίαρχους διαθέσιμους και ότι δεν το κάνουν επειδή σε έχουν ανάγκη, αλλά επειδή το αξίζεις».

«- Καπετάν Αντώνη,» απάντησα «σας ευχαριστώ για όλα τα καλά σας λόγια και τις διαθέσεις της εταιρείας. Ήμουν έτοιμος να ξεμπαρκάρω, γιατί έχω πολύ κουραστεί, αλλά θα μείνω όσο μπορώ.»

Και έμεινα. Ο μέχρι τότε καπετάνιος έφυγε και όταν ήλθε στην Ελλάδα ζήτησε και βρήκε τους δικούς μου. Πήγε κατ' επανάληψη στα κηρύγματα. Ο ενθουσιασμός του ήταν τέτοιος, καθώς μου είπαν οι συγγενείς μου, που κάποια φορά στο τέλος του κηρύγματος σηκώθηκε από την θέση του, πήγε προς τον άμβωνα, πήρε το ποτήρι του νερού από το οποίο έπινε ο κήρυκας και κατάβρεχε το κεφάλι του..!

Είθε ο Κύριος να μίλησε βαθιά στην καρδιά του και να κατάλαβε το νόημα του Σταυρού και αυτό που έγινε στον Γολγοθά. Μακάρι να βρέθηκαν άνθρωποι στον δρόμο του, για να τον στηρίξουν.

Ο νέος καπετάνιος ήταν και αυτός ένας καλός άνθρωπος και καλά πέρασα μαζί του. Ευχαριστώ τον Θεό. Είδα την δύναμη και την βοήθεια του Θεού στην ζωή μου. Ποτέ δεν φανταζόμουν αυτή την εξέλιξη των πραγμάτων.

Εκείνο που θυμάμαι από αυτόν τον άνθρωπο, ήταν όταν χρειάστηκε να του κάνω κάποιες ενέσεις, γιατί έπασχε από κάτι και μου στράβωσε η βελόνα. Ευτυχώς δεν το πήρε είδηση και εγώ δεν είπα τίποτα.

Και το δεύτερο, ήταν όταν με φώναξε κάποια μέρα στο δωμάτιό του και με συμβούλευσε να μην έχω σε κανέναν εμπιστοσύνη, γιατί ένας ναύτης πήγε στο δωμάτιό του και με κατηγόρησε.

Επρόκειτο για έναν ναύτη από την Ικαρία μιας κάποιας ηλικίας. Αυτός όλο προβλήματα μου δημιουργούσε. Όταν τον έβγαζα για υπερωρία δεν έβγαινε προφασιζόμενος πότε αρρώστια, πότε κούραση και πότε κάτι άλλο. Όταν καμιά φορά έβγαινε στην κανονική του εργασία ήταν τόσο νωθρός, που οι υπόλοιποι ναύτες του είχαν κολλήσει το παρατσούκλι ο «κοπανατζής».

Και σαν να μην έφτανε αυτό, παρακινούσε και τους άλλους να μην είναι κορόιδα και δουλεύουν. Όταν όμως ερχόταν η ώρα που καλούσα το πλήρωμα του καταστρώματος για να τσεκάρουμε τις υπερωρίες τους, τότε όλο γκρίνια ήταν, γιατί οι άλλοι να έχουν πολλές ώρες και αυτός να μην έχει.

Τον λυπόμουνα λόγω της ηλικίας του και πάντοτε του έγγραφα μερικές ώρες παραπάνω, τις οποίες για λόγους συνειδήσεως τις αφαιρούσα από τον εαυτό μου. Αυτός ο άνθρωπος λοιπόν, πήγε στον καπετάνιο και του είπε:

«- Καπετάν Αντώνη, ο Γραμματικός με αδικεί, δεν με βγάζει να δουλέψω υπερωριακά. Ευτυχώς και του λέτε εσείς και μου γράφει μερικές ώρες παραπάνω».

«- Είδες, καπετάν Αλέκο, πως σε κάρφωσε ο κοντοχωριάτης σου; Νόμιζε ότι θα σου κάνω παρατήρηση.»

«Αυτός είναι ο κόσμος: αντί του μάννα χολή..!» απάντησα.

Ο καπετάνιος ήταν αυτό που λέμε «πολύ μερακλής». Ήθελε το καράβι να είναι πολύ φροντισμένο, περιποιημένο και χωρίς την παραμικρή σκουριά. Ο ένας γενικός χρωματισμός ακολουθούσε τον άλλον και μου έκανε εντύπωση, γιατί δεν υπολόγιζε το κόστος των υπερωριών και γενικά τα έξοδα, μπροστά στην εμφάνιση του καραβιού. Η μια παραγγελία χρωμάτων διαδεχόταν την άλλη και απορούσα, πώς το Γραφείο ενέκρινε όλα αυτά τα έξοδα.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Δ.

Στο καράβι υπάρχουν πολλές ελεύθερες ώρες. Στο πέλαγος υπάρχουν οι βάρδιες 8-12, πρωί, βράδυ, 12-4 μεσημέρι και μεσάνυχτα και 4-8 πρωί και απόγευμα. Οι υπόλοιπες ώρες είναι τελείως ελεύθερες, γιατί δεν υπάρχει απασχόληση. Έτσι το πλήρωμα ή θα παίζει χαρτιά και τάβλι, πειράζοντας ο ένας τον άλλον με ιστορίες λιμανιού ή και σπανιότερα θα φιλοσοφεί.

Για τις οικογένειές τους δεν μιλούν ποτέ. Με το διάβασμα πολύ λίγο ή και καθόλου, δεν ασχολούνται. Σε κείνο το καράβι ήμουν Υποπλοίαρχος και ο Υποπλοίαρχος έχει πάντα την βάρδια 4-8. Ο Υποπλοίαρχος είναι η μάνα του καραβιού. Ο γενικός υπεύθυνος και κείνος που πρέπει να ξέρει τα πάντα στο καράβι, ανά πάσα ώρα και στιγμή.

Στο καράβι είχε έλθει μαζί με άλλους ένα παιδί, απόφοιτος του Λυκείου, σαν δόκιμος πλοίαρχος. Ήταν πρωτόμπαρκος και γέννημα-θρέμμα του Πειραιά. Ήταν ένα ζωηρό παιδί, από κείνα που στην λαϊκή γλώσσα τα λέμε «μαγκάκια». Δεν σεβόταν τίποτα. Κάποτε πήγε να χτυπήσει τον λοστρόμο, έναν γέρο άνθρωπο που απορούσαμε γιατί δεν είχε βγει ακόμη στην σύνταξη.

Ο δόκιμος πλοίαρχος στην πραγματικότητα είναι μούτσος και υποχρεωμένος να ανεβαίνει στην γέφυρα για να ξετριφτεί και να μαθαίνει πέντε πράγματα. Αυτός δεν έδινε δεκάρα για τίποτα. Λόγω έλλειψης πληρώματος συνηθίζεται σε περιόδους ναυτιλιακής ευρωστίας, να προωθούνται σε ναύτες οι μούτσοι, προτού πάρουν την σχετική άδεια, που την παίρνουν ύστερα από διετή υπηρεσία σε πλοίο.

Τον Παναγιώτη λοιπόν, μόλις χήρεψε θέση ναύτη τον προώθησα σε ναύτη. Αλλά και τότε εξακολουθούσε να δημιουργεί προβλήματα. Φαίνεται, ότι το περιβάλλον στο οποίο ζούσε προτού μπαρκάρει δεν ήταν και το σωστότερο. Είχε διαδοθεί, ότι ο αδελφός του είχε καμπαρέ στο Πειραιά. Μόλις έγινε ναύτης, τον πήρα κατευθείαν στην βάρδια μου, για να τον ξετριψω τουλάχιστον με το τιμόνι και να του λέω δυο πράγματα για την δουλειά.

Σε μένα είναι αλήθεια, ότι έδειχνε πολύ σεβασμό και ποτέ, όταν ήμουν παρών, δεν είχε δημιουργήσει προβλήματα. Φυσικά, όποιος γνωρίζει την αγάπη και το μεγαλείο της αγάπης του Θεού, δεν χάνει καμιά ευκαιρία στο να την εκθέσει στον συνάνθρωπό του.

Αυτό είναι κάτι που βγαίνει από μέσα του, είναι μια ανάγκη της ψυχής, ένα φτερούγισμά της. Πολλές φορές το φτερούγισμα αυτό τραυματίζεται από τις αντιλογίες, την αδιαφορία, τις κοροϊδίες, τις ειρωνείες, την υποκρισία και πολλές φορές από την αδικαιολόγητη αντιπαλότητα, που σου φέρνουν στο μυαλό τα λόγια του Κυρίου μας:

«Αν κακώς ομίλησα, πες μου ποιο είναι το κακό, αν καλώς γιατί με δέρνεις;»

(Ιωάννης 18:23)

Στην περίπτωση του καραβιού είναι πολλά τα προβλήματα και άμεσα. Σαν Χριστιανός, έπρεπε να είσαι το παράδειγμα των λόγων της πίστης σου, αλλά και σαν υπεύθυνος είσαι εκείνος που θα βάλεις τον κάθε κατεργάρη στον τόπο του. Στο καράβι και να μην είναι κανείς παράξενος, γίνεται εξ αιτίας της μονοτονίας.

Αυτό εμφανίζεται πιο έντονα στα δεξαμενόπλοια. Το ταξίδι κρατά συνήθως περισσότερο από ένα μήνα. Ένας μήνας ουρανός και θάλασσα, μερικές ώρες στο λιμάνι για φόρτωση ή εκφόρτωση και πάλι τα ίδια. Στα λιμάνια το πλήρωμα δεν προλαβαίνει να βγει έξω, λόγω της βάρδιας. Ακόμη και για τα απαραίτητα, λέμε σε όποιον δεν έχει βάρδια να μας αγοράσει ξυριστικά και τέτοια και αφού η φόρτωση ή η εκφόρτωση δεν γίνεται στην ράδα, που είναι σύνηθες. Υπάρχει λοιπόν, πολύς εκνευρισμός και μας φτάνει τα πάντα. Αν δεν πάρουμε και αλληλογραφία, τότε γίνεται πια χαμός.

Στις ώρες λοιπόν της βάρδιας, ιδιαίτερα τις πρωινές, συμβούλευα τον Παναγιώτη και του μιλούσα για την αγάπη του Θεού και την φροντίδα Του για τον καθένα μας.

«- Έστειλε τον Γιο Του» του έλεγα «στη Γη και σταυρώθηκε, για να πληρώσει με τον θάνατό Του όλες μας τις ανοησίες και εμείς δεν το καταλαβαίνουμε και εξακολουθούμε να κάνουμε τα δικά μας. Πρέπει να μετανιώσουμε για τη ζωή που κάνουμε και να τρέξουμε κοντά Του. Τότε θα χαρούμε, τότε θα ευτυχίσουμε...»

Ο Παναγιώτης με άκουγε, αλλά ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις ποιές είναι οι βαθύτερες σκέψεις του άλλου, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για περίπτωση που υπάρχει διαφορά της θέσης αυτού που μιλάει και αυτού που ακούει. Υποπλοίαρχος εγώ και ναύτης εκείνος, υπάρχουν πολλοί λόγοι που μπορούν να δημιουργήσουν έδαφος υποκρισίας. Λόγοι συμφέροντος, λόγοι ευγένειας, λόγοι διαφορής ηλικίας και τόσοι άλλοι.

Δεν έμεινε όμως απαθής και αμίλητος. Έφερε τις αντιρρήσεις του και τους συνηθισμένους προβληματισμούς του. Οι ναύτες αλλάζουν βάρδια κάθε μήνα, ενώ οι αξιωματικοί παραμένουν σταθεροί στις βάρδιες τους. Πέρασε ο μήνας και ο Παναγιώτης έφυγε από την δική μου βάρδια την 4-8 και πήρε την επομένη 8-12. Μετά ένα δίμηνο ήλθε η σειρά του και πάλι για την 4-8. Πάντοτε στις νυχτερινές βάρδιες, που δεν υπάρχουν καμαρότοι, τον καφέ στον αξιωματικό τον φτιάχνει και τον φέρνει ο ναύτης της βάρδιας.

Μου έφερε λοιπόν στις 4 το πρωί τον καφέ μου, με καλημέρισε και από την πρώτη στιγμή κατάλαβα ότι ήθελε κάτι να μου πει. Το μυαλό μου πήγε σε κάποιο παράπνο του. Με έφερνε γύρω-γύρω, έπαιρνε βαθιές ανάσες και δεν ήξερε πώς να αρχίσει. Ποιος ξέρει, σκεφτόμουν, τι παράπνο έχει. Δεν μπορούσες ποτέ να ξέρεις. Άλλοτε ήθελαν να δουλέψουν υπερωρικά και άλλοτε παραπονιόντουσαν, γιατί δούλευαν υπερωρικά. Καμιά φορά έγραφαν διαφορετικές υπερωρίες και κάτι τέτοια. Το μυαλό μου εκεί πήγαινε. Κάποια στιγμή θέλησα να του δώσω θάρρος.

«- Πες μου Παναγιώτη, τι θέλεις! Κάτι φαίνεται ότι σε βασανίζει! Μήπως χρειάζεσαι κάτι, κάποια βοήθεια, κανένα βιβλίο, καμιά πληροφορία για την δουλειά;»

Τότε άρχισε να μου εξομολογείται.

«- Θυμάστε,» μου λέει «την τελευταία φορά, που ήμασταν στην ίδια βάρδια και μου μιλούσατε για τον Θεό;»

«- Και βέβαια το θυμάμαι» του απήντησα.

«- Τότε μου είχατε πει, ότι η πίστη στο Θεό είναι προσωπική μας υπόθεση και όποιος θέλει είναι ελεύθερος να πιστεύει ή να μη πιστεύει. Μου είπατε επίσης, ότι ο Θεός έχει χίλιους τρόπους που μας μιλάει και θέλει να είμαστε κοντά Του. Μου είπατε ακόμη, ότι αν γονάτιζα και προσευχόμουν με ειλικρίνεια, ο Θεός θα απαντούσε στην προσευχή μου και θα καταλάβαινα την ύπαρξή Του. Δεν τα θυμάμαι ακριβώς τα λόγια σας, αλλά εγώ όταν πήγα στη καμπίνα μου προσευχήθηκα. Ξέρετε λοιπόν τι έγινε;»

«- Όχι βέβαια», απήντησα «περιμένω να μου πεις.!»

Από το μυαλό μου πέρασαν εκείνη τη στιγμή χίλια δυο πράγματα. Αν ήταν ειλικρινής, ο Θεός θα του απαντούσε. Αν πάλι προσευχόταν από περιέργεια για να ιδεί τι θα συνέβαινε, δεν θα γινόταν τίποτα, διότι η μεγαλοσύνη του Θεού δεν κατεβαίνει στις δικές μας μικροπρέπειες και εξυπνάδες.

«- Έκανα αυτό που μου είπατε,» είπε. «Την ώρα λοιπόν που προσευχόμουν, ένα φως έλαμψε στο δωμάτιό μου, σαν το φινιστρίνι της καμπίνας μου. Έκλεινα τα μάτια μου και το έβλεπα, άνοιγα τα μάτια μου και το έβλεπα. Από τότε προσεύχομαι κάθε βραδιά. Χτες βράδυ όμως, συνέβη το εξής. Μου είχαν στείλει από την Ελλάδα μερικά περιοδικά. Ρομάντζα ήταν και καθώς ήμουν ξαπλωμένος και τα διάβαζα το μυαλό μου πήγε στους φίλους μου στον Πειραιά και σιγά-σιγά με έπαιρνε ο ύπνος. Δεν είχα προσευχηθεί και σχεδόν κοιμόμουν, όταν και πάλι βλέπω το φως. Άνοιγα τα μάτια μου και το έβλεπα, έκλεινα τα μάτια μου και το έβλεπα. Σηκώθηκα αμέσως και προσευχήθηκα. Τι είναι αυτό καπετάν Αλέκο;»

«- Παναγιώτη,» του απήντησα «βέβαια ονειροκριτής δεν είμαι, ούτε και ψυχολόγος. Εκείνο όμως που ξέρω, είναι ότι ο Θεός μας μιλάει με χίλιους τρόπους. Ξέρω επίσης ότι ο Ιησούς Χριστός είπε, ότι είναι το «Φως του Κόσμου» και ότι μπορεί και

εμάς να μας κάνει φως στο περιβάλλον μας. Εσύ ξέρεις πιο καλά από μένα τι είναι αυτό το πράγμα. Δεν μπορεί να σου μίλησε ο Θεός και να μην σε έκανε να καταλάβεις, αν προέρχεται από Κείνον ή όχι...

» Συνέχισε να προσεύχεσαι. Εμείς είμαστε άνθρωποι και μπορούμε να δίνουμε διάφορες εξηγήσεις στα τόσα μυστήρια που μας περιβάλλουν. Ένας βλέπει το λουλούδι και το πατάει, ο άλλος το βλέπει και το μαδάει, ο τρίτος το θαυμάζει, ο τέταρτος το κόβει και το βάζει στο μικροσκόπιο.

» Κάποιος άλλος το βλέπει και θυμάται τα λόγια του Χριστού, που είπε ότι ούτε ο βασιλιάς Σολομών δεν στολίστηκε τόσο όμορφα και ότι ο Θεός το έντυσε έτσι και ότι εμείς διαφέρουμε πολύ περισσότερο σε αξία, από ότι τα λουλούδια. Ευχαριστεί λοιπόν τον Θεό για την δημιουργία και προσπαθεί να ευωδιάζει με το άρωμα του Χριστού.

» Πες μου αν υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία, από το να προσεύχεσαι και ο Θεός να σου απαντάει. Αν συνέβαινε σε μένα θα ευχαριστούσα τον Θεό γι αυτό. Ας μην ξεχνάμε ότι ο Απόστολος Παύλος επέστρεψε στον δρόμο του Θεού και έγινε από διώκτης ο μέγας Απόστολος των εθνών, από μια λάμψη φωτός.

» Και δεν είναι η μοναδική περίπτωση, που ο Θεός ή κάποιος άγγελος, εμφανίζεται σαν φως ή σαν φωτιά. Είναι μάλλον συνηθισμένο στην Βίβλο. Γι αυτό το λόγο, να διαβάζεις την Βίβλο και να προσεύχεσαι. Ο Θεός θα σου μιλάει και θα σε φωτίζει...»

Τέτοια περίπου του έλεγα, μέχρι που πέρασε το πρώτο δίωρο και έστειλα τον Παναγιώτη να μου φτιάξει καφέ και να πει και κείνος τον δικό του.

Όταν κατέβηκε βγήκα έξω από την Γέφυρα και στάθηκα στο φτερό, όπως λέγονται το δεξιό και αριστερό μπαλκόνι της τιμονιέρας. Κοίταξα τον έναστρο ουρανό. Ήταν μια όμορφη, μια γλυκιά και γαλήνια βραδιά. Τα νερά της πλώρης γεμάτα πυγολαμπίδες διπλωνόταν ακούραστα, μονότονα, χαρούμενα, φωσφορίζοντα, γεμάτα ζωή, καθώς τα έσπρωχνε το καράβι.

Τα αστέρια τρεμόπαιζαν όλα σφικταγκαλιασμένα στην ακίνητη ζωντάνια τους. Κανένα σύννεφο σε όλο τον απέραντο χώρο του ουρανού. Και όλη αυτή η απεραντοσύνη χωρούσε μέσα στις μικροσκοπικές τρυπούλες των ματιών μου.

Τίποτα δεν ακουγόταν, εκτός από το ήρεμο πάφλασμα των κυμάτων που δημιουργούσε το σπρώξιμο της πλήρης μας. Σήκωσα τρισευτυχισμένος τα μάτια μου προς τον ουρανό.

«Κύριε,» είπα «μου δίνεις ακόμη μια άλλη χαρά; Μιλάς στον Παναγιώτη.! Στήριξέ τον, στερέωσέ τον, δώσε μου σοφία και προστάτεψε με από τις παγίδες του πονηρού, να μην σκανδαλίσω το νεογέννητο παιδί σου.

» Αλλά Κύριε, απόψε ζήλεψα λίγο. Τόσα χρόνια πιστεύω σε Σένα. Έχω Κύριε, τα καθημερινά μου προβλήματα, το ξέρω ότι πολλές φορές Σε στεναχωρώ. Αλλά ποτέ δεν είδα και εγώ κάτι παρόμοιο. Στον Παναγιώτη, μόλις προσευχήθηκε του έδειξες κάποιο σημείο. Σε μένα, γιατί Κύριε δεν έδειξες κάτι;

» Αραιά και πού βλέπω κάποιο όνειρο. Βλέπω την αρπαγή της Εκκλησίας Σου και είμαι πολύ χαρούμενος, γιατί βλέπω Κύριε και τον εαυτόν μου ανάμεσα στους δικούς Σου. Αλλά αυτό είναι απλά όνειρο, δεν είναι κάτι ζωντανό, όπως η περίπτωση του Παναγιώτη, όπως και τόσες άλλες, που έχω διαβάσει στον Λόγο Σου, όπως και τόσες άλλες που έχω ακούσει.

» Γιατί Κύριε; Μήπως η πίστη μου είναι τόσο λίγη; Τόσο μικρή...;»

Τότε ένα εδάφιο από το Λόγο του Θεού μου ήλθε δυνατό και ολοκάθαρο στο μυαλό, στην καρδιά και στην ψυχή μου. Ήταν τα λόγια του Κυρίου προς τον Θωμά.

«Επειδή με είδες, Θωμά, επίστευσες;
μακάριοι όσοι δεν είδαν και επίστευσαν.»

(Ιωάννης 20:29)

Η ματιά μου χώθηκε στο απέραντο του ουρανού.

«Κατάλαβα Κύριε» είπα. «Σε ευχαριστώ, τον θέλω αυτόν τον μακαρισμό. Ας μην ιδώ τίποτα. Δεν θέλω τίποτα.!»

Έτσι και έγινε. Ο Θεός άκουσε την προσευχή μου και με το παραπάνω. Από τότε, δεν είδα πια ούτε στο όνειρο την αρπαγή, που αρκετές φορές την έβλεπα μέχρι τότε.

Αυτή είναι η ομορφιά του πιστού. Δεν περιγράφεται. Χαίρεται πάντοτε, είτε βλέπει, είτε δεν βλέπει οράματα. Για τον κόσμο είναι μωρία, ανοησία, ρομαντισμός, συντήρηση. Για όποιον όμως ζει αυτές τις στιγμές, είναι απερίγραπτη χαρά, ευγνωμοσύνη, είναι το κάτι άλλο.

Αυτό που δεν έχει ο κόσμος, ούτε και μπορεί να το έχει ούτε και θα το αποκτήσει ποτέ. Είναι η χαρά του Χριστού, που δίνει μόνο στους δικούς Του και τους κάνει να ξεχωρίζουν, μέσα σε ένα κόσμο γεμάτο από σκουπίδια και φτηνά πράγματα.

Ύστερα από αρκετά χρόνια, ο Παναγιώτης με επισκέφτηκε στο Γραφείο μου στο Πειραιά. Είχε γίνει πια καπετάνιος. Ήταν χαρούμενος. Ο Θεός, που άρχισε καλό έργο, ας τον στηρίζει και ας τον οδηγεί στην αλήθεια και στον δρόμο Του.

Σήμερα αναλογιζόμενος την περίπτωση αυτή, σκέφτομαι πόσο ανόητος υπήρξα με το παράπονό μου. Βρισκόμουν στο φτερό του καραβιού, έβλεπα μια απέραντη δημιουργία γεμάτη φως, που ξεκινούσε από τα φωσφορίζοντα κύματα της πλήρης, μέχρι τους απέραντους κόσμους του φωτός με τους ήλιους του και εγώ παραπονιόμουν για το σαν το φινιστρίνι φως, που είδε περιστασιακά ο Παναγιώτης..!

ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΣΤΟ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ Κ.

Αυτό ήταν το δεύτερο πλοίο που υπηρετούσα σαν υποπλοίαρχος. Και δεν συνάντησα ιδιαίτερα προβλήματα, καθώς το προηγούμενο, που ήταν και το πρώτο που είχα μπαρκάρει με την ιδιότητα του Υποπλοιάρχου, ήταν ένα παλιό και πολύ προβληματικό καράβι.

Εκείνο ήταν τρόπω τινά, σαν σχολείο, διότι όλες οι αναποδιές και όλα τα απρόοπτα στα παλιά καράβια συμβαίνουν και πρέπει να είναι η προσοχή σου έντονη στο κάθε τι, για να προλαμβάνονται οι ζημιές.

Έτσι τώρα ένοιωθα πολύ πιο άνετα. Σε κείνο το πλοίο, λόγω της παλαιότητας, είχα κινδυνεύσει δυο φορές και μάλιστα πολύ σοβαρά.

Την μία είχαμε κατεβεί τρία άτομα σε μια δεξαμενή για να επισκευάσουμε τα καλοριφέρ φορτίου. Την δεξαμενή την είχα πλύνει αρκετά καλά, αλλά πάντοτε χρειάζεται μεγάλη προσοχή, διότι οι λαμαρίνες είναι ποτισμένες με πετρέλαιο, που συνεχώς αναδίδουν τα επικίνδυνα αέρια του πετρελαίου.

Αλλά και ποτέ δεν είναι δυνατόν να αντληθούν όλα τα κατάλοιπα του φορτίου. Πάντοτε στις γωνίες και κάτω από τις σιδερογωνιές κάτι θα μείνει.

Εκτός τούτου, εκείνο το πλοίο είχε συνεχώς προβλήματα με τα καλοριφέρ του φορτίου, τα οποία τρυπούσαν λόγω παλαιότητας και διαβρώσεως. Μέσα στις σωληνώσεις τους πάντοτε παρέμεινε φορτίο, το οποίο με τους κλυδωνισμούς του πλοίου, όταν ήταν άφορτο και πλυμένο διέρρηξε μέσα στη δεξαμενή και την λέρωνε.

Στη συνέχεια πηγαινοερχόταν μέσα στον πυθμένα της δεξαμενής και ανέδιδε εκρηκτικά αέρια. Γι αυτό ήμασταν ιδιαίτερα προσεκτικοί, όταν χρειαζόταν να εργαστούμε στις δεξαμενές.

Με ειδικά όργανα μετρούσαμε την περιεκτικότητα των επικίνδυνων αερίων και μετά κατεβαίναμε. Σιδερένια εργαλεία αποκλείονταν.

Με ιδιαίτερη προσοχή αφαιρούσαμε τις τρύπιες σερπαντίνες του καλοριφέρ, τις μεταφέραμε προσεκτικά σε μέρος που επιτρεπόταν η εργασία και κατασκευάζαμε τις νέες.

Κάποια από αυτές τις φθαρμένες σερπαντίνες, μας παρουσίαζε δυσκολίες στην αποκόλλησή της και ο αντλιωρός, ο οποίος έκανε τις χειρονακτικές εργασίες, εκνευρίστηκε και χτύπησε με δύναμη έναν λοστό που κρατούσε πάνω στις σερπαντίνες.

Μια μικρή λάμψη δημιουργήθηκε και αμέσως μετά κατάλαβα πόσο μας αγαπούσε ο Θεός. Οι άλλοι δύο κιτρίνισαν και έχασαν την λαλιά τους. Δεν είχα προσέξει, ότι ο αντλιωρός είχε φέρει μαζί του σιδερένιο λοστό..!

Του έσυρε τα εξ αμάξης ο Δεύτερος Μηχανικός και τον διώξαμε αμέσως από την δουλειά, η οποία ήταν διπλά υπερωριακή, για να του γίνει μάθημα. Εκείνος βέβαια είχε φοβηθεί περισσότερο, αλλά τί να το κάνεις ήταν αργά. Αν δεν είχε πλυθεί πολύ προσεκτικά η δεξαμενή θα γινόμασταν όλοι μακαρίτες.

Η άλλη φορά, που είχα αληθινά κινδυνέψει και πάλι ήταν από την κακοκαιρία. Είχαμε πέσει σε άσχημο καιρό και ήμασταν φορτωμένοι. Όταν τα δεξαμενόπλοια είναι φορτωμένα τα έξαλά τους είναι πολύ μικρά. Γίνονται σχεδόν υποβρύχια. Η θάλασσα μπαινοβγαίνει στο κατάστρωμα και το περπάτημα πάνω σ' αυτό είναι ιδιαίτερα επικίνδυνο έως αδύνατο.

Για τον λόγο, αυτό υπάρχει κατασκευή υπερυψωμένου διαδρόμου, που ενώνει τα μεσαία με τα πρυμναία διαμερίσματα και πάνω σε αυτόν κυκλοφορεί το πλήρωμα, όταν χρειάζεται να μετακινηθεί από την μέση στην πρύμη του πλοίου.

Σε κείνη την κακοκαιρία λοιπόν, άκουγα κάποιο μεταλλικό θόρυβο κάτω από τον διάδρομο. Με τα κιάλια εντόπισα από την Γέφυρα του πλοίου ένα προφυλακτήρα ενός σωλήνα, ο οποίος είχε από την μια πλευρά ξεκολλήσει και από την άλλη δεν κρατούσε καλά. Με τις κλίσεις του караβιού λοιπόν, κτυπούσε πάνω στα διπλανά του σίδερα και φοβήθηκα για σπινθήρα και για τις συνέπειες, αν τυχόν ξεκολλούσε τελείως.

Έπρεπε να στερεωθεί κάπως, μέχρι να φτιάξει ο καιρός και να τον επισκευάσουμε κανονικά.

Το πρόβλημα ήταν ποιός θα πήγαινε, γιατί το μέρος που βρισκόταν δεν μπορούσε να προφυλαχτεί επαρκώς, ούτε με κάποιο γύρισμα του καραβιού σε ασφαλέστερη πορεία ως προς τα κύματα. Στο καράβι είχαμε δυο τρεις ναύτες πιο έμπειρους και ο λοστρόμος ήταν καλός. Αλλά φοβόμουν να στείλω κάποιον από αυτούς, μήπως και μου τον πάρει η θάλασσα. Δεν είχα εμπιστοσύνη σε κανέναν, διότι η θάλασσα είναι πάντα απρόβλεπτη.

Αποφάσισα λοιπόν, να πάω ο ίδιος. Ζήτησα από τον καπετάνιο να ανεβεί στην Γέφυρα, για να κάνει κουμάντο στον τιμονιέρη και να με προφυλάξει όσο μπορούσε από τα κύματα και προσευχήθηκα από μέσα μου να τα καταφέρω.

Κατέβηκα στο κατάστρωμα, έφτασα στο τόπο της ζημιάς και άρχισα τις προσπάθειες. Με το ένα μάτι κοίταζα τη θάλασσα και με το άλλο την ζημιά. Συγχρόνως είχα επισημάνει ένα σωλήνα, από τον οποίο αρπαχνόμουν και με τον οποίο γινόμουν ένα, κάθε φορά που κάποιο κύμα ανέβαινε στο κατάστρωμα και σάρωνε τα πάντα.

Σχεδόν είχα τελειώσει και ήμουν έτοιμος να επιστρέψω στην Γέφυρα, όταν έγινε αυτό που φοβόμουν μήπως γίνει στους άλλους.

Θέλεις από παρατιμονιά, θέλεις από επιδείνωση του καιρού, ένα τεράστιο κύμα ανέβηκε στο κατάστρωμα και ερχόταν απειλητικό κατά πάνω μου. Πρόλαβα πάλι και αρπάχτηκα από τον σωλήνα. Η δύναμή του όμως ήταν τέτοια ή ίσως και η εμπιστοσύνη στον εαυτό μου λόγω της εξοικείωσης, που με ξεκόλλησε από τον σωλήνα και κουτρουβαλώντας με παρέσυρε προς την άλλη πλευρά από την οποία μπήκε.

Κατάλαβα ότι τα πάντα είχαν τελειώσει εκείνη την ώρα. Ντυμένος με χοντρά ρούχα λόγω του χειμώνα και αν ακόμη γλίτωνα από κάποιο χτύπημα στις διάφορες προεξοχές του καταστρώματος και έπεφτα στην θάλασσα, δεν υπήρχε περίπτωση να μείνω στην επιφάνεια κολυμπώντας.

Βέβαια αυτές τις σκέψεις μάλλον μετά θα τις έκανα, γιατί εκείνη την ώρα δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς τίποτα. Παρασύρσαι και δεν ξέρεις που βρίσκεσαι μέσα στους αφρούς και στην βία του νερού. Εκείνο που συνέβη όμως, είναι ακόμη ένα θαύμα για μένα. Το χέρι του Θεού ήταν εκείνο που με προστάτεψε και τούτη τη φορά. Από την γέφυρα βέβαια με είχαν ξεγράψει.!

Για μια στιγμή, μου είπαν μετά, ότι με είδαν ανάμεσα στους αφρούς καθώς το κύμα έφευγε ζωντανό και αφρισμένο από την άλλη πλευρά του πλοίου.

Χωρίς να καταλάβω πώς, βρέθηκα γαντζωμένος από τα ρέλια, καθώς λέγονται στην ναυτική γλώσσα τα κάγκελα. Πώς έγινε και ενώ παρασυρόμουν μέσα στα νερά και στους αφρούς, που δεν έβλεπες τίποτα, να αρπαχτώ από τα ρέλια και πως βρέθηκα μπροστά μου, δεν το κατάλαβα.

Εκείνο που θυμάμαι είναι ότι κολυμπούσα κρατημένος από τα ρέλια και πηγαينوερχόμουν πότε από εδώ και πότε από εκεί, καθώς το κύμα έφευγε ορμητικό από το καράβι.

«- Άγιο είχες,» μου είπε ο καπετάνιος «και συ που γλίτωσες και εμείς, που θα το είχαμε βάρος στην συνείδηση μας στο υπόλοιπο της ζωής μας..!»

«- Είχα τον Ίδιο τον Θεό..!» είπα στον καπετάνιο,

Η σωτηρία μου ήταν μια πραγματική επέμβαση του Θεού. Σε στιγμές σοβαρού κινδύνου λέμε συνήθως, ότι είδαμε τον χάρο με τα μάτια μας. Εγώ δεν πρόλαβα ούτε τον χάρο να ιδώ, ούτε τον κίνδυνο να αισθανθώ. Μετά, αναλογιζόμενος το τι συνέβη, σκέφτηκα ότι σε αυτό που έγινε, ήταν το χέρι του Θεού που με έσωσε.

Μερικά χρόνια αργότερα στον φοβερό για τους ναυτικούς Βισκαϊκό κόλπο, η φουρτουνιασμένη θάλασσα κατάπιε το γιο μιας πρώτης μου εξαδέλφης. Ήταν μπαρκαρισμένος σε ένα φορτηγό πλοίο σαν λοστρόμος. Η κακοκαιρία είχε απασφαλίσει ένα γερανό του πλοίου, ο οποίος πηγαινοερχόταν στο κατάστρωμα προκαλώντας ζημιές. Ο λοστρόμος μαζί με δυο τρεις ναύτες βγήκαν στο κατάστρωμα και προσπάθησαν να τον στερεώσουν. Στη προσπάθειά τους όμως αυτή, η θάλασσα τους άρπαξε και δεν βρέθηκε κανένας τους.

Κάποιος ίσως πει: «Γιατί να γίνει αυτό, εσύ ήσουν πιο καλός από κείνους και τι έφταιγαν οι οικογένειες και τα ορφανά ίσως, που άφησαν πίσω τους..!»

Η τοποθέτηση όμως αυτή δεν είναι στη σωστή της βάση. Ο Θεός μας αγαπάει όλους το ίδιο και δεν θέλει κανένας μας να χαθεί, αλλά όταν εμείς απερίσκεπτα ή και κάτω από επικίνδυνες συνθήκες εκθέτουμε τους εαυτούς μας σε κάποιον κίνδυνο, αναλαμβάνουμε και τις ευθύνες των πράξεών μας.

Ο διάβολος είπε στον Κύριό μας, να πέσει από το πτερύγιο του Ναού και δεν θα πάθαινε τίποτα, διότι ήταν γραμμένο, ότι οι άγγελοι θα τον κρατούσαν στις φτερούγες τους και δεν θα σκόνηταψτε το πόδι Του. Ο Κύριος φυσικά δεν υπάκουσε. Και αυτό είναι ένα μάθημα και για μας.

Εκτός από την πνευματική διάσταση του θέματος, που ο πονηρός ζητούσε υπακοή σε αυτόν, υπάρχει και η πρακτική

πλευρά. Δεν πρέπει να κάνουμε απερισκεψίες, επειδή είμαστε Χριστιανοί και μας αγαπάει ο Θεός. Ο Θεός έβαλε νόμους, τους οποίους πρέπει να τηρούμε και όταν τους παραβαίνουμε διακινδυνεύουμε το αντίστοιχο τίμημα.

Όταν ανεβαίνουμε στο αεροπλάνο, πρέπει να γνωρίζουμε, ότι υπάρχει ο κίνδυνος της πτώσης και ο σίγουρος θάνατός μας. Αυτό πολύ καλά το ξέρουν και οι αεροπορικές εταιρείες, γι αυτό και ασφαλίζονται και γι αυτό, πριν από κάθε πτήση μας κάνουν και την σχετική ενημέρωση, με τις οδηγίες σε περίπτωση ανάγκης.

Άλλο θέμα είναι το εάν ο Θεός, μέσα στην απέραντη αγάπη Του, επεμβαίνει πολλές φορές και μας σώζει. Αλλά και τότε ακόμη είναι συνηθισμένη η έκφραση «είχανε τύχη βουνό και γι' αυτό σωθήκανε». Στην περίπτωση βέβαια, που δεν γίνει σωτηρία, κατηγορούμε τον Θεό, που μας αγνόησε και δεν «επενέβη»!

Αν η σωτηρία των Χριστιανών από τους φυσικούς κινδύνους γινόταν κανόνας, τότε θα καταργούταν η ελευθερία του ανθρώπου. Ο Χριστιανός όταν σώζεται από κάποιο κίνδυνο, ευχαριστεί τον Θεό που τον προστάτεψε, γιατί γνωρίζει ότι στα χέρια Του κρατάει τα πάντα.

Μερικές φορές συμβαίνει να μας προστατεύει ο Θεός από σοβαρούς κινδύνους, τους οποίους ποτέ μας δεν αντιληφθήκαμε ή τους συνειδητοποιήσαμε πολύ αργότερα. Μου έμεινε ζωηρή στην μνήμη μου η εικόνα ενός κιγκλιδώματος της σκάλας, μιας δεξαμενής πετρελαίου, που λόγω παλαιότητας είχε ξεκολλήσει από την θέση του και ούτε λίγο, ούτε πολύ σύρθηκε πάνω στον σιδερένιο χειραγωγό και κατέπεσε στο σιδερένιο πάτωμα, χωρίς να δημιουργηθεί σπινθήρας.

Το κιγκλίδωμα το είδαμε, όταν πια είχαμε πλύνει και εξαερίσει τη δεξαμενή. Η δεξαμενή αυτή βρισκόταν ακριβώς κάτω από την καμπίνα μου..!

Δεν ξέρω για τι και για πόσα να πρωτοευχαριστήσω τον Κύριό μου..!

Η ΠΡΩΩΘΗΣΗ ΤΟΥ Ε.

Στην ζωή μας κάνομε μερικές φορές διάφορες παρατυπίες ή και παρανομίες, οι οποίες μπορεί να μας στοιχίσουν πολύ ακριβά. Μια από αυτές τις παρανομίες-παρατυπίες που είναι πολύ συνηθισμένες στα καράβια, είναι να προωθηθεί κάποιος σε βαθμό ανώτερο από την άδεια ή το Δίπλωμα που κατέχει. Συνηθίζεται στους ναυτόπαιδες ειδικά, να καταλαμβάνουν την θέση ναύτη ευθύς μόλις απολυθεί κάποιος ναύτης. Αυτό και παράνομο είναι, αλλά και επικίνδυνο, γιατί σε περίπτωση ατυχήματος θα την πληρώσει ο καπετάνιος.

Και σε μένα το ίδιο συνέβη. Είχα σχεδόν κλείσει ένα χρόνο ναυτόπαις στο πλοίο, όταν χήρεψε μια θέση ναύτη και με προώθησαν. Όλοι οι ναυτόπαιδες περιμένουν το πότε θα φύγει κάποιος ναύτης για να προωθηθούν. Στο καράβι υπηρετούσε σαν ναυτόπαις ένα παιδάκι από τον Πειραιά. Ήταν ένα ορφανό παιδί, το οποίο καθώς έμαθα αργότερα, είχε και σοβαρά προβλήματα υγείας. Μόλις λοιπόν δήλωσε παραίτηση κάποιος ναύτης, ήλθε στο Γραφείο μου αυτό το παιδί και με παρακάλεσε να τον βάλω στην θέση του.

«- Θα συνεννοηθώ τον καπετάνιο», του είπα.

Κάθε μέρα λοιπόν ερχόταν και με ρωτούσε. Συνεννοήθηκα με τον καπετάνιο, ο οποίος μου είπε:

«- Τι με ρωτάς; Δεν ξέρεις, ότι αυτό γίνεται πάντα. Δεν συμφέρει την εταιρεία να στείλει ναύτη από την Ελλάδα, γιατί θα υπάρχουν άλλες απαιτήσεις και διαδικασίες. Είναι πιο απλό, όταν θα βρεθούμε σε κοντινό λιμάνι, να μας στείλουν τζόβενο.»

Την επομένη φορά που ήλθε ο Ε. και με ρώτησε τι θα γίνει και αν συνεννοήθηκα με τον καπετάνιο, του είπα ότι πρέπει απαραίτητως να ξέρει καλό τιμόνι και κάτι άλλα απλά πράγματα. Τον πέρασα δηλαδή κάτι σαν εξετάσεις, περισσότερο για να καταλάβει, ότι αν έπιανε ναύτης έπρεπε να είναι συνεπής με τις υποχρεώσεις του ναύτη.

Μου απαντούσε κανονικά σε ό,τι τον ρωτούσα.

«- Άντε,» του λέω «θα σε κάνουμε ναύτη, αλλά να προσέχεις και αν έχεις καμιά απορία να με ρωτάς και να μην ντρέπεται, ούτε και να προσπαθείς μόνος σου να βρεις την λύση, γιατί τα καράβια είναι επικίνδυνα και στη θάλασσα δεν χωράνε αστεία και κουτουράδες. Ό,τι απορία έχεις σε μένα θα την λες.»

Με ευχαρίστησε και ξαφνικά έπεσα από τα σύννεφα με την ερώτηση που μου έκανε.

«- Καπετάν Αλέκο, έχω μια απορία και δεν μπορώ να την εξηγήσω. Θέλω να σας ρωτήσω, γιατί αυτό το πράγμα δεν το καταλαβαίνω.»

Εγώ πήρα το ύφος του δασκάλου και τον ρώτησα περίεργος, τι είναι αυτό που δεν καταλάβαινε.

«- Να,» μου λέει σοβαρά προβληματισμένος, «όταν πηγαίνουμε στην Αμερική το δωμάτιό μου είναι από τα δεξιά του καραβιού, αλλά και όταν γυρίζουμε από την Αμερική πάλι από τα δεξιά είναι. Αυτό το πράγμα δεν μπορώ να το καταλάβω.»

Δεν μπορούσα να κρατήσω τα γέλια μου.

«- Τι να σου κάνω,» του είπα «που σου υποσχέθηκα, ότι θα σε κάνω ναύτη και δεν μπορώ να πάρω πίσω τον λόγο μου.! Πουκάμισο είναι το καράβι ή τουλούμι να γυρίσουμε από την ανάποδη, για να είναι το δωμάτιό σου μια από την αριστερή και μια από την δεξιά. Όταν μπαίνεις στο λεωφορείο για να πας στο σπίτι σου ή να φύγεις από το σπίτι σου, δεν βλέπεις τον οδηγό, που είτε πάει είτε έρχεται κάθετα πάντα στην αριστερή πλευρά του αυτοκινήτου;»

Με κοίταξε σαν χαμένος, είπε ότι κατάλαβε, αλλά αμφιβάλλω αν πράγματι έλεγε αλήθεια. Δεν ήταν όμως χαζός. Ύστερα από μερικά χρόνια τον συνάντησα τυχαία στον Πειραιά. Τον άκουσα να με φωνάζει από το απέναντι πεζοδρόμιο. Τον γνώρισα αμέσως. Έτρεξε κοντά μου και με καλοχαιρέτησε.

«- Τι κάνεις,» του λέω «που βρίσκεσαι;»

«- Α!» μου λέει «είμαι λοστρόμος τώρα.!»

«- Θυμάσαι,» του λέω «τις εξετάσεις;»

«- Είναι να τις ξεχάσω;!» μου είπε γελώντας. «Κάθε που μπαίνω σε λεωφορείο κοιτάζω τον οδηγό και σας θυμάμαι...»

Του είχα μιλήσει για τον Κύριο. Ήταν από κείνους τους τύπους, που δεν σου χαλάνε χατίρι. Συμφωνεί σε όλα, λέει ότι τα πιστεύει όλα και «καθαρίζει»..!

Η περίπτωση του παιδιού αυτού, μου θυμίζει κάποια άλλη περίπτωση, ενός άλλου πρωτόμπαρκου παιδιού, που ήταν τσοπανόπουλο. Ήταν καλή εποχή για την ναυτιλία και δούλευαν όλα τα καράβια. Σε τέτοιες εποχές υπάρχει πάντα έλλειψη κατωτέρων πληρωμάτων και οι εταιρείες στέλνουν τους πάντες στα καράβια.

Το παιδί αυτό δεν είχε μπει ποτέ του σε καράβι. Τότε ήμουν ανθυποπλοίαρχος και το τσοπανόπουλο ήταν χωριανός μου. Όταν πήγε στο καράβι είχε πλήρη άγνοια και το έπαιρναν οι παλαιότεροι στο ψιλό.

Κάποια μέρα τόλμησε να ανοίξει το ψυγείο της τραπεζαρίας του πληρώματος. Είναι ένα κανονικό ψυγείο, όμοιο με αυτά που έχουμε στα σπίτια μας. Το τσοπανόπουλο δεν είχε ιδεί ποτέ του ψυγείο. Στα ψυγεία των τραπεζαριών ο καμαρότος βάζει πάντα γάλα, τυρί, σαλάμι και κάτι τέτοια πρόχειρα φαγητά, για να φάει, όποιος πεινάσει την νύχτα. Στα ψυγεία αυτά βάζει επίσης και τα φαγητά της νυκτερινής βάρδιας, που δεν υπάρχουν καμαρότοι. Πάντοτε στο ψυγείο θα βρει κάποιος κάτι να φάει αν πεινάσει. Δεν είναι ποτέ άδειο. Θεωρείται ντροπή να μην υπάρχει κάτι απλό.

Συνήθως δεν καταναλώνονται αυτά που υπάρχουν στο ψυγείο και ο καμαρότος γκρινιάζει, που δεν τρώγονται και τα πετάει μετά από μία δυο μέρες, γιατί μπαγιατεύουν και όποιος ανοίγει το ψυγείο και τα ιδεί στεγνά γκρινιάζει.

Το τσοπανόπουλο λοιπόν, άνοιξε το ψυγείο, είδε βούτυρα, μαρμελάδες, τυριά, σαλάμια κλπ και ρώτησε κάποιον αν μπορεί να φάει.

«- Βεβαίως.!» του απαντά ο άλλος.

«- Και μπορώ να φάω ό,τι θέλω; »

«- *Βεβαίως, αλλά να προσέχεις να μην φας τα φαγητά της Βάρδιας.*» Και του εξήγησε, ποια είναι τα φαγητά της Βάρδιας.

Κάποια μέρα λοιπόν, ο μικρός αρρώστησε με την κοιλιά του. Κατέβηκε στο δωμάτιο του μικρού ο Υποπλοίαρχος και είδε την κοιλιά του τσοπανόπουλου να έχει γίνει νταούλι. Τρόμαξε και φώναξε τον καπετάνιο, ο οποίος κατέφθασε. Το μυαλό πήγε αμέσως στα φαγητά. Κάτι πρέπει να τον έχει πειράξει, κάτι έφαγε, κάτι χαλασμένο. Τον ρωτούσαν τι έφαγε.

Ο μικρός έλεγε, αυτά που μας δίνει ο μάγειρας. Φώναξαν και τον μάγειρα να τον ρωτήσουν τι έδωσε στον μικρό.

«- *Ό,τι έδωσα σε όλους..!*» είπε φοβισμένος ο μάγειρας.

Ξαναρώτησε τον μικρό ο καπετάνιος.

«- *Για θυμήσου τι άλλο έφαγες. Μήπως πήρες στο δωμάτιό σου κάτι και χάλασε και το έφαγες χαλασμένο;*»

«- *Όχι.!*» επέμεινε ο μικρός και μια ξινίλα είχε γεμίσει το χώρο του δωματίου.

«- *Για θυμήσου..!*» Τίποτα έλεγε ο μικρός.

«- *Μήπως το γάλα του ψυγείου ήταν χαλασμένο;*»

Εκείνη την στιγμή ένα «*ώχ.!*» βγήκε από το στόμα του μάγειρα:

«- *Μου έλειπε σήμερα η μαγιά από το ψυγείο και νόμιζα ότι είχα ξεχάσει να τη βγάλω από την κατάψυξη..!*»

«- *Έφαγες την μαγιά ρε Γ...;*» ρώτησε ο καπετάνιος.

«- *Δεν ήξερα τι πράγμα ήταν...!*» απάντησε ο μικρός.

Ο καπετάνιος βγαίνοντας από το δωμάτιο του μικρού, είπε στον μάγειρα.

«- *Τώρα δώσε του και μισό κιλό αλεύρι, να σου βγάλει λουκουμάδες..!*»

Τέτοιες ιστορίες ζούσαμε στα καράβια και πήγαινε η καρδιά μας τότε στην «Κούλουρη» και τότε γελούσαμε με την ψυχή μας από τα απρόοπτα. Το τσοπανόπουλο αυτό, μόλις είδε τις σημαδούρες που αναβόσβηναν την νύχτα, νόμιζε ότι το καράβι ήθελε να στρίψει και άναβε το φλας..!

ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΣΤΗ ΝΙΓΗΡΙΑ

Ήταν μια δύσκολη εποχή για την Νιγηρία. Βρισκόταν σε εμπόλεμη περίοδο με την Μπιάφρα. Το δεξαμενόπλοιο, στο οποίο εργαζόμουν ως Υποπλοίαρχος την περίοδο εκείνη, πήρε εντολή να κάνει συνεχόμενα ταξίδια μεταξύ Νιγηρίας και Βόρειας Ευρώπης.

Ποτέ δεν μας άρεσαν τα ταξίδια της Νιγηρίας, διότι πολύ συχνά γίνονταν πειρατείες, οι οποίες κόστιζαν καμιά φορά και ανθρώπινες ζωές. Με σκοπό την ληστεία, Νιγηριανοί κακοποιοί σκαρφάλωναν στα καράβια σαν αίλουροι από τα πιο απίθανα σημεία του πλοίου. Έρχονταν με κωπήλατες βάρκες την νύχτα και καθώς ήταν μαύροι, δεν μπορούσε το πλήρωμα να τους διακρίνει μέσα στο σκοτάδι.!

Πλησίαζαν αθόρυβα και ήταν εφοδιασμένοι με σχοινιά, που στις άκρες είχαν δεμένους γάντζους. Με επιδεξιότητα τα πετούσαν στα κιγκλιδώματα των караβιών και αναρριχιόνταν με τόλμη ακροβάτη. Πάντοτε, όταν βρισκόμασταν στην ράδα ή και κατά την διάρκεια της φόρτωσης, έβαζα διπλές βάρδιες και ποτέ δεν ήμουν ήσυχος.

Στο καράβι το πλήρωμα ήταν μικτό. Είχαμε στο κατώτερο πλήρωμα μερικούς νέγρους και φοβόμουν, μήπως παραγνωριστούν και κτυπηθούν μεταξύ τους στο σκοτάδι. Έκαναν την βάρδια τους συνεχώς περιφερόμενοι από την μια άκρη του καραβιού μέχρι την άλλη, κρατώντας ξύλα ή ό,τι άλλο μπορούσαν, προκειμένου να φυλαχτούν σε περίπτωση απρόοπτης εισβολής.

Ο αξιωματικός φυλακής από την γέφυρα παρακολουθούσε όσο μπορούσε την θάλασσα γύρω από το καράβι, εντοπίζοντας κάθε ύποπτη κίνηση και επιτηρώντας τους ναύτες του πλοίου, που συνεχώς τριγυρνούσαν. Τα δεξαμενόπλοια, λόγω του είδους του φορτίου τους, είναι αρκετά επικίνδυνα και λαμβάνονται πάντοτε αυστηρά μέτρα ασφαλείας. Το κάπνισμα δεν επιτρέπεται στους ανοιχτούς χώρους και τα εργαλεία που χρησιμο-

ποιούνται είναι χάλκινα και οπωσδήποτε από υλικό, που η χρήση του δεν δημιουργεί σπινθήρες πάνω στο σίδηρο.

Συρματόσχοινα δεν χρησιμοποιούνται, όπως στα φορτηγά πλοία, γιατί κι αυτών η τριβή πάνω στις λαμαρίνες του καραβιού μπορεί να δημιουργήσει σπινθήρα και εν συνεχεία έκρηξη των αερίων γκαζιού στις δεξαμενές του πλοίου.

Σε μερικά είδη φορτίου, ακόμη και τα μπρούτζινα θερμομέτρα, με τα οποία μετράμε την θερμοκρασία του φορτίου, πρέπει να τα κατεβάζουμε σιγά-σιγά, για να μην δημιουργηθεί από το απότομα κατέβασμα στατικός ηλεκτρισμός και έκρηξη.

Μέσα σε όλες λοιπόν αυτές τις προφυλάξεις, υπήρχε και ο κίνδυνος των πειρατών. Και σαν να μην έφτανε αυτό, υπήρχε και ο πόλεμος, πού ήταν ένας επί πλέον κίνδυνος λόγω των μεταξύ των εχθροπραξιών.

Λίγο προτού φτάσουμε στα χωρικά ύδατα της Νιγηρίας, πήραμε τηλεγράφημα που καθόριζε το λιμάνι φόρτωσης. Θα φορτώναμε από το BONY TOWN, το οποίο βρισκόταν μερικά μίλια μέσα σε ποτάμι. Το τηλεγράφημα έγραφε τα συνηθισμένα περί ασφαλείας και ιδιαίτερης προσοχής για την περίπτωση των πειρατών, αλλά και κάτι άλλο, που ήταν ακόμη πιο δυσάρεστο:

Κατά την διάρκεια της παραμονής μας στο ποτάμι και στο λιμάνι έπρεπε να έχουμε πλήρη συσκότιση, λόγω του πολέμου. Μια επί πλέον σκοτούρα, που σε έκανε να νοιώθεις πιο ανασφαλής.

Ευτυχώς δεν μείναμε καθόλου στην ράδα. Αυτό ήταν ευχάριστο, γιατί εκεί συνήθως χτυπούσαν οι κακοποιοί. Ανέβηκε στο πλοίο ο πλοηγός, ένας Άγγλος πλοίαρχος και αρχίσαμε να ανεβαίνουμε το ποτάμι. Δεξιά και αριστερά έβλεπε κανείς τις κατεστραμμένες δεξαμενές πετρελαίου από τους βομβαρδισμούς και τις δολιοφθορές των αντιπάλων παρατάξεων.

Την περιοχή εκείνη την κατείχαν εναλλάξ τότε Νιγηριανοί και τότε Μπιαφρέζοι. Άρχισε η γκρίνια του πληρώματος και η δική μας ανησυχία. Τελικά φτάσαμε στη θέση φόρτωσης και α-

νέβηκαν ως συνήθως οι τοπικές αρχές, για τις τυπικές διατυπώσεις κατάπλου.

Λίγο αργότερα ανέβηκε στο πλοίο και ο επιθεωρητής φορτίου, για να συνεννοηθεί μαζί μου τα σχετικά με την φόρτωση και το φορτίο. Ήταν ένας φτωχός νέγρος, που μου έκανε εντύπωση η φτωχικά περιβολή του. Ήταν ξυπόλυτος και όταν μου είπε, ότι ήταν αυτός ο επιθεωρητής φορτίου μου παραξενοφάνηκε.

Εν πάση περιπτώσει τον πήρα στο Γραφείο μου και συζητήσαμε τα σχετικά με το είδος του φορτίου, τις ποσότητες, την διάρκεια φόρτωσης κλπ λεπτομέρειες. Αφού τέλειωσε αυτή η διαδικασία, τον ρώτησα πότε θα άρχιζε η φόρτωση. Με ενδιέφερε πολύ αυτό, γιατί ήθελα να τελειώνουμε όσο το δυνατόν γρηγορότερα και να φύγουμε από την περιοχή.

Εκείνος χαμογέλασε και κατάλαβα ότι αντιλήφθηκε την ανησυχία μου. Αυτή η ερώτηση μάλλον θα του ήταν συνηθισμένη και από άλλα καράβια, γιατί όλοι θέλουνε να φεύγουν μια ώρα αρχύτερα από τέτοιες περιοχές.

«- Αν θέλει ο Θεός,» μου απάντησε *«σήμερα το απόγευμα.»*

Το *«αν θέλει ο Θεός»* μου το είπε με τέτοιο τρόπο, που αυθόρμητα μια άλλη ερώτησή μου ακολούθησε:

«- *Είσαι Χριστιανός;*»

«- *Βεβαίως.!*» απήντησε με σιγουριά. Εγώ προχώρησα.

«- *Βίβλο έχεις;*»

«- *Όχι...!*», μου απάντησε και τότε απογοητεύθηκα.

Αν δεν έχει ο Χριστιανός Βίβλο, είναι σαν το καράβι που δεν έχει τιμόνι. Αλλά και αν έχει και δεν την διαβάζει, είναι σαν το καράβι που έχει τιμόνι, αλλά δεν το χρησιμοποιεί και έτσι το πηγαίνει ακυβέρνητο, όπου θέλει ο καιρός.

Είδε ίσως την αμηχανία μου ο άνθρωπος και συνέχισε.

«- *Δεν έχω Βίβλο, γιατί δεν είναι εύκολο να προμηθευτεί κανείς σε αυτό το τόπο, αλλά την διαβάζω στην Εκκλησία. Είχα μια Βίβλο μέχρι πριν από λίγο καιρό. Μου την είχε στείλει ένας*

Αμερικανός ιεραπόστολος, που είχε έλθει στην πόλη μας. Μάλιστα αυτή η Βίβλος είχε μεγάλη περιπέτεια. Πριν να την πάρω, μου είχε στείλει κάποια άλλη, η οποία χάθηκε και ποτέ δεν ήλθε στα χέρια μου. Του έγραψα και πάλι και εκείνος μου έστειλε μια άλλη, την οποία και την πήρα. Προ καιρού όμως συνέβη το εξής. Βρισκόμασταν στην Εκκλησία για συμπροσευχή...»

Μόλις άκουσα εγώ «Εκκλησία» και «συμπροσευχή», το ενδιαφέρον μου ανέβηκε στο Ζενίθ. Αισθάνθηκα ότι βρισκόμουν στα νερά μου.

«- Για συνέχισε...!» του λέω.

«- Βρισκόμασταν στην Εκκλησία και ήμασταν στα γόνατα. Έχω ένα γαμπρό, ο οποίος είναι πολύ έξυπνος άνθρωπος. Είναι άνθρωπος της αγοράς, αλλά αγράμματος. Δεν είχε κανένα ενδιαφέρον για τον Θεό και την Εκκλησία. Ύστερα από πολλές προσπάθειες, τον κατάφερα να έλθει στην Εκκλησία. Έγινε από τον κήρυκα μια μικρή εισήγηση και εμείς γονατίσαμε για προσευχή. Ο γαμπρός μου βέβαια δεν γονάτισε, αλλά συνέχισε να κάθεται στο διπλανό μου κάθισμα αδιάφορος, καθώς νόμιζα. Εγώ είχα κλείσει τα μάτια μου, όπως συνήθως γίνεται στην προσευχή και οι διάφοροι αδελφοί και αδελφές προσευχόταν.

»Ξαφνικά ακούω τον γαμπρό μου να απαγγέλλει εδάφια από την Βίβλο. Άνοιξα έκπληκτος τα μάτια μου και τον βλέπω όρθιο να κρατάει την Βίβλο μου και να διαβάζει από αυτήν. Ύστερα από αυτό το θαύμα που έγινε μπροστά στα μάτια μου, μου ήταν αδύνατον να κρατήσω την Βίβλο μου. Του την χάρισα και εγώ διαβάζω στην Εκκλησία..!»

Ύστερα από αυτή την περιγραφή του αδελφού, όπως κατάλαβα έγινε κάτι, που το κρατάω ακόμη ζωντανό στην μνήμη μου.

«- Περίμενε λίγο,» του λέω, «να σου προσφέρω κάτι.»

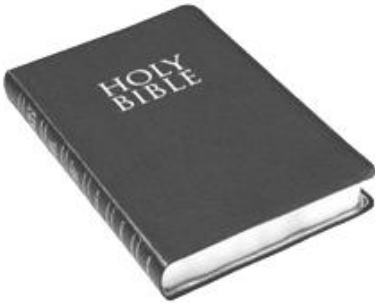
Εκείνος νόμιζε, ότι θα του πρόσφερα καφέ ή κάτι παρόμοιο και με ευχαρίστησε, λέγοντας ότι δεν χρειάζεται, γιατί έπρεπε να βγει έξω να ρυθμίσει τα της φόρτωσης.

«- Ένα λεπτό,» του λέω «δεν θα σε καθυστερήσω.!»

Πήγα στη κρεβατοκάμαρά μου, που είχα μια Βίβλο στην Αγγλική.

Στην Νιγηρία μιλούν και διαβάζουν την Αγγλική γλώσσα. Την Βίβλο εκείνη την είχα αγοράσει από την Αυστραλία, όταν ακόμα ήμουν Ανθυποπλοίαρχος και την διάβαζα περισσότερο για εξάσκησή μου στην Αγγλική γλώσσα. Την πήρα λοιπόν και καταχαρούμενος πήγα στο Γραφείο μου, όπου όρθιος και έτοιμος να φύγει στεκόταν ο αδελφός.

«- Έχω αυτό το δώρο για σένα. Είναι η Βίβλος. Την θέλεις;»

Η χαρά που ένοιωσε εκείνος ο άνθρωπος δεν περιγράφεται. Κάθισε αμέσως και ένωσε τις παλάμες του ανοιχτές προς τον ουρανό. Άρχισε να προσεύχεται και να ευχαριστεί τον Θεό για το δώρο, που το έστειλε ο ουρανός.

Καθώς ήταν ανοιχτές οι παλάμες, απόθεσα πάνω τους την Βίβλο.

Τα μάτια του δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν τα δάκρυα της χαράς και της ευγνωμοσύνης. Κατρακυλούσαν στα μάγουλά του και πλημύριζαν κι εμένα από τη χαρά και τη συγκίνηση.

Πόση δίψα και πόση επιθυμία για την Βίβλο, που είναι γραμμένη στην γλώσσα μας και τόσο προσιτή από οικονομικής πλευράς, αλλά και πόσο εύκολο να την βρει κανείς στην κάθε γωνιά της πατρίδας μας!

Αμέσως άλλαξε η όλη ψυχολογική μου κατάσταση. Σε κείνο το μέρος, το τόσο επικίνδυνο, υπήρχαν αδελφοί, υπήρχαν άτομα που γνώριζαν τον αληθινό Θεό, που ήταν αναγεννημένοι Χριστιανοί.!

Προσευχήθηκα και εγώ μαζί με τον αδελφό μου και τον ρωτούσα ένα σωρό πράγματα. Οι στιγμές εκείνες δεν μας επέτρεπαν τα πολλά λόγια, γιατί έπρεπε να ετοιμαστεί και το πλοίο για φόρτωση, αλλά και οι αγωγοί της ξηράς.

Δεν πλευριζαμε για την φόρτωση σε κάποια προβλήτα. Μέναμε αγκυροβολημένοι στην μέση σχεδόν του ποταμού και το

πετρέλαιο ερχόταν με τεράστιους εύκαμπτους και βυθισμένους ελαστικούς αγωγούς μέχρι τη θέση του πλοίου.

Στη συνέχεια ανελάμβανε το πλοίο, με τα δικά του μέσα, την ανέλκυση του αγωγού και την στερέωσή του στην ειδική θέση εισροής του πετρελαίου πάνω στο κατάστρωμα.

Η όλη διαδικασία γινόταν από το πλήρωμα του πλοίου, με τις οδηγίες του Άγγλου πλοηγού, που ήταν έμπειρος, υπεύθυνος και ο μόνος εξουσιοδοτημένος από τις εγκαταστάσεις της ξηράς.

Το πλοίο από την πλευρά του ετοιμάστηκε και άρχισε η ανέλκυση του αγωγού με ιδιαίτερη προσοχή, για να αποφευχθεί κάθε πιθανή τριβή του μεταλλικού πώματος και των ενισχυτικών κατά διαστήματα μεταλλικών δακτυλίων του αγωγού πάνω στο πλοίο. Ο αγωγός ήδη είχε ανελκυθεί και βρισκόταν σχεδόν στη θέση στερέωσής του, όταν ξαφνικά έσπασαν οι σύνδεσμοί του από τους οποίους τον είχαμε ανεγκύσει και ολόκληρος σύρθηκε με όλα τα μεταλλικά του μέρη πάνω στο κατάστρωμα, δημιουργώντας αυλάκια φωτιάς στο σούρσιμό του και όχι απλά σπινθήρες και έπεσε με πάταγο στο νερό.!

Εκείνη την στιγμή βέβαια, δεν προλαβαίνεις ούτε να τρομάξεις, ούτε και να αντιδράσεις. Μετά τα πρώτα κλάσματα του δευτερολέπτου αρχίζει να χτυπά ή καρδιά και να ευχαριστείς το Θεό, για τον τόσο φανερό κίνδυνο από τον οποίο σώθηκες. Αυτό συνέβη και στην περίπτωση εκείνη. Ο πλοηγός μίλησε εκνευρισμένος με τις εγκαταστάσεις της ξηράς, ρίχνοντάς τους την ευθύνη της συντήρησης του αγωγού. Εστάλησαν δύτες, οι οποίοι βρήκαν τον αγωγό και άρχισε πάλι η διαδικασία ανέλκυσής του.

Το πλοίο φόρτωσε χωρίς κανένα άλλο πρόβλημα και την επομένη το πρωί αναχωρήσαμε. Ο αδελφός με αποχαιρέτησε και ευχαριστήσαμε και οι δύο τον Κύριο για τον κίνδυνο από τον οποίο μας γλίτωσε.

Μίλησα και με τον πλοηγό μετά το συμβάν. Στους Άγγλους έχω μια ιδιαίτερη συμπάθεια, επειδή έτυχε σε λιμάνι της Αγγλίας να σοβαρευτώ με τα πράγματα του Θεού και από φυλλάδιο, που μου έδωσε κάποιος Άγγλος του Στρατού της Σωτηρίας. Βέ-

Βαίαι ο Θεός έστειλε τον Νικηφόρο Κυρτάτα, που μου έδωσε την Καινή Διαθήκη και τον θεωρώ πνευματικό μου πατέρα.

«- Ο Θεός,» του είπα, «μας αγαπούσε και σωθήκαμε από το ατύχημά μας.!»

Η απάντησή του ήταν ειλικρινά απελπιστική για μένα.

«- Καλά,» μου λέει ειρωνικά, «αγαπά εμάς και δεν αγαπά αυτούς, που σκοτώνονται κάθε μέρα σε τούτο τον πόλεμο;»

Πιο πέρα, σε κάποια προβλήτα ξεφόρτωνε κάποιο φορτηγό πλοίο με σημαία Γαλλίας, αν την διέκρινα καλά. Είχα ρωτήσει νωρίτερα τι ξεφόρτωνε και μου είπαν πολεμικό υλικό για τις ανάγκες του πολέμου...!

Εκεί φαινόταν η αδικία του κόσμου τούτου σε όλο της το μεγαλείο. Εμείς τους παίρναμε το πετρέλαιο και άλλοι τους έφερναν όπλα για να σκοτώνονται...!

«- Ο Θεός μας αγαπά όλους,» απήντησα «αλλά εμείς δεν το καταλαβαίνουμε και Τον στεναχωρούμε. Αυτοί εδώ αλληλοσκοτώνονται και εμείς αντί να τους βοηθήσουμε, επιδεινώνουμε την θέση τους, αγοράζοντας τον πλούτο τους με τα όπλα που τους προμηθεύουμε. Ο Θεός λοιπόν, σύμφωνα με την δικαιοσύνη Του, έπρεπε να μας εξοντώσει όλους, αλλά σύμφωνα με την αγάπη Του κάνει υπομονή με όλους μας, μήπως και μερικοί συνέλθουμε και ανοίξουμε τα μάτια μας και σωθεί κάποιο μικρό υπόλοιπο..!»

Εκείνη την ώρα πλησίαζε ο αδελφός.

«- Τον βλέπεις αυτόν τον ξυπόλυτο;» λέω στον πλοηγό «Θα έλθει κάποια μέρα, που αυτόν και κάθε άλλον που πιστεύει στον Θεό, θα τον αποκαταστήσει και αυτοί, που σήμερα εμπορεύονται την φτώχεια του, αλλά και οι φτωχοί που τον πυροβολούν, θα τον δουν να παρελαύνει στον ουρανό, μαζί με χιλιάδες άλλους πιστούς Χριστιανούς.»

«- Καλά,» μου λέει ειρωνικά «ας πεθάνουν τα εκατομμύρια των Βουδιστών, των Μουσουλμάνων και των Ινδουιστών, για να ζήσουν οι Χριστιανοί..!»

«- Στο χέρι τους είναι να πιστέψουν στον Χριστό και στην αγάπη, που Εκείνος δίδαξε και ο ίδιος είναι. Και αν δεν προλάβουν να ακούσουν σε τούτο το κόσμο, ο Θεός και δίκαιος είναι και αγάπη είναι.!»

Το ύφος του πλοηγού έδειχνε, ότι με απάλλασσε λόγω πνευματικής μου μυωπίας, όμως ο Θεός ξέρει τι γινόταν μέσα στην καρδιά του.

«Το φως ήλθε στον κόσμο, αλλά οι άνθρωποι προτίμησαν το σκοτάδι, γιατί τα έργα τους ήταν πονηρά.» (Ιωάν.3:19)

Εδώ στο κάτω κάτω υπάρχει και μια προσωρινή έστω διασκέδαση του ατυχήματος. Ο αδελφός και εγώ υψώσαμε χέρια και ευχαριστήσαμε τον Θεό, που με γλίτωσε από τόσο φοβερό κίνδυνο και αισθανθήκαμε την ανάγκη του ευγενούς αισθήματος της ευγνωμοσύνης.

Ο πλοηγός έμεινε στη στέγνα της σύμπτωσης και στην έρημο της κακίας του κόσμου τούτου. Ποιος είναι τάχα ο κερδισμένος; Όχι βέβαια αυτός, που ζει στην έρημο της στενής υποκειμενικής λογικής του, με τα εκατομμύρια μεταφυσικά ερωτηματικά και τις απορίες της ματαιότητας, αλλά αυτός που πιστεύει στον Χριστό και στο θετικό έργο της Αγάπης και της θυσίας του Σταυρού.

Βλέποντας την μεγάλη ανάγκη για τον λόγο του Θεού στην Νιγηρία, άλλαξε η όλη διάθεσή μου σχετικά με τις προσεγγίσεις του πλοίου στα λιμάνια της. Άρχισα να χαίρουμε και να περιμένω, τότε θα μαζευτούν τα μίλια και θα περάσουν οι μέρες, για να ξαναγουρίσουμε.

Στο λιμάνι που ήταν ο αδελφός απαγορευόταν η έξοδος, λόγω του πολέμου, αλλά και να επιτρεπόταν ήταν αδύνατον να φύγω από το πλοίο, λόγω της ολιγόωρης παραμονής μας στο λιμάνι και της συνεχούς επίβλεψης της φόρτωσης. Μου ήταν εν τούτοις αρκετό, ότι θα συναντούσα τον πιστό εκείνο άνθρωπο και θα μου περιέγραφε εμπειρίες του.

Η εκφόρτωση θα γινόταν στην Αμβέρσα. Μόλις φτάσαμε, η πρώτη μου δουλειά ήταν να ζητήσω από τον τροφοδότη να μου αγοράσει ένα κιβώτιο Βίβλους στην Αγγλική, για να το προσφέρω στον αδελφό, όταν με το καλό θα επιστρέψαμε.

Ο τροφοδότης παραξενεύτηκε, αλλά το κιβώτιο με τις Βίβλους μου το έφερε. Η χαρά μου ήταν μεγάλη, όταν λάβαμε εντολή, ότι θα φορτώναμε και πάλι από το ίδιο λιμάνι της Νιγηρίας.

Ο αδελφός είχε μάθει από τους τοπικούς πράκτορες, ότι θα επιστρέφαμε και ήταν σε συνεχή επαφή με τις λιμενικές αρχές, για την ακριβή ημερομηνία του κατάπλου του πλοίου. Έτσι μόλις φτάσαμε και την ώρα που αγκυροβολούσαμε, βλέπω μερικούς μέσα σε μια βάρκα να με χαιρετάνε από αρκετή απόσταση. Υποψιάστηκα ότι θα ήταν ο αδελφός, γιατί δεν φαινόταν για σκάφος του λιμενικού που έφερνε τις αρχές.

Δεν επιτρέπεται να επισκεφτεί το καράβι κανείς, προτού ανεβούν οι αρχές και γίνουν οι απαραίτητες διατυπώσεις κατάπλου. Ο αδελφός όμως, δεν είχε την υπομονή να περιμένει και έτσι κατέφθασε με μια βάρκα για να με χαιρετήσει.

Πόσο συγκινητική είναι στα αλήθεια η αγάπη, που ο Θεός βάζει μέσα στην καρδιά όλων εκείνων που τον αγαπούν. Είναι ένα μυστήριο ανεξήγητο.

Το πλοίο ελευθεροκοινώνησε και ο πρώτος, που ανέβηκε μετά τις αρχές ήταν ο αδελφός. Η χαρά του βέβαια δεν περιγράφεται, όταν του είπα για το κιβώτιο με τις Βίβλους.

Το κιβώτιο μου το είχε φέρει σφραγισμένο ο τροφοδότης της Αμβέρσας, αλλά ο Πρώτος μηχανικός του πλοίου το είχε ανοίξει, νομίζοντας ότι περιείχε ανταλλακτικά του μηχανοστασίου.

Είδε τις Βίβλους τις άνοιξε, ρώτησε τον τροφοδότη τίνας είναι και κείνος του απάντησε, ότι ήταν δικές μου και τις έδωσε στον καμαρότο να μου τις δώσει. Εγώ δεν ήξερα όλη αυτή τη διαδικασία, γιατί απλά μου είπε ο καμαρότος, ότι αυτό το κιβώτιο ήταν δικό μου.

Το μεσημέρι λοιπόν κάλεσα τον αδελφό να φάμε μαζί στην τραπεζαρία των αξιωματικών. Ο καπετάνιος έτρωγε μόνος του στο δωμάτιό του και έτσι δεν είχα πρόβλημα εκ μέρους του, μήπως και παρεξηγηθεί λόγω της ξυπολησιιάς του αδελφού, που θα έτρωγε μαζί μας.

Στην τραπεζαρία λοιπόν, ήμουν κατά κάποιο τρόπο επικεφαλής. Την στάση των συναδέλφων της Μηχανής δεν την υπολόγιζα, διότι αυτοί μονίμως, λόγω της φύσης της εργασίας τους, ήταν λερωμένοι και κάπως ατημέλητοι, ιδιαίτερα κατά το μεσημεριανό φαγητό, που δεν τους έπαιρνε η ώρα να μπανιαριστούν. Εξ άλλου, το τραπέζι των μηχανικών ήταν άλλο.

Δεν καθόμαστε ποτέ στο ίδιο τραπέζι για φαγητό οι αξιωματικοί της κουβέρτας με τους αξιωματικούς της Μηχανής. Όχι από εγωισμό, αλλά από συνήθεια και ανάγκη. Αυτοί και κατά την διάρκεια του φαγητού συζητούν τα δικά τους και εμείς πάλι τα δικά μας. Υπάρχει πάντα μια επιφυλακτικότητα ανάμεσά μας, γιατί όλα τα στραβά τα πληρώνει το κατάστρωμα και ας φταίει καμιά φορά και η Μηχανή.

Στην περίπτωση του αδελφού δεν φανταζόμουν, ότι θα παρεξηγείτο ο πρώτος Μηχανικός. Είδα στο πρόσωπό του την δυσανασχέτηση, αλλά έκανα ότι δεν κατάλαβα τίποτα.

Για καλή μου τύχη, σε λίγο ανέβηκαν και οι μηχανικοί, οι οποίοι ήταν μέσα στα λάδια και στην μουντζούρα. Μόνο τα χέρια τους είχαν πλύνει, γιατί θα συνέχιζαν και μετά το φαγητό.

Είδαν και αυτοί τον αδελφό που καθόταν δίπλα μου και έτρωγε, χαμογέλασαν με συγκατάβαση, αλλά δεν τους έπαιρνε να μου ζητήσουν και το λόγο. Ύστερα από την δική τους περιβολή, φυσικό ήταν να πάρω τα πάνω μου και να συζητάω με τον αδελφό, σαν να μην συνέβαινε τίποτα.

Αυτό όμως είχε σαν συνέπεια να εκνευριστεί ο πρώτος Μηχανικός και να ζητάει αφορμή με τα υπονοούμενά του να δηλώσει, ότι πολύ κακώς έκανα, που φώναξα τον άνθρωπο να φάει μαζί μας. Η τραπεζαρία αυτή είναι των αξιωματικών του καραβιού, έλεγε και κάτι τέτοια.

Εγώ έβλεπα τον αδελφό, που ήταν ολοκάθαρος και ας ήταν κατράμι το δέρμα του.

«- *Είσαι ο μοναδικός επιθεωρητής φορτίου*», τον ρώτησα ευκρινώς, για να με ακούσουν και οι υπόλοιποι, «*ή υπάρχει και άλλος, που να σε αντικαθιστά σε περίπτωση ανάγκης;*»

Ήταν ο μοναδικός. Τι να κάνουν λοιπόν οι άλλοι, δεν μπορούσαν να επιμένουν. Μόνο για το χρώμα του μουρμούριζαν. Δεν τα υπολόγισα όμως σωστά τα πράγματα, γιατί ύστερα από λίγο άρχισαν να του κάνουν ενοχλητικές ερωτήσεις.

Για να μην δημιουργηθεί πρόβλημα, είπα στον καμαρότο να φέρει το κιβώτιο των Γραφών από το δωμάτιό μου και να τελειώσει εδώ η συζήτηση. Εκείνος το έφερε και το έδωσα στον αδελφό λέγοντάς του, ότι αυτές είναι Γραφές για την Εκκλησία και αν ήθελε, να τις πήγαινε ο καμαρότος μέχρι την σκάλα του πλοίου. Εκείνος με ευχαρίστησε καταχαρούμενος και με ρώτησε αν μπορούσε να φωνάξει τον βοηθό του και να τις πάρει.

«- *Βεβαίως.!*» του απάντησα. «*Μπορεί να έλθει ο άνθρωπος.*»

Τότε ο Πρώτος Μηχανικός δεν κρατήθηκε άλλο και του λέει:

«- *Αυτές οι Γραφές που σου έφερε ο Υποπλοίαρχος είναι αιρετικές.*»

Ίσως να νόμιζε, ότι ήταν παραγγελία και θα μου τις πλήρωνε και ήθελε να μου δημιουργήσει κάποιο πρόβλημα. Εκεί πήγε το μυαλό μου.

Εγώ βρέθηκα σε αμηχανία, γιατί ούτε τις είχα κοιτάξει καθόλου. Αλλά τον ρώτησα, πού το ξέρει. Και τότε έμαθα, ότι είχε ανοίξει το κιβώτιο και τις είχε ιδεί. Πήρα μια Βίβλο στα χέρια μου και είδα, ότι πράγματι υπήρχαν σε γυαλιστερό, γλασέ χαρτί και μόνο από την μια πλευρά εικόνες, που μου θύμιζαν την κινηματογραφική ταινία «Οι Δέκα εντολές».

Το ίδιο έκανε και ο αδελφός, ο οποίος βλέποντας ότι πρόκειται για Γραφές της Βιβλικής Εταιρείας, ρώτησε γιατί είναι αιρετικές.

«- Διότι έχουν μέσα φωτογραφίες.!» απήντησε ο Πρώτος Μηχανικός.

Γέλασε ο αδελφός και του απάντησε.

«- Δεν ξέρω τι γίνεται στην πατρίδα σας, αλλά εδώ συμβαίνει το εξής: Όταν τα μικρά παιδιά πρωτοπηγαίνουν στο σχολείο, τους δίνουμε βιβλία, που στις πρώτες σελίδες έχουν μόνο φωτογραφίες με κάποιο απλό ψηφίο. Ένα ιώτα ή ένα όμικρον. Όσο όμως προχωρούν οι σελίδες, τα ψηφία πληθαίνουν, γίνονται λέξεις και φράσεις, οι δε φωτογραφίες λιγοστεύουν. Στο τέλος του βιβλίου δεν υπάρχουν καθόλου φωτογραφίες ή αν υπάρχουν, σπανίζουν.

» Εξαρτάται από την δική μας πνευματικότητα, το αν θα προσέχουμε τις φωτογραφίες ή τα γράμματα. Εσείς τι προσέχετε; Αν δεν σας χρειάζονται οι φωτογραφίες, μπορείτε να τις αφαιρέσετε. Και εμένα δεν μου χρειάζονται. Θα σας πω όμως, πως γνώρισα τον Χριστό και θα δείτε, ότι έχω δίκιο, τουλάχιστον όσο αφορά τον εαυτό μου.

» Προσωπικά δεν είχα καμιά σχέση με το Ευαγγέλιο. Ήμουν αδιάφορος. Κάποια μέρα περνούσα έξω από ένα κινηματογράφο και άκουγα μια δυνατή μουσική και έξω είχαν βάλει κάτι μεγάλες αφίσες, από το ιεραποστολικό έργο ενός Αμερικανού. Βλέποντας τις φωτογραφίες μου κινήθηκε το ενδιαφέρον, μπήκα στον κινηματογράφο, άκουσα το κήρυγμα, πίστεψα και σώθηκα. Τώρα δεν μου χρειάζεται να κοντοσταθώ έξω από κάποιο κινηματογράφο, για να ιδώ τις φωτογραφίες. Μπαίνω κατευθείαν μέσα και ακούω το κήρυγμα.»

Γυρίζοντας σε μένα με ευχαρίστησε ακόμη μια φορά για το τραπέζι και τις Γραφές, έσκυψε, σήκωσε το κιβώτιο και έκανε νεύμα σε κάποιον άλλον ξυπόλυτο, που πρέπει να ήταν ο Βοηθός του και του το έδωσε.

Από την σκέψη μου πέρασε το «πού ο σοφός, πού ο γραμματεύς, που ο συζητητής του αιώνας τούτου;»

Αργότερα έμαθα, ότι ο Πρώτος μηχανικός είχε κάποια σχέση με τους μάρτυρες του Ιεχωβά. Αλλά καθώς διαπίστωσα, ούτε ο ίδιος ήξερε τι ήταν.

* * *

Τα ταξίδια της Νιγηρίας συνεχίστηκαν για μερικούς μήνες. Ο κίνδυνος του πολέμου και των πειρατειών συνεχιζόταν, αλλά η ψυχική μου διάθεση ήταν τελείως διαφορετική.

Κάθε φορά που πηγαίναμε Ευρώπη για εκφόρτωση αγόραζα και ένα κιβώτιο Γραφές για τους αδελφούς της Νιγηρίας. Θυμάμαι κάποια φορά, που βρήκα τον αδελφό πολύ στενοχωρημένο και τον ρώτησα τι συμβαίνει.

«- Πριν από ένα χρόνο» μου είπε «έχασα το κοριτσάκι μου...!»

Δεν ήθελα να δώσω συνέχεια, για να μην του θυμίσω οδυνηρές στιγμές, αλλά εκείνος συνέχισε από μόνος του.

«- Λόγω του πολέμου, είχαμε πάρει εντολή να φύγουμε από την περιοχή, γιατί πλησίαζαν οι εχθροί. Έβαλα ότι μπορούσα πάνω σε ένα κάρο και φύγαμε αμέσως. Το κορίτσι μου ήταν άρρωστο και στο δρόμο πέθανε. Το έθαψα σε κάποιο έρημο μέρος, που ούτε και εγώ θυμάμαι, για να επισκεφτώ το μνήμα του. Πέρασα δραματικές μέρες. Κοντά μου ήταν μερικοί, στους οποίους είχα μιλήσει για την αγάπη του Θεού και η θέση μου ήταν τρομερά δύσκολη. Δεν μπορούσα ούτε εγώ, ούτε η σύζυγός μου να κλάψουμε τον χαμό του παιδιού μας. Κάναμε κουράγιο, για να μην σκανδαλιστούν οι καινούριες ψυχές. Είναι φοβερό να κουβαλās πάνω σ' ένα κάρο το νεκρό παιδί σου και να ψάχνεις κάποιο μέρος, για να το θάψεις, όπως όπως...»

Χαμήλωσα το κεφάλι και ψιθύρισα

«- Ο Κύριος να σε παρηγορήσει αδελφέ..!»

Κάποια άλλη φορά, κατά την άφιξή μας, υπέφερα από ένα φοβερό πονοκέφαλο. Ήταν οι απότομες αλλαγές του κλίματος, που με είχαν κάνει κυριολεκτικά ράκος. Από τις υπό το μηδέν βαθμούς της Ευρώπης, στον καύσωνα της Αφρικής.

Υπέφερα πολύ συχνά και δεν με έπιανε κανένα παυσίπονο, ούτε και γιατρεία υπήρχε. Το μόνο φάρμακό μου ήταν να κλειστώ στο δωμάτιο μου, να το σκοτεινιάσω και να ξαπλώσω χωρίς την ενόχληση κανενός.

Είχα συμβιβαστεί με το πρόβλημα και παρακαλούσα τον Θεό, να μην μου τύχει κάτι τέτοιο σε ώρες φόρτωσης ή εκφόρτωσης και γενικά σε ώρες, που η ευθύνη με βάραινε αποκλειστικά.

Αυτό ήταν και ένα άγχος, που είχα κατά την εκάστοτε περίοδο των εξετάσεών μου.

Όταν φτάσαμε στο λιμάνι φορτώσεως, αγκυροβολήσαμε στην ράδα του ποταμού, μέχρι να τελειώσει την φόρτωση κάποιο προηγούμενο πλοίο.

Για μένα ήταν ευκαιρία να ησυχάσω. Πήγα αμέσως στην καμπίνα μου, έκλεισα πόρτες και παράθυρα και ξάπλωσα. Όταν συνήλθα, μου λέει ο καπετάνιος, ότι με ζητούσε κάποιος «αράπης» και ότι του είπε να μην με ενοχλήσει, γιατί ήμουν άρρωστος.

Ο καπετάνιος ήξερε την περίπτωσή μου, ότι δεν ήθελα καμιά ενόχληση μέχρι να συνέλθω και μόλις τον αντιλήφθηκε, του είπε να μην με ενοχλήσει.

«- Που είναι τώρα;» ρώτησα τον καπετάνιο.

«- Μόλις του είπα ότι είσαι άρρωστος, έφυγε με την ίδια βάρκα», μου είπε.

«- Καλά κάνετε,» είπα στον καπετάνιο, «σας ευχαριστώ.»

Το βραδάκι της ίδιας μέρας, καθώς βρισκόμουν στο Γραφείο μου και ασχολούμουν με τον προγραμματισμό της φόρτωσης, βλέπω τον αδελφό να καταφθάνει με τον βοηθό του, ξυπόλητοι όπως συνήθως.

Ο βοηθός ήταν φορτωμένος με ένα ζεμπίλι. Το πρόσωπό του έφεξε μόλις με είδε και έκανε νεύμα στον βοηθό του. Εκείνος από τον ώμο του αναποδογύρισε το ζεμπίλι, το οποίο ήταν

γεμάτο πορτοκάλια. Τα πορτοκάλια γέμισαν το πάτωμα και κατακυλούσαν κάτω από καναπέδες και καρέκλες.

Με κοίταζε θριαμβευτικά, για να ιδεί την αντίδρασή μου. Εγώ ανταποκρίθηκα με χαρά, όχι για τα πορτοκάλια, τα οποία ήταν πολύ μικρά σαν μανταρίνια και χοντρόφλουδα, αλλά για την κίνηση που έκανε.

Μόλις του είπε ο καπετάνιος, ότι ήμουν άρρωστος και δεν ήθελα καμιά ενόχληση, μου είπε ότι φοβήθηκε πολύ και έτρεξε αμέσως έξω και ειδοποίησε τους αδελφούς.

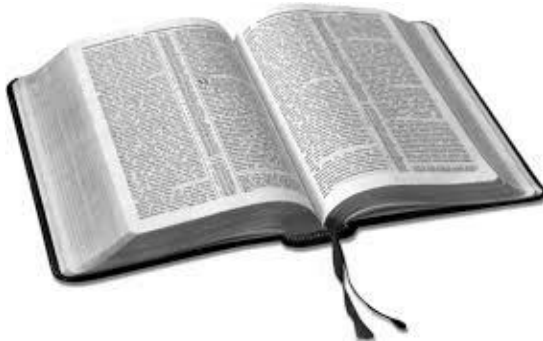
«- Ο αδελφός μας, που μας φέρνει τις Γραφές, είναι άρρωστος. Όλοι στην Εκκλησία για συμπροσευχή..!»

Τους μάζεψε λοιπόν όλους και προσευχήθηκαν για την υγεία μου. Κρίμα, που δεν γνώρισα κανένα τους. Είναι συγκινητική η αγάπη, που βάζει ο Χριστός στην καρδιά μας. Τον ευχαριστούμε..!

Μου έφερε και τα πορτοκάλια για φάρμακο. Όταν συμπλήρωσα υπηρεσία, ξεμπαρκάρισα για να δώσω εξετάσεις για το επόμενο Δίπλωμα. Κάποια μέρα ακούω στον Πειραιά να με φωνάζει ο Υποπλοίαρχος που με αντικατέστησε.

«- Έλα,» μου λέει, «να σου πω τα νέα του καραβιού.! Κάθε φορά που πηγαίναμε στην Νιγηρία, ερχόταν στο καράβι και σε ζητούσε εκείνος, που τον έκανες Χριστιανό.!»

«- Δεν τον έκανα εγώ Χριστιανό, αυτός ήταν Χριστιανός και μάλιστα πολύ καλύτερος από μας..!», του είπα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΜΗΤΡΩΩΝ

ΑΡΙΘ. ΔΙΠΛ. 6250
Μ.Ε.Θ. 22028 Η

ΔΙΠΛΩΜΑ

ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ Α΄ ΤΑΞΕΟΣ

ΕΧΟΝΤΕΣ ΥΠΟΨΕΙ ΤΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΙΣΧΥΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΠΕΡΙ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ, ΠΤΥΧΙΩΝ ΚΑΙ ΔΑΔΙΩΝ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΕΝ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΩ
ΝΑΥΤΙΚΩ ΑΠΟΝΟΜΟΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

ΔΙΠΛΩΜΑ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ Α.Λ.Ξ. ΑΝΔΡΟΝΙΔΗΤΗΝ Δ.Α.Δ.Α.ΟΥ
ΔΗΜΟΤΗΝ ΜΑΡΑΘΑΣΙΩΝ-ΣΑΜΟΥ ΓΕΜΝΟΥΣΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1938 ΚΑΙ ΕΧΟΝΤΑ ΤΑ
ΝΟΜΙΜΑ ΠΡΟΣΩΝΙΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΤΗ 5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1970
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ
ΕΙΣΗΜΑΤΙΚΟΣ

Ο ΤΗΜΗΤΑΡΧΗΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΙ. ΠΑΛΑΙΟΔΟΛΟΡΟΣ Ε. ΑΝΤΙΠΡΟΙ. ΛΥΜΠΕΡΑΤΟΣ Ν.

Η εκπλήρωση του ονείρου: Το Δίπλωμα του Πλοιάρχου.

«SPARTAN»: ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Έχουν περάσει πάνω από 35 χρόνια από κείνο τον Οκτώβρη. Μια μικρή παρέα γονατιστή στο σαλόνι του σπιτιού. Ένα μέλος της συντροφιάς θα έφευγε την επομένη για τη Βηρυτό. Θα μπαρκάριζε. Κι' αυτή ήταν μια έκτακτη συνάθροιση, που είχε γίνει πια έθιμο την κάθε παραμονή μπαρκαρίσματος μου.

Ειδοποιούταν μια μικρή συντροφιά πιστών για προσευχή. Τα κυρίαρχα αιτήματα ήταν να τεθώ κάτω από την ιδιαίτερη προστασία του Θεού, για όσο χρόνο θα απουσίαζα και να εύρισκα συνεργάσιμους ανθρώπους στο πλοίο.

Αυτή η φορά είχε και κάτι το διαφορετικό. Είχα πάρει πια το Δίπλωμα του Πλοιάρχου Ε.Ν. και θα μπαρκάριζα σαν Πλοίαρχος. Το καράβι στο οποίο θα πήγαινα ήταν ένα μικρό φορτηγό, που συνήθως ταξίδευε από ανατολική Μεσόγειο για Αγγλία και επιστροφή. Η εποχή που ξεκινούσα ήταν άσχημη, λόγω του επικείμενου χειμώνα και το καράβι πολύ μικρό για τέτοια ταξίδια και σε τέτοιες θάλασσες.

Ήμουν όμως πρωτόμπαρκος ως Πλοίαρχος και δυνατότητα επιλογών δεν υπήρχε, λόγω μάλιστα της ναυτιλιακής κρίσης και διαφόρων τοπικιστικών αιτιών. Οι Ναυτιλιακές Εταιρείες πάντοτε προτιμούν τους συντοπίτες τους κι εγώ δεν ήμουν ανάμεσα σ' αυτούς. Την επομένη λοιπόν, βρέθηκα στην Βηρυτό και άρχισε το πρώτο μου ταξίδι, κάτω από μέτριες καιρικές συνθήκες.

Στους Καλούς Λιμένες ανεφοδιαστήκαμε με καύσιμα και συνεχίσαμε για Βαρκελώνη, απ' όπου θα φορτώναμε για την Αγγλία. Μετά τους Καλούς Λιμένες ο καιρός άρχισε να αγριεύει και όταν πια φτάσαμε στη περιοχή των Βαλεαρίδων, τα πράγματα ήταν δύσκολα.

Για όσους γνωρίζουν την περιοχή οι κακοκαιρίες είναι φοβερές. Τα Πυρηναία όρη κατεβάζουν σφοδρούς ανέμους, που μαστιγώνουν τα αφρισμένα κύματα μιας κυριολεκτικά λυσσασμένης θάλασσας και παρασέρνουν ό,τι βρεθεί στο πέρασμά τους.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες καρφωμένος στην γέφυρα του μικρού εκείνου καραβιού, θυμάμαι ακόμη την ταλαιπωρία που πέρασα. Είχα πολλές φορές μέχρι τότε πέσει σε φουρτούνες. Στο πρώτο μου κιόλας μπάρκο, σαν δόκιμος σε ταξίδια της Καραϊβικής, είχαμε φάει όλους σχεδόν τους κυκλώνες της χρονιάς.

Μα τούτη η κακοκαιρία ήταν το κάτι άλλο. Το καράβι πότε στεκόταν όρθιο και έβλεπα τα απόνερα της προπέλας να βγαίνουν από μπροστά και πότε κατρακυλούσε προς τα κάτω, παίρνοντας επικίνδυνες κλίσεις. Μέσα σ' αυτή τη λαίλαπα είχες την αίσθηση, ότι βρίσκεσαι τη μια στο χείλος ενός υδάτινου γκρεμού και την άλλη στο βάθος ενός πηγαδιού, από το οποίο καμιά δύναμη δεν μπορούσε να σε βγάλει.

Τα μάτια μου είχανε τζαμώσει από την αϋπνία και το στόμα είχε γίνει δηλητήριο από τους καφέδες. Για φαγητό βέβαια, ούτε λόγος να γίνεται. Ποιος να μαγειρέψει και ποια χύτρα να στηθεί σε κείνη την λαίλαπα. Τα χέρια και τα πόδια πονούσαν από το συνεχές κράτημα και την προσπάθεια να σταθώ σε κάποια ισορροπία.

Για να ανακουφίζομαι κάπως, είχα δέσει στην μέση μου ένα σχοινί και τις δυο του άκρες από τον χειραγωγό δεξιά και αριστερά μου.

Μια χιονοθύελλα ήλθε να μηδενίσει και την ορατότητα. Η κεραία του ραντάρ είχε γίνει μια μπάλα από παγωμένο χιόνι και η σφυρίχτρα του πλοίου ανέλαβε να επισημαίνει την παρουσία μας σε τυχόν κοντινούς μας ομοιοταλαίπωρους. Τίποτα δεν έδειχνε την οποιαδήποτε βελτίωση.

Το καράβι για άλλη μια φορά, καταρακυλώνοντας είχε πέσει στα έγκατα θαρρείς της θάλασσας και εγώ γύρισα προς τον κατάρκοπο τιμονιέρη να του δώσω κάποια εντολή.

Τότε η ματιά μου έπεσε στην ανοιχτή πόρτα του δωματίου χαρτών και στον καναπέ, που συνήθως σε ώρες επιφυλακής ξάπλωνε ο καπετάνιος για λίγη ξεκούραση.

Και κείνος ο καναπές μου φάνηκε τόσο φιλόξενος, αλλά και τόσο μακρινός, όσο φάνηκε στον διψασμένο Δαβίδ το κατεχόμενο από τους Φιλισταίους πηγάδι της πύλης της Βηθλεέμ, της σκλαβωμένης ιδιαίτερης πατρίδας του.

Όπως ο διψασμένος Δαβίδ βλέποντας από μακριά το κατεχόμενο πηγάδι είπε το : *«Ποιός να μου έδινε λίγο νερό από κείνο το πηγάδι»*, έτσι και εγώ προσευχόμενος ενδόμυχα είπα:

«Πόσο θα ήθελα Κύριε, να ξαπλώσω λιγάκι σε κείνο τον καναπέ! Ξέρω Κύριε, ότι δεν θα χαθώ ούτε εγώ, ούτε και οι άνθρωποι που έχω, αλλά αν θέλεις, μπορείς να με ξεκουράσεις λίγο από τούτη την ταλαιπωρία».

Εν τω μεταξύ το καράβι άρχισε τρίζοντας και αγκομαχώντας να ανεβαίνει τον γνωστό του πια ανήφορο. Τα απόνερα της προπέλας έβγαιναν και πάλι από μπροστά και δεξιά.

Τελικά ανέβηκε, εγώ άνοιξα διάπλατα τα μάτια μου για να ιδώ αν βλέπω καλά, τα έκλεισα, τα ξανάνοιξα, τίναξα δεξιά και αριστερά το κεφάλι μου, για να καταλάβω τι συνέβαινε και μέσα στην αμηχανία μου, άκουσα τον τιμονιέρη τρομαγμένο να ξεφωνίζει:

«- Καπετάν Αλέκο, κάτσαμε; (ναυτική έκφραση του προσάξαμε)»

Το καράβι είχε ισορροπήσει και σχεδόν δεν κουνιόταν. Πίσω από κείνο το κύμα, πίσω από κείνη την ανηφόρα ήταν η γαλήνη. Μια γαλήνη, που ο Κύριος έχει ετοιμάσει για όλους εκείνους, που σε κάποια στιγμή της ζωής τους γονατίζουν ειλικρινά μπροστά Του, ζητώντας Του συγγνώμη για την εν γένει ζωή τους. Μια γαλήνη, που την υποσχέθηκε στην γονατιστή συντροφιά του σαλονιού την παραμονή της αναχώρησης, πριν αρχίσει και τούτο το ταξίδι.

«- Ναι.!»», απάντησα στον τρομαγμένο τιμονιέρη. «Κάτσαμε στον Βράχο των αιώνων, στην μικρή εκείνη ανεκτίμητη πέτρα, που πριν 2000 χρόνια έπεσε από τον ουρανό μέσα σε μια σπηλιά της Βηθλεέμ και έγινε όρος μέγα, που σκέπασε όλη την Γη και που αυτή την ώρα έγινε λιμενοβραχίονας και μας αγκαλιάζει...»

Δεν κατάλαβε, και συνέχισα:

«- Ο Χριστός είναι Εκείνος, που διατάζει τους ανέμους και τα κύματα να σωπάσουν, ακόμη και σε στιγμές που η ολιγοπιστία μας αμφιβάλλει και ανοιγοκλείνουμε τα έκπληκτα μάτια μας και τινάζουμε το κεφάλι μας δεξιά και αριστερά για να βεβαιωθούμε, για το τόσο φυσικό για Κείνον, αλλά και τόσο απίστευτο για μας.

» Ο Χριστός είναι Εκείνος, που άφησε τα μεγαλεία και τις δόξες του ουρανού και μπαρκάρισε σε τούτο το ταλαίπωρο πλανήτη, με ένα σκοπό ακόμη πιο απίστευτο σε μας. Ήλθε για να μας γλιτώσει από τα βάσανα τούτης της ζωής και από τον αιώνιο χαμό. Ήλθε για να μας βγάλει από την άβυσσο της άγνοιας και να περιφράξει το χείλος του γκρεμού, στον οποίο κατακυλάει το καράβι του κόσμου.»

Τις παλαιότερες εποχές, στις μεγάλες φουρτούνες τα καράβια έχυναν λάδι στη μανιασμένη θάλασσα, για να ηρεμήσει κάπως και να σωθούν.

Ο Ιησούς Χριστός όμως, έκανε κάτι άλλο ασύλληπτο, για να μας σώσει από την κατακύλα προς την άβυσσο του αιώνιου χαμού. Ανέβηκε στον Γολγοθά, κρατώντας τον Σταυρό του μαρτυρίου Του και κει διαβολικοί άνθρωποι τον σταύρωσαν.

Όμως εκείνες οι πληγές έγιναν ποτάμια ελέους, που γαλήνεψαν και έσωσαν και σώζουν εκατομμύρια πολύτιμες ψυχές ανά τους αιώνες, από τις φουρτούνες αυτής της ζωής. Είναι αυτές οι πληγές, που γιάτρεψαν και γιατρεύουν κάθε ελίκρινη άνθρωπο, που καταφεύγει με πίστη στον Γολγοθά. Είναι η τρυπημένη πλευρά Του, που αναβλύζει συνεχώς αίμα και νερό, αγάπη και έλεος. Πώς θα ξεφύγουμε αν αμελήσουμε τόση μεγάλη σωτηρία; Πως;

«Σιώπα, ησύχασε.!» ... και ησύχασε...!

Ο ΣΥΣΤΗΝΩΝ ΜΕ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Είχαμε φορτώσει ζάχαρη χύμα από την Ισπανία, Βαρκελώνη αν θυμάμαι καλά, για την Αγγλία. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού μας ήλθε ειδοποίηση, ότι θα ξεφορτώναμε στο Λονδίνο. Εκεί ήταν και τα κεντρικά Γραφεία της Εταιρείας. Επρόκειτο για μια μεγάλη Εταιρεία, που τα δικά της και τα υπό πρακτόρευση πλοία φημολογούνταν ότι ξεπερνούσαν τα 180. Το μικρό πλοίο, στο οποίο υπηρετούσα, ήταν πλοιοκτησίας ενός ανιψιού του κυρίως πλοιοκτήτη.

Όταν φτάσαμε στο Λονδίνο, με επισκέφτηκε αμέσως ο ανιψιός και πλοιοκτήτης του πλοίου, στο οποίο ήμουν καπετάνιος. Ήταν Παρασκευή και προσωπικά ήμουν χαρούμενος, γιατί ήταν ήδη απόγευμα και καθώς δεν δουλεύει το λιμάνι Σαββάτο και Κυριακή, θα ξεκουραζόμουν λίγο από τις εξάωρες βάρδιες του πελάγου.

Καλοδέχτηκα τον πλοιοκτήτη ανιψιό και του πρότεινα να φάμε μαζί την επομένη στο πλοίο. Αρνήθηκε ευγενικά και εξεδήλωσε την στεναχώρια του, που το πλοίο έφτασε Παρασκευή και έτσι θα έχανε δυο μέρες στο λιμάνι. Ευτυχώς που δεν είχα εκδηλώσει την χαρά μου για τη καθυστέρηση. Αυτό με προδιέθεσε λίγο άσχημα προς το Γραφείο, αλλά δεν έδειξα καμιά επιφύλαξη στην στάση μου. Την Κυριακή θα προσπαθούσα να βρω και κάποια Εκκλησία και ήμουν διπλά ενθουσιασμένος. Έτσι συμβαίνει σε δουλειές με αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα. Τη Δευτέρα, πρώτα ο Θεός, θα πήγαινα και στο Γραφείο της εταιρείας και στον πράκτορα που μας ναύλωνε.

Στο καράβι μας έφεραν τηλέφωνο και τηλεφωνικό κατάλογο. Έψαξα και βρήκα τις διευθύνσεις Εκκλησιών. Η κοντινότερη, που επισκέφτηκα το Σάββατο το πρωί για να ενημερωθώ, δεν λειτουργούσε καθόλου την ημέρα του Σαββάτου. Και μου φάνηκε λίγο ψυχρή. Χτύπησα το κουδούνι, μου μισάνοιξε κάποια κυρία την πόρτα και μου είπε μάλλον ψυχρά, ότι η Εκκλησία δεν λειτουργεί το Σάββατο. Καθώς το ύφος της δεν μου έκανε την καλύτερη εντύπωση, έψαξα και βρήκα κάποια άλλη

Εκκλησία και την Κυριακή το πρωί την επισκέφτηκα. Ήταν σχεδόν όλοι οι πιστοί μαύροι.

Κάθισα σε μια γωνιά, δεν τα καταλάβαινα όλα, καθώς η προφορά τους ήταν λίγο παράξενη και τα δικά μου αγγλικά φτωχά, αλλά λάτρευαν τον Κύριο με την καρδιά τους.!

Στο τέλος σηκώθηκαν με την σειρά και ένας ένας προχωρούσαν στο διάδρομο προς τον άμβωνα, έμπαιναν από μια πόρτα, που ήταν στο δεξιό μέρος της αίθουσας της Εκκλησίας και έβγαιναν από μια άλλη πόρτα, που ήταν στα αριστερά της. Και αυτό το έκαναν ψάλλοντας.

Δεν ήξερα ή ίσως δεν κατάλαβα, αν ο κήρυκας είχε πει κάτι σχετικό και γι' αυτό και ρώτησα τον διπλανό μου, τι σημαίνει αυτό το πράγμα.

Εκείνος μου εξήγησε, ότι πίσω από τον άμβωνα υπήρχε μια άλλη μικρή αίθουσα. Πάνω σε ένα τραπέζι υπήρχε καλαθάκι, στο οποίο οι πιστοί έριχναν τον οβολό τους.

«- Και γιατί πηγαίνουν ένας ένας;» ρώτησα.

«- Για δυο λόγους.», μου απάντησε ο διπλανός μου. «Ο πρώτος είναι μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου. Και ο άλλος λόγος είναι, ότι μπορεί κάποιος αδελφός ή αδελφή να έχει κάποια σοβαρή ανάγκη και να μην έχει να φάει. Όποιος λοιπόν θέλει, μπορεί αντί να βάλει στο καλάθι, να πάρει. Όταν θα σηκωθείς, αν βέβαια θέλεις, μπορείς να δώσεις ή και να πάρεις.»

Με εντυπωσίασε αυτή η πρακτική και μπορώ να πω, ότι με ενθουσίασε συγχρόνως. Ευχαρίστησα τον Θεό για αυτές τις αλλαγές που κάνει στις καρδιές μας και την απόλυτη εμπιστοσύνη, που μας κάνει να έχουμε ο ένας στον άλλον, αλλά και για την λεπτότητα με την οποία αντιμετωπίζουμε τις καταστάσεις αυτές.

Την Δευτέρα πήγα στα Γραφεία της εταιρείας. Ήταν τα Γραφεία της μεγάλης εταιρείας των αδελφών Μίνωα και Ιωσήφ Κολοκοτρώνη. Στα Γραφεία του Λονδίνου προΐστατο ο Μίνωας και στα Γραφεία Πειραιώς ο Ιωσήφ.

Εκεί με περίμενε μια μεγάλη έκπληξη.

Μόλις είπα πως είμαι ο καπετάνιος του μικρού εκείνου πλοίου, με οδήγησαν κατ' ευθείαν στο πολυτελές Γραφείο του Μίνωα Κολοκοτρώνη. Συστήθηκα και ανταλλάξαμε μερικές φιλοφρονήσεις και λίγα λόγια πάνω στην δουλειά.

Φαφνικά με εξέπληξε μια φράση του, που με έφερε σε αμηχανία. Τα έχασα και δεν ήξερα τι να πω και τι να απαντήσω. Δεν είμαι και από φυσικού μου ετοιμόλογο άτομο.

«- Καπετάν Αλέκο», μου λέει «θέλω να σου πω κάτι που συμβαίνει, από την στιγμή που μπήκες στο Γραφείο μου και δεν βρίσκω τα κατάλληλα λόγια να το εκφράσω. Μόλις μπήκες, ο χώρος γέμισε ανθρωπιά, αλλά όχι ακριβώς ανθρωπιά. Είναι κάτι, που δεν μπορώ να σου το προσδιορίσω, να το περιγράψω. Από το Γραφείο μου έχουν περάσει εκατοντάδες καπεταναίοι, έχω γνωρίσει κόσμο και κοσμάκη, αλλά αυτό το πράγμα πρώτη φορά μου συμβαίνει. Δεν είναι λεβεντιά, με την στενή έννοια της λέξης, δεν είναι επιδεξιότητα στην δουλειά σου, δεν είναι κάτι τέτοιο. Ανθρωπιά ίσως, μα όχι ακριβώς...»

«- Κύριε Κολοκοτρώνη,» τον διέκοψα, «δεν ξέρω τι είναι αυτό. Μου περνάει από το μυαλό, μήπως και είναι κάτι σχετικό με τη Χριστιανική μας πίστη. Ο Απόστολος Παύλος λέει για τον εαυτόν του «ο συστήνων με είναι ο Κύριος». Ο κόσμος τον ειρωνευόταν για τα όσα κήρυττε. Αν είναι κάτι σχετικό με το τι και πώς πρέπει να λειτουργεί ο Χριστιανός, θα είμαι ευτυχής. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Από την γνωριμία και την επίσκεψη μου στο Γραφείο σας θα έχω την πιο καλή ανάμνηση. Σας ευχαριστώ και πάλι και εύχομαι ο Θεός να σας ευλογεί...».

Βγαίνοντας από το Γραφείο του αισθανόμουν πολύ χαρούμενος. Δεν είμαστε τίποτα εμείς, αλλά όταν μας συστήνει ο Κύριός μας, είμαστε τα «πολύτιμα» Εκείνου και τα ερωτηματικά του κόσμου. Και αυτό το πραγματικά ανεπάντεχο ήταν για μένα το κάτι άλλο. Ευχαριστώ τον Κύριο.

Μετά την εκφόρτωση, φορτώσαμε από την Αγγλία γενικό φορτίο για Βηρυτό. Λίγο προτού να φτάσουμε ήλθε ο υποπλοίαρχος στο δωμάτιό μου κρατώντας κάτι πακέτα.

«- Καπετάν Αλέκο, αυτά είναι για σας» μου λέει «έχω και άλλα να σας φέρω.»

«- Τι είναι αυτά;», ρώτησα περίεργος.

«- Είναι μερικά μέτρα αγγλικό ύφασμα για κουστούμι, σαπούνια LUX, αποσμητικά και...»

«- Τι είναι αυτά;» τον διέκοψα «Πού τα βρήκατε;»

Το μυαλό μου δούλεψε. Είχαν κατεβεί στα αμπάρια και είχαν ψάξει το φορτίο και ότι τους άρεσε το «ξάφρισαν».

«- Τι κάνατε Γραμματικέ;» του λέω. «Είναι δυνατόν να σας μιλάω για την αγάπη του Θεού και να φοράω κλεμμένο κοστούμι και να μυρίζω κλεμμένο μοσχοσάπουνο;»

Τα έχασε ο Γραμματικός και πριν προλάβει να αντιδράσει του είπα:

«- Πάρε τα από εδώ και να μην τα ξαναδώ στα μάτια μου.!»

Ο Γραμματικός τα μάζεψε και έφυγε με χαμηλωμένο το κεφάλι, αλλά το μεσημέρι άνοιξε την συζήτηση ο Πρώτος Μηχανικός.

«- Καπετάν Αλέκο,» μου λέει, «αυτό το πράγμα έχει γίνει συνήθεια, μην φοβάστε. Οι μισθοί μας στα μικρά καράβια είναι πολύ μικροί. Συμπληρώνουμε, όπως μπορούμε.!»

«- Μα αυτό είναι κλεψιά. Αν δεν με συμφέρει, δεν θα μπαρκάρω. Δεν θα κλέψω ανυποψίαστους ανθρώπους, οι οποίοι περιμένουν το εμπόρευμα, για το οποίο έχουν πληρώσει ένα σωρό χρήματα.»

«- Καπετάν Αλέκο, μάλλον δεν ξέρετε τι συμβαίνει με τις μεταφορές. Ο προηγούμενος καπετάνιος μας έλεγε να παίρνουμε ό,τι μας αρέσει, γιατί τα φορτία τα ασφαλίζουν οι έμποροι και τους τα πληρώνει η ασφάλεια.!»

«- Μετατοπίζεται δηλαδή η κλεψιά; Άκουσε μαστρο-Κ., εγώ τέτοια πράγματα δεν τα θέλω. Εσύ μου είπες, ότι ο προηγούμενος καπετάνιος, όταν φτάνατε στο λιμάνι σας φώναζε στην Γέφυρα και κοιτάζατε όλοι σας προς την πλώρη του караβιού, για να βρείτε τα φανάρια και ότι πρώτη φορά σου συνέβαινε να

Βλέπεις το φανάρι να προβάλλει κατάπλωρα. Υπάρχουν καπεταναίοι και καπεταναίοι, άνθρωποι και άνθρωποι.

» Για μένα δεν είναι σωστά αυτά τα πράγματα, δεν μου ταιριάζουν, δεν θέλω να τα ξέρω.! »

Το πρόβλημά μου όμως, δεν ήταν τόσο απλό. Όταν έβγαλα την δίμηνη τροφοδοσία του πλοίου, αυτή ήταν πενταπλάσια από την τροφοδοσία του προηγούμενου πλοιάρχου.

Προσπάθησα να καταλάβω τι συνέβαινε. Φώναξα τον μάγαιρα αμέσως και τον ρώτησα τι συμβαίνει, γιατί τόσο ακριβή η τροφοδοσία.

Ο μάγαιρας γέλασε. Ήταν αρκετά ηλικιωμένος, αλλά δεν τον σέβονταν κανείς στο καράβι, γιατί βαριόταν, κουραζόταν και δεν έφτιαχνε καλά φαγητά. Επί πλέον, όταν ζύμωνε κλειδωνόταν στην καμπίνα του, προφασιζόμενος ότι κανείς δεν έπρεπε να ιδεί το ζυμάρι, διότι δεν θα ανέβαινε.

Η περιέργεια όμως, έκανε το πλήρωμα να τον έχουν υπό στενή παρακολούθηση. Κοιτούσαν από την κλειδαρότρυπα, αλλά ο γερο-πονηρός έπαιρνε τα μέτρα του και πάντοτε κρεμούσε από το πόμολο κάποιο ρούχο.

Κάποια φορά εν τούτοις, ξεχάστηκε και τότε είδαν κάτι, που όταν το έμαθα και εγώ έκανα πολύ καιρό να φάω ψωμί. Τον είδαν να βγάζει τα παπούτσια και τις κάλτσες και να ζυμώνει με τα πόδια του.!

Τότε είχε γίνει χαμός, καθώς μου είπαν. Ήταν πράγματι απίστευτο. Δεν μπορούσε λόγω ηλικίας να ζυμώσει με τα χέρια του και σοφίστηκε αυτό το είδος του ζυμώματος. Τώρα τον κοίταζα περίεργος, για να ιδώ τι θα μου έλεγε.

«- Α..!» μου λέει, «Εσείς δεν θέλετε να παίρνουμε από το φορτίο του πλοίου πράγματα. Ο προηγούμενος καπετάνιος μας έλεγε να παίρνουμε ό,τι μας αρέσει. Κατεβαίναμε λοιπόν στα αμπάρια, ψάχναμε τα κιβώτια, γιατί ο ίδιος μας έλεγε από τις φορτωτικές τι φορτώνουμε και παίρναμε ό,τι μας άρεσε. Κονσερβικά και κομπόστες ποτέ δεν αγοράσαμε από τροφοδότη και όλα ήταν πλούσια. Σκεφτείτε, ότι μια φορά είχαμε πάρει από Ισπανία

για Αγγλία 10 κιβώτια κομπόστες, τα οποία ήταν για δείγμα και τα πήραμε όλα. Ο καπετάνιος ισχυρίστηκε, ότι κάποιος λάθος θα έγινε και τα πήρε άλλος παραλήπτης κατά την εκφόρτωση... »

Εγώ τον άκουγα και τα είχα χαμένα. Μου περιέγραφε τις εξαιρετικές ποιότητες των κονσερβικών και τα κατορθώματα τους και δεν πίστευα.

Τώρα τι θα έκανα εγώ; Αν δεν έλεγα την πραγματικότητα στο Γραφείο, θα με θεωρούσαν εμένα κακό διαχειριστή ή και καταχραστή, αφού πενταπλασίασα την τροφοδοσία μέσα σε ένα δίμηνο.

Αποφάσισα και έγραψα ένα γράμμα στην εταιρεία, εκθέτοντας τους λόγους, για τους οποίους ανέβηκε η τροφοδοσία, χωρίς να σχολιάζω την διαγωγή του συναδέλφου μου. Απλά τους είπα, ότι η τροφοδοσία ανέβηκε, διότι δεν πήρα τίποτα από το φορτίο. Παρά ταύτα, οι ναυτικοί εξακολουθούσαν να κάνουν αφαιμάξεις στα φορτία και κάποτε, στην ελεύθερη ακόμη Αμμόχωστο της Κύπρου, ήλθε ο τελωνειακός στο δωμάτιό μου και μου λέει:

«- Κύριε πλοίαρχε, το πλήρωμά σας και οι αποθήκες σας έχουν πράγματα από το φορτίο. Για πρώτη και για τελευταία φορά σας το συγχωρώ, όμως αν επαναληφθεί οι κυρώσεις θα είναι αυστηρές.! »

Κόπηκαν τα γόνατά μου, καταντροπιάστηκα. Φώναξα αμέσως το μάγειρα μπροστά στο τελωνειακό.

«- Τι πράγματα έχουν οι αποθήκες, που είναι από το φορτίο; » του λέω.

«- Τίποτα..! » μου απαντά.

Νευρίασε ο τελωνειακός και του λέει θυμωμένος:

«- Εκείνες οι κονσέρβες των λαχανικών, τι είναι; »

«- Αυτές... τις βρήκαμε μέσα στο καράβι...! » απάντησε ο μάγειρας.

Πράγματι, εγώ τουλάχιστον δεν είχα φορτώσει τέτοιο φορτίο και το δήλωσα στον τελωνειακό.

«- Κύριε πλοίαρχε δεν είμαι χαζός, ξέρω πολύ καλά την δουλειά μου και μπορώ να διακρίνω τι αγοράσατε και τι όχι. Αν θέλω, μπορώ αυτή τη στιγμή να κρατήσω το καράβι, για τα πράγματα που βρήκα στα δωμάτια του πληρώματος. Ολόκληρα κιβώτια αποσμητικά, σαπούνια, σπρέι, στραβοκομμένα υφάσματα και όχι αγορασμένα από μαγαζί. Όπως σας βλέπω όμως, δεν μου φαίνεστε για συνένοχος, αλλά έχω κάνει σε καράβια και ο καπετάνιος πρέπει να είναι καπετάνιος σε όλα...!»

Είχα αλλάξει εκατό χρώματα, καθώς άκουγα τον τελωνειακό να με προσβάλει και σαν επαγγελματία. Κοίταξα αυστηρά τον μάγειρα. Εκείνος κατάλαβε τι του έλεγα με τα μάτια και έφυγε σαν βρεγμένη γάτα. Ο τελωνειακός γύρισε προς το μέρος μου και μου είπε.

«- Σας καταλαβαίνω, προσέξτε όμως, γιατί μπορεί να βρεθείτε κάπου αλλού μπερδεμένος.!»

«- Κάνω, ότι μπορώ...!» του είπα.

Μετά την Αμμόχωστο ήλθαμε στη Μήλο, από όπου θα φορτώναμε ορυκτό φορτίο για Αγγλία. Όλοι τους είχαν φέρει τις γυναίκες τους και ξεφόρτωναν τιςπραμάτειες τους από το φορτίο. Στο τέλος κάποιος καινούριος ζήτησε να μου βγάλει και τις δικές μου βαλίτσες.

Έκανα ότι δεν κατάλαβα. Άκουσα όμως κάποιον που είπε:

«- Δεν έχει πάρει τίποτα, τι να βγάλει...!»

«- Καπετάνιε,» μου είπε κάποιος Υδραίος του πληρώματος, «είναι πολλά αυτά που έχω. Θα πάω στο σπίτι σας μερικά.!».

«- Μην το τολμήσεις.!» του απάντησα.

Τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια, σκέφτομαι πόσο θα ντρεπόμουν αν φορούσα ένα κοστούμι κλεμμένο ή αν είχα πάρει κάποια σπρέι, σαπούνια κλπ.

Κάποτε είχαμε πάει στην Ιταλία για φόρτωση. Στην Ιταλία ήταν γνωστό το λαθρεμπόριο τσιγάρων. Πολλοί είχαν κάνει περιουσίες. Μόλις φτάσαμε στο Λιβόρνο μπήκαν οι τοπικές Αρχές, στις οποίες και παρέδωσα τα δηλωτικά και τα λοιπά καθιερωμέ-

να έγγραφα. Μόλις οι τελωνειακοί είδαν το δηλωτικό με ρώτησαν περίεργοι, αν για πρώτη φορά ερχόμουν στην Ιταλία.

«- Σαν πλοίαρχος, ναι.», τους απάντησα, «Πρώτη φορά»

«- Και δεν έχετε ακούσει τι γίνεται στην Ιταλία.;» με ρώτησαν.

Οι τελωνειακοί περίμεναν, ότι θα είχα μεγάλη ποσότητα τσιγάρων για να τα αγοράζαν, αλλά εγώ ποτέ μου δεν είχα ανακατωθεί με τέτοια πράγματα.

Στο πλοίο υπήρχε μονάχα 1,5 κιβώτιο, για τις ανάγκες του πληρώματος και για τα φιλοδωρήματα του λιμανιού. Τελικά με ρώτησαν αν πουλάω αυτά τα λίγα και τους είπα, ότι είναι για το πλήρωμα.

«- Θα σου φέρουμε άλλα.», απάντησαν. «Πόσο κάνουν; »

Τους έδειξα τα τιμολόγια αγοράς και τους είπα, ότι δεν θέλω ούτε μια λιρέτα διαφορά.

Τα πήραν και μετά μου έστειλαν τον τροφοδότη και πήρα άλλα για το πλήρωμα.

AUDACIOUS K.

Προτού καλά, καλά να κλείσω εξάμηνο στο μικρό εκείνο καράβι που πρωτοπλοιάρχησα, η εταιρεία μου έστειλε τηλεγράφημα να σκαντζάρω, όπως λέγεται στην ναυτική γλώσσα η κατ' ευθείαν μετάβαση από το ένα πλοίο στο άλλο.

Βρισκόμουν στην Ιταλία για εκφόρτωση, όταν μου ήλθε η ειδοποίηση. Θα πήγαινα σε κάποιο άλλο Ιταλικό λιμάνι, να παραλάβω μια καινούρια αγορά ενός γκαζάδικου.

Το χάρηκα, γιατί στο μικρό πλοίο που υπηρετούσα, η σύνθεση του πληρώματος δικαιολογούσε μόνο πλοίαρχο και ένα υποπλοίαρχο, ο οποίος ήταν και πρακτικός, πράγμα που σημαίνει αυξημένες ευθύνες και εάν μου συνέβαινε κάτι, δεν θα μπορούσε αυτός ο άνθρωπος όχι στίγμα να κάνει και να φτάσουμε σε λιμάνι, αλλά ούτε τηλέφωνο να πάρει.!

Τις βάρδιες τις κάναμε εμείς οι δύο. Έτσι κάναμε εξάωρα, δηλαδή στην Γέφυρα 12 ώρες ο καθένας μας το 24-ωρο. Στο καινούριο μου μπάρκο δεν θα έκανα καθόλου βάρδια και θα είχα τρεις βοηθούς.

Φαίνεται ότι η εταιρεία ήταν ευχαριστημένη από την επίδοση μου σαν Πλοίαρχος και γι' αυτό με έστειλε στην καινούρια αγορά της. Παρέδωσα λοιπόν την πλοιαρχία και πήγαινα για το άλλο πλοίο.

Κατά την μετάβασή μου, με έπιασε ένας κοιλιακός πόνος και μόλις έφτασα στο λιμάνι που βρισκόταν το καινούριο πλοίο, πήγα στο γιατρό, ο οποίος διέγνωσε σκωληκοειδίτιδα.

Στεναχωρήθηκα πολύ, γιατί αυτό το απλό πράγμα είναι για τους ναυτικούς βόμβα. Μπορεί να σπάσει κατά την διάρκεια του ταξιδιού και τότε τα πράγματα είναι πολύ επικίνδυνα.

Ο γιατρός μου είπε, ότι δεν έπρεπε να ναυτολογηθώ. Όταν πήγα στο καράβι, αντίκρισα ένα γκαζάδικο ερείπιο. Απόρησα πως το άφηγε η ασφάλεια να ταξιδεύει.

Ήταν καλή εποχή και ο πλοιοκτήτης δεν λογάριαζε τίποτα. Ό,τι πουλιόταν στην αγορά το αγόραζε.

Μου έλεγαν, ότι δεν έστελνε εκείνη την εποχή ούτε επιθεωρητές, για να ιδούν πριν από την αγορά περί τίνος πρόκειται.

Αυτό το πράγμα πολύ με στεναχώρησε, όχι τόσο για την δυσκολία που θα αντιμετώπιζα και τους κινδύνους ζημιών, όσο για το ότι από την εταιρεία θα νόμιζαν ότι φοβήθηκα να αναλάβω την πλοιαρχία ενός τόσο παλιού καραβιού.

Ρώτησα τον γιατρό, αν θα μπορούσα τουλάχιστον να κάνω μερικά ταξίδια, αλλά ήταν κατηγορηματικός.

«- Για μένα όχι.!» μου απάντησε. «Δεν σου δίνω άδεια ούτε να επισκεφτείς το καράβι. Πρέπει να πας κατευθείαν στο νοσοκομείο».

Επικοινωνήσα με το Γραφείο και τους ενημέρωσα. Με εξέπληξε η κατανόησή τους.

«- Αλίμονο, καπετάν Αλέκο,» μου λένε, «θα διακινδυνεύσεις την ζωή σου; Αμέσως θα στείλουμε έναν από τους Αρχιπλοιάρχους και πήγαινε σε ένα καλό νοσοκομείο να γίνεις καλά και αμέσως να μας ειδοποιήσεις μόλις γιατρευτείς..!».

Έτσι από αυτό το καράβι δεν έχω καμιά εμπειρία, εκτός από την άσχημη εικόνα που αντίκρισα μόλις μπήκα μέσα και την κατανόηση των πλοιοκτητών εργοδοτών μου.

Ποτέ μου δεν υπήρξα επικριτής των ανθρώπων εκείνων, στους οποίους παρουσιαζόμουν και ζητούσα εργασία. Όχι επειδή ήταν όλοι τους άγιοι, αλλά επειδή προτιμούσα να ξεμπαρκάρω, αν κάτι δεν μου άρεσε.

Τέτοιο πράγμα δεν χρειάστηκε ποτέ να γίνει και αυτό το χρωστάω στον Θεό και εν συνεχεία σε εκείνες τις προσευχές, που γινόταν την παραμονή του μπαρκαρίσματος μου.

THEODOTI

Και το επόμενο πλοίο ήταν γκαζάδικο. Αυτό ήταν Νορβηγικής κατασκευής, με άνετους χώρους ενδιαίτησης, στο οποίο έμεινα μόνο λίγους μήνες, διότι η εταιρεία με έστειλε σε άλλο, που ήταν και ναυαρχίδα, καθώς έλεγαν, του στόλου της εταιρείας. Κάποια φορά, στους λίγους μήνες που έμεινα στο «THEODOTI», πήρα εντολή να φορτώσω από την KWINANA της Αυστραλίας. Είναι λιμάνι των ΒΑ ακτών της, στο οποίο δεν είχε πάει ποτέ το πλοίο και δεν υπήρχαν οι λεπτομερειακοί χάρτες.

Με τους γενικούς χάρτες και με αρκετή αγωνία κατευθυνόμουν προς την Κουϊνάνα, παραπλέοντας τα βορειοδυτικά παράλια. Οι γενικοί χάρτες και οι οδηγίες από τα ναυτικά βιβλία, έγραφαν ότι χρειαζόταν αυξημένη προσοχή, διότι υπήρχαν κίνδυνοι, που δεν είχαν χαρτογραφηθεί.

Ήμουν διαρκώς στην γέφυρα, όταν παρουσιάστηκε ακόμη μια σοβαρή και απρόβλεπτη δυσκολία. Μας χάλασε η γυροσκοπική πυξίδα και στη μαγνητική δεν είχαμε καμιά εμπιστοσύνη, διότι η περιοχή παρουσίαζε ανώμαλες μαγνητικές αποκλίσεις.

Φώναξα αμέσως τον Ασυρματιστή, ο οποίος είχε ηλεκτρονικές γνώσεις, αλλά δεν κατάφερε τίποτα. Του ζήτησα να επικοινωνήσει με τον πράκτορα και να του ζητήσει να κανονίσει την άμεση επιβίβαση στο πλοίο κάποιου τεχνικού, όταν θα φτάναμε στο λιμάνι. Η απάντηση ήταν απελπιστική. Δεν υπήρχε στο λιμάνι τεχνίτης και αν θέλαμε, θα έπρεπε να έλθει με ελικόπτερο από την αντιπροσωπεία, που βρισκόταν στην πρωτεύουσα.!

Η φόρτωση θα γινόταν στο ανοικτό πέλαγος και όχι σε λιμάνι. Όταν οι δυσκολίες ξεπερνούν τα όρια των γνώσεων και των δυνάμεών μας, πάντοτε ζητάμε βοήθεια από κάποιον άλλον. Προσωπικά, πριν από κάθε μεγάλη μου δυσκολία ζητούσα την βοήθεια του Θεού. Αυτό μου είχε γίνει συνήθεια. Πάντοτε ευχαριστούσα τον Θεό και πάντοτε ζητούσα την βοήθειά Του.

Αυτό έκανα και σε τούτη την περίπτωση. Ήμουν αρκετά ανήσυχος και στην παραμικρή αλλαγή του χρώματος της θάλασσας επιτείνονταν οι ανησυχίες μου.

Ο Ασυρματιστής σκυμμένος πάνω από την πυξίδα διάβαζε τις οδηγίες και εγώ κοίταζα τον μηχανισμό και τα πολύπλοκα καλώδια.

Κάποια στιγμή, εντελώς ασυναίσθητα, άπλωσα τυχαία το χέρι μου σε ένα λεπτό καλωδιάκι, από τα αμέτρητα του μηχανισμού της και το κίνησα δεξιά αριστερά, χωρίς να ξέρω γιατί το έκανα. Ήταν μια κίνηση που κάνουμε συνήθως, για να ιδούμε αν κάτι είναι καλά στερεωμένο. Μόλις έκανα αυτή την απλή κίνηση ακούστηκε ο χαρακτηριστικός ήχος, που κάνει συνήθως η πυξίδα, όταν μπαίνει σε λειτουργία.

Αυτό ήταν! Η πυξίδα έφτιαξε, κάποιοι είπαν ότι ήταν τυχαίο, μα εγώ ευχαρίστησα τον Κύριό μου. Φτάσαμε στο προορισμό μας, χωρίς κανένα άλλο πρόβλημα.

Εκεί, μαζί με τις τοπικές Αρχές, ήλθε και ο Έλληνας πρόξενος μαζί με το παιδί του, για να ιδεί το πλοίο. Όταν βρισκόμαστε μακριά από την πατρίδα, τους συμπατριώτες μας τους βλέπουμε κάτι σαν συγγενείς μας και γρήγορα αναπτύσσεται μια φιλική σχέση και μια ευχάριστη ατμόσφαιρα στις συζητήσεις μας. Του ζήτησα να φάμε μαζί το μεσημέρι, για να ιδεί και τα φαγητά του караβιού. Το δέχτηκε. Ο μάγειράς μας ήταν καλός και δεν είχα καμιά δυσκολία.

Πάνω στο τραπέζι λοιπόν, για μια στιγμή άρχισε να γελάει, όταν τον ρώτησα αν υπάρχουν πολλοί Έλληνες στην περιοχή και αν έχουν προβλήματα.

«- Όχι,» μου απάντησε, «δεν έχουν κανένα πρόβλημα αυτοί. Εγώ είχα προχθές κάποιο πρόβλημα.!»

Κατάλαβα ότι ήθελε να τον ρωτήσω, ποιο ήταν το πρόβλημα του και τον ρώτησα.

«- Με είχαν καλέσει προχθές», μου λέει «σε κάποια τους εκδήλωση και ο πρόεδρος της παροικίας θέλησε να με προσφωνήσει. Σχεδόν όλοι τους είναι απλοί άνθρωποι, που έχουν έλθει από διάφορες Ελληνικές επαρχίες. Οι πιο πολλοί είναι αγράμματοι. Ο πρόεδρος λοιπόν, θέλησε να τα πει «περί γραμμάτων» και τον ακούω να λέει:

*«Απόψε ανάμεσα μας βρίσκεται και ο Έλληνας πρόξενος
κος... Είμαστε πολύ χαρούμενοι, διότι με την παρουσία του θα
«φαιδρύνει» την συναναστροφή μας..!»*

Γέλασα και το θυμάμαι, μαζί με μερικά άλλα «μαργαριτά-
ρια», που ακούμε καμιά φορά και μας εντυπωσιάζουν.

Στην Αυστραλία με επισκέφτηκε και ένας καλλιεργημένος
φιλέλληνας με το κοριτσάκι του, που ήθελε και αυτό να γνωρί-
σει το πλοίο. Αφού τον ξενάγησα, μου έκανε εντύπωση η αγάπη
που είχε για την Ελλάδα και τους Έλληνες. Το κοριτσάκι του το
είχε βαφτίσει Πηνελόπη, από αγάπη προς τα Ελληνικά γράμμα-
τα.

Πόσο θα πρέπει να είμαστε περήφανοι, αλλά και πόσο
προσεκτικοί, έχοντας στις πλάτες μας μια τέτοια βαριά κληρο-
νομιά.! Το κοριτσάκι έκανε συλλογή από σημαιούλες και με ρώ-
τησε, αν είχα καμιά Ελληνική σημαία σε μικρό μέγεθος, διότι
μεγάλη είχαν στο σπίτι τους. Ντράπηκα λέγοντάς της ότι δεν
είχα, αλλά το διασκέδασα, δίνοντάς της μια όμορφη σημαιούλα
της εταιρείας του πλοίου.

Παντού Ελλάδα, με τον Σταυρό μέσα της και πάνω της..!

DYNAMIC K.

Ένα άνετο και χωρίς προβλήματα καράβι. Μόνο καλές αναμνήσεις έχω από αυτό το πλοίο. Το πήρα από Ευρωπαϊκό λιμάνι και τα ταξίδια του ήταν, ως επί το πλείστον, Ευρώπη - Περσικός κόλπος μέσω ακρωτηρίου Καλής Ελπίδος.

Τα ταξίδια αυτά είναι πολύ κουραστικά, λόγω της μακρόχρονης διάρκειάς τους. Ένας μήνας από λιμάνι σε λιμάνι και η λιμανιάτικη παραμονή πολύ μικρή. Στον Περσικό δεν προφταίνει το πλήρωμα να βγει έξω και συνήθως ούτε αλληλογραφία έρχεται, αλλά και στην Ευρώπη δεν μένει το πλοίο περισσότερο από μια μέρα. Αυτό δημιουργεί εκνευρισμούς και συχνά μικροπροβλήματα.

Είχα πάντα την συνήθεια να θέλω να ενημερώνομαι για τα πάντα στο καράβι, από τις πρώτες μέρες που θα μπαρκάριζα. Μετά την παραλαβή της πλοιαρχίας και μόλις το καράβι έβγαινε στα νέα νερά, ζητούσα μια φόρμα και άρχιζα να μπαίνω σε όλους τους χώρους, από την πλώρη μέχρι την πρύμνη. Αυτό ίσως μου είχε γίνει επιτακτικό καθήκον, μετά το επεισόδιο με τον αντλιωρό, όταν πρωτομπαρκάρισα σαν Υποπλοίαρχος σε γκαζάδικο.

Έτσι και τούτη τη φορά, μόλις βγήκαμε από τα στενά της Μάγχης, ζήτησα μια φόρμα και άρχισα μαζί με τον Υποπλοίαρχο ή τον Λοστρόμο να επισκέπτομαι όλους τους χώρους και να ενημερώνουμε. Σε μια εβδομάδα είχα στο μυαλό μου όλα εκείνα, που κατά την κρίση μου έπρεπε να ξέρω.

Έδωσα την φόρμα πίσω, για να μην τρομάξουν οι άνθρωποι, νομίζοντας ότι θα είμαι διαρκώς από πάνω τους, παρακολουθώντας την κάθε τους κίνηση και ασχολούμουν πλέον με τα πλάνα του καραβιού και τους ενημερωτικούς φακέλους, στους οποίους υπήρχαν οι οδηγίες των πλοιοκτητών.

Κάθε μεσημέρι, όταν το πλοίο βρίσκεται στο πέλαγος, ο Καπετάνιος ανεβαίνει στην Γέφυρα και βγάζει το μεσημεριανό στίγμα του πλοίου. Είναι συνηθισμένο, αλλά όχι απαραίτητο να βρίσκεται εκείνη την ώρα στην Γέφυρα και ο Υποπλοίαρχος.

Αρκετές από αυτές τις πρώτες μέρες ήμουν τόσο απασχολημένος με την ενημέρωσή μου, ώστε δεν είχα τον χρόνο να ασχοληθώ καθόλου με το πλήρωμα. Ακόμη και το φαγητό, μου το σερβίριζε ο Καμαρότος στο διαμέρισμά μου.

Ο Υποπλοίαρχος ήταν ένα πολύ καλό παιδί και καλός στην δουλειά του, από ό,τι είχα αντιληφθεί. Είχε ανοιχτή καρδιά και τα πάντα τα σχολίαζε από μια εύθυμη πλευρά, που σε έκανε να γελάς, χωρίς ο ίδιος να είναι επιπόλαιος. Είχαν περάσει καμιά δεκαπενταριά μέρες και άρχισα πια να έχω τις πρώτες γνωριμίες με τον κόσμο του καραβιού και να τους ξέρω με τα μικρά τους ονόματα.

Βρισκόμουν στην Γέφυρα με τον Υποπλοίαρχο για το μεσημεριανό στίγμα, όταν ξαφνικά μου λέει με σοβαρό ύφος, που διέκρινες και κάποια απορία.

«- Καπετάν Αλέκο, δεν ξέρω πώς να σας το πω. Αλλά το συζητάμε συνεχώς στην τραπεζαρία και δεν μπορούμε να βρούμε την εξήγηση. Ο προηγούμενος καπετάνιος ήταν ένας πολύ καλός άνθρωπος. Δεν είχαμε κανένα παράπονο, ούτε από την τροφοδοσία, ούτε από τις υπερωρίες μας, ούτε και από το φέρσιμό του. Παρ' όλα αυτά, συνεχώς είχαμε φασαρίες. Μέχρι μαχαιρώματα είχαμε. Δεν ήμασταν ήσυχοι, ούτε μέρα ούτε νύχτα. Μεγάλες φασαρίες για το τίποτα. Από την στιγμή που πατήσατε το πόδι σας στο καράβι, τα πάντα ηρέμησαν. Καμιά φασαρία, καμιά παρεξήγηση, τίποτα απολύτως. Το συζητάμε στην τραπεζαρία και λέμε: μάτι να μην μας πιάσει!».

«- Δεν θα μας πιάσει κανένα μάτι, καπετάν Γιάννη,» απάντησα λίγο έκπληκτος κι' εγώ, «γιατί μας παρακολουθεί το μάτι του Θεού, που είναι όλο αγάπη και φροντίδα για μας. Όταν πιστεύουμε στην αγάπη Του και την θυσία του Ιησού Χριστού, όλα αλλάζουν στην ζωή μας. Ο Θεός μας αγαπάει πολύ περισσότερο από ότι τον αγαπάμε εμείς, αν βέβαια Τον αγαπάμε.

» Γιατί όλοι μας ονομαζόμαστε χριστιανοί, αλλά έχουμε μόνο το όνομα και όχι την καρδιά του Χριστιανού. Οι άνθρωποι σκέφτονται τον Θεό, μόνο όταν βρίσκονται σε δύσκολη θέση, αλλά και τότε, όταν τα πράγματα τους έλθουν ανάποδα, τους

φταίει ο Θεός. Σε δύσκολες περιόδους οι Εκκλησίες είναι γεμάτες. Μόλις τα πράγματα φτιάξουν, ξεχνάμε ακόμη και την ύπαρξη Του.

» Δεν ξέρω ποια είναι η γνώμη σου πάνω σε τέτοια θέματα, όμως εγώ συνηθίζω την παραμονή του κάθε μπάρκου μου να καλώ μερικούς ανθρώπους, που πιστεύουν με την καρδιά τους στο Θεό και όλοι μας προσευχόμαστε και ζητάμε από το Θεό να με βοηθήσει σε όλο το χρονικό διάστημα της απουσίας μου, να βρω συνεργάσιμους ανθρώπους και να μας χαρίσει και πάλι μια όμορφη αντάμωση. Αυτοί οι άνθρωποι και τώρα ακόμη που απουσιάζω προσεύχονται για εμάς..!»

«- Αυτό είναι πολύ όμορφο,» απάντησε ο Υποπλοίαρχος, «αλλά πού να βρεθούνε σωστοί άνθρωποι...».

«- Υπάρχουν και δεν είναι λίγοι. Το θέμα είναι να πιστέψει ο καθένας μας με την καρδιά του και όλα τα άλλα έρχονται από μόνα τους. Ο Χριστός είπε, ότι αν πιστέψουμε θα απολαύσουμε την συντροφιά πολλών πιστών ανθρώπων, που θα γίνουν γονείς και αδελφοί μας. Βέβαια ο αριθμός των πιστών ανθρώπων δεν έχει καταλυτική σημασία στην προσωπική μας σχέση με τον Θεό.

» Ο Χριστός είπε, ότι όπου βρίσκονται δυο τρία άτομα και μιλούν για Κείνον, εκεί είναι και Κείνος ανάμεσά τους. Τώρα, που μιλάμε για Κείνον είναι παρών ο Ίδιος εδώ, ανάμεσά μας και βλέπει την καρδιά μας και ξέρει αν το πιστεύω και πόσο το πιστεύω, καθώς επίσης ξέρει και την δική σου καρδιά κατά πόσο το δέχεσαι..

» Το πρόβλημα είναι η καρδιά μας και η στάση που παίρνει απέναντι στο Θεό. Πρέπει να καταλάβουμε και να το ζήσουμε, ότι ο Θεός υπάρχει, όχι σαν μια απόμακρη δύναμη, αλλά σαν στοργικός Πατέρας.

» Ο συνονόματός σου ο Ιωάννης ο Θεολόγος γράφει στο Ευαγγέλιο που μας άφησε, ότι ο Θεός

«...τόσο πολύ αγάπησε τον κόσμο, ώστε έστειλε τον Μοναχογιό Του τον Ιησού Χριστό, για να μη χαθεί όποιος πιστέψει σε Αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή... » (Ιωάν.3:16)

» Και όχι για να μην χαθεί μόνο, αλλά για να έχει και αιώνια ζωή. Σε αυτή την λέξη «κόσμος» περιλαμβάνεται όλη η ανθρωπότητα και καμιά φορά όχι μόνο η ανθρωπότητα, αλλά και ολόκληρο το σύμπαν. Μπορεί ο καθένας μας να απολαύσει αυτήν την αγάπη του Θεού, αρκεί να καταλάβει ότι ο Θεός είναι μια προσωπική του υπόθεση και όχι μια γενική αφηρημένη ιδέα.!»

Κατέβηκα στο Γραφείο μου και ευχαρίστησα για μια ακόμη φορά τον Θεό. Η αλλαγή στη στάση του πληρώματος έγινε χωρίς καμιά δική μου παρέμβαση. Ήταν εξ' ολοκλήρου έργο του Θεού.

Τέτοιες δηλώσεις και πληροφορίες, που έρχονται εις γνώση μας κατόπιν εορτής, μας γεμίζουν χαρά και ευτυχία. Αισθήματα σιγουριάς και αγαλλίασης μας πλημμυρίζουν, που είναι αδύνατον να περιγραφούν με λόγια. Είναι αληθινά πολύ όμορφο να αντιλαμβανόμαστε, ότι έχουμε ένα Πατέρα γεμάτο φροντίδα για μας, ο οποίος ενεργεί για το καλό μας και όταν ακόμη δεν προλάβουμε να Του το ζητήσουμε και όχι μια τυφλή τύχη ή μια απλή σύμπτωση, όπως δέχονται οι πολλοί.

Οι δικές μας προσπάθειες έχουν τη χάρη τους, όταν ανταμείβονται με επιτυχίες. Είναι οι επιβραβεύσεις των προσπαθειών μας και των μόχθων μας. Είναι η ικανότητα της δεξιότητας μας. Καμαρώνουμε στην κάθε μας επιτυχία, όσο και αν θέλουμε από δήθεν ταπεινοφροσύνη να την υποτιμήσουμε στους τρίτους.

Στην πραγματικότητα υπερηφανευόμαστε ακόμη παραπάνω, γιατί παρουσιάζουμε τις επιτυχίες μας σαν επουσιώδη επιτεύγματα μπροστά στις δυνατότητες που έχουμε. Όταν όμως η ευόδωση κάποιου σκοπού μας οφείλεται στον Θεό και αποδίδεται σε Εκείνον, τότε υπάρχει μια άλλη χαρά, που δεν περιγράφεται και μας κάνει να καυχόμαστε, όχι για τον εαυτόλη μας, αλλά για την αγάπη του ίδιου του Θεού.

Έτσι αισθάνθηκα και έτσι καμάρωσα, όταν άκουσα τις δηλώσεις του Υποπλοιάρχου για την αλλαγή στη στάση του πληρώματος. Καμάρωσα για την επέμβαση του Θεού στη ζωή μου. Κάποιοι ψυχολόγοι, μαζί με κάποιους στενόκαρδους, ίσως ερευνήσουν, για να βρουν κάποιες άλλες αιτίες.

Κάποιοι αρνητές ίσως γελάσουν μέσα στις πικρόχολες σκέψεις τους. Ό,τι έχει ο άνθρωπος μέσα του, αυτό θα βγάλει. Δεν μπορεί το άγριο δέντρο να βγάλει ήμερους καρπούς, ούτε το ήμερο να βγάλει άγριους. Από τους καρπούς του γνωρίζεται το κάθε δέντρο.

Εγώ ταξιδεύω στον δικό μου κόσμο και ξέρω το τέρμα του ταξιδιού μου, ακόμη και όταν βρίσκομαι στο ναρκοπέδιο αυτής της ζωής. Ας ψάχνουν όσο θέλουν οι ψυχολόγοι και ας γελούν όσο θέλουν οι αρνητές, μέσα στους λαβύρινθους της γνώσης και της άρνησης.

Καλό είναι. Αυτό δυναμώνει την πίστη των αληθινά πιστών, που ζουν την δική τους πραγματικότητα και την χαίρονται, όταν βλέπουν από πού τους έβγαλε ο Θεός, ενώ παράλληλα υπάρχει η ελπίδα μερικοί αρνητές να πιστέψουν, όταν κάποια στιγμή βεβαιωθούν, πως δεν τους ωφελεί να θαλασσοδέρνονται σε ένα ωκεανό, που στα σωθικά υπάρχει μια άβυσσος, μέσα στην οποία κυκλοφορούν μισοβυθισμένα συντρίμμια ναυαγίων, θλιβεροί μάρτυρες τρόμου και καταστροφής.

Ζαλισμένοι μέσα στα σκοτάδια της άγνοιας και της αμφιβολίας, επιμένουμε να βρούμε μόνοι μας την έξοδο από την άβυσσο. Ποιο ναυάγιο τάχα, θα μπορέσει από μόνο του να επιπλεύσει και όχι μόνο να επιπλεύσει, αλλά και να βγει και να ζήσει και να ξαναφτιαχτεί από μόνο του; Είναι αδύνατον.!

Αυτή τη δουλειά πρέπει να την αναλάβει ο αρχικός δημιουργός του ναυαγίου. Και την ανέλαβε. Καινούρια κτίσματα σας κάνω, «*Ιδού τα πάντα είναι νέα, νέοι ουρανοί, νέα Γη, νέοι άνθρωποι*». Όχι μπαλώματα, όχι αναπαλαιώσεις Τα πάντα νέα.

«Δεν θα κοιμηθούμε όλοι. Όλοι όμως θα μεταμορφωθούμε σε μια στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι. Διότι θα σαλπίσει και ...»
(Α΄ Θεσ. 15:52)

και όλα τα ναυάγια της ζωής θα αναστηθούν με άλλη μορφή και θα κριθούν, το καθένα ανάλογα με το βάθος, στο οποίο περιπλανήθηκε..!

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΑΡΑ

Όταν σε μια οικογένεια γεννιέται ένα παιδί η χαρά είναι μεγάλη. Χαίρονται οι γονείς, καμαρώνουν οι παππούδες και οι γιαγιάδες. Χαίρεται ολόκληρο το οικογενειακό περιβάλλον. Η μητέρα ξεχνάει τις ωδίνες της γέννας, διότι άνθρωπος ήλθε στη ζωή.

«Η γυναίκα όταν γεννά έχει λύπη, γιατί ήρθε η ώρα της. Αφού όμως γεννήσει το παιδί, δεν θυμάται πλέον τη θλίψη, από την χαρά που γεννήθηκε άνθρωπος στον κόσμο».

(Ιωάννης 16:21)

Στο σπίτι υπάρχει μια ευχάριστη αναστάτωση. Συγχαρητήρια και ευχές κατακλύζουν την οικογένεια.

Είναι απόλυτα φυσιολογικό να χαιρόμαστε τον ερχομό μιας ανθρώπινης ύπαρξης στον κόσμο μας. Την περιβάλλουμε με μια τέτοια αγάπη, που όλες οι ενοχλήσεις, όλες οι δεσμεύσεις και όλες οι υποχρεώσεις που μας δημιουργεί το νέο αυτό οικογενειακό μέλος, υπερκαλύπτονται από την αγάπη μας.

Οι γονείς χάνουν τον ύπνο τους, χάνουν την ησυχία τους, τις εξόδους τους, τις διασκεδάσεις τους και εν τούτοις ούτε στο ελάχιστο δεν μειώνουν την φροντίδα τους και δεν δυσαρεστούνται, από τον τόσο ενοχλητικό νέο επισκέπτη.

Η χαρά τους είναι τόσο μεγάλη, που κανένα συννεφάκι δεν καλύπτει τον ουρανό της.

Η απόκτηση ενός παιδιού είναι φυσιολογικά το όνειρο κάθε ζευγαριού. Μέσα στον κάθε άνθρωπο υπάρχει η επιθυμία να φέρει στον κόσμο μας κάποιον απόγονό του.

Οι μεν άνδρες το θεωρούν σαν συνέχεια του γενεαλογικού τους δένδρου, σαν διαιώνιση του ονόματός τους, οι δε γυναίκες σαν ολοκλήρωση της προσωπικότητάς τους.

Η επιστήμη θεωρεί όλη αυτή τη διαδικασία, σαν εκπλήρωση ενός ένστικτου, που κυριαρχεί σε όλο το ζωικό βασίλειο.

Για τον άνθρωπο όμως, τα πράγματα είναι πολύ πιο ανώτερα και πολύ πιο πολύπλοκα, από την εκδήλωση κάποιου ενστίκτου. Είναι κάτι, που αν χάσει την ηθική του αξία, γκρεμίζεται μαζί του και ολόκληρο το οικοδόμημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, του ανθρώπινου μεγαλείου, της ανθρώπινης γοητείας.

Η ιστορία μας, έχει μεγαλειώδη παραδείγματα και υποδείγματα ανθρωπισμού, αλλά και σκοτεινές σελίδες, με αποκρουστικές ενέργειες, που βρίσκονται πιο κάτω και από τα ζωώδη ένστικτα.

Ο φοβερός Καιάδας, οι σκέψεις στην Πολιτεία του Πλάτωνος και τόσα άλλα είναι πράγματα, που μετά βδελυγμίας απορρίπτονται από κάθε πολιτισμένο άνθρωπο. Κάθε άνθρωπος έχει μέσα του μια αθάνατη πολύτιμη ψυχή, που αξίζει περισσότερο από όλο τον κόσμο.

«Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο, αν κερδίσει τον κόσμο ολον και ζημιωθεί την ψυχήν του; Ἦ τι θα δώσει ο άνθρωπος σαν αντάλλαγμα της ψυχῆς του;»
(Ματθ.16:26)

Αυτή η πολύτιμη ψυχή πετάχτηκε στα σκουπίδια, τυλίχτηκε στο βούρκο, αναμείχτηκε με κάθε είδος ακαθαρσία. Η μια γενεά διαδέχεται την άλλη, πετώντας διαρκώς στα σκουπίδια όλο και περισσότερες αξίες, όλο και περισσότερες ψυχές.

Κάθε καινούρια γενεά έρχεται στον κόσμο μας αγνή, καλοσυνάτη. Η απλότητα των μικρών παιδιών είναι συγκινητική στα μάτια μας. Αυτή την απλότητα είχαμε και εμείς όταν γεννηθήκαμε, αλλά μεγαλώνοντας την απορρίψαμε.

Και όχι μόνο την απορρίψαμε, αλλά μάθαμε όλες τις πονηρίες και όλη την κακία των προηγούμενων γενεών, τις οποίες και εμπλουτίσαμε με καινούρια στοιχεία ξεπεσμού.

Αργά και σταθερά ο κόσμος κατακυλάει όλο και πιο χαμηλά και κάθε καινούρια γενεά γίνεται χειρότερη από την προηγούμενή της. Τα τελευταία χρόνια η κατακύλα είναι πιο γρήγορη και πιο θορυβώδης.

Προαιώνιες αξίες, όπως οικογένεια, θρησκεία, ανδρική και γυναικεία αξιοπρέπεια, σεβασμός κλπ. έχουν εξευτελιστεί.

Ο άνθρωπος όμως, πλάστηκε από τον Θεό, για να ανεβαίνει και να κυριαρχεί στον υλικό μας κόσμο, τοποθετημένος μέσα σε ένα παράδεισο. Απορρίπτοντας τον προορισμό του, έχασε τον παράδεισό του και κατρακυλάει προς τον ζωϊκό κόσμο, πάνω στο οποίο έπρεπε να κυριαρχεί.

Η αγάπη όμως του Δημιουργού δεν τον εγκατέλειψε, αλλά έφτιαξε ένα άλλο παράδεισο, μια καινούρια Βασιλεία, την οποία προορίζει για όσους αποδεχτούν το σωτήριο έργο του Σταυρού.

Ο Χριστός μας προειδοποιεί, ότι θα πρέπει να γίνουμε σαν τα μικρά παιδιά, αν θέλουμε να κερδίσουμε την Βασιλεία των ουρανών. Μια πραγματική Βασιλεία, που η αξία της και η ομορφιά της είναι τόσο μεγάλη, ώστε χύθηκε πολύ αίμα αγίων ανδρών και γυναικών και πολλά βασανιστήρια υπέστησαν για την υπεράσπισή της. Μια Βασιλεία, για την οποία θυσιάστηκε ο ίδιος ο Βασιλιάς της.

Υπάρχει στη Βίβλο ένα εδάφιο, που μιλάει πολύ εύγλωττα για την αξία της και την ομορφιά της:

«... Χαρά γίνεται στον ουρανό και στην Γη, για μια ψυχή που μετανοεί...» (Λουκ. 15:7,10)

και επιστρέφει στον προορισμό της, που είναι ένδοξος.

Χαρά γίνεται όταν γεννιέται ένα παιδί στον κόσμο μας, αλλά μόνο στο οικογενειακό του περιβάλλον και ξεθωριάζει στο φιλικό, ενώ στον υπόλοιπο κόσμο χάνεται και γίνεται σχεδόν ανύπαρκτη.

Όμως για μια ψυχή που αναγεννιέται γίνεται χαρά όχι μόνο στο στενό οικογενειακό περιβάλλον, αλλά και στον ουρανό, δηλαδή στο σύμπαν.

Αυτό είναι ένα μυστήριο ανεξήγητο για όσους το ζούνε.

Συνήθως οι άνθρωποι χαιρόμαστε για υλικά πράγματα και για ατομικές, οικογενειακές ή και φιλικές επιτυχίες. Αλλά το να χαιρέσαι, επειδή κάποια ψυχή γνώρισε τον Χριστό και με μια χαρά απερίγραπτη, αυτό πραγματικά είναι ανεξήγητο.

Είναι και αυτό μια απόδειξη του Πνεύματος του Αγίου, που κατοικεί μέσα στους αληθινά πιστούς. Μια τέτοια χαρά γνώρισα σ' αυτό το πλοίο. Μου άφησε αξέχαστες πνευματικές εμπειρίες.

Ο Υποπλοίαρχος ξεμπαρκάρισε γρήγορα, γιατί έπρεπε να δώσει τις εξετάσεις του για το επόμενο δίπλωμά του.

Ο νέος ήταν και αυτός ένας έμπειρος ναυτικός και του είχα απόλυτη εμπιστοσύνη. Κάποτε είχε ναυαγήσει με κάποιο πλοίο και πρόσεχα τις ψυχολογικές αντιδράσεις του σε ευαίσθητες στιγμές συζητήσεων ή και εργασιών. Ήταν επόμενο για έναν άνθρωπο, που είχε περισυλλεχτεί σαν ναυαγός και είχε ιδεί τον χάρο με τα μάτια του, να ενεργεί μερικές φορές περίεργα.

Αυτός ο άνθρωπος δέχτηκε με χαρά το μήνυμα του ευαγγελίου. Του έδωσα ένα αντίτυπο της Καινής Διαθήκης και άρχισε να το μελετάει. Μιλούσαμε αρκετές φορές και ήταν ενθουσιασμένος. Μάζευε ανθρώπους του πληρώματος και διαβάζανε μαζί. Χαιρόμουνά πάρα πολύ και έβλεπα το καράβι να γίνεται στην κυριολεξία Εκκλησία.

Κάποια βραδιά θυμάμαι, δεν είχα ύπνο και κατέβηκα στο κατάστρωμα για μια βόλτα. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα και είδα φως στο δωμάτιο του Υποπλοιάρχου. Μου έκανε εντύπωση, γιατί ο Υποπλοίαρχος κάνει την βάρδια 4-8 και έπρεπε εκείνη την ώρα να κοιμάται. Καθώς πλησίασα άκουσα και ομιλίες. Τότε η περιέργειά μου μεγάλωσε ακόμη περισσότερο.

Αυτό που είδα με γέμισε από χαρά. Ήταν μαζεμένα 5-6 άτομα, ο υποπλοίαρχος τους διάβαζε και οι υπόλοιποι παρακολουθούσαν από τις Καινές Διαθήκες, που τους είχα δώσει. Ανέβηκα στο διαμέρισμά μου και ευχαρίστησα τον Θεό.

«Κύριε,» προσευχήθηκα, «στερέωσε αυτή τη μικρή σύναξη. Προστάτεψέ την και φύλαξέ την από την βασκανία του πονηρού...»

Δεν μου κολλούσε ύπνος από την χαρά μου. Ανέβηκα στην Γέφυρα. Ο Αξιωματικός της βάρδιας παραξενεύτηκε.

«- Είστε καλά;», με ρώτησε.

«- Πάρα πολύ καλά.!» απάντησα και βγήκα στο φτερό της Γέφυρας, καθώς η χαρά μου με έκανε να αισθάνομαι στενάχωρα σε κλειστό χώρο.

Στο βάθος του ορίζοντα ένα μικρό, μικρό φωτάκι μαρτυρούσε την ύπαρξη κάποιου άλλου πλοίου. Έτσι μας έβλεπαν και αυτοί, σαν ένα μικρό, μικρό φωτάκι στο δικό τους ορίζοντα. Και πάνω μας ο ίδιος ουρανός και τα ίδια αστέρια. Και κάτω από τα πόδια μας ο ίδιος ωκεανός. Το δικό μας όμως φωτάκι, είχε τρυπήσει τον ουρανό και σα χαρούμενο ζωηρό δελφινάκι έπαιρνε ανάσες ουρανού.

Όταν ξεμπαρκάρισε ήταν ένας ευτυχισμένος, ένας χαρούμενος άνθρωπος. Του είχα δώσει κάτι μικροπράγματα να φέρει στους συγγενείς μου. Η συνάντησή τους έγινε στο σπίτι του και ήταν αληθινά συγκινητική, καθώς μου διηγήθηκαν οι συγγενείς μου αργότερα. Τους αγκάλιαζε, τους φιλούσε και δεν ήξερε πώς να εκδηλώσει την χαρά του. Τους αποκαλούσε αδέρφια του και καιρόταν σαν μικρό παιδί.

Τους ζήτησε να ξανασυναντηθούν, να μην καθούν και έκλεισαν κάποιο ραντεβού. Ξαναπήγαν ύστερα από μερικές μέρες ή εβδομάδες. Τότε τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά.

Μια προκλητική αδιαφορία έδειχνε, ότι δεν ήθελε να έχει πια καμιά επαφή. Μου είχε γράψει και ένα γράμμα, το οποίο μου προξένησε τέτοια απογοήτευση, που δεν περιγράφεται.

Ο σκοταδισμός έκανε το θαύμα του. Καθώς έμαθα αργότερα, κάποιο συγγενικό του πρόσωπο, του είπε ότι είχα σχέσεις με πρώην ευαγγελικούς.

Έγραψε και στο πλήρωμα, κατηγορώντας με ότι είμαι αιρετικός. Τους έγραψε, ότι οι Καινές Διαθήκες που τους έδωσα ήταν αιρετικές, διότι είχαν τον σταυρό του εξωφύλλου πάνω και αριστερά, πράγμα που κατά την γνώμη αυτών που τον παρέσυραν, ήταν σημάδι της Δυτικής Εκκλησίας. Αυτό δεν το είχα προσέξει, αλλά ήταν και τόσο αστείο, όσο και τραγικά σκοταδιστικό. Οι Καινές Διαθήκες βέβαια, ήταν κανονικές, σαν και αυτές που μοιράζονται στα ξενοδοχεία, στο στρατό, στα σχολεία κλπ. και εγκεκριμένες από το Πατριαρχείο.!

Ο πονηρός έβαλε το χέρι του και σκανδάλισε μια νέα και αστήρικτη ψυχή. Ο ίδιος ο Κύριός μας κατηγορήθηκε από τους θρησκευτικούς ηγέτες, διώχτηκε και σταυρώθηκε σαν αιρετικός. Δεν μπορούμε να καταλάβουμε, ότι εκείνο που σώζει είναι το αίμα του Ιησού Χριστού και όχι τα δόγματα, που είναι δημιουργήματα ανθρώπων.

Κάθε Ορθόδοξος πρέπει να είναι ευαγγελικός στην πίστη του και να ανήκει στην Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία.

Κάθε Ευαγγελικός πρέπει να είναι ορθόδοξος, δηλαδή ορθότομος στην πίστη του και να ανήκει και αυτός στην Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία.

Κάθε Καθολικός πρέπει να είναι ευαγγελικά ορθόδοξος και να ανήκει στην αληθινή Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία.

Οι επί μέρους διαφορές πρέπει να υποβαθμίζονται, γιατί είναι ένα τίποτα, μπροστά στο έργο του Σταυρού. Είναι σκίες και ανθρώπινα κατασκευάσματα. Είναι επινοήσεις ανθρώπινες ή και διαβολικές. Κατάλοιπα ειδωλολατρίας και ανθρωπίνων αδυναμιών, που δεν έχουν καμιά σχέση με το Ευαγγέλιο του Χριστού. Ο Κύριός μας είπε, ότι συμφέρει κάποιον να δέσει μυλόπετρα στο λαιμό του και να πέσει στη θάλασσα, παρά να σκανδαλίσει έναν από τους μικρούς και ελάχιστους. (Ματθ.18:6)

Και αυτό συνέβη. Άνθρωποι υποτίθεται, που θα έπρεπε να χαρούν και να στηρίξουν μια νεογέννητη ψυχή, την σκότωσαν.! Ελπίζω ο Μ. να συνήλθε πνευματικά και να κατάλαβε την αλήθεια. Ελπίζω να βρέθηκαν και άλλοι στο δρόμο του και να θυμήθηκε, ότι όλα όσα του είπα ήταν γραμμένα στον λόγο του Θεού και όχι δικές μου δοξασίες.

Στο γράμμα του, απάντησα, χωρίς να πάρω άλλη δική του απάντηση. Μου μένει αξέχαστη η χαρά που ένοιωσα εκείνη τη μεταμεσονύκτια ώρα, όταν είδα να μελετάται η Αγία Γραφή από το πλήρωμα με δική του πρωτοβουλία, αλλά και η λύπη που αισθάνθηκα, μετά την απόρριψη του λόγου του Θεού. Ήταν σαν μια κατάστηθη μαχαιριά.

Είναι τραγικό να βλέπεις μια πολύτιμη ψυχή, που ξεκίνησε τόσο όμορφα, με τόσο ενθουσιασμό, με τέτοια φλόγα, να μεταστρέφεται αιφνιδίως σε αρνητή και διώκτη συμπαρασύροντας και άλλους.

Απορείς και ανοίγεις τον Λόγο του Θεού για παρηγοριά. Αλήθεια τι είναι πάλι και τούτο; Ένας άνθρωπος, που μου ήταν άγνωστος προτού να έλθει στο καράβι και που όταν έφυγε δεν τον ξανασυνάντησα. Ένας άνθρωπος, που ήταν μια σύντομη επαγγελματική συνεργασία, ένας τυχαίος άνθρωπος και όμως ο ενθουσιασμός, με τον οποίο δέχτηκε το Ευαγγέλιο, μου έδωσε μια ανείπωτη χαρά και η απομάκρυνση μια απερίγραπτη λύπη.

Ποιες πνευματικές δυνάμεις ενεργούν μέσα μας; Αν υπήρχε κάποιο οικονομικό συμφέρον ή κάποια προσωπική ή πνευματική επιδίωξη, θα ήταν κατανοητές οι τέτοιου είδους αντιδράσεις μας. Αλλά το να χαίρεσαι ή να λυπάσαι, επειδή κάποιος αποδέχεται ή αποστρέφεται το Ευαγγέλιο, είναι πραγματικά ανεξήγητο. Σηκώνεις τα μάτια σου στον ουρανό και διερωτάσαι «γιατί».

Και τότε διάφορες Γραφικές εικόνες σου έρχονται στο μυαλό, όπως αυτό που είπε ο Θεός στον Σαμουήλ:

«Μην λυπάσαι Σαμουήλ, δεν απέρριψαν εσένα, Εμένα δεν θέλουν να βασιλεύω πάνω τους...»

(Α΄ Σαμουήλ 8:7)

Το Άγιο Πνεύμα είναι εκείνο που κατοικεί μέσα μας και χαίρεται, όταν επιστρέφει κάποια ψυχή και λυπάται, όταν τραβά κάποιον άλλο δρόμο.

Και η προσευχή καταλήγει στην διαπίστωση:

Μακάρι όλες οι χαρές και όλες οι λύπες μας, να είναι μιας τέτοιας προέλευσης..!

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Η δουλειά του ναυτικού είναι αρκετά δύσκολη. Το όνειρό του είναι να βρεθεί κάποια δουλειά στη στεριά, για να ζήσει κοντά στην οικογένειά του. Αυτό ήταν και δικό μου όνειρο και μάλιστα ζωηρό, γιατί μέσα μου υπήρχε εκτός των άλλων και η έντονη επιθυμία μου, να είμαι κοντά στην Εκκλησία και να συναναστρέφομαι πιστούς ανθρώπους.

Προσευχόμενοι συχνά ο Θεός να με βοηθήσει να βρω μια εργασία στη στεριά. Και η επιθυμία μου αυτή εκπληρώθηκε στην κατάλληλη ώρα, διότι η θαλάσσια υπηρεσία μου ήταν αρκετή, για να συνεχιστεί η ασφάλισή μου με την ειδικότητά μου σε Ναυτιλιακό Γραφείο.

Ο δρόμος άνοιξε με την συνεργασία πιστών ανθρώπων και βεβαίως με την βοήθειά τους. Τους πρώτους μήνες ήμουν πολύ ευχαριστημένος. Απολάμβανα την αδελφική συναναστροφή και την Εκκλησία.

Δεν είχα καμιά ιδιαίτερη προτίμηση σε επί μέρους Εκκλησίες και δεν με ενδιέφεραν οι διαφορές, ούτε ο τρόπος της λατρείας. Δεν είχα γίνει μέλος σε καμιά Εκκλησία.

Πιστεύω, ότι η αληθινή Εκκλησία του Χριστού είναι ανεξάρτητη από τα δόγματα. Το να γίνει κάποιος μέλος μιας Εκκλησίας, το θεωρούσα μια τυπική διαδικασία, εντελώς ασήμαντη.

Σήμερα βεβαίως πιστεύω, ότι πρέπει ο κάθε Χριστιανός να είναι μέλος μιας Εκκλησίας, προκειμένου να συντονίσει τις προσπάθειές του με τα άλλα μέλη της, για να σωθούν πολύτιμες ψυχές από τον αιώνιο χαμό, αλλά και για πρακτικούς λόγους της επίγειας ζωής μας, όπως είναι ο γάμος, η βάφτιση και τόσα άλλα.

Τότε έδινα όλο το βάρος στο σωτηριακό μήνυμα του Ευαγγελίου, το οποίο πάντοτε, ως είναι φυσικό, ήταν Χριστοκεντρικό. Δεν με ενδιέφερε κανενός είδους «τύπος λατρείας».

Η γνωριμία με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού είναι τόσο έντονη, που επισκιάζει όλους τους «τυπικισμούς».

Οι επί μέρους διαφορές φαίνονται τόσο ασήμαντες, που δεν τις προσέχουμε καθόλου.

Θυμάμαι τον πρώτο καιρό μετά τη γνωριμία μου με τον Χριστό. Μόλις φτάναμε στο λιμάνι αναζητούσα κάποια Εκκλησία. Γλώσσα δεν ήξερα, αλλά έμπαινα μέσα και ήμουν τρισευτυχισμένος. Δεν καταλάβαινα τίποτα από τα όσα έψαλαν και έλεγαν, αλλά χαιρόμουν τη παρουσία του Θεού μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Ένα φως κατακλύζει το είναι μας, μέσα στο οποίο κολυμπάμε και παντού βλέπουμε τον Θεό και την αγάπη Του.

Αυτό περίπου είναι η «αναγέννηση». Ένας κατακλυσμός χαράς και ευγνωμοσύνης, ανακατωμένος με αγάπη, συγχωρητικότητα, ομορφιά και ένα σωρό άλλα ευγενή αισθήματα. Είναι επίσκεψη του ουρανού, είναι η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας, στο σώμα μας, στο είναι μας. Είναι κάτι που δεν περιγράφεται. Οι γύρω μας το βλέπουν, αλλά δεν βλέπουν τίποτα στην πραγματικότητα από αυτό που εμείς ζούμε.

Αυτοί που συνόδευαν τον απόστολο Παύλο στην Δαμασκό είδαν το φως, αλλά δεν τυφλώθηκαν, ούτε και το «Σαούλ, Σαούλ, γιατί με διώκεις» άκουσαν. Το σώμα μας την ώρα εκείνη γίνεται ναός του Αγίου Πνεύματος, γίνεται ένα παλάτι, που μέσα του κατοικεί το Άγιο Πνεύμα.

Στα ανάκτορα, όταν είναι μέσα ο Βασιλιάς, το καταλαβαίνουν οι άλλοι από την σημαία, που είναι αναρτημένη στον ιστό της. Όταν λοιπόν βλέπουν την σημαία αναρτημένη, τότε όλοι ξέρουν, ότι ο βασιλιάς είναι μέσα στο παλάτι του.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα αυτοκίνητα των επισήμων. Όταν η σημαιούλα κυματίζει, τότε όλοι ξέρουμε, ότι το επίσημο άτομο βρίσκεται μέσα στο αυτοκίνητό του.

Όταν ο Ιησούς Χριστός, όταν ο Θεός Παράκλητος βρίσκεται μέσα μας τότε η σημαιούλα με τα χρώματα της αγάπης Του βρίσκεται ξεδιπλωμένη και κυματίζουσα σε όλες μας τις εκδηλώσεις.

Το βλέπουν οι γύρω μας στα λόγια μας, στις κινήσεις μας, στα μάτια μας, σε όλα μας. Όλες μας οι εκδηλώσεις δεν είναι τίποτα άλλο, από κυματισμοί της σημαιούλας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Από την στιγμή αυτή και ύστερα, όλα αλλάζουν στην ζωή μας. Εκτιμάμε τα πράγματα τελείως διαφορετικά. Μας βλέπουνε και βλέπουμε τον εαυτό μας και τα γύρω μας με άλλο μάτι.

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει, ότι ο εχθρός των ψυχών μας ξύνει τα νύχια του, για να μας στερήσει από τις ευλογίες και τις χαρές τόσο της ζωής αυτής, όσο και της επουράνιας.

Εκείνο το οποίο είναι ανάγκη να κάνουμε, είναι να μελετάμε την Αγία Γραφή με καθαρή καρδιά και χωρίς προκαταλήψεις, ζητώντας από τον Θεό να μας φωτίσει να την καταλαβαίνουμε σωστά.

Αν το κάνουμε αυτό, τότε όλα τα υπόλοιπα παίρνουν μια τόσο ασήμαντη θέση, που θεωρούνται ανάξια ακόμη και να συζητούνται.

* * *

Στο Γραφείο σιγά σιγά τα πράγματα δυσκόλευαν, λόγω διαφορών μεταξύ των συνεταιίρων. Ήμουν διαχειριστής και η θέση ιδιαίτερα λεπτή. Οι μεγάλοι μέτοχοι απαιτούσαν προνόμια ισχυρού, που κατάφορα αδικούσαν τους μικρούς και οι μικρότεροι προκειμένου να αμυνθούν ζητούσαν ιδιαίτερη μεταχείριση.

Όσο η αγορά ήταν καλή και τα κέρδη σημαντικά η κατάσταση ήταν ανεκτή. Όταν όμως η αγορά έπεσε, τότε τα πράγματα έφτασαν στα δικαστήρια.

Άρχισε ένας φοβερός δικαστικός αγώνας, που μου στέρησε για μήνες ολόκληρους κάθε γαλήνη και ηρεμία. Μοναδική μου παρηγοριά η Εκκλησία και η συντροφιά των αδελφών.

Προσωπικά ήμουν ανάμεσα στους μικρούς μέτοχους και ως ήταν επόμενο, βρέθηκα ξαφνικά στο δρόμο, χωρίς δουλειά και σαν διαχειριστής αντιμέτωπος με τα δικαστικά έξοδα, τα οποία δεν ήταν ευκαταφρόνητα.

Ευρισκόμενος σε τρομερά δύσκολη οικονομική θέση, δεν ήξερα αν θα έπρεπε να μπαρκάρω, για να αντιμετωπίσω τα δικαστικά έξοδα ή αν θα έπρεπε να παραμείνω ξέμπαρκος και να παρακολουθώ την δικαστική πρόοδο, ελπίζοντας σε μια γρήγορη έκβαση.

Τα τηλεφωνήματα από τους μικρομετόχους άρχισαν να γίνονται πιεστικά, ζητώντας σχεδόν καθημερινή ενημέρωση για την πρόοδο της υπόθεσης. Από μικρό παιδί και μέχρι τώρα έχω την αντίληψη, ότι και για τα ομαδικά σφάλματα πρέπει να αναλαμβάνω προσωπικές ευθύνες, γινόμενος πρωτοπόρος στην αποκατάστασή τους.

Έτσι δεν ζήτησα ποτέ από κανένα μέτοχο να βοηθήσει στα τεράστια δικαστικά έξοδα. Μόνος πολεμούσα να τα βγάλω πέρα, με την βοήθεια του Θεού. Την κάθε αποτυχία και την κάθε ταλαιπωρία, την έπαιρνα από το χέρι του Θεού.

«Εδώ θα φανεί κατά πόσο πιστεύεις.!» έλεγα στον εαυτό μου. Ο Χριστιανικός κύκλος είχε μάθει όλη μου την ταλαιπωρία, διότι ζητούσα τις προσευχές τους. Εκεί φαινόταν και η πνευματικότητα του καθενός, καθώς και οι ενδόμυχες σκέψεις.

Κάποιος μου έλεγε:

«- Τι ήθελες να μπλέξεις με ανθρώπους που δεν γνωρίζουν τον Θεό, αφού το λέει καθαρά ο Λόγος του Θεού να μην ομοζυγούμε με τους απίστους...»

Άλλος μου έλεγε:

«- Κάνε υπομονή.! Ο Θεός θα βγάλει στο φως την δικαιοσύνη σου...!»

Και εγώ ταλανιζόμουν ανάμεσα σε ενοχές, για τις υποχωρήσεις, που είχα κάνει όσο ήμουν διαχειριστής και στις απαιτήσεις των δικαστηρίων. Κάποιος, που ήταν και ο φτωχότερος των μετόχων, με παρηγορούσε αληθινά.

«- Μην στεναχωριέσαι..!» μου έλεγε. *«Έτσι είναι οι δουλειές. Μπορεί να κερδίσεις, μπορεί να χάσεις, ακόμη και αυτά που έβαλες. Μην δίνεις σημασία σε αυτά που ακούς...!»*

Το ότι από την κοσμική πλευρά είχα δίκιο, το ήξερα. Θέτονας όμως τον εαυτό μου κάτω από το μικροσκόπιο της Αγίας Γραφής, έπρεπε να βάλω αρκετό νερό στο κρασί μου, για να αισθάνομαι δίκαιος. Ήμουν πάντα ελλιπής.

Ο Πειραιάς ήταν για μένα ένα δύσκολο λιμάνι, που δεν μπορούσες εύκολα να φέρεις σε πέρας κάποια δουλειά σου, αν δεν έπεφταν τα σχετικά δωράκια προς κάθε διεύθυνση.

Αυτά βέβαια, γίνονταν χωρίς αποδείξεις. Έτσι ήμουν εκτεθειμένος απέναντι του Θεού, αλλά και απέναντι των μετόχων της εταιρείας, που κάθε στιγμή μπορούσαν να με καθίσουν στο σκαμνί αμφιβάλλοντας για την ορθότητα της διαχείρισης.

Ο κυριότερος μέτοχος ήταν άσχετος από την θάλασσα και όταν ήλθε η ναυτιλιακή κρίση, επέμενε στο να μην ασφαλίζω τα πλοία και για τροφοδοσία του πληρώματος να αγοράζω μόνο όσπρια, γιατί και κείνος στην κατοχή με όσπρια την έβγαζε..!

Πως λοιπόν, να συνεννοηθεί κανείς με τέτοιες αντιλήψεις; Και το παράδειγμα αυτό είναι ένα τίποτα, μπροστά στα τόσα και τόσα που παρουσιαζόταν καθημερινά. Είχα να αντιμετωπίσω απίστευτες πονηριές και κακίες.

Και να, που τώρα βρισκόμουν σε μια δικαστική δύνη, που το τέλος της ήταν απρόβλεπτο. Ψευδομάρτυρες και πρώην φίλοι κατέθεταν απίστευτα πράγματα. Κάποιοι τόλμησαν να ισχυριστούν, ότι είχα πάνω στο Γραφείο μου την Καινή Διαθήκη, για να εξαπατώ τον κόσμο..!

Οι αποφάσεις αντιφατικές διαδεχόταν η μια την άλλη και άκρη δεν έβρισκες. Τρανταχτά ονόματα οι δικηγόροι και των δύο πλευρών, καθηγητές Πανεπιστημίων και σημαντικά πολιτικά πρόσωπα.

Ποτέ δεν θυμάμαι να πήρα από κάποιο δικηγόρο κάποια επίσημη απόδειξη για τα χρήματα που έδινα. Φαντάζομαι, ότι το ίδιο θα συνέβαινε και από την άλλη πλευρά.

Πληροφορίες έλεγαν, ότι όλοι τους συνέτρωγαν σε ονομαστά εστιατόρια, στα οποία δεν τόλμησα ποτέ μου ούτε απ' έξω

να περάσω. Μάλιστα μου έλεγαν, ότι οι από την άλλη πλευρά συνέτρωγαν με, γνωστό στην υπόθεση, δικαστικό παράγοντα.

Κάποτε, που είχα πάει στο Εφετείο Πειραιά για να ρωτήσω αν βγήκε κάποια απόφαση, μου είπε ο αρμόδιος υπάλληλος στον οποίο απευθύνθηκα:

«- *Βρε παιδί μου, εδώ το δίκιο σου είναι ολοφάνερο. Πήγαινε πάνω στον κύριο Πρόεδρο να διαμαρτυρηθείς*».

Ανέβηκα λοιπόν, στον τελευταίο όροφο του Εφετείου με πολύ φόβο, καθώς δεν ήξερα αν μια τέτοια κίνηση θα ήταν προς όφελος ή προς ζημία, αφού ήταν τρόπο τινά μια ανορθόδοξη παρέμβαση στο έργο της δικαιοσύνης. Το τόλμησα όμως, αφού με παρότρυνε ο δικαστικός υπάλληλος.

Η πόρτα του Γραφείου ήταν μισάνοιχτη και μου έκανε εντύπωση η πολυτέλειά του. Δεν φανταζόμουν ποτέ, ότι σε δημόσια κτίρια θα υπήρχε τέτοια πολυτέλεια.!

Καθώς όμως ήμουν έτοιμος να χτυπήσω την πόρτα, η ματιά μου έπεσε στο όνομα, που ήταν γραμμένο πάνω της. Το όνομα ήταν αυτό, που είχα ακούσει ότι συνέτρωγε στα ακριβά κέντρα με την άλλη πλευρά. Αισθάνθηκα τα γόνατά μου να κόβονται και την καρδιά μου να διαλύεται από απογοήτευση. Δεν επρόκειτο να επιτύχω τίποτα με την επίσκεψή μου..!

Αισθάνθηκα σαν μυρμήγκι, κάτω από την φτέρνα ενός πανίσχυρου αντιπάλου. Έκανα μεταβολή και αργά-αργά άρχισα να κατεβαίνω τις σκάλες. Μέσα σε κείνη την απελπισία και την τέλεια απογοήτευση, ζούσα σε κάποιον άλλον κόσμο.

«*Γιατί Θεέ μου..!*» μουρμούριζα. «*Πώς να αντιμετωπίσω εγώ αυτά τα θεριά..;*»

Από οικονομικής πλευράς δεν είχα καμιά δυνατότητα. Πλήρης απογοήτευση. Καταστροφή ολοκληρωτική. Κάποιοι μικρομέτοχοι είχαν βάλει τα χρήματά τους, επειδή ήξεραν εμένα. Αλλά και μόνο αυτό το όνομα στην πόρτα του προέδρου του Εφετείου, ήταν η σφραγίδα της ολοκληρωτικής και τελικής καταστροφής μας.

Καθώς λοιπόν κατέβαινα τις σκάλες του Εφετείου, άκουσα ολοκάθαρα μια φωνή:

« Σε Εμένα ανήκει η εκδίκηση..! Θα ακούσεις..! »

Έστρεψα προς τα πάνω να ιδώ ποιος ήταν αυτός, που είπε αυτά τα λόγια. Δεν είδα κανένα και τρόμαξα. Θυμήθηκα, ότι αυτά τα λόγια γράφονται στην Αγία Γραφή:

«Μη εκδικήτε εαυτούς αγαπητοί, αλλά δώστε τόπο στην οργή, διότι είναι γραμμένο, ότι σε Εμένα ανήκει η εκδίκηση. Εγώ θα κάνω ανταπόδοση, λέγει ο Κύριος». (Ρωμ. 12:19)

Αμέσως μετά μου ήλθε η σκέψη, ότι λόγω της αγανάκτησης και της ψυχικής μου φόρτισης είχα παραισθήσεις και νόμιζα ότι ακούω φωνές. Η φωνή όμως, ήταν έντονη και ολοκάθαρη. Άρχισα να την σχολιάζω μέσα μου και ο νους μου πήγε στους αντιδίκους μου.

Λίγο καιρό αργότερα, καθώς άκουγα τις βραδινές ειδήσεις χτύπησε το τηλέφωνό μου. Ήταν ένας γνωστός μου, που ήξερε την ταλαιπωρία μου στα δικαστήρια.

«Άκουσες ειδήσεις;», με ρώτησε.

«Αυτές ακούω», απάντησα.

«Και δεν είδες τι έγινε με τον «φίλο» σου»;

«Με ποιον φίλο μου;» ρώτησα.

«Τον ...!». Είπε το όνομά του.

«Αυτός είναι;» ρώτησα. «Νόμιζα, ότι επρόκειτο για συνωνυμία».

«Βέβαια..!» απάντησε.

Τότε θυμήθηκα την φωνή που άκουσα και μου ήλθε στο μυαλό το εδάφιο:

«Είναι φοβερό να πέσει κανείς
στα χέρια ζωντανού Θεού...»
(Εβραίουσ 10:31)

Αυτό που είχε γίνει με αυτόν τον άνθρωπο, ήταν κάτι το συγκλονιστικό. Ο Πρόεδρος του Εφετείου, το «μεγάλο εκείνο όνομα», βρέθηκε σε άθλια κατάσταση, τελείως γυμνός, αισχρά κακοποιημένος και άγρια δολοφονημένος..!

Πλήρης εξευτελισμός..!

Τι να πει λοιπόν κανείς, όταν έχει ζήσει τέτοιες συγκλονιστικές εμπειρίες;

Σε τέτοιες περιπτώσεις δημιουργούνται διάφορες σκέψεις, που συχνά οδηγούν σε λανθασμένα συμπεράσματα.

Κάποιος μπορεί να σκεφτεί, ότι ο Θεός τον τιμώρησε και να χαρεί για την τιμωρία.

Κάποιος άλλος ίσως να σκεφτεί, ότι αν ο Θεός επεμβαίνει κατά τέτοιο σκληρό τρόπο στις προσωπικές μας διαφορές, τότε καταργείται η ατομική μας ελευθερία.

Ένας τρίτος μπορεί να σκεφτεί, ότι αφού ο Θεός είναι «Αγάπη», δεν είναι δυνατόν να ενεργεί με αυτόν τον τρόπο.

Κάποιος άλλος πάλι μπορεί να σκεφτεί, ότι πρόκειται για απλές συμπτώσεις, αφού άλλοι κάνουν περισσότερα και χειρότερα και εν τούτοις μένουν ατιμώρητοι μέχρι το τέλος της ζωής τους.

Προσωπικά τοποθετώ τέτοιες περιπτώσεις σε μια άλλη βάση, που την θεωρώ και πιο σωστή:

Ο άνθρωπος είναι ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει. Όταν όμως αγνοεί και περιφρονεί το Θεό, τότε και ο Θεός τον αφήνει να αντιμετωπίζει μόνος του την ζωή, με όλες τις παγίδες της. Τον εγκαταλείπει να ταξιδεύει μονάχος στο πέλαγος της ζωής, με τις φουρτούνες και τις μπουνάτσες της κάθε εποχής.

Εάν όμως ο τέτοιος ταξιδιώτης περιφρονεί, καταπιέζει, αδικεί και κακοποιεί συνανθρώπους του και μάλιστα εκείνους, που είναι δικοί Του, τότε ο Θεός ακούει τις προσευχές τους και καταλαβαίνει τον πόνο τους. Αυτό συνέβη με τους Ισραηλίτες, όταν τους καταπίεζε ο Φαραώ.

«Και είπεν ο Κύριος: είδον, είδον την ταλαιπωρίαν του λαού Μου του εν Αιγύπτω και ήκουσα την κραυγήν αυτών, εξ αιτίας των εργοδιωκτών αυτών, διότι εγνώρισα την οδύνην αυτών... Άκουσα τον στεναγμό του λαού Μου». (Εξοδος 3:7)

«Διότι ούτω λέγει ο Κύριος... Όστις εγγίζει εσάς εγγίζει την κόρην του οφθαλμού Αυτού» (Ζαχ. 2:8)

(Όποιος πειράζει τους δικούς Του, είναι σαν να πειράζει την κόρη του ματιού του Θεού..!)

Βέβαια και στην περίπτωση αυτή, ισχύει ο ίδιος νόμος της ελευθερίας μας. Ο Θεός μακροθυμεί σε όλες τις περιπτώσεις. Αν επενέβαινε άμεσα στην κάθε καταπίεση ή αδικία που υφίστανται οι δικοί Του, τότε και πάλι θα παρουσιαζόταν το πρόβλημα της ελευθερίας από την πλευρά των αδικουμένων, αφού θα υπήρχε ο κίνδυνος να παραμένουν κοντά Του από φόβο ή από συμφέρον και όχι από αγάπη.

Και πάνω από όλα αυτά και πέρα από κάθε άλλη αποδεκτή ή μη αποδεκτή σκέψη, υπάρχει και η πραγματικότητα του Δημιουργού, ο Οποίος ελέγχει οπωσδήποτε την Δημιουργία Του και δεν την αφήνει ανεξέλεγκτη να πορεύεται στην τύχη της ή στα χέρια και στα σχέδια και στις αμφιβόλου ποιότητας διαθέσεις του οιοδήποτε φιλόδοξου δημιουργήματος.

Απόδειξη, ότι ο προικισμένος με μεγάλες δυνατότητες διάβολος, δεν μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Είναι σίγουρο, ότι σαν ανθρωποκτόνος που είναι, θα μας είχε προ πολλού αφανίσει. Ακόμη και όλη την υλική Δημιουργία θα την είχε καταστρέψει, αλλά δεν το μπορεί.

Στην περίπτωση της δοκιμασίας του Ιώβ, φαίνεται καθαρά το περιορισμένο της δικαιοδοσίας του και των δυνατοτήτων του. Οι άνθρωποι είμαστε ένα αξιόλογο μέρος της Δημιουργίας του Θεού. Μας προίκισε με το μοναδικό σε όλο το έμβιο Βασίλειο προνόμιο της Λογικής και της δημιουργικής μας ικανότητας και μας έδωσε μια ιδιαίτερα εξέχουσα θέση στον πλανήτη Γη.

Σαν υπεύθυνοι λοιπόν, της ιδιαίτερα εξέχουσας θέσης μας και της αξιοθαύμαστης αγάπης με την οποία μας περιέβαλε, θα αποδώσουμε κάποια μέρα λογαριασμό για την γήινη συμπεριφορά μας. Αυτό θα γίνει είτε το θέλουμε είτε όχι, είτε μας αρέσει, είτε δεν μας αρέσει. Δικαιολογίες βέβαια θα βρίσκουμε, όπως έβρισκαν και οι εξ' αριστερών του Κυρίου με το «*πότε σε είδαμε πεινώντα ή διψώντα...*» κλπ, αλλά θα είναι δικαιολογίες αδικαιολόγητες. Δεν θα υπάρχει άλλοθι.

Τότε θα ακουσθεί το φοβερό εκείνο:

«Φύγετε από Μένα οι εργαζόμενοι την ανομία»

(Ματθαίος 7:23)

«Αφού δεν τα κάνατε σε ένα από αυτούς τους ελαχίστους συνανθρώπους σας, ούτε και σε Μένα τα κάνατε.» (Ματθαίος 25:40)

Είμαστε διαχειριστές του νερού που πίνουμε, του αέρα που αναπνέουμε, των αγαθών που φρόντισε ο Δημιουργός με ένα σοφό και αέναο ρυθμό να μας τροφοδοτεί από το άψυχο χώμα. Τίποτα δεν είναι δικό μας. Ο Θεός τα δημιούργησε κατά την σοφία και την αγαθή θέλησή Του. Από αγάπη μας τα παραχώρησε και οφείλουμε, σαν καλοί οικονόμοι, να τα διαχειριζόμαστε με αγάπη προς τους συνανθρώπους μας και με σεβασμό προς την Δημιουργία, που είναι αποκλειστική περιουσία του Θεού.

«Του Κυρίου είναι η Γη και το πλήρωμα αυτής»

(Α΄ Κορ.10:26)

Ποιο λοιπόν, είναι το συμπέρασμα όλων αυτών των αντιξοοτήτων και των επεμβάσεων ή έστω των παρηγοριών του Θεού μας; Για μεν τους πιστούς:

«Μετά φόβου και τρόμου εργάζεσθε την σωτηρία σας»

(Φιλιπ.2:12)

Για δε τους μη πιστούς και αδιάφορους, λέγει ο Κύριος:

«... θα φέρετε πάνω σας τις ανομίες σας, και θα γνωρίσετε την εγκατάλειψή μου.» (Αριθ.14:34)

«Ζήστε όπως σας αρέσει, αντιμετωπίστε μόνοι σας την ζωή, που ο Θεός σας έδωσε, αλλά να είστε σίγουροι, ότι θα σταθείτε μόνοι σας εκείνη την μέρα μπροστά Του, για να δώσετε λόγο των πεπραγμένων και των παραλείψεών σας.»

Θα ήταν παράλειψη να μην ευχαριστήσω χίλιες φορές τον Θεό τον ίδιο, για την προστασία και την βοήθεια που μου πρόσφερε σε όλη αυτή τη ταλαιπωρία, καθώς και όλους εκείνους τους πιστούς Χριστιανούς, που έφεραν με τις προσευχές τους την υπόθεσή μου στο θρόνο του Ουράνιου Πατέρα μας.

Συχνά θυμάμαι με τύψεις και ελέγχους έναν ηλικιωμένο αδελφό, τον Γεώργιο Εγγλεζάκη, πρώην Αστυνομικό, που μου είχε πει κάποτε κατά την διάρκεια της ταλαιπωρίας μου:

«Σε έχω συνεχώς στη προσευχή μου. Ο Κύριος θα απαντήσει. Σε παρακαλώ ενημέρωσέ με, για να χαρώ, όταν ο Κύριος θα λύσει το πρόβλημά σου..!».

Ο Κύριος πράγματι με ξέμπλεξε κατά θαυμαστό τρόπο, αλλά εγώ μέσα σε εκείνες τις διαδικασίες, ξέχασα να τον αναζητήσω και να τον ευχαριστήσω για να χαρεί. Έτσι αισθάνομαι ένοχος και κάθε φορά που διαβάζω την θεραπεία των δέκα λεπρών, μου έρχεται στο μυαλό η αδικαιολόγητη στάση μου απέναντι στον αδελφό μου. Δεν αναζήτησα αμέσως τον αδελφό μου για να τον ευχαριστήσω και να του δώσω τη χαρά της απάντησης του Κυρίου μας στις προσευχές του και έκανα το ίδιο, που έκαναν οι εννέα θεραπευμένοι λεπροί: Δεν επέστρεψαν για να ευχαριστήσουν τον Κύριο για την θεραπεία τους.!

Πόσο ελλιπής είμαι Κύριε.! Παρηγορούμαι όμως στην σκέψη, ότι δεν είχαμε πολλές επαφές και ότι συχνά απουσίαζε στην Αμερική, από όπου και έφυγε για τον Ουρανό...

Στην δύσκολη και από οικονομικής πλευράς εκείνη εποχή, έζησα και την εξής πράγματι ευλογημένη επέμβαση του Θεού:

Ήταν παραμονές Χριστουγέννων και είχαμε συνέδριο της Χριστιανικής Αδελφότητας, της οποίας ήμουν ενεργό μέλος. Θα έρχονταν στην Αθήνα αδελφοί από το παράρτημα της Θεσσαλονίκης, οι οποίοι έπρεπε να φιλοξενηθούν σε αδελφικά σπίτια

στην Αθήνα. Θα γίνονταν συνεστιάσεις στην αίθουσα της Αδελφότητας των Αθηνών με φαγητά, τα οποία έπρεπε να ετοιμάσουν και να φέρουν τα μέλη της Αδελφότητας των Αθηνών.

Σαν ιδρυτικά μέλη της Αδελφότητας, αλλά και σαν μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, έπρεπε να δείξουμε το καλό παράδειγμα, προσφέροντας στους αδελφούς μας την καλύτερη δυνατή φιλοξενία. Για τον ύπνο δεν υπήρχε πρόβλημα, αλλά από πλευράς τροφοδοσίας, τα πράγματα ήταν ιδιαίτερα δύσκολα.

Οι μέρες των Χριστουγέννων είναι δαπανηρές και δεν μπορεί κανείς να προσφέρει, αυτό που λέμε «ό,τι βρεθεί στο σπίτι».

Έγινε ο σχεδιασμός μεταξύ των γυναικών της Αδελφότητας, αφ' ενός για να αποφευχθεί η προσκόμιση από όλους των ιδίων φαγητών και αφ' ετέρου για να μην λείπει τίποτα. Δήλωνε λοιπόν η κάθε νοικοκυρά, ποιό φαγητό θα έφερνε.

Το δικό μας σπίτι δήλωσε κάποια Χριστουγεννιάτικα φαγητά, τα οποία όμως δεν υπήρχαν. Όταν γυρίσαμε στο σπίτι άρχισε ο προβληματισμός. Πού θα βρεθούν τα υλικά για τόσα φαγητά, ώστε να φάνε όλοι οι αδελφοί ;

Και τότε άρχισαν οι προσευχές, ζητώντας από τον Ουράνιο Πατέρα μας να δώσει λύση στο πρόβλημα. Κατά την διάρκεια της προσευχής χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ένας συνάδελφος πλοιοκτήτης, ο οποίος ζήτησε παρακλητικά, αν μπορούσαμε να τροφοδοτήσουμε ένα πλοίο του με τα αναγκαία τρόφιμα και υλικά, διότι ο τροφοδότης του, λόγω των ημερών απουσίαζε στην επαρχία.

Αυτό ήταν δώρο Θεού για την περίπτωσή μας. Η τροφοδοσία ήταν και βιαστική, διότι το πλοίο ήταν περαστικό από τον Πειραιά. Η τροφοδοσία σήμαινε για μας ένα κέρδος 10% επί των προμηθειών από μέρους του πλοιοκτήτη..!

Αμέσως ενεργοποιηθήκαμε και κατά το απόγευμα της ίδιας μέρας τέλειωσε η τροφοδοσία. Το καταπληκτικό όμως σε όλη την υπόθεση ήταν, ότι όλα τα κεντρικά μαγαζιά, από τα οποία αγοράζαμε, μας γέμιζαν από δώρα των ειδών που παίρναμε και όχι μόνο.

Κρέατα, τυριά, λαχανικά και ό,τι άλλο φωνίζαμε, μας έλε-
γαν «*πάρετε και αυτά, δώρο για το σπίτι..!*»

Το απόγευμα λοιπόν της ίδιας ημέρας, γέμισε το σπίτι με
τόσα αγαθά, που δεν είχαμε που να τα βάλουμε και φωνάζαμε
αδελφικές οικογένειες να πάρουν και αυτές..!

Αυτός είναι ο Κύριος που πιστεύουμε. Ζωντανός, Αληθινός,
γεμάτος από αγάπη και έλεος. Κάποιος ή κάποιοι ίσως πούνε,
ότι πρόκειται για μια ακόμη σύμπτωση. Αυτή είναι η συνηθισμέ-
νη εξήγηση μιας στεγνής και ασυγκίνητης καρδιάς.

Εμείς όμως, τρισευτυχισμένοι, θυμηθήκαμε και αναπαυθή-
καμε στα λόγια του Κυρίου μας:

«Δεν θα σε αφήσω. Δεν θα σε εγκαταλείψω».
(Εβρ. 13:5)

*«Ο τρόπος σας να είναι αφιλόργυρος. Να αρ-
κείσθε εις τα παρόντα, γιατί Αυτός είπε: δεν
θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω».*

Και εγώ Κύριε, μη γένοιτο να Σε αφήσω. Οι υποσχέσεις του
Θεού μας είναι «*ναι και αμήν*» και όλες θα εκπληρωθούν. Μια
από αυτές, που την είχα γράψει στην πρώτη σελίδα της πρώτης
δερματόδετης Βίβλου που είχα αγοράσει και που με συνόδευε
σε όλα τα μάρκα μου ήταν:

*«Και μέχρι τα γερατειά σας, Εγώ Αυτός είμαι
και μέχρι τις λευκές τρίχες, Εγώ θα σας βα-
στώ, Εγώ σας έκαμα και Εγώ θα σας σηκώσω
και Εγώ θα σας βαστάζω και θα σας σώσω».*
(Ησαΐας 46:4)

Τα χρόνια έχουν περάσει. Τα μαλλιά, όσα έχουν απομείνει,
είναι λευκά. Ο Κύριός μου αποδείχτηκε αληθινός και πιστός στις
υποσχέσεις Του.

Εκείνος με έκανε και στις τόσες και τόσες φορές που έπε-
σα, Εκείνος άπλωσε το χέρι Του και με σήκωσε. Εκείνος με βά-
σταξε από το χέρι και Εκείνος με έσωσε. Τον ευχαριστώ.

«Και έως των λευκών τριχών σας, Εγώ ο ίδιος είμαι...»

Σήμερα εκείνη η δερματόδετη Βίβλος έχει αντικατασταθεί λόγω φθοράς με καινούρια. Στην πρώτη της σελίδα έχω γράψει:

Σάββατο 19.2.94

«Χάρη και Αποστολή...» (Ρωμ. α' 5)

Γένοιτο Κύριε

Σε μια ζωή γεμάτη με χαρές και λύπες, με επιτυχίες και αποτυχίες, συνεχίζω να είμαι εν πλω στον ωκεανό του κόσμου, πλέοντας σταθερά προς την Χώρα του Μεσουρανούτος Ηλίου, μπαρκαρισμένος στο πλοίο της Χάρης Του και του Ελέους Του.

Τώρα είμαι πλέον συνταξιούχος Πλοίαρχος τούτης της ζωής, παροπλισμένος μεν επαγγελματικά, αλλά συνεχίζω να είμαι ναυτολογημένος σαν βοηθητικό προσωπικό στο πλοίο Ι.Χ. "ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ", ταξιδεύοντας στους ωκεανούς της Αγάπης Του, με την χάρη και το έλεος του Θεού Πατρός, με καρφωμένα τα μάτια μου στην Πυξίδα του Σταυρού του Θεού Υιού και με τιμονιέρη τον εν δράσει Θεό, τον Θείο Παράκλητο.

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΕΠΙΛΟΓΟ

Το φθινόπωρο του 1956 ένας έφηβος 18 ετών, άφηνε για πρώτη φορά το νησί του με προορισμό τον Πειραιά, συνοδευόμενος από τον “μπαμπά” του, καθώς μέχρι τότε δεν είχε καν ξεμυτίσει ούτε από το χωριό του.

Σε μια καρό βαλίτσα είχε βάλει όλα τα υπάρχοντά του, στο μυαλό του το απολυτήριο του εξαταξίου Γυμνασίου του χωριού του και στην καρδιά του τα μεγάλα του όνειρα. Στον λαιμό του κρεμόταν ένα χρυσό σταυρουδάκι, από μια επίσης χρυσή αλυσιδίτσα.

Αρχές του 1957 βρέθηκε στο New Castle της ΒΑ Αγγλίας, και πάτησε στο πεδίο των ονείρων του: S/S “AMALIAS”, που σχεδόν αμέσως μετονομάστηκε S/S “ANDROS VALLEY”.

Δόκιμος Πλοίαρχος θεωρητικά, τζόβενο ουσιαστικά, φορτωμένο με τα όνειρα της επαγγελματικής του ανέλιξης στον ανώτερο βαθμό του πεδίου της δράσεώς του, αφηφούσε επιπόλαια τους κυκλώνες της Καραϊβικής και του Κόλπου, γελούσε ακούγοντας ιστορίες για το “Τρίγωνο του Διαβόλου”, τους Ιαπωνικούς τυφώνες, τους Ινδικούς μουσώνες. Βιαζόταν να αναμετρηθεί μαζί τους.

Δυο, τρεις μέρες αργότερα, ο πρώτος απόπλους και η πρώτη γεύση της σκληρής πραγματικότητας στην πρώτη καταιγίδα της Βορείου Θαλάσσης. Πάνω στο ακυβέρνητο S/S AMALIAS έπεσε ένα επίσης ακυβέρνητο Ψαράδικο, ευτυχώς με μικρές υλικές ζημιές.

Επιστροφή στο λιμάνι, επιθεώρηση ζημιών και δεύτερος απόπλους. Ο πρώτος ήταν επεισοδιακός και στα όνειρα εμφανίστηκε το πρώτο συννεφάκι. Τελικά νικητές ήταν τα όνειρα.

Το 1957 προς 1958 το S/S “ANDROS VALLEY” ξεφόρτωνε χύδην σιδηρομεταλλεύματα σε λιμάνι της Ουαλίας. Η ώρα 10 το πρωί, ώρα του καφέ, και το τζόβενο με τα γάντια της δουλειάς υπό μάλης, έσκυβε πάνω από τον πίδακα του ψύκτη, για να ξεδιψάσει.

Τα όνειρα της βραδινής εξόδου δυνατά, γαργαλιστικά. Οι κοπέλες του λιμανιού έβρισκαν τρόπο να περνούν από την πύλη και να έρχονται στο καράβι.

Ένας ηλικιωμένος Άγγλος με πληγή και ένα κασελάκι κρεμασμένο από τον λαιμό του ρώτησε το τζόβενο:

«- Ποια είναι η γλώσσα σας, παρακαλώ;»

«- Έλληνες είμαστε.»

Έριξε μια ματιά στο κασελάκι του και ανέσυρε ένα ολιγοσέλιδο φυλλάδιο.

«- Ορίστε.!»

Το τζόβενο διάβασε: “Ελάτε σε Μένα...” (Ματθ. 11:28).

Οι ναυτικοί δεν καταλαβαίνουν τους σεισμούς. Μα τούτος ο σεισμός γκρέμισε όλα τα βραδινά όνειρα του τζόβενο. Έπαψε αυτομάτως να ονειρεύεται τα καπετανίστικα και τις νυχτερινές λιμανιάτικες εξόδους.

Κατέβηκε από την Γέφυρα των ονείρων του και αυθόρμητα γονάτισε μπροστά στην κουκέτα, της από μέσα κλειδωμένης καμπίνας του. Πήγε σε Εκείνον, τον Ένα τον Μοναδικό Σωτήρα του κόσμου και δικό του. Αυτός στο εξής θα καπετάνευε τα όνειρά του.

Η πρώτη προσευχή.

«Αν θελήσω να πάρω το τιμόνι από τα χέρια Σου, μην με αφήσεις. Θα είναι άλλος, όχι εγώ..!»

Σε λίγο και το πρώτο δώρο ενός πιστού ανθρώπου του Νικηφόρου Κυρτάτα. Ήταν μια μικρή Καινή Διαθήκη. Η αλυσιδίτσα με το σταυρουδάκι της βγήκε από τον λαιμό και έγινε σελιδοδείκτης της...

Αλλαγή Πλοιαρχίας, άρχισε σκαντζάρισμα σε άλλο καράβι και άλλο ταξίδι ξεκίνησε. Άλλος απόπλους από άλλο λιμάνι, για τα λιμάνια μιας άλλης Χώρας, με άλλον Πλοίαρχο. Το τζόβενο ζήτησε και ναυτολογήθηκε στο “Ι.Χ.” “ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ”.

Μερικές φορές, στην δύνη τούτης της φουρτουνιασμένης ζωής με τις δικές της σειρήνες, επιχειρήσε το τζόβενο να πάρει

το τιμόνι στα χέρια του. Μπέρδευε το “Ι.Χ.”, Ιησούς Χριστός με το “Ι.Χ.” Ιδιωτική Χρήση και κάθε φορά πλήρωνε το κόστος, καθώς οι καταιγίδες αγρίευαν, σάρωναν το κατάστρωμα των προσπαθειών του και βρισκόταν μεσοπέλαγα, να βυθίζεται στα αγριεμένα κύματα του κόσμου.

Τότε σήκωνε τα μάτια του, σαν τον Πέτρο και φώναζε:

«-Σώσε με, Κύριε..!»

Και ήταν πιστός Εκείνος:

«Δεν θα σε αφήσω, δεν θα σε εγκαταλείψω,
δικός Μου είσαι.!» (Εβρ.13:5)

Αναβαίνοντας κάποιον δικό του Γολγοθά, γονάτιζε υπό το βάρος του δικού του σταυρού και τελικά ανήμπορος και μετανωμένος κατέφευγε στον Μοναδικό Γολγοθά και υπέγραφε γονατιστός δήλωση Μετανοίας”, ναί “Δήλωση Μετανοίας” σαν τούτη.

Μία σταγόνα, μια σταλαγματιά.

*Χέρια δειλά κι αδύνατα
που δεν τολμούν και δεν μπορούν
να απλωθούν, ν’ αγγίξουν,
να αγκαλιάσουν τον Σταυρό,
τον καταματωμένο
που καρφωμένος στο σκληρό,
στο άχαρο κοτρόνι,
κρατά σημαία τον Χριστό
που και νεκρός απλώνει,
τα χέρια Του και προσκαλεί,
τον Άσωτο και τον ληστή,
τον άπληστο Τελώνη.*

*Μάτια θολά, μισόκλειστα,
δειλά και δακρυσμένα,
μάτια χαμηλωμένα
μπρος στο κακό που έγινε,
που είναι ντροπιασμένα,*

π' αδυνατούν ν' ανοίξουνε
κατάματα να ιδούνε
τον Καρφωμένο στο Σταυρό,
τα χείλη που σιωπούνε,
το μέτωπο που έγειρε
μ' αγκάθια πληγωμένο,
το βλέμμα το ακίνητο,
το χιλιοπροδομένο,
το στήθος Του το ανοιχτό,
το λοχोटρυπημένο.

Χείλη κλειστά, χείλη υγρά,
με δάκρυ αλατισμένα,
χείλη που τρέμουν σιωπηλά,
που τα χουνε χαμένα,
που δεν τολμούν ν' ανοίξουνε,
μια λέξη να Του πούνε.

Πόδια που τρέμουν ασταθή,
γόνατα που λυγούνε.

Τούτα τα λίγα έβαλα
στο δίσκο της καρδιάς μου,
δώρα φτωχά κι ασήμαντα
της μόνης προσφοράς μου.

Έσκυψα και τ' ακούμπησα
στην βάση του Σταυρού Του.

Στεφάνι της μετάνοιας μου,
Ελπίδα του ερχομού Του.

Ευλαβικά τ' απέθεσα,
σε χώμα ματωμένο,
δίπλα στο ξύδι, στη χολή,
στο πεταμένο το σφυρί,
στο λυγισμένο το καρφί,
το σκουριασμένο,
π' αρνήθηκε να καρφωθεί
στο πονεμένο Του κορμί,
το κατατρυπημένο.

*Μία σταγόνα κύλησε
πάνω σε όλα αυτά,
Και όλα τους αγιάσανε,
γίνανε φυλαχτά.
Της Εκκλησίας σύμβολα,
στολίδια ακριβά.
Ήταν το αίμα της καρδιάς,
της πληγωμένης Του πλευράς..
Μία σταγόνα ήτανε,
μία σταλαγματιά...*

Μπαρκαρίσματα και ξεμπαρκαρίσματα μια ζωή. Ναυτιλιακές κρίσεις και ναυτιλιακά θαύματα, εξετάσεις και διπλώματα, επαγγελματικές αξιοποιήσεις του χρόνου της σύντομης επίγειας ζωής στο έπακρο δυνατό και τελικά συνταξιούχος, αναλογίζεται τις ευλογημένες μαρτυρίες του, αλλά και τις χαμένες ευκαιρίες που δεν δοξάστηκε στην ζωή του Εκείνος, ο Ένας και Μοναδικός Σωτήρας Του.

Αναλογίζεται και τις μεγάλες, ανείπωτες πνευματικές χαρές του, υπό την πλοιαρχία του Κυρίου Ιησού Χριστού, στο “Ι.Χ.” “ΣΩΤΗΡΙΑ”.

Πολλά τα λιμάνια που επισκέφτηκε και αυτό το πλοίο. Το πρώτο εντυπωσιακό και φωταγωγημένο λεγόταν “Χαρά”, το επόμενο “Μαρτυρία”, το τρίτο “Βεβαιότητα”, το επόμενο “Πίστη”, και ακολούθησαν τόσα πολλά στις Ακτές του πλου “Αγιασμός”, που αν και υπάρχουν πολλοί ύφαλοι, αρκετοί ίσαλοι και ξέρες, με τον Χριστό στο τιμόνι θα τα καταφέρει να μπει στο λιμάνι με τα πολλά οικήματα, τα ετοιμασμένα από τον Πλοίαρχο του, στην Ουράνια χώρα του Πατέρα (1ω.14:2).

Σήμερα, εν έτει 2017, το χωριατόπαιδο του 1956, συνταξιούχος πια καπετάνιος και παροπλισμένος επαγγελματικά, εξακολουθεί να είναι ναυτολογημένος σαν τζόβενο στο “Ι.Χ.”, με σημαία Ευκαιρίας των “*Νήσων των Μακάρων*”, που βρίσκονται στον *Ωκεανό της Ειρήνης, της Χάρης*, του ελέους, της Αγάπης Του.

Η σημαία αυτή, πελώρια και ματωμένη με “Αίμα Θεού”, κυματίζει στην πρύμη του πλοίου, βεβαιώνοντας έναν ξένον και πρόσκαιρο κόσμο, πως υπάρχει μια χώρα “*Ευκαιρίας*”, που δέχεται τους πάντες, αρκεί να πιστέψουν, να γονατίσουν μπροστά στην κουκέτα της καμπίνας της καρδιάς τους, που είναι από μέσα κλειδωμένη, αποδεχόμενοι την δια του Αίματος του Χριστού σωτηρία. Αυτή η σωτηρία είναι σίγουρη.

«διότι εσφάγη και ηγόρασε ημάς εις τον Θεό δια του αίματός Του εκ πάσης φυλής και γλώσσης και έθνους» (Αποκ.5:9)

Ο Θεός αξίωσε το χωριατόπαιδο να απολαύσει χαρές ανεκκλήτες, να υπηρετήσει, να ομολογήσει και να απολαύσει την θεϊκή παρουσία και προστασία, στο μέτρο που Εκείνος θέλει.

Το αξίωσε να παραβρεθεί σε κατάμεστες αίθουσες πιστών ανθρώπων, να ομολογήσει και να συν-δοξάσει τον Θεό Πατέρα, τον Κύριο Ιησού Χριστό, τον Θείο Παράκλητο. Το αξίωσε να παραβρεθεί σε κατάμεστες Εκκλησίες, που τελούνταν οι γάμοι πιστών παιδιών, στον δρόμο των οποίων βρέθηκε από κάποια απόσταση.

Κάποια αγαπητή ψυχή έσκυψε πάνω του και ψιθύρισε:

«- Για σκέψου, πως η παρουσία μας σε τούτες τις σημερινές χαρές είναι ο καρπός του φυλλαδίου “Έλθετε σε Μένα”!»

Πάνω από όλα αυτά βρίσκεται η Πατρική Αγάπη, η Θυσία του Υιού, ο εν δράσει Θεός Παράκλητος. Είναι οι σταγόνες του Θεϊκού Αίματος, που άγγιξαν καρδιές και που δεν προσπεράστηκαν επιπόλαια.

Λίγο αργότερα παραβρέθηκε και σε άλλον γάμο, επίσης ευτυχισμένης κοπέλας. Τούτη τη φορά είχε το προνόμιο και την υπέρτατη πνευματική τιμή να συμμετέχει κατόπιν σφοδρής αγίας επιθυμίας της νύφης, στην τελετή του γάμου της. Το επόμενο έτος, μόλις πέρυσι, είχε επίσης την χαρά να παραβρίσκεται στους γάμους και τρίτης πιστής βαφτισιμιάς του, με πιστό νέο.

Τούτες είναι οι χαρές, με τις οποίες ο Σωτήρας όλου του κόσμου προίκισε το τζόβενο του 1957. Χαρές, που μόνο αυτός που μπαρκάρισε στο “Ι.Χ.” “ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ” γνωρίζει. Χαρές, που ο Κύριος προείπε στον σοφό Νομοδιδάσκαλο Νικόδημο:

«Ο αναγεννημένος είναι σαν τον αέρα, που ακούς μεν την φωνή του, αλλά δεν ξέρεις ούτε από που ξεκίνησε, ούτε και που θα φτάσει.»

(Ιωάν.3:8).

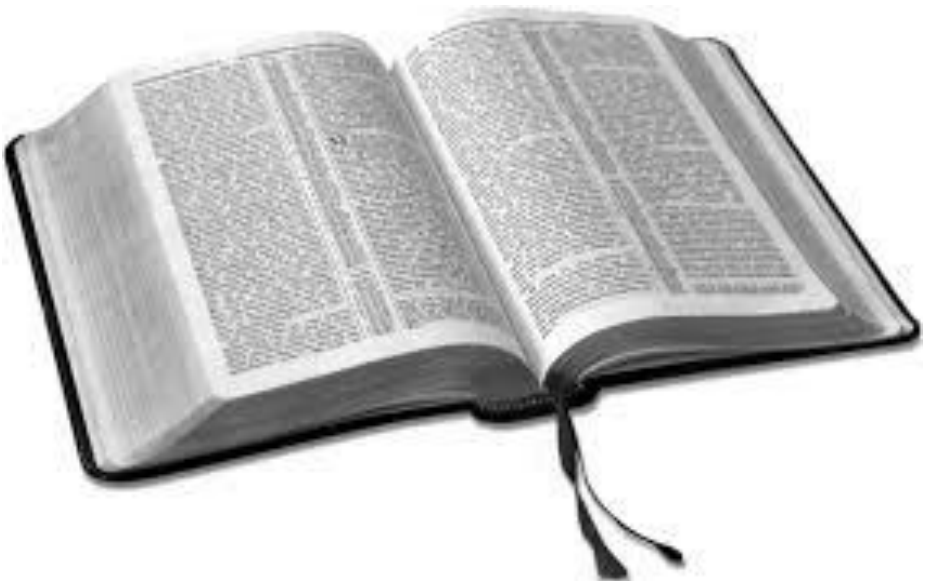
Τι έκανε το τζόβενο; Κάτι πολύ απλό. Γονάτισε μπροστά στην κουκέτα της καμπίνας του, και είπε. “Ναι έρχομαι”. Και πήγε και στην πορεία λοξοδρομούσε και κοντράριζε στις κακοκαιρίες και λοξοκοίταζε πονηρά και πληγωμένος επέστρεφε στον Γολγοθά. Ποτέ του δεν ξεμπαρκάρισε από το “Ι.Χ.” “ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ” και ποτέ αυτό το πλοίο δεν παροπλίστηκε.

Συνεχώς ταξιδεύει και μαζεύει ναυαγούς εκ παντός έθνους και φυλής και γλώσσας, εκ πάσης κοινωνικής, επαγγελματικής και οικονομικής τάξεως.

Δύο “πρέπει” υπάρχουν στην όλη ιστορία του Ευαγγελίου: Το ένα “πρέπει” να σταυρωθεί ο Χριστός και το άλλο “πρέπει” να πιστέψεις. Ο Χριστός σταυρώθηκε και οι δικοί Του πίστεψαν και εξακολουθούν να πιστεύουν εν τη ελευθερία τους.

Αν και σε κάποια άβυσσο τούτων των εμπειριών κρύβεται ίσως κάποια ματαιοδοξία του πανίσχυρου “εγώ”, του τζόβενου, κάποιος ύφαλος ματαιοδοξίας, εκείνο που ζητά διακαώς ο συνταξιούχος καπετάνιος είναι κάποιος αναγνώστης να μπαρκάρει στο πλοίο “Ι.Χ.” ΑΝΑΓΕΝΗΣΗ”, να γίνει συνταξιδιώτης του υπό την πλοιαρχία του Ιησού Χριστού...

Και κάποιος άλλος, που ήδη βρίσκεται στο πλοίο να μην αποκάμει, καθώς το πέλαγος ενός μολυσμένου κόσμου αγριεύει, συνταρασσεται...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΔΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΝΑΥΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΕΙΡΑΙΑΣ : 01/03/2017
Αρ. Πρωτοκόλλου : 7017
Σελίδα : 1 από 2

ΠΙΝΑΚΑΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΝΑΥΤΙΚΟΥ
ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΚΔΕΙΞΕΤΑΙ ΩΣ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ

Συντάξιμος/ος

Α/Α	ΑΡ.	ΛΙΜΕΝΙ	ΕΠΩΝΥΜΟ	ΟΝΟΜΑ	ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ	ΟΝΟΜΑ ΜΗΤΡΟΣ	ΔΗΜΟΣ / ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ	ΝΟΜΟΣ	ΕΤΟΣ ΓΕΝΝ.	ΗΜ. ΑΠΟΓΡ.	ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ		ΚΩ	
											ΑΠΟ	ΕΩΣ		ΑΠ
276546	N22028	ΔΑΔΑΟΥ	ΔΑΔΑΟΥ	ΑΛΕΞΑΝΔΡ	ΓΕΩΡΓ	ΜΑΡΙΑ	ΜΑΡΑΘΟΚΑΜ	ΣΑΜΟΥ	1938				24/10/1955	
ΑΝΙ - ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ														
1. 05-08-1970		06250 ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ Α ΤΑΞΕΩΣ		2. 16-09-1965		05581 ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ Β ΤΑΞΕΩΣ								
3. 12-10-1962		06495 ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ Γ ΤΑΞΕΩΣ		4. 27-03-1961		18174 ΑΔΕΙΑ ΝΑΥΤΟΥ								
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΛΟΙΟΥ														
Α/Α	ΑΡ.	ΛΙΜΕΝΙ	ΕΤ	ΕΙΔ.	ΚΩΔ.	ΟΝΟΜΑ	Κ.Ο.Χ	Κ.Κ.Χ	D.W.	ΠΡΟΔ.	ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ	ΑΠΟ	ΕΩΣ	ΚΩ
1	10	ΧΙΟΣ	1956	37	00000	ΣΚΑΦ ΚΑΤΩΓΙΟΚΟΧ	8459				N-ΠΑΣ ΑΝ ΠΡ	08-09-1956	28-10-1956	01 20
2	A99		1957	31	9960	ΑΝΔΡΟΣ ΒΑΛΛΕΥ	8459				N-ΠΑΣ ΑΝ ΠΡ	01-02-1957	10-05-1958	15 09
3	A99		1958	31	9960	ΑΝΔΡΟΣ ΒΑΛΛΕΥ	8459				ΝΑΥΤΗΣ	11-05-1958	24-07-1959	14 13
4	0335		1985	31	99999			4500			ΝΑΥΤΗΣ ΜΕ ΠΤ	12-01-1960	30-05-1960	04 19
5	0335		1985	31	99999			4500			ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ	01-06-1960	11-09-1960	03 11
6	0336		1985	31	99999			4500			ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ	12-09-1960	11-01-1961	04 00
7	10	ΛΟΝΙΝΟ	1961	31	63271	ΣΑΜΘΡΑΚΗ	7166	4391	10773	2500	ΑΝΘΥΠΟΠΛΑΡΧΟ	01-04-1961	16-08-1961	04 16
8	21	ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ	1961	31	40572	ΚΩΝ/ΝΟΣ Β	7215	4428	10976	2500	ΑΝΘΥΠΟΠΛΑΡΧΟ	21-08-1961	31-01-1962	05 11
9	545	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	1961	03	46520	ΑΙΓΕΥΣ	1043	596	1300	ΝΑΥΤΗΣ	203	26-03-1962	15-05-1962	01 19
10	295	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	1962	03	46520	ΑΙΓΕΥΣ	1043	596	1300	ΝΑΥΤΗΣ	203	15-05-1962	07-06-1962	00 23
11	97	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	1963	31	61259	ΣΑΜΟΣ	7268	4476	2500	ΑΝΘΥΠΟΠΛΑΡΧΟ	006	18-02-1963	30-08-1964	18 13
12	Σ 65	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	1964	31	9528	ΣΑΝΟΥΚΟ	11922	7289	18410	20000	ΑΝΘΥΠΟΠΛΑΡΧΟ	19-10-1964	26-03-1965	05 08
13	33	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	1965	03	45313	ΣΟΦ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ	2741	1111			ΑΝΘΥΠΟΠΛΑΡΧΟ	29-04-1965	10-05-1965	00 12
14	382	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	1965	31	64215	ΑΓΟΝΙΣΤΗΣ	5363	3146	2200	ΥΠΟΠΛΑΡΧΟΣ	005	08-10-1965	11-10-1965	00 04
15	. 2	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	1965	30	9672	ΤΖΩΝ Π ΤΖ	18717	11567	29371	2200	ΥΠΟΠΛΑΡΧΟΣ	26-10-1965	10-08-1966	09 15
16	.43	ΑΜΒΟΥΥΡΤΟΝ	1966	30	9672	ΤΖΩΝ Π ΤΖ	18717	11567	29371	19500	ΥΠΟΠΛΑΡΧΟΣ	11-08-1966	06-04-1967	07 26
17	7	ΑΜΒΟΥΥΡΤΟΝ	1967	30	41055	ΠΗΛΙΟΝ	23607	14720			ΥΠΟΠΛΑΡΧΟΣ	18-10-1967	23-02-1968	04 06
18	0056	ΑΜΒΟΥΥΡΤΟΝ	1968	30	10402	ΕΜΜ ΚΟΚΟΚΟΥΡ	20736	12196			ΥΠΟΠΛΑΡΧΟΣ	24-09-1968	25-08-1969	11 02
19	0018	N.A.T.	1969	30	10402	ΕΜΜ ΚΟΚΟΚΟΥΡ	20736	12196			ΥΠΟΠΛΑΡΧΟΣ	26-08-1969	15-12-1969	03 20
20	Σ180	N.A.T.	1971	31	10753	ΣΠΑΡΤΑΝ	498		1500		ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	17-10-1970	22-03-1971	05 06
21	0048	N.A.T.	1971	30	11450	ΘΕΟΛΟΤΗ	21894	13915	32841		ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	06-05-1971	08-12-1971	07 03
22	0004	ΠΕΡΘ	1971	30	11450	ΘΕΟΛΟΤΗ	21894	13915	32841		ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	09-12-1971	09-02-1972	02 01
23	0018	ΝΕΑΠΟΛΙΣ	1971	30	11008	ΝΤΑΙΝΑΜΙΚ ΚΟΛΟ	32060	20323	48090		ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	20-02-1972	19-05-1972	03 00
24	0261		1975	30	99999						ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	15-10-1973	14-02-1974	04 00
25	201		1976	30	99999						ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	15-04-1974	04-02-1975	09 20

v. 26.02.03

Πίνακας όλης της επαγγελματικής μου ζωής (Α)

ΠΙΝΑΚΑΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΝΑΥΤΙΚΟΥ
ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΚΔΕΙΤΑΙ ΩΣ ΠΕΡΙΟΠΗΓΗΚΟ

Συντάξιμος

Α/Α	ΑΡ.	ΛΙΜΑΝΙ	ΕΤ	ΕΙΔ	ΚΩΔ.	Κ.Ο.Χ.	Κ.Κ.Χ.	Δ.Ω.	Π.Π.Ο.	ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ	ΑΠΟ	ΕΩΣ	ΔΙΑΡΚ	ΚΩ
		ΑΜΗΝΑ	ΦΥΛΛΑΔΙΟ	ΕΠΙΘΥΜΩ	ΟΝΟΜΑ	ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ	ΟΝΟΜΑ ΜΗΤΡΟΣ	ΔΙΗΜΟΣ/ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ	ΝΟΜΟΣ	ΕΤΟΣ ΓΕΝΝ.	ΗΜ. ΑΠΟΓΡ.	ΚΩ	ΑΥ	ΞΕ
27	6546	N22028	ΔΑΔΑΟΥ		ΑΛΕΞΑΝΔΡ	ΓΕΩΡΓ	ΜΑΡΙΑ	ΜΑΡΑΘΟΚΑΜ	ΣΑΜΟΥ	1938	24/10/1955			
ΑΝΙ-ΔΙΔΑΚΜΑΤΑ														
	06250	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΥ Α ΤΑΞΕΩΣ					05581	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΥ Β ΤΑΞΕΩΣ						
3.	12-10-1962	06495	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΥ Γ ΤΑΞΕΩΣ				18174	ΑΔΕΙΑ ΝΑΥΤΟΥ						
		ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΙΛΟΙΟΥ			ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ			ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ		ΚΩ		ΑΥ		ΞΕ
26	0413	1977	30	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	003	01-07-1975	30-10-1975	04	00	T			
27	0414	1977	30	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	003	01-01-1976	30-04-1976	04	00	T			
28	36	1978	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	003	01-01-1977	30-03-1977	03	00	B			
29	37	1978	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	003	01-04-1977	30-06-1977	03	00	B			
30	332	1981	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-06-1980	30-11-1980	06	00	B			
31	0803	1981	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-12-1980	30-05-1981	06	00	B			
32	0419	1987	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-06-1981	30-05-1982	12	00	B			
33	0326	1984	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-06-1982	30-11-1982	06	00	B			
34	0327	1984	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-12-1982	30-05-1983	06	00	B			
35	0328	1984	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-06-1983	30-12-1983	07	00	B			
36	0398	1986	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-01-1984	30-06-1985	18	00	B			
37	0468	1987	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-07-1985	30-12-1986	18	00	B			
38	0655	1987	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-01-1987	30-06-1988	06	00	B			
39	0309	1988	31	99999	ΠΙΛΟΙΑΡΧΟΣ	15000	01-07-1987	20-04-1988	09	20	B			

Σύνολο Υπηρεσίας : 21 έτη 3 μήνες 27 ημέρες

Ο ΕΛΕΓΧΑΣ

Ο ΣΥΝΤΑΞΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ

Ο ΤΙΜΗΜΑΤΡΑΧΗΣ

Πίνακας όλης της επαγγελματικής μου ζωής (B)

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΕΣ

Ευχαριστώ θερμά τον Κύριο, που μέσα στην χάρη Του και το απέραντο έλεός Του, ευδόκησε ο Λόγος Του ο Άγιος να γραφτεί στην γλώσσα μας και να γίνω από νηπιακής κιόλας ηλικίας ακροατής των ιερών γραμμάτων της Βίβλου.

Τον ευχαριστώ, γιατί μεγάλωσα μέσα σε μια Οικογένεια ευσεβών ανθρώπων, που τιμούσαν τα ιερά και όσια της πατρίδας μας.

Τον ευχαριστώ, γιατί όταν ανδρώθηκα σε ξένες χώρες δεν με άφησε ακάλυπτο, αλλά έστειλε τους αγγέλους Του να με επισκεφτούν και να μου συστήσουν ο καθένας με τον τρόπο του την εν Χριστώ ζωή.

Τον ευχαριστώ για τους αφανείς και εμφανείς αγγέλους Του, που χτύπησαν κατά καιρούς την πόρτα της καρδιάς μου με αγάπη, μερικοί και με αυστηρότητα ακόμα.

Τον ευχαριστώ ιδιαίτερω κατά σειρά συνάντησης, απλής ή και γόνιμης γνωριμίας, για τους :

- ❖ Τον Γυμνασιάρχη μου Γεώργιο Μπαλή, τον Διαμαντή Τριμπιντή, τον Νικόλαο Θράβαλο και στο πρόσωπό τους όλους τους δασκάλους μου, που έχτισαν τα θεμέλια της παιδείας και των γνώσεών μου.
- ❖ Τον άγνωστό Άγγλο στρατιώτη του Στρατού Σωτηρίας.
- ❖ Τον Νικηφόρο Κυρτάτα, δωρητή της πρώτης Καινής Διαθήκης και δάσκαλο μου στα πρώτα Ιερά Γράμματα.
- ❖ Τον Κώστα Μεταλληνό. Μεγίστη τιμή και ευλογία για μένα το καλωσόρισμά του στην Εκκλησία που διακονούσε.
- ❖ Τον Παναγιώτη Χέλμη, που τα γράμματά του υπήρξαν φινιστρίνια Ουρανού στα ταξίδια μου και μεγάλη ευλογία στα πρώτα μου βήματα στην ξενιτειά.
- ❖ Τον Δημήτρη Κατριώση, τον καλωσυνάτο πρωτεργάτη της εκκλησίας των Βαγίων με το γελαστό πρόσωπό, που μας καλωσόριζε με μια ζεστή πλατιά αδελφική αγκαλιά.

Στην Εκκλησία του ομολόγησα για πρώτη φορά την πίστη μου στον Σωτήρα Χριστό.

- ❖ Τον **Μιλτιάδη Αγγελάτο**, τον δυνατό στον λόγο, εμπνευστή και εκτελεστή μεγάλων έργων παιδαγωγικής και περιθάλψης, που δόξασαν και δοξάζουν το όνομα του Θεού.
- ❖ Τον **Γεώργιο Εγγλεζάκη**, τον πιστό του Κυρίου με το φωτεινό χαμόγελο και την άπλετη φιλοξενία του.
- ❖ Τον **Μανόλη Τηλιανάκη**, που πολύ με βοήθησε στην Γραφειακή περίοδο της επαγγελματικής μου δραστηριότητας.
- ❖ Τον **Άγγελο Δαμασκηνίδη**, ακούραστο και ταπεινό εργάτη του Ευαγγελίου του Χριστού και ευλογία στην εν Χριστώ ζωή μου.
- ❖ Τον **Τιμόθεο Σιδηρόπουλο**, τον απλό και αφοσιωμένο στρατιώτη του Χριστού, τον γίγαντα στην πίστη και την υπομονή.
- ❖ Τον **Πέτρο Σακελλάρη**, κατανοητό και ευπροσήγορο πνευματικό εργάτη της Αιόλου.
- ❖ Τον **Γιάννη Δημητριάδη** με την ευλογημένη του οικογένεια στη Θεσσαλονίκη, για την αγάπη και την υποδειγματική τους φιλοξενία.
- ❖ Τον δυνατό **Θάνο Καρμπόνη**, που με έκανε συνεργάτη του στις ευλογημένες προσπάθειες διάδοσης του Λόγου «με την γραφίδα».
- ❖ Τον **Ορέστη Φραγκόπουλο**, που πρώτος με παρότρυνε να γράψω και να δημοσιεύσω τις εμπειρίες μου.
- ❖ Τον **Σπύρο Φίλο**, καταπληκτικής καταδεκτικότητας, ακούραστο πρωταθλητή του έντυπου “πορευθέντες” και όχι μόνον.
- ❖ Τον **Σπύρο Πορτινό**, δυνατό στην πίστη, σεβαστό στις απόψεις, σοφό Γαμαλήλ στην διδαχή, ακούραστο στην δράση.
- ❖ Τους επαγγελματικούς εργοδότες μου, την Ναυτιλιακή Εταιρεία **ORION Γουλανδρή**, που πρώτη μου πρόσφερε εργασία στα πλοία της, καταβάλλοντάς μου και δώρο, παρ’ ότι ήμουν τελείως άπειρος.

- ❖ Την εταιρεία Ιγγλέση, που σε δύσκολες για την Ναυτιλία εποχές, μου πρόσφερε εργασία στο πλοίο ΣΑΜΟΣ.
- ❖ Την Εταιρεία των αδελφών Μίνωα και Ιωσήφ Κολοκοτρώνη, στην οποία Πλοιάρχησα επί σειράν ετών.
- ❖ Όλους εκείνους τους ήρωες των θαλασσών, ναυτικούς, αξιωματικούς και πληρώματα, που γνώρισα και συνεργάστηκα καθ' όλη την διάρκεια της ναυτικής μου διαδρομής.
- ❖ Τους υπαλλήλους Ν.Α.Τ. και των Μητρώων του Υ.Ε.Ν., που πρόθυμα με βοήθησαν στη συγκέντρωση χρήσιμων στοιχείων γι αυτό το βιβλίο.
- ❖ Τους τωρινούς καταπληκτικούς υπαλλήλους της εταιρείας **ORION**, που προσπάθησαν να μου δώσουν όχι μόνον τα στοιχεία που τους ζήτησα, αλλά και με τίμησαν με έκδηλη την αγάπη τους.
- ❖ Τους ιδιοκτήτες και διευθυντές της εφημερίδος «**ΣΑΜΙΑΚΟΝ ΒΗΜΑ**», περιοδικών και λοιπών εντύπων, που φιλοξένησαν στις στήλες τους εμπειρίες της επαγγελματικής και πνευματικής μου ζωής. Τους ευχαριστώ θερμά, θεωρώντας τους συνεχιστές της πνευματικής μου ανάσας.
- ❖ Για τους σημερινούς και επόμενους συνεχιστές του «*πορευθέντες κηρύξετε το ευαγγέλιο του Χριστού*»
- ❖ Τέλος, ευχαριστώ ιδιαιτέρως τον Ζάχο Τερζάκη, για την επιμέλεια της παρούσης έκδοσης.

Πολλοί από τους ανωτέρω έχουν ήδη αποδημήσει και βρίσκονται στην παρουσία του Κυρίου. Αποφεύγω σκόπιμα τα επίθετα «αείμνηστος», «μακαριστός» κλπ., γιατί είμαι πεπεισμένος ότι δεν πέθαναν, αλλά «*μετέβησαν εκ του θανάτου εις την ζωήν*»..! (Ιωάν. 5:24, Εφεσ.2:1)

ΟΙ ΠΗΓΕΣ ΜΟΥ

1. Αγία Γραφή (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) ή Βίβλος
2. Η ναυτική μου εμπειρία και τα προσωπικά βιώματα
3. Οι εμπειρίες πιστών ανθρώπων που γνώρισα
4. Οι εμπειρίες της προσωρινής επίγειας παρουσίας μου ανάμεσά σας.
5. Η σφοδρή μου επιθυμία, μερικοί από τα πληρώματα του κόσμου τούτου, να ναυτολογηθούν στο “Ι.Χ.” ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ” και να ταξιδέψουν στους Ωκεανούς της αγάπης Του.

ΓΛΩΣΣΑΡΙ

Αλμπουρέτο :	Μια λεπτή προέκταση του κυρίως ιστού, στερεωμένη στην κορυφή του
Αλουές :	Διάδρομος
Αντλιωρός :	Υπεύθυνος για τη συντήρηση των βαλβίδων φορτοεκφόρτωσης, από την πλευρά του καταστρώματος.
Βαρδαμάνα :	Βοηθητική παλάμη για το ράψιμο πανιών, φτιαγμένη από δέρμα και με ενισχυμένο μέταλλο.
Γκάγκουης :	Σιδερένιος φορητός διάδρομος
Γκαζάδικο :	Δεξαμενόπλοιο ή tanker, σχεδιασμένο να μεταφέρει χύμα υγρά φορτία (πχ. πετρέλαιο)
Γραμματικός :	Υποπλοίαρχος
Έξαλα :	Τα ορατά μέρη του πλοίου από την ίσαλο, δηλαδή από την επιφάνεια της θάλασσας και πάνω.
Έρμα :	Το βάρος που προστίθεται στα διπύθμενα των φορτηγών πλοίων ή στις δεξαμενές των δεξαμενόπλοίων, για την ευστάθειά τους.
Καμαρότος :	Υπαξιωματικός υπεύθυνος για όλο το φάσμα της τροφодοσίας του πληρώματος και καθαριότητας των καμπίνων (από το βενετσιάνικο " <i>camaroto</i> ")
Κομοδέσιο :	Ο στεγασμένος χώρος, που προορίζεται για τη διαμονή πληρώματος (από το αγγλικό " <i>accomodation</i> ")
Λάντζα ή λάντσα :	Μικρό ανοιχτό ακτοπλοϊκό σκάφος για μικρές αποστάσεις, (ιταλικά " <i>Iancia</i> ", βενετσιάνικα " <i>Ianza</i> ")
Λοστρόμος :	Ναύκληρος, ο επικεφαλής του κατώτερου πληρώματος, που επιβλέπει όλες τις απαραίτητες εργασίες

- Ματσακόνι : Ειδικό εργαλείο σφυρί, που χρησιμοποιείται για τον αποχρωματισμό και αφαίρεση σκουριάς από μεταλλικές επιφάνειες
- Μούτσος : Ναυτόπαις, ο πρωτόμπαρκος ναύτης καταστρώματος
- Μπαρκάρω : Ναυτολογούμαι (μεσαιωνική ελληνική λέξη "ιμπαρκάρω", ιταλικά "barca" και "imbarcare", από τη λατινική "baris", αντιδάνειο της αρχαίας ελληνικής "βάρις")
- Μπουγέλο : Ο κουβάς. Κατάβρεγμα κάποιου με νερό.
- Μπουκαπόρτα : Άνοιγμα για τη φόρτωση του πλοίου στα πλευρά ή σε άλλο σημείο του σκάφους.
- Μπουλμές : Κατακόρυφο χώρισμα στα επί μέρους διαμερίσματα ενός πλοίου, από το ξενόγλωσσο "bolme"
- Νενέ : Γιαγιά (από το αρχαίο "νίννη" και αργότερα το ξενόγλωσσο "nené")
- Παλάγκο : Πολύσπαστο. Μηχανισμός με τροχαλίες, που χρησιμοποιείται στα πλοία για φορτοεκφορτώσεις (αρχ. "φάλαγξ")
- Πάσο : Προσωρινή άδεια εξόδου (Πασαπόρτι)
- Ποτασάρω : Πλένω (από την "ποτάσα", που χρησιμοποιείται για την παραγωγή υγρών σαπουνιών)
- Ράδα : Ανοιχτό και ευρύχωρο αγκυροβόλιο, εκτός λιμανιού.
- Σκαντζάρω : Αντικαθιστώ, αλλάζω (ιταλικά: "scansare")
- Χειραγωγός : Κάθε βοήθημα που υποβοηθείται δια χειρός η ασφαλής μετακίνηση των επιβαινόντων του πλοίου.

